TOTUL PENTRU
ROMANTISM
MARY
BALOGH

CĂRȚI ROMANTICE

SERIA „FAMILIA WESTCOTT"

Lady Jessica Archer își pierde tot interesul față de strălucirea și emoția romantismului atunci când verișoara ei și cea mai bună prietenă, Abigail Westcott, este respinsă de înalta societate după ce s-a descoperit că tatăl acesteia a fost bigam. Totuși, pentru că are 25 de ani și o fire practică, hotărăște că a sosit timpul pentru căsătorie. Cu toate că nu mai crede că va găsi adevărata iubire, este încă o tânără foarte interesantă pentru burlacii din aristocrație. La urma urmei, este sora lui Avery Archer, ducele de Netherby.

Prin urmare, începe să-i cântărească pe numeroșii domni eligibili care o curtează. Dar când îl întâlnește pe misteriosul Gabriel Thorne, întors de curând în Anglia din Lumea Nouă ca să intre în posesia unei moșteniri la fel de misterioase, Jessica îl consideră complet nepotrivit… mai ales pentru că are îndrăzneala de a-și anunța, încă de la prima lor întâlnire, intenția de a se însura cu ea.

Totuși, când Jessica ghicește cine este cu adevărat Gabriel și își dă seama de sacrificiile pe care este dispus să le facă pentru a-i proteja pe cei care depind de el, nu se poate să nu se simtă atrasă de cauza lui – și, mai ales, de el.

◆

„Mary Balogh ne oferă încă un roman captivant, mișcător și cu doza ideală de pasiune, pe care nu reușești să-l lași din mână."

Kirkus Reviews

◆

MARY BALOGH a scris peste 70 de romane și 30 de nuvele. Printre numeroasele premii câștigate s-a numărat și cel pentru întreaga activitate acordat de *Romantic Times*.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-8138-6
9 786063 381386
Lira
eBook disponibil

MARY BALOGH

Totul pentru romantism

Traducere din limba engleză
Iulia Bodnari

LITERA
București

capitolul 1

Lady Jessica Archer străbătea Anglia de una singură, îndreptându-se spre Londra. De una singură era, bineînțeles, un termen relativ. Dacă ar fi avut norocul de a se naște bărbat, ar fi putut să părăsească Rose Cottage din Gloucestershire de dimineață, călare sau cocoțată pe bancheta înaltă a unei cabriolete sport, cu hățurile în mână, și nimeni n-ar fi clipit măcar. Dar atunci când aveai ghinionul de a fi femeie, existau întotdeauna destui oameni care să clipească și destulă indignare încât să stârnească o furtună.

Astfel că acum se afla în trăsura fratelui ei, ducele de Netherby, cu blazonul ducal împodobind ambele portiere, însoțită de Ruth, camerista ei. Un lacheu zdravăn stătea pe capră, alături de vizitiul solid, ambii purtând livreaua ducală, ale cărei culori nu erau deloc create ca să treacă neobservate, asta ca s-o spunem frumos. De fapt, erau la fel de izbitoare pentru văz ca un sunet puternic de goarnă pentru auz.

Și în spatele lor goneau alte două trăsuri. Prima îl adăpostea pe domnul Goddard, secretarul personal al ducelui, care întrunea în persoana sa întreaga autoritate a acestuia atunci când acționa în folosul Excelenței Sale, așa cum se întâmpla în cazul de față. Vizitiul și lacheul de pe capra celei de-a doua trăsuri erau aproape la fel de impresionant îmbrăcați ca și primii doi.

A treia trăsură ducea toate bagajele, care ar fi putut fi înghesuite în primele două vehicule, cu puțin efort – dar de ce să te înghesui când existau destule trăsuri libere în hangarul care adăpostea trăsurile ducale? Pe capra trăsurii cu bagaje se afla un singur vizitiu, dar asta s-ar fi putut datora faptului că era un fost boxer, atât de lat

în umeri și de înspăimântător cu nasul lui rupt, o ureche ca o conopidă și câțiva dinți lipsă, încât nici un lacheu nu-și dorea să urce alături de el.

Și apoi erau călăreții, tot în livrea ducală, toți bărbați solizi pe cai solizi, care păreau să fi fost și ei luptători profesioniști într-un trecut nu prea îndepărtat. Erau opt cu totul, câte doi pentru fiecare trăsură și doi în plus.

Orice tâlhar care ar fi văzut cavalcada aceea colorată ce se îndrepta spre răsărit pe drumul regelui, fără să încerce măcar să se ascundă sau să treacă în vârful degetelor de porțiunile mai periculoase ca să nu fie observată, ar fi murit de râs sau s-ar fi înspăimântat de moarte și și-ar fi mutat permanent afacerea în altă parte a țării.

Și asta însemna să călătorești singură atunci când erai o lady.

Iată cum se ajunsese la așa ceva.

Abigail Bennington, născută Westcott, verișoara Jessicăi și cea mai bună prietenă a ei, dăduse naștere unui fiu, Seth, primul ei copil, la sfârșitul lui februarie, la aproape doi ani de la căsătoria ei cu locotenent-colonelul Gilbert Bennington. După o lună, familia Westcott fusese invitată la botez, în satul din Gloucestershire alături de care se afla Rose Cottage, reședința lui Abby și a lui Gil, din fericire *nu* chiar o căsuță, așa cum o arăta numele[1], ci mai mult un conac. Chiar și așa, atunci când își făceau apariția atâția membri ai familiei Westcott, se umplea până la grinzi, ca să folosim expresia unchiului Thomas, lordul Molenor. Și era un lucru bun. Mătușa Viola, mama lui Abby, marchiza de Dorchester, spusese asta, deși era puțin cam tristă pentru că nici Camille, nici Harry, ceilalți doi copii ai ei, nu veniseră, hotărând s-o viziteze pe Abby mai târziu, după ce se mai încălzea vremea. Numeroșii copii ai lui Camille și ai lui Joel ar fi umplut singuri un cort care ar fi ocupat toată peluza.

Jessica venise cu mama ei, ducesa văduvă de Netherby, născută Westcott – și cu fratele și cumnata ei, Avery

[1] *Rose Cottage* înseamnă căsuța cu trandafiri. (n.tr.)

și Anna, ducele și ducesa, și cei patru copii ai lor. Fusese o săptămână veselă, iar unica frustrare a Jessicăi fusese faptul că nu reușise să rămână aproape nici un moment singură cu Abby. Nu-și mai văzuse de un secol cea mai bună prietenă, deși schimbaseră scrisori lungi cel puțin o dată pe săptămână. Și Abby fusese puțin cam dezamăgită, iar Gil sugerase ca Jessica să mai rămână câteva săptămâni, după ce toți ceilalți se întorceau la casele lor.

– Simplu, nu-i așa? se adresă Jessica unui interlocutor invizibil, așezat în fața ei în trăsură.

„S-o crezi tu!"

Jessica își anunțase familia că va mai rămâne un timp la Rose Cottage, ca să îi ofere companie lui Abby. La urma urmei, avea 25 de ani, și nu mai trebuia cocoloșită ca o fetiță. Când va fi pregătită de plecare, Gil va rezerva un loc într-o diligență, iar ca însoțitoare o va avea pe Ruth, camerista ei.

Din nefericire, familia ei – cel puțin partea care se exprima (a se citi partea feminină) – vedea altfel lucrurile. Cu toată vârsta ei înaintată, Jessica nu *putea* fi lăsată în urmă, pentru că asta ar fi însemnat că trebuia să se întoarcă singură. Se părea că biata Ruth nu conta. Peste Jessica ar fi putut cădea tot felul de năpaste, sub forma tâlharilor la drumul mare, a bandiților, a hangiilor necioplți de la hanuri, a fiarelor sălbatice, a osiilor rupte sau a furtunilor și ploilor torențiale.

– Și în afară de asta, subliniase bunica ei, contesa văduvă de Riverdale, ca pentru a încheia discuția, pur și simplu nu se face ca o lady să călătorească singură, Jessica, după cum bine știi. Nici măcar una de vârsta mea.

Bunica trecuse binișor de 70.

Jessica protestase, dar nimeni nu o luase în seamă.

– Nu ai cum să rămâi aici, spusese în sfârșit mama Jessicăi, pe un ton concludent, chiar dacă îți înțeleg dorința de a petrece mai mult timp cu Abigail – și a ei de a fi cu tine. Eu nu pot rămâne aici cu tine. Sezonul e pe cale de a începe și trebuie să mă pregătesc pentru

mutarea la Londra. La fel și tu, Jessica. Poate că putem aranja ceva pentru altă dată.

Simplul gând de a se întoarce la Londra pentru a participa la toate distracțiile strălucitoare ale altui sezon – al șaselea – o făcu pe Jessica să se înfioare. Sau era al șaptelea? Pierduse socoteala. Nu că nu i-ar fi plăcut balurile și picnicurile, și concertele, și toate celelalte petreceri, și alte evenimente cu care se amuza înalta societate în lunile de primăvară, în timp ce Parlamentul era în ședință. Însă aceste distracții puteau deveni foarte repede repetitive și plictisitoare. Și ajungeai să vezi aceiași oameni an după an, oriunde mergeai.

Statutul ei neschimbat de celibatară era și mai evident la Londra decât la țară.

– Oh, mamă! protestase ea.

Mătușa Matilda îi zâmbise cu simpatie, dar ea nu avea nevoie de simpatie. Ci de un apărător.

Și atunci sărise în ajutorul ei Avery – fratele ei, ducele. Ascultase în tăcere conferința de familie, stând într-un colț al sufrageriei lui Gil și a lui Abby și ținând-o în brațe pe Beatrice, ultimul adaos al familiei sale, în timp ce ea își sugea degetul mare și un pliu al lavalierei sale cândva elaborat înnodată. Începuse să vorbească oftând, de parcă întregul proces i s-ar fi părut chinuitor de plictisitor, așa cum fără îndoială i se și părea.

– Îndrăznesc să spun că toți ați considera că Jessica ar fi ferită de orice pericol și scandal dacă s-ar întoarce acasă în trăsura ducală, însoțită de camerista ei, iar Edwin Goddard ar urma-o în altă trăsură, și fiecare vehicul ar fi înzestrat cu un vizitiu și un lacheu pe capră și jumătate de duzină de călăreți care să slujească drept escortă.

Marchizul de Dorchester, tatăl vitreg al lui Abby, chicotise.

– Și toți înveșmântați cu cele mai strălucitoare livrele ducale, nu-i așa, Netherby?

– Bineînțeles că da, răspunsese Avery ridicând din sprâncene de parcă ar fi fost surprins că cineva se îndoia de asta.

– E o idee splendidă, declarase radioasă Anna, privindu-și soțul și cumnata. Avery îi va trimite atunci când vei fi pregătită să te întorci, Jessica. Ce încântător va fi pentru tine și Abby să vă bucurați de puțin timp împreună, după iureșul sărbătoririlor de săptămâna trecută.

Și așa rămăsese. Deși Avery vorbea rareori în timpul întrunirilor de familie, atunci când *chiar* vorbea, nimeni nu părea dispus să-i contrazică declarațiile. Jessica nu înțelesese niciodată motivul. Nu era un bărbat copleșitor de puternic, nici nu se purta ca atare. Era de înălțime medie. Și era subțire și grațios, cu păr foarte blond și un chip de o frumusețe angelică. Ar fi putut părea... ei bine, efeminat. Însă nu părea, și reușea cumva să emane mai multă putere decât ar fi avut dacă ar fi făcut pe grozavul, tiranizându-i pe alții, sau dacă ar fi ridicat măcar vocea. Jessica bănuia că cei mai mulți oameni care nu făceau parte dintre rudele lui mai apropiate se temeau de el, dar nu înțelegeau de ce, așa cum nici ea nu înțelegea.

Rezultatul puținelor cuvinte pe care le rostise el după discuțiile interminabile care le precedaseră era că acum, la trei săptămâni de la plecarea tuturor, ea se întorcea la Londra, în centrul unei cavalcade care atrăgea priviri uluite și întrebări respectuoase în fiecare oraș, sat sau cătun prin care treceau.

Faptul că era femeie – sau mai degrabă că era o *lady* – avea cu siguranță frustrările lui, în ciuda tapițeriei luxoase care îi oferea atâta confort și a arcurilor care reușiseră să transforme călătoria pe drumurile englezești într-una aproape comodă. Știa că era tratată ca un copil, deși nu mai era copil. Domnul Goddard, secretarul extrem de eficient al lui Avery, se ocupase de toate tranzacțiile de pe drum, astfel că Jessica de-abia deschisese gura după potopul de îmbrățișări și urări înlăcrimate de rămas-bun care îi însoțiseră plecarea în dimineața aceea, la Rose

Cottage. Ruth nu era o însoțitoare adevărată. Deși excela în slujba ei și era foarte loială, insista întotdeauna să păstreze o distanță cuviincioasă și respectuoasă între ea și stăpâna ei. Nu sporovăia niciodată despre tot felul de lucruri, așa cum păreau să facă slujnicele altor doamne. De fapt, rareori vorbea, dacă nu era întrebată.

Fusese o călătorie foarte tăcută.

Și îi oferise Jessicăi prea mult timp de gândire.

Nu visase niciodată, în copilărie și adolescență, că va ajunge tot nemăritată la vârsta de 25 de ani. Ca majoritatea tinerelor, visase că va crește, se va îndrăgosti, se va căsători și își va întemeia propria familie, și totul cu mult înainte de a împlini 20 de ani. Însă atunci când împlinise 17 ani, cu un an înainte de mult-doritul ei debut în societate, avusese loc Marele Dezastru. Întotdeauna considerase că aceste cuvinte ar fi trebuit scrise cu majuscule. Unchiul ei, Humphrey Westcott, contele de Riverdale, murise, iar fiul său Harry, de 20 de ani, moștenise titlul, proprietățile și averea lui. Asta până la descoperirea îngrozitoare că unchiul Humphrey fusese deja căsătorit în secret cu altcineva atunci când se căsătorise cu mătușa Viola, mama lui Harry – și a lui Camille și a lui Abigail – cu mai bine de douăzeci de ani în urmă. Căsătoria mătușii Viola fusese una bigamă, deși nimeni nu o știuse, cu excepția unchiului Humphrey însuși. Harry fusese deposedat de titlu și de toate celelalte, iar Camille și Abigail își pierduseră titlurile și dota. Mai grav era că toți trei își pierduseră legitimitatea. Nu mai aparțineau înaltei societăți.

Întreaga familie Westcott se cutremurase din temelii. Însă Jessica crezuse întotdeauna că ea suferise mai mult decât toți ceilalți, cu excepția mătușii Viola, a lui Camille, a lui Harry și a lui Abigail, bineînțeles. Pentru că Abby era cea mai bună prietenă a ei. Fuseseră întotdeauna mai mult surori decât verișoare. Visaseră să-și facă debutul împreună, chiar dacă Abby era cu un an mai mare decât Jessica. Visaseră să se îndrăgostească și să se căsătorească

în același timp, poate chiar să aibă o orbitoare și măreață nuntă dublă. Visaseră să trăiască fericite până la adânci bătrâneți, întotdeauna cele mai apropiate prietene.

Marele Dezastru pusese capăt acestor visuri, în mod abrupt și crud.

Avery, tutorele lui Harry la vremea aceea, îi cumpărase o licență într-un regiment de infanterie, iar Harry plecase spre Spania și Portugalia, ca să lupte în Războaiele Peninsulare împotriva forțelor lui Napoleon Bonaparte. Pe lângă toate celelalte, Camille fusese părăsită de logodnicul ei, ticălosul viconte Uxbury. Abby nu mai avusese niciodată un sezon de debut, ci plecase alături de Camille spre Bath, ca să locuiască la bunica lor maternă. Mătușa Viola fugise la fratele ei, cleric în comitatul Dorset, cu care locuise o perioadă.

Iar Jessica, neatinsă material de tot acest dezastru, rămăsese jelind. Singură și neconsolată, cu speranțele zdrobite și visurile pierdute. Nu o mai interesa să continue vreunul dintre lucrurile la care îi dădea dreptul statutul ei privilegiat de Lady Jessica Archer, sora ducelui de Netherby. Pierduse orice interes față de sezonul ei de debut, față de a fi curtată și de a se căsători. Pentru că Abby nu putea împărtăși strălucirea și emoția cu ea, ci era întemnițată în casa bunicii ei din Bath. *Întemnițată* nu păruse un cuvânt prea aspru.

Poate mai rău decât visurile pierdute și singurătatea fusese sentimentul inexplicabil de vinovăție al Jessicăi, de parcă tot ce se întâmplase cu verii ei și în special cu Abby fusese din vina ei. De parcă ea voise cumva să-și declare superioritatea asupra lor. Urâse faptul că rămăsese nevătămată, că viața ei și cărarea netedă spre un viitor strălucitor rămâneau așa cum fuseseră întotdeauna. Nu era nimic care s-o oprească pe *ea* din a-și face debutul așa cum plănuise. Nu era nimic care s-o oprească pe *ea* din a încheia o căsătorie strălucită sau de a trăi fericită până la adânci bătrâneți. Putea încă să se aștepte să trăiască o viață de lux și privilegii pentru tot restul zilelor ei.

Spre deosebire de Abby.

Părea atât, atât, *atât* de nedrept.

De fapt, de atunci trecuseră opt ani, dar ea nu fusese în stare s-o facă. Nu găsise niciodată un bărbat care s-o ispitească să fie egoistă. Alesese în schimb să rămână solidară cu verișoara ei, pe care viața o tratase atât de nedrept. Dacă Abby trebuia să fie mereu nefericită, așa cum sigur că trebuia, atunci cel mai mic lucru pe care îl putea face Jessica era să fie și ea nefericită. Nu se îndrăgostise niciodată. Acum se îndoia că o va mai face vreodată sau că va putea s-o facă.

Însă trecuseră doi ani de când Abby găsise și iubirea, și fericirea cu Gil Bennington. Trăia în conacul acela spațios, cu numele lui încântător și grădina plină de flori, la marginea unui idilic sat englezesc. Avea un soț pe care era evident că-l adora, o fiică vitregă pe care o iubea de parcă ar fi fost a ei – Katy, fiica lui Gil dintr-o căsătorie precedentă – și un nou bebeluș care era dolofan și splendid și...

Și Jessica nu avea nimic. Chiar dacă avea totul. Era un paradox ciudat, și ridicol de plin de autocompătimire. Chiar și mai ridicol era faptul că în momentele de neatenție se surprindea cuprinsă de resentimente și ciudă față de Abby. De parcă verișoara ei o trădase atunci când găsise iubirea și fericirea sacrificate de Jessica de dragul ei.

Ce smintită fusese! Și ce lipsită de maturitate, de o maturitate pe care se părea că nu avea s-o găsească niciodată. Se sacrificase în ciuda faptului că Abby însăși o implorase să n-o facă, încercând de mai multe ori, chiar de la început, să o convingă că doar ea trebuia să îndure ce i se întâmplase, că va înfrunta totul și va găsi o cărare nouă, plină de sens. Și o găsise. Ultimele săptămâni o convinseseră pe Jessica, chiar dacă mai avea încă îndoieli, că verișoara ei nu se mulțumise să accepte puținul care i se oferise, ci că era cu adevărat foarte fericită. Și la fel era și soțul ei. Ambii erau foarte devotați copiilor lor.

Jessica se bucurase foarte mult de aceste săptămâni – și le îndurase cu greu, în același timp.

Fusese lăsată în urmă. Prin propria alegere.

Ei bine, se terminase cu asta. Observând strălucirea liniștită care părea s-o învăluie pe verișoara ei, luase o hotărâre. Anul *acesta*, sezonul *acesta*, al șaselea – sau al șaptelea? – își va alege un soț. Nu se aștepta să fie dificil, în ciuda vârstei ei și a faptului că Londra avea să fie practic inundată de o nouă recoltă de fete tinere și drăguțe, proaspăt ieșite din școală și dornice de a pune mâna pe cele mai dorite premii pe care le putea oferi marele târg al căsătoriilor. În timpul primului ei sezon dobândise un număr destul de mare de admiratori devotați, în ciuda faptului că nu făcuse nici un efort pentru a-i atrage sau încuraja, iar numărul acela crescuse inexplicabil cu fiecare an, inclusiv ultimul.

Bineînțeles că nu toți domnii aceia aveau să fie nerăbdători să-i ofere căsătoria la primul semn de interes din partea ei. Unii rămâneau fără îndoială în orbita ei doar pentru că era la modă să oftezi după Lady Jessica Archer și aveau să fie întotdeauna dispuși să-i aducă o băutură răcoritoare, să danseze cu ea, să converseze cu ea sau să fie pur și simplu văzuți în compania ei. La urma urmei, nu strica niciodată ca un bărbat să fie văzut în compania surorii unui duce, a unei fete care fusese considerată ani la rând ca un diamant de primă clasă. Interesul lor nu însemna neapărat că voiau să se și căsătorească cu ea.

Însă cu siguranță că unii dintre bărbații aceia ar fi devenit pretendenți serioși, dacă li s-ar fi oferit măcar jumătate de șansă. La urma urmei, ea era extrem de eligibilă. Și bogată. Și chiar dacă nu se făLea cu înfățișarea ei, oglinda îi spunea că arăta și acum așa cum arătase atunci când era fată – nu avea riduri, nici păr alb, nici nu i se fleșcăise tenul. La urma urmei, avea *doar* 25 de ani.

Zâmbi ușor când se uită la Ruth, care stătea încă foarte dreaptă în colțul ei de pe bancheta din față, cu capul

întors și acum spre fereastră. Dacă nu avea grijă, avea să i se înțepenească ceafa.

În timp ce Jessica se uita, unul dintre călăreți trecu pe lângă fereastră de parcă ar fi pornit într-o misiune. Rămase câteva momente în câmpul privirii ei, vorbind ceva cu vizitiul, după cât se părea.

„Măcar dacă aș avea un admirator cu care să *vreau* să mă căsătoresc", se gândi Jessica, întorcându-se la proaspăta ei hotărâre. Însă din nefericire nu era nimeni. Erau câțiva pe care îi plăcea. De fapt, nici unul nu-i *displăcea*. Dar... Ei bine, va trebui să ia o decizie bazându-se pe considerente practice, nu sentimentale. Pe rațiune. La urma urmei, acesta era factorul care hotăra majoritatea căsătoriilor din înalta societate. Nașterea și averea, urmate de vârstă și dispoziție.

Gata cu visurile din tinerețe. Gata cu iubirea, romantismul și fericirea până la adânci bătrâneți.

Abby fusese îngrozită. Pentru că bineînțeles că Jessica îi spusese despre noua ei hotărâre, presupunând că avea să fie încântată. Și așa cum făcea întotdeauna când erau împreună, verișoara ei o *implorase* să găsească puțină fericire, ca să poată fi și *ea* în sfârșit fericită pe deplin.

– Naștere și avere, Jess? întrebase Abby, încruntându-se. Vârstă și dispoziție? Dar cum rămâne cu dragostea?

– Aș putea aștepta la nesfârșit. Nu am simțit niciodată măcar o scânteie din ce numesc oamenii a te îndrăgosti. Nu mă îndoiesc că alții se îndrăgostesc, dar știu că dragostea romantică nu e pentru mine. Nu la vârsta mea. Așa că...

– Jess, spusese Abby, înclinându-se peste spațiul dintre ele și prinzând-o de ambele mâini. Se *va* întâmpla. Mie mi s-a întâmplat. Am crezut din tot sufletul că nu avea să mi se întâmple niciodată. Și când l-am întâlnit pentru prima dată pe Gil, l-am considerat *ultimul* bărbat din lume de care m-aș fi putut îndrăgosti. Dar m-am îndrăgostit și – oh, Jess, *trebuie* să mă crezi – e cel mai frumos lucru din lume. Să iubești și să fii iubit.

Nu trebuie să te lași înfrântă și să renunți la speranță. Oh, te rog să n-o faci! Ai *doar* 25 de ani. Și ai fost făcută pentru iubire. Așteaptă până o găsești. Se *va* întâmpla.

– Promiți? întrebase Jessica și râsese, deși o parte din ea plângea în tăcere.

– Promit, răspunsese Abby cu fervență convingere.

De parcă cineva ar avea puterea de a promite un asemenea lucru pentru altcineva. Pur și simplu, nu se va întâmpla, se gândi Jessica acum. Și se săturase de statutul ei de celibatară. Voia un soț, un cămin și o familie – și lucrurile acestea nu erau de neatins. Chiar dimpotrivă. Voia să *se maturizeze*. Era de mult timpul.

Gândurile ei se întrerupseră atunci când trăsura întoarse brusc spre dreapta, iar Jessica văzu că trăgea în curtea pietruită cu dale a unui han respectabil, deși cu siguranță nu cel planificat pentru a-și petrece noaptea. Călătoria lor fusese întârziată cu două ore, pentru că se opriseră să ia o gustare și să schimbe caii. Apoi fusese o problemă cu una dintre roțile trăsurii în care călătorea domnul Goddard. Întârzierea însemna că erau la câteva ore distanță de destinația lor din ziua aceea, și acesta era un gând obositor. Cu siguranță că întunericul îi va prinde înainte de a ajunge și nu vor mai avea timp decât de o gustare întârziată și de o retragere imediată la culcare. Să fi decis domnul Goddard să rămână în schimb aici? Nu-și putea imagina de ce altceva ar fi oprit. Rândașii și grăjdarii ieșiră în grabă în curte. Domnul Goddard coborî din trăsura lui și se îndreptă hotărât spre ușa hanului.

Jessica se lăsă pe spate și așteptă deznodământul. Pe durata călătoriei, fie că îi plăcea, fie că nu, domnul Goddard lua locul lui Avery. Fratele ei i-o spusese limpede cu câteva săptămâni în urmă, în modul lui obișnuit, pe jumătate plictisit, în timp ce-și luau rămas-bun.

– Aș fi recunoscător, Jessica, dacă m-ai vedea pe mine atunci când te vei uita la Edwin Goddard în drumul

spre Londra și dacă mă vei auzi pe mine atunci când va vorbi.

Ea îi zâmbise.

– Domnul Goddard nu arată și nu vorbește deloc ca tine, Avery.

El ridicase aproape până la ochi monoclul împodobit cu pietre prețioase.

– Chiar așa, zisese încet, iar ea râsese.

Însă se înțeleseseră unul pe altul. Dacă domnul Goddard spunea acum că vor rămâne acolo peste noapte, atunci așa va fi. Dacă spunea că vor continua drumul spre hanul la care rezervaseră camere, atunci vor continua. Nu avea rost să-și exprime preferințele sau să facă tărăboi. Domnul Goddard se va mulțumi să încuviințeze respectuos și să meargă mai departe cu ce hotărâse. Era mai bine să nu se umilească exprimând o opinie contrară. Jessica închise ochii și sprijini capul de perna din spate. În general, spera că vor rămâne, deși călătoria de mâine va fi mai lungă, bineînțeles.

Așteptarea i se păru interminabilă, deși probabil că nu durase mai mult de zece minute. Apoi domnul Goddard reapăru din han și deschise portiera trăsurii, ca să o informeze pe Jessica că aveau să rămână acolo. Cea mai bună încăpere din casă, departe de zgomotul și aglomerația din curte, fusese rezervată pentru ea, îi explică el, și era instalat un pat de campanie pentru Ruth. În timpul nopții, unul dintre oamenii Excelenței Sale va staționa în fața ușii ei, în cazul în care ar dori ceva sau s-ar teme pentru siguranța ei. Singurul salon privat cu care se lăuda hanul, alături de sala publică de mese de la etajul principal, fusese rezervat pentru folosul ei, ca să poată servi cina și ceaiul de după aceea în pace și intimitate.

Și fără ca masele necioplite să caște gura la ea, presupuse Jessica cu un oftat lăuntric. Prin urmare, avea să cineze într-o mare singurătate, pentru că, deși domnul Goddard lua masa uneori cu Avery atunci când erau doar ei doi, nu se așeza niciodată la masă cu altul dintre

membrii familiei. Deși gentleman prin naștere, secretarul fratelui ei respecta scrupulos detaliile etichetei sociale. Acum cobora scările, apoi îi oferea mâna ca s-o ajute să coboare înainte de a o escorta înăuntru.

Holul în care păși ră era pustiu, dar nu tăcut. O larmă de glasuri, râsete și clinchete de pahare, ca și mirosul clar de bere, venea prin ușa deschisă a unei încăperi care era probabil cârciuma, în stânga lor. Alături era sala de mese. Prin panourile de sticlă aflate de o parte și de alta a ușii închise, Jessica văzu mesele puse cu fețe albe și argintărie. În acest moment al zilei sala era pustie, pentru că era prea târziu pentru ceai și puțin cam prea devreme pentru cină. Biroul de recepție era în dreapta lor. Dincolo de el era o scară care ducea la etajele de sus.

Părea un loc foarte decent. Și de fapt, nu era treaba ei să descopere cum era în realitate. Era treaba domnului Goddard, iar el era demn de toată încrederea. Dacă nu ar fi fost, nu ar fi rămas în slujba lui Avery. Jessica aștepta cu nerăbdare să ajungă sus în camera ei, unde să poată să-și scoată boneta și mănușile, să se spele pe față, să-și scoată acele din păr măcar pentru puțin timp și poate chiar să se întindă pe pat înainte de a se pregăti pentru cină. Ceea ce i-ar fi plăcut cu adevărat ar fi fost să iasă afară și să se plimbe prin sat sau pe un drumeag de țară. Nu ar fi contat care. Ar fi fost încântător să-și întindă picioarele și să respire puțin aer proaspăt. Însă știa că, dacă s-ar fi hotărât să acționeze conform dorințelor ei, o întreagă escortă de călăreți zdraveni și Ruth ar fi fost obligați s-o însoțească, iar ea nu s-ar mai fi putut bucura nici măcar o clipă. Și probabil că nici ei.

Domnul Goddard arătă spre scări cu un braț întins respectuos, apoi o luă înaintea ei – ca nu cumva să fie vreun bandit la capătul scării, gata să sară pe ea, presupuse Jessica. De asemenea, avea să descuie ușa dormitorului ei – pe care îl inspectase deja, fără îndoială – și să păsească înăuntru ca să arunce o privire înainte de a ieși

și a-i permite să intre împreună cu Ruth, pentru a închide apoi ușa după ele.

Totuși, chiar înainte de a face un pas spre scară, o ușă închisă din partea opusă a holului se deschise brusc și ieșiră doi bărbați, primul strecurându-se înapoi, cu ambele mâini ridicate și palmele întinse, de parcă l-ar fi oprit pe cel de-al doilea să vină după el.

– A fost complet neprevăzut – vă asigur, domnule, spunea primul bărbat. Dar cum aș putea... Întoarse capul și văzu că avea spectatori. Se opri brusc, părând considerabil de agitat. Mâinile îi căzură pe lângă el și se înclină adânc. Milady, vă implor...

Însă domnul Goddard făcuse deja un pas înainte și îl întrerupse.

– E vreo problemă? întrebă el scurt.

Cel de-al doilea bărbat ținea în mână o carte. Era închisă, dar ținea degetul între pagini, probabil ca să nu piardă locul la care ajunsese înainte de a fi întrerupt. Era un bărbat înalt, probabil în jur de 30 de ani, lat în umeri, solid, cu părul castaniu mai lung decât prevedea moda, cu tenul vizibil bronzat, cu trăsături nici chiar frumoase, nici chiar urâte și nici chiar banale. Era îmbrăcat decent, dar fără pretenții de eleganță. Hainele păreau să urmărească mai degrabă confortul lui, nu moda. Cizmele îi erau destul de uzate. Părea enervat. Și o măsură pe Jessica, din vârful bonetei până la vârfurile pantofilor din piele de ied, de culoarea lavandei. Ceea ce văzu nu păru să-i îmbunătățească dispoziția.

– Aceasta este doamna pentru care trebuie să părăsesc salonul particular pentru care am plătit o sumă frumoasă? întrebă el, adresându-se probabil primului bărbat, care trebuia să fie proprietarul.

– Vă implor să mă iertați, milady, zise proprietarul cu altă plecăciune și un zâmbet care îi întinse buzele, dar nu se reflectă pe nici o altă parte a feței. Apoi făcu un gest larg spre scări. Camera dumneavoastră e pregătită. Cred că...

Domnul Goddard îl întrerupse din nou.

– *Îți mulțumesc*, zise el, pe un ton rece și ferm. Cred că treaba asta poate fi lăsată în mâinile tale, hangiule.

Și o îndreptă din nou pe Jessica spre scări.

Adică domnul acesta rezervase salonul particular, iar acum era evacuat din cauza ei? Era un lucru pe care domnul Goddard l-ar fi putut aranja cu ușurință, bineînțeles, având toată greutatea autorității ducale în spatele lui. Rămânea de văzut dacă oaspetele avea să se retragă cu umilință. Nu *părea* umilit. Nici nu arăta ca un gentleman, nici nu se purta ca atare. Ce gentleman ar fi vorbit deschis despre bani în fața străinilor? Și ce gentleman ar fi măsurat o lady din cap până în picioare cu atâta îndrăzneală sau cu o dezaprobare atât de fățișă? Clasa de mijloc, ghici Jessica. Un negustor, poate un om de afaceri cu oarecare dare de mână. Probabil că avea bani ca să stea la un han, chiar la unul ca acesta, de o calitate nu chiar atât de superioară, și să plătească pentru salonul lui particular.

Jessica înclină fruntea spre el, cu o curtoazie rece.

– Vă mulțumesc, murmură ea înainte de a se îndrepta spre scară și spre sanctuarul camerei sale.

Necunoscutul se înclină, o plecăciune schițată, cu siguranță intenționat batjocoritoare, care includea o ușoară înfloritură a mâinii care nu ținea cartea și o înclinare a capului.

– Vă cer iertare, Lady Jessica, zise domnul Goddard când ajunseră în capătul scărilor. Voi avea o discuție cu proprietarul, care nu pare să-și controleze casa așa cum se cuvine.

Și o conduse în camera ei.

„E destul de frustrant să fii femeie", se gândi din nou Jessica în timp ce ușa se închidea în spatele ei și al lui Ruth. Dar și bărbații aveau neplăcerile lor. Ce ar fi putut face oaspetele acela? Să refuze categoric să evacueze salonul și să se confrunte cu însuși domnul Goddard? Îl va mitui oare proprietarul cu o masă gratis în sala publică

de mese? Părea să fie destul de conștient de valoarea banilor. Dar nu era treaba ei. Domnul Goddard avea să se ocupe de tot, în folosul ei.

– Spune-mi că este apă caldă în urciorul acela, Ruth.

– Este, milady, o asigură camerista după ce cuprinse urciorul cu apă în palme.

Bineînțeles că era. De ce mai întrebase? Domnul Goddard se ocupase de asta, înainte de a o escorta înăuntru.

capitolul 2

Gabriel Thorne așteptă ca doamna nou-sosită să dispară pe scări cu însoțitorii ei, ca să nu-l mai audă, apoi vorbi din nou.

Ea era Lady Jessica Archer, fiica răposatului duce de Netherby, sora actualului duce. Era delicios de încântătoare și costisitor îmbrăcată cu haine care erau fără îndoială ultimul răcnet al modei feminine. Era aproape sigur bogată, privilegiată, răsfățată, nobilă și arogantă. Era cu siguranță obișnuită să facă așa cum voia în totul și în toate, cu o simplă ridicare din deget. Toți cei din jurul ei trebuiau să alerge în toate părțile și să-i satisfacă orice moft. Hangiul îl informase că ea avusese o întârziere pe drum. Cu siguranță că asta trebuie să fi provocat o criză de nervi. Fusese forțată să se oprească peste noapte înainte de destinația plănuită – aproape sigur un han sau un hotel cu mult superior acestuia, deși nici acesta nu era o baracă. Și, după ce descoperise un alt loc de oprire, făcuse inoportuna descoperire că se lăuda cu un singur salon particular – *care era deja ocupat.*

Bineînțeles că un asemenea fapt nu o deconcertase nici măcar o clipă pe Lady Jessica Archer. Probabil că îi spusese pur și simplu majordomului ei să evacueze oaspetele care ocupase deja încăperea și să o instaleze pe ea în loc. Faptul că deranja respectivul oaspete nu-i

trecuse prin minte – și nici posibilitatea că acesta ar fi putut să refuze să plece.

Fusese foarte ispitit să facă exact asta.

Poate că fusese un noroc că obișnuia să ia o cameră care dădea spre curtea hanului, ca să-și poată supraveghea mai bine caii. Cele mai bune camere, cele pe care le ceruse ea probabil, trebuie să fi fost cât se poate de departe de ușa din față a hanului. Dacă nu ar fi existat un salon particular, probabil că ar fi cerut ca sala de mese să fie pregătită doar pentru ea, în timp ce ceilalți oaspeți ar fi fost siliți să mănânce în disconfortul camerelor lor.

Oh, probabil că era nedrept să judece femeia bazându-se pe niște dovezi atât de nesemnificative și fără s-o cunoască. Era nedrept să fie nespus de iritat de ea și să o antipatizeze pe loc. Și era imposibil să facă altfel. Chiar și mulțumirea ei fusese rostită cu un fel de condescendență înghețată care o făcea lipsită de sens.

Iritarea și chiar furia pe care le simțea îl luaseră prin surprindere. Pentru că lucrul care le provocase fusese, de fapt, un fleac. Poate că adevărata cauză a enervării lui era faptul că se afla din nou în Anglia. Uitase cum puteau fi doamnele englezoaice. Uitase cât de servile puteau fi clasele de jos atunci când aveau de-a face cu clasele de sus, mai ales cu aristocrația. Hangiul îl înfuriase. Și la fel de mult îl înfuriase înțelegerea că, de fapt, omul nu avea de ales. Regreta că se întorsese. Deși nu prea avea ce face, dacă nu voia să întoarcă spatele unei persoane pe care o iubise.

– O să vă mutați din salon atunci, domnule? întrebă hangiul, cu vocea încă neliniștită. Voi rezerva cea mai bună masă din sala de mese pentru dumneavoastră, cea dintre șemineu și fereastră. Și cina dumneavoastră, și berea, și toate băuturile pe care le veți bea vor fi gratuite în seara asta. O să vă înapoiez în întregime banii pe care i-ați plătit pentru salonul particular, deși l-ați folosit deja în ultimele două ore.

– Da, așa vei face, răspunse Gabriel pe un ton tăios.

Hangiul se relaxă vizibil, în ciuda asprimii cu care vorbise Gabriel.

– E foarte generos din partea dumneavoastră, domnule, chiar dacă...

Restul propoziției i se stinse pe buze atunci când Gabriel îl privi fix.

– Da, zise Gabriel. Este.

Pentru că ar fi putut să se împotrivească. Nu exista o lege care spunea că ocuparea înseamnă nouăzeci la sută din posesie? Aproape că i-ar fi plăcut să se confrunte cu majordomul acela cu aere de superioritate. Din nefericire, avea un simțământ înnăscut de curtoazie care îi spunea că o lady care călătorea singură, însoțită doar de servitori, trebuia cu adevărat să se bucure de intimitatea unui salon. Chiar și o lady rece și arogantă.

Se întoarse în camera lui și puse o batistă împăturită între paginile cărții ca să însemneze locul.

Lady Jessica Archer. Sora ducelui de Netherby. După toate probabilitățile, se îndrepta spre Londra. Paștele trecuse, iar sezonul de primăvară probabil că era în toi, cu miile lui de baluri, serate, petreceri în aer liber și alte evenimente mondene. Marele târg al căsătoriilor. Se întrebă de ce mai era ea încă necăsătorită. Nu era o fată tânără și neștiutoare. Dacă ar fi fost, nu ar fi călătorit doar cu un majordom și o cameristă care s-o protejeze.

Dar chiar în timp ce se gândea la asta, se îndreptă spre fereastra camerei lui ca să se uite în curtea de jos. Zâmbi și clătină din cap cu neîncredere uimită în timp ce urmărea forfota de acolo. Erau două trăsuri măreț, una dintre ele cu un blazon – blazonul ducal? – împodobind îndrăzneț portiera dinspre el. O a treia, cumva mai umilă – deși clasificarea era relativă – aparținea probabil aceluiași grup, pentru că Gabriel nu văzuse pe altcineva sosind în ultima oră. Curtea era plină de bărbați masivi, toți înveșmântați cu aceeași livrea țipătoare. Probabil că această cavalcadă arăta ca un circ ambulant atunci când pornea la drum.

Prin urmare, Lady Jessica Archer nu era protejată doar de un majordom și o cameristă. Era la fel de bine păzită ca o regină. Era o marfă prețioasă. Și avea toată trufia la care te-ai fi așteptat de la o asemenea femeie. Felul în care înclinase fruntea atunci când îi mulțumise vorbea cât se poate de clar despre o viață de privilegii aristocratice și titluri. El ar fi putut fi la fel de bine un vierme sub pantofii aceia fini din piele de ied.

Cât de șocant de indiscret fusese hangiul atunci când îi dezvăluise identitatea ca să-l convingă să renunțe la salonul particular pentru care plătise. Nu-și dăduse seama că Gabriel ar fi fost mult mai dispus să îl cedeze unei domnișoare necunoscute și umile, și nu privilegiatei fiice a ducelui. Bănuia că asta era urmarea faptului că petrecuse treisprezece din cei 32 de ani ai săi în America.

Lady Jessica Archer. Sora unui duce. Arogantă. Cu titlu. Antipatică, cel puțin la prima întâlnire.

Dar... Dar dacă se gândea la ea din alt punct de vedere, era poate perfectă. Atât de perfectă, încât s-ar fi putut căsători cu ea.

Acest gând absurd îl făcu să chicotească tare.

Era ciudat, nefamiliar să fie din nou în Anglia. Bineînțeles că trăise departe toată viața lui adultă – de când avea 19 ani, de fapt. Însă îi plăcuse America și până de curând nu avusese de gând s-o părăsească. Când ajunsese în Boston, folosind numele de fată al mamei lui, Thorne, nu avea decât hainele de pe el, un mic sac și bani cât să-și plătească masa și casa pentru două săptămâni, dacă găsea o pensiune ieftină. Apelase la Cyrus Thorne, un văr al mamei sale rămas văduv, și omul îl angajase ca funcționar în unul din depozitele sale și îi dăduse o cămăruță întunecoasă din podul casei lui în care să doarmă. De la începuturile acestea modeste, Gabriel își dovedise vrednicia și ajunsese mâna dreaptă a vărului său la vârsta de 25 de ani. Fusese mutat într-o cameră spațioasă de la etaj, care era doar a lui. Mai important, Cyrus îl adoptase oficial ca fiu pentru că mariajul

lui nu produsese nici un copil înainte de moartea soției. Numele lui Gabriel fusese schimbat legal în Thorne și devenise moștenitorul oficial al tuturor posesiunilor lui Cyrus.

Fusese o schimbare de soartă amețitoare, însă Gabriel dăruise în schimb muncă grea, recunoștință și afecțiune. Ajunsese să înțeleagă de ce Cyrus fusese un mare favorit al mamei sale și de ce i se rupsese inima atunci când acesta plecase în America pentru a-și căuta norocul. Tatăl lui Gabriel îi povestise despre asta. Mama lui Gabriel murise la nașterea surorii lui, moartă și ea. Și Cyrus își amintea de ea cu dragoste.

La un an și ceva de la adopția lui Gabriel, Cyrus murise căzând de pe docuri în timp ce asista la încărcarea unuia dintre vapoarele sale. Fusese un accident care nu ar fi trebuit să aibă urmări deosebit de serioase, dar care se dovedise fatal.

În acest mod șocant, Gabriel ajunsese un om foarte bogat la 26 de ani, cu răspunderi uriașe pentru o persoană atât de tânără. Avea o casă mare, o afacere înfloritoare de import-export și o mică flotă de vapoare. Avea câteva sute de angajați. Era *cineva* în societatea din Boston și un bărbat foarte căutat, mai ales de matroanele cu fiice de măritat, care își doreau tineri destoinici, cu avere.

Îi plăcuse să fie în centrul atenției. Pierduse vremea cu câteva dintre fiice, deși nu ajunsese niciodată să se simtă obligat să o ceară în căsătorie pe vreuna dintre ele. Se bucurase de viață în general. Munca i se potrivea și îi umplea zilele cu provocări și activitate. Bostonul fremăta de energie și optimism. În câțiva ani își extinsese afacerea, adăugase alte vapoare la flota sa și devenise mai bogat decât fusese vărul său vreodată. În plus, mărise salariile tuturor muncitorilor săi și îmbunătățise condițiile de muncă. Încheiase asigurări medicale pentru angajații săi, chiar pentru cei mai umili, și plăți compensatorii

pentru cei care erau bolnavi sau aveau accidente de muncă.

Fusese fericit, deși nu se gândise niciodată să folosească acest cuvânt pe vremea aceea. Era prea ocupat să trăiască viața pe care i-o aduseseră munca grea și norocul pur. Totuși, ar fi dat totul ca să-l aibă înapoi pe Cyrus. Îi trebuise mult timp ca să se vindece de durerea pierderii lui.

Poate că ar fi uitat de viața lui din Anglia, sau ar fi lăsat-o măcar să alunece în amintirile îndepărtate, dacă nu ar fi fost scrisorile de la Mary Beck, care soseau de două sau trei ori pe an. Ea era singura persoană căreia îi scrisese după ce ajunsese în America. Știa că și-ar fi făcut griji pentru el dacă nu i-ar fi scris. Și simțise nevoia de a păstra legătura aceea fragilă cu trecutul său.

În ciuda voinței lui, citea cu aviditate scrisorile pentru fragmentele de bârfe locale pe care le strecura ea. Căuta, deși nu întrebase niciodată, o aluzie, *orice* aluzie, la faptul că adevărul despre cele petrecute înainte de plecarea lui era cunoscut de toată lumea și nu mai continua să fie falsificat. În prima lui scrisoare o pusese pe Mary să jure că va păstra secretul, deși nu fusese necesar. Ea nu spusese nimic despre el, nimănui, și îl asigurase de asta în scrisoarea de răspuns, spunând că nu avea s-o facă în nici o împrejurare. El o crezuse pe cuvânt atunci, și încă o credea.

Poate că nu ar fi trebuit să înceapă corespondența. Poate că ar fi fost mai bine să nu știe nimic, să rupă toate legăturile, să se mulțumească să fie mort pentru toți și pentru tot ce lăsase în urmă. Chiar și pentru Mary.

În anul de după moartea prematură a lui Cyrus, scrisoarea din primăvară a lui Mary îi aduse vești despre alte trei morți șocante. Sora ei, Julius – cumnatul ei – și nepotul ei muriseră în vara precedentă, chiar după ce îi scrisese ultima scrisoare din anul acela. O epidemie subită de tifos îi luase împreună cu alți câțiva oameni din vecinătate, deși nu se atinsese de Mary, care

trăia ca o pustnică în căsuța ei dintr-un colț al domeniului familiei.

Vestea în sine fusese uluitoare, dar avusese repercusiuni care aveau să complice până la urmă viața lui Gabriel și să-l oblige să se întoarcă în Anglia. Pentru că Julius Rochford, cumnatul lui Mary și unchiul lui Gabriel, fusese și conte de Lyndale. Philip, unicul său fiu și moștenitor, deși căsătorit, nu avea fii - cel puțin nu legitimi. Și murise cu o zi înaintea tatălui său. Gabriel, fiul și unicul copil al răposatului Arthur Rochford, fratele mai mic al lui Julius, era prin urmare succesorul unchiului său.

Era contele de Lyndale.

Nu fusese *deloc* fericit de asta sau de moartea mătușii lui, care fusese slabă, șovăielnică, bună și fără nici o însemnătate în casa soțului ei. Regretase și moartea unchiului său. Dar nu jelise deloc pierderea vărului său.

Ar fi putut să ignore această schimbare de statut pentru tot restul vieții, și o făcuse timp de șase ani, după ce primise vestea în scrisoarea de la Mary. Nimeni nu știa unde era - cu excepția lui Mary însăși, și ea nu avea să spună, pentru că promisese. Dacă se întreprinsese vreo căutare a lui, și nu se îndoia că fuseseră niște tentative lipsite de convingere de a descoperi domiciliul noului conte sau măcar dacă mai trăia, atunci aceasta eșuase, fără să îi dea de urmă. Atunci când cumpărase biletul spre America i se păruse o precauție cam inutilă să folosească numele mamei sale în locul numelui său. Însă se dovedise până la urmă un lucru înțelept. După un anumit număr de ani - oare șapte? - avea să fie declarat oficial mort, iar următorul în linia succesiunii avea să moștenească titlul și tot ce ținea de el. Acesta avea să fie Manley Rochford, vărul său de gradul al doilea, pe care Gabriel nu și-l amintea cu o dragoste mai mare decât simțise față de Philip. Dar...

Fie ca Manley și toți urmașii lui să trăiască fericiți până la adânci bătrâneți. Sau nu. Lui Gabriel oricum

nu-i păsa. Tot ce se întâmplase era istorie veche. Nu voia să aibă de-a face cu titlul, proprietatea sau pompa și ceremonia la care avea acum dreptul ca *pair* al regatului britanic. Era perfect mulțumit cu viața lui așa cum era și nu voia să mai aibă de-a face cu Anglia.

Numai că acolo era Mary. Sora mătușii lui. Mary, cu piciorul ei strâmb, spinarea cocârjată, mâna deformată și înfățișarea banală. Mary, cu căsuța ei acoperită cu stuf și grădina de flori de o frumusețe care îți tăia răsuflarea, cu peticul de legume și grădina de ierburi medicinale, cu pisicile și câinii ei – toți vagabonzi, deși ea insista că *ei* o adoptaseră pe ea. Mary, cu cărțile și broderia ei, cu mulțumirea de neînțeles pe care o simțea pentru viață.

Mary, care se confrunta acum cu amenințarea evacuării.

Manley Rochford, moștenitorul titlului după Gabriel, acționa deja conform perspectivelor. În ultimul an își mutase familia la Brierley Hall, de parcă ar fi avut dreptul, și preluase conducerea domeniului. Concediase administratorul care lucra acolo de ani buni, deși nu avea nici un drept legal de a o face, și mai mult de jumătate dintre servitori, din casă și din afara ei, ca să-i înlocuiască cu servitorii lui. Fiul său, din câte se părea un tânăr inutil, făcea pe lordul prin împrejurimi. Toate aceste lucruri în sine nu ar fi provocat decât o ridicare de umeri din partea lui Gabriel. Nu aveau decât, din partea lui.

Dar... Manley mersese cu un pas prea departe. O avertizase pe Mary Beck că va trebui să-i părăsească proprietatea atunci când va deveni conte. Subliniase că ea nu era membră a familiei Rochford și nu avea nici un drept la mila lui. Mai mult, reprezenta un inconvenient pentru vecinătate, pentru că toți credeau că folosise vrăjitoria ca să aducă epidemia de tifos asupra surorii, cumnatului și nepotului ei, precum și asupra mai multor vecini. O informase că el trebuia să ia în considerare siguranța familiei lui. Și trebuia să se gândească și la vecini, care se temeau să pună piciorul pe domeniul Brierley atât timp cât Mary trăia pe el.

„Nimic din toate astea nu e adevărat, cu excepția faptului că nu sunt o Rochford, Gabriel", îi scrisese ea într-o scrisoare. „Știu că nu e. Vecinii nu sunt atât de superstițioși sau cruzi. Dar trebuie să plec oricum. Te rog să vii acasă."

Fusese singura ocazie în care încercase să îl determine să facă ceva. Ar fi putut să facă și mai multe presiuni asupra lui, bineînțeles, dacă ar fi spus că știa unde putea fi găsit ca să se protejeze. Însă Gabriel știa că nu ar fi făcut asta. Nu Mary.

Se gândise să o aducă în America, să o instaleze într-un apartament confortabil și doar al ei în casa lui și să-i dăruiască o parte din considerabila lui grădină, sau chiar pe toată dacă voia, pentru folosul ei propriu. Însă călătoria ar fi putut s-o ucidă. Și nu și-o putea imagina fericită în altă parte, doar în căsuța ei, acolo unde trăise de când o știa. Și ce ar fi făcut cu toate animalele pe care le adunase? Ar fi putut părea un lucru fără însemnătate, dar ele erau familia lui Mary, și ținea la ele așa cum o altă femeie ar fi ținut la soțul și copiii ei.

Se gândise să găsească un agent bun la Londra și să numească la Brierley un nou administrator, administratorul său, o persoană capabilă să ia decizii sănătoase și să-și exercite autoritatea, prezentându-i raportul lui Gabriel o dată sau de două ori pe an. Însă dacă ar fi făcut asta ar fi dezvăluit că el, Gabriel, era încă în viață. Și dacă ar fi dezvăluit asta, atunci nu ar mai fi avut pace în America. Toată lumea s-ar fi așteptat ca el să se întoarcă acasă în Anglia, ca să-și preia moștenirea și să-și îndeplinească îndatoririle și responsabilitățile de pair al regatului. Chiar dacă se ținea tare și refuza să meargă, adevărul ar fi ieșit la iveală cu siguranță în Boston, și toată viața lui s-ar fi schimbat. Probabil nu în bine. Îi plăcea să fie respectat, chiar curtat. Dar nu i-ar fi plăcut să fie lingușit.

Ultima scrisoare de la Mary îi întorsese viața pe dos. Își dăduse seama de asta din momentul în care rupsese

sigiliul și o citise. Îl forțase să aleagă între viața pe care și-o construise în America și viața pe care o lăsase în urmă în Anglia. Alegerea ar fi trebuit să fie ridicol de ușor de luat.

Dar era și Mary.

Fără nici o tragere de inimă, își lăsase afacerea în mâinile lui Miles Perrott, asistentul și prietenul său apropiat, căruia i-ar fi încredințat viața – și căruia îi *încredință* afacerile lui. Îl făcu partener, își închirie casa pentru doi ani, făcu numeroase alte aranjamente, toate în două luni, și porni cu vaporul spre casă, cu doar câteva luni înainte de a fi declarat mort oficial.

Ciudată alegere a cuvintelor – *spre casă*. Casa lui era în Boston. Odată ce își restabilea autoritatea în Anglia și făcea unele aranjamente pentru bunul mers al tuturor proprietăților lui de acolo, putea să se întoarcă, își spuse el în timp ce privea America dispărând la orizont, înlocuită de întinderea nemărginită a oceanului. Însă acele *aranjamente*, recunoscu față de sine în nesfârșitele zile și nopți ale călătoriei, aveau să tragă după ele mult mai multe lucruri decât voia să creadă. Chiar și în Boston își dorise un moștenitor căruia să-i lase afacerea și averea pe care o strânsese, însă aici nevoia era mult mai urgentă. Pentru că în Anglia nu avea opțiunea de a face un testament și a lăsa totul oricui voia. În Anglia existau reguli și legi, cel puțin pentru aristocrație. Dacă erai conte de Lyndale și mureai fără moștenitori de gen masculin – și atât tatăl lui, cât și Cyrus muriseră brusc și timpuriu, ca să nu mai vorbim despre unchiul și vărul lui – atunci titlul și proprietățile care țineau de el și orice avere care mergea cu ele aveau să ajungă până la urmă la Manley Rochford și la urmașii lui, și anume la fiul acela care se purta deja de parcă ar fi stăpânit tot ce mișca în împrejurimile domeniului Brierley.

Gabriel nu-l cunoscuse prea bine pe Manley în adolescență – păstrase întotdeauna distanța. Dar nu-i plăcuse deloc ce știa totuși despre el. Și sentimentul fusese

reciproc. Fiul părea un măgar înfumurat. Gabriel nu-l cunoștea. Era doar un băiețel atunci când Gabriel plecase pe mare spre America.

Nevoia lui de a se căsători era urgentă, și își dăduse seama de asta cu mult înainte de a termina călătoria și de a călca din nou pe pământ englezesc. Nu era un gând îmbucurător. Nimic din toată afacerea asta nu era îmbucurător. Însă nu mai avea răgazul de a privi în jurul lui atât timp cât dorea și de a găsi o femeie care să i se potrivească și să îi ofere speranța unei vieți mulțumite. Avea nevoie să se căsătorească – și în curând.

Și mireasa lui trebuia să fie ireproșabilă. Un conte nu era deloc liber să se căsătorească cu o spălătoreasă de vase sau cu fiica unui prăvăliaș sau... Ei bine. Trebuia să aleagă pe cineva care să-și poată îndeplini îndatoririle de contesă de Lyndale de parcă ar fi fost născută pentru rolul acesta. Trebuia să fie o femeie dintr-o familie bună, cu conexiuni potrivite, rafinată, capabilă să se descurce cu rudele dificile, cu servitorii dificili, cu vecinii dificili... cu toate lucrurile dificile.

Din câte știa Gabriel, numele lui nu fusese eliberat de acuzații în toți acești ani, deși nu o întrebase niciodată pe Mary de-a dreptul. S-ar putea să înfrunte ostilitate la Brierley, asta ca s-o spună frumos. Cu siguranță că avea nevoie de o femeie care să nu fie un șoricel sfios, una care să inspire respect așteptându-se, pur și simplu, să-i fie acordat. Ar fi fost util, și nu doar pentru mulțumirea lui personală, ca ea să aibă o oarecare frumusețe, grație și eleganță. Și câțiva ani de experiență, ceea ce o fată proaspăt ieșită de pe băncile școlii nu ar fi avut.

Mai important decât orice, avea nevoie de cineva care să-i dăruiască fii. Deși acesta era singurul lucru care nu putea fi niciodată garantat, bineînțeles.

Și acum îi trecu prin minte gluma că Lady Jessica Archer ar fi putut fi candidata perfectă. Dar chiar *era* o glumă?

Adevărul era că *nu* o plăcuse. Însă recunoștea că o judecată pripită putea să nu fie corectă. Știa asta din viața lui profesională.

Era aproape sigur că ea se îndrepta spre Londra. La fel și el.

Poate că va avea șansa de a se uita mai bine la ea.

capitolul 3

Acum că ajunsese acolo, Jessica se bucura destul de mult că era la Londra. Vremea se încălzise, chiar dacă nu era încă oficial vară, și până acum fuseseră mai multe zile însorite și mai puține ploioase. Avusese de făcut cumpărături, pentru că moda se schimba cu o regularitate ametitoare, și rochiile de anul trecut ar fi arătat ponosit la evenimentele cele mai strălucitoare ale înaltei societăți de anul acesta, iar bonetele de anul trecut ar fi ieșit în evidență ca un spin în ochi la parada zilnică din Hyde Park. Avusese prietene de vizitat și de prins din urmă toate bârfele de iarna trecută.

Trebuia să facă vizite membrilor familiei și să fie vizitată de ei. Bineînțeles că unii dintre membrii familiei Westcott fuseseră în Gloucestershire pentru botezul lui Seth, dar alții, nu. Oricum, era frumos să fii înconjurat de atâția membri ai familiei care locuiau atât de aproape unul de altul, ca în fiecare an.

Sezonul acesta avea să fie mai special decât oricare altul, dacă totul decurgea conform planului. Avea să se căsătorească și să se așeze în sfârșit la casa ei. Dar... ei bine, ceea ce plănuise cu atâta judecată în timp ce se afla la Rose Cottage părea cam descurajant acum, când trebuia să-și pună planul în aplicare.

Balul organizat de Lady Parley în onoarea celei mai mari fiice ale sale urma să fie primul eveniment cu adevărat măreț al sezonului, iar Jessica era mulțumită că ajunsese la timp pentru a lua parte. Fusese destul timp

chiar pentru a fi terminată prima din noile ei rochii de bal și trimisă la Archer House, casa lui Avery din Hanover Square. Era și rochia ei preferată, cu o croială dreaptă, dar grațioasă, elegantă, subliniindu-i frumos silueta, după părerea ei, iar culoarea era un trandafiriu-închis, pe care o căutase în zadar ani în șir. I se ceruseră deja trei rânduri de dansuri - dansul din deschidere de către domnul Gladdley, care o făcea întotdeauna să râdă, al doilea de către Sir Bevin Romley, care avea o burtă uriașă și corsete care scârțâiau mereu, dar își păstrase totuși picioarele ușoare, iar primul vals de către Lord Jennings, care nu prea avea subiecte de conversație odată ce termina de vorbit despre caii lui, dar care executa întotdeauna pașii cu multă virtuozitate.

Toate celelalte dansuri rămăseseră libere. La urma urmei, puteai întotdeauna să speri că un nou sezon avea să aducă oameni noi în oraș - în special domni noi. Și exista întotdeauna șansa ca unul dintre ei să fie înalt, brunet și chipeș. Și eligibil. Și interesat de ea. Mai ales anul acesta, acest domn, acest bărbat legendar care să o ia pe sus și să o scape de planurile ei raționale, ar fi fost mai mult decât bine-venit.

Pe lângă asta, dacă nu păstra cel puțin câteva dansuri libere până când balul lua deja amploare, grupul de admiratori nemulțumiți i-ar fi făcut capul calendar, jeluindu-se într-un glas că le frânsese inima și le cauzase atacuri de cord și alte jelanii stupide. Toți o amuzau nespus. Era imposibil să-i iei în serios când încercau cu atâta zel să se întreacă unul pe altul în ardoare - majoritatea intenționat teatral și fără să dorească cu adevărat să fie luați în serios. Și asta te făcea să te întrebi dacă *era* vreunul serios în legătură cu ea. Era în pericol de a rămâne până la urmă pe raft? Însă nu credea că o aștepta o asemenea soartă îngrozitoare.

Aștepta balul Parley cu oarecare nerăbdare, așa cum făcea mereu la începutul unui nou sezon.

*

Gabriel debarcă de pe unul din corăbiile sale la Bristol, și peste două zile ajunse la Londra. Nu cunoștea capitala Angliei, pentru că nu petrecuse mai mult de două săptămâni în ea, în anii adolescenței. Mai mult, se aștepta să nu cunoască pe nimeni, deși acolo era Sir Trevor Vickers, prietenul tatălui său și nașul lui, care fusese cândva membru al Parlamentului și se putea să mai fie. Oricât de mult ar fi șovăit, alesese totuși să vină la Londra, în loc să pornească imediat spre Derbyshire și Brierley Hall. Avea niște treburi de rezolvat aici.

Rezervă un apartament la un hotel decent și petrecu o săptămână aglomerată intervievând și angajând un avocat bun și un administrator. Fu obligat să-și dezvăluie identitatea față de ei, bineînțeles, deși nu voia încă să o facă în fața tuturor. Voia să vadă întâi în ce situație se va găsi, pentru că nu mai era simplul domn Gabriel Thorne. Petrecu mai multe ore transformându-se într-un gentleman englez respectabil. Îndură nesfârșite ore plictisitoare în compania unui croitor cu reputație și a bărbierului recomandat de croitor, împreună cu un cizmar, un negustor de galanterie bărbătească și un bijutier. Verifică mai mulți bărbați trimiși de o agenție și alese un individ care i se păru superior, pe nume Horbath – individul nu îi oferi nici un prenume – pentru a-i fi valet. Achiziționă un cal după ce fu trimis la Tattersalls. Și descoperi că Sir Trevor Vickers era și acum membru al Parlamentului, și pe deasupra membru senior al actualului cabinet.

Gabriel îl vizită pe el și pe Lady Vickers într-o dimineață, și fu atât de norocos încât să îi găsească pe amândoi acasă.

– Rochford? spuse Sir Trevor atunci când apăru împreună cu soția în salonul în care fusese lăsat să aștepte Gabriel. Baronetul își privi vizitatorul cu uimire fățișă. *Gabriel* Rochford? Doamne, iartă-mă, cred că el e. Arăți exact ca tatăl tău.

– Acum am preluat numele mamei mele, Thorne, îi explică Gabriel, supus unei strângeri de mână foarte fer- me și prelungite, deși folosise numele Rochford atunci când fusese primit de majordomul lui Sir Trevor. Dar da, domnule. Sunt Gabriel.

Făcu o plecăciune în fața lui Lady Vickers, care păru- se și ea uimită la început, însă acum îl privea radioasă, cu mâinile strânse la piept.

– Toți au presupus de mult că ești mort, îi zise pe șleau Sir Trevor. Și sunt gata să o declare oficial. Dar, Doamne, iartă-mă, aici ești și arăți foarte viu. Unde nai- ba te-ai ascuns toți anii aceștia? Ah, te rog să mă ierți, dragul meu. Se pare că ai dispărut de pe fața pământului după moartea lui Lyndale și a fiului său. Nimeni nu a fost în stare să-ți dea de urmă.

– Am fost în America, domnule.

– America. Un gest cât se poate de îndrăzneț, remarcă Sir Trevor, scuturând încet din cap. Totuși, nimeni nu te-a găsit acolo. Ai spus că ai preluat numele mamei tale? Presupun că nimeni nu s-a gândit să caute un Gabriel Thorne în America. Însă de ce ai făcut așa ceva?

– Numele meu a fost schimbat legal, îi spuse Gabriel și îi explică cum se ajunsese la asta.

Nu spuse că folosise numele chiar și înainte ca Cyrus să-l adopte, chiar și atunci când cumpărase biletul de vapor spre America.

– Dumnezeule mare! exclamă Sir Trevor, cutremurat brusc de un gând. Tânărul Rochford a sosit de curând în oraș – fiul omului care se așteaptă să devină conte de Lyndale până la sfârșitul verii. Manley Rochford, nu- așa? Sau Manford? Nu, Manley. Fiul său e ocupat să se prezinte în societate ca viitor moștenitor, și am înțeles că societatea l-a primit cu brațele deschise. Cred că e u tânăr arătos. Se crede că și tatăl i se va alătura în curând Am înțeles că plănuiesc o mare sărbătoare spre finalu sezonului, nu-i așa, Doris?

– Chiar așa, răspunse soția lui, oricât de prematur ar părea. Nu l-am întâlnit încă pe domnul Anthony Rochford, dar se spune că e foarte chipeș și fermecător. E invitat pretutindeni. Dar, vai de mine, domnule – milord – oh, *pot* să-ți spun Gabriel, de vreme ce îmi amintesc bine de tine de când erai băiețel? Vai de mine, tânărul acesta e pe cale de a avea șocul vieții lui. O să se bucure nespus de mult când o să descopere că ești viu, până la urmă.

Gabriel se îndoia foarte mult de asta. La fel și Sir Trevor, dacă judecai după expresia pe care o afișă. Ei bine, asta era interesant. Fiul lui Manley Rochford era chiar în Londra și aștepta sosirea tatălui său, pregătindu-se să-și sărbătorească dobândirea noului titlu de conte de Lyndale? Gabriel se gândi că ar fi trebuit să-i scuteas-că de niște momente jenante, ca să nu mai vorbim de cheltuieli, și să le deschidă ochii imediat, prezentându-și identitatea în mod public. Însă mai întâi voia să descopere dacă viitorul nou conte și moștenitorul său erau atât de răi cum îi descrisese Mary. Nu că Mary ar fi fost predispusă la exagerare sau pizmă.

– Aș prefera să nu îi spun nimic, zise el. Cel puțin, pentru un scurt timp.

Cei doi îl priviră surprinși.

– Dar... începu Sir Trevor.

Gabriel ridică mâna.

– Dacă simpla sosire în oraș a vărului meu a cauzat atâta zarvă, vă puteți imagina ce va produce apariția mea bruscă, de parcă aș fi înviat din morți. Aveți milă de mine, domnule, doamnă. De-abia am sosit din America, unde am petrecut ultimii treisprezece ani. Sunt deja năucit de ciudățenia de a fi aici. Am nevoie de un timp în care să mă obișnuiesc cu uscatul.

Și poate... Ei bine, exista o șansă, cât de slabă, ca tot ceea ce îi spusese Mary să fie cu adevărat distorsionat, exagerat, puțin părtinitor? Putea oare chiar și acel Manley pe care și-l amintea să fie atât de crud încât s-o evacueze

din frumoasa ei căsuță, știind că nu avea unde să meargă? Nepoatele ei, fiicele surorii ei, nu avuseseră niciodată nimic de-a face cu ea, din cât își amintea Gabriel. Se părea că avea acum neașteptata șansă de a-l observa cu ochii lui pe Anthony Rochford, tânărul care făcuse pe grozavul la Brierley, devenind insuportabil. Un tânăr fermecător, din câte auziseră Sir Trevor și Lady Vickers. Era posibil să se poată întoarce acasă la Boston înainte de venirea iernii, uitând de toată distracția asta nedorită?

Era foarte doritor de a se prinde de orice fir de speranță, oricât de slab.

– Am nevoie, totuși, adăugă el, de o intrare în societate. Nu prea cred că înalta societate s-ar uita chiar și în trecere la domnul Gabriel Thorne, negustor și proprietar de vase comerciale din Boston.

– Asta ai fost în toți anii aceștia? întrebă Sir Trevor, încruntându-se și clătinând din nou din cap. Când ar fi trebuit să fii aici timp de aproape șapte ani, în calitate de conte de Lyndale? Modul tău de gândire are ceva ce eu nu înțeleg, evident. Presupun că te putem prezenta înaltei societăți ca pe finul nostru. Numele meu are o oarecare greutate în orașul acesta.

– Uiți, Trevor, interveni Lady Vickers, că am o legătură de rudenie cu mama lui Gabriel. Nu am înțeles niciodată care era, și nici ea nu știa. Îmi amintesc că am râs de ne-am prăpădit de asta, odată. Cred că eram verișoare de gradul al treilea sau ceva la fel de absurd. Însă te putem prezenta în societate ca pe finul nostru și *ruda* mea, Gabriel, fără să trebuiască să recurgem de-a binelea la o minciună. Și eu mă laud cu un viconte ca văr de gradul doi. Trevor, bineînțeles, are propriile sale scrisori de acreditare – faptul că e baronet și are o poziție influentă în guvern. Lasă asta în seama noastră! Când vom termina cu tine, vei fi acceptat chiar și de cei mai pretențioși în privința etichetei.

– Mulțumesc, doamnă, zise Gabriel, zâmbindu-i. Vă voi aprecia foarte mult ajutorul.

– O să ne ajute și faptul că ești un bărbat chipeș, observă Lady Vickers. Dar de ce stăm în salonașul pentru vizitatori, Trevor, de parcă Gabriel ar fi un străin în trecere și nu finul nostru și ruda mea? Te rog să-mi dai brațul, Gabriel. Vom merge în salon. Albert e încă acasă, cred – e vorba de fiul nostru. O să-i transmit să ni se alăture. Îmi amintesc că aveai trei ani când s-a născut. S-a întâmplat la scurt timp după moartea bietei tale mame. E un băiat scump, dar are un cerc mare de prieteni și cunoștințe și cred că va fi mai sigur dacă i te vom prezenta și lui *doar* ca finul nostru și vărul meu îndepărtat. Nu ești de acord, Trevor?

– Oricum spui tu, draga mea, răspunse Sir Trevor, urmându-i pe scări.

Albert Vickers – „Bertie pentru prietenii mei și rudele de mult pierdute", îi spuse el lui Gabriel râzând din inimă și scuturându-i mâna – fu încântat să-l cunoască. Chiar înainte ca mama lui să i-o ceară, insistă să-l ia pe Gabriel în oraș și să-i arate ce era de arătat și să-l prezinte câtorva tipi pe cinste.

În zilele următoare, Bertie făcu exact ce promise, iar rezultatul fu că Gabriel vizită clubul White și Tattersalls din nou și salonul de box al lui Jackson și o școală de scrimă, printre altele, și își făcu o mulțime de cunoștințe de gen masculin, iar nici unul dintre ei nu-și puse întrebări în privința dreptului său de a fi unul dintre ei.

Iar doamnele nu fură excluse. Lady Vickers se distră enorm – sau cel puțin așa îi spuse lui Gabriel – răspândind știrea despre sosirea în oraș a tânărului și chipeșului ei văr și fin, care se întorsese recent din America cu o avere considerabilă. Gabriel începu să primească invitații la evenimentele din lumea bună, și cea mai importantă fu cea la un bal oferit de Lady Parley în onoarea debutului fiicei sale întâi născute.

– Primul mare bal al sezonului, îi explică Bertie când Gabriel îi spuse de invitație. E minunat că ai fost invitat, Gabe. Toți cei care sunt cineva vor fi acolo. Poți conta

pe asta. O să fie o înghesuială a naibii. Dar odată ce îți vei face apariția acolo, vei fi invitat peste tot. Așteaptă și o să vezi.

Gabriel acceptă invitația. Și dacă Anthony Rochford era într-adevăr răsfățatul înaltei societăți, pentru că acesta fusese unul dintre termenii prin care îl descrisese Lady Vickers, atunci era foarte probabil să facă și el parte din marea înghesuială pe care o prezisese Bertie. Gabriel se gândi că trebuia să caute ocazia de a-l întâlni. Nu se temea că va fi recunoscut. Nu se întâlnise seră niciodată.

Însă faptul că Rochford se afla în oraș îi distrăsese puțin atenția de la adevăratul motiv care îl determinase pe Gabriel să-și dorească să intre în lumea bună și să aibă șansa de a lua parte la cele mai selecte evenimente sociale ale sezonului. Principalul scop al acestui sejur la Londra în timpul sezonului era să-și găsească o soție - asta dacă nu avea să poată să o șteargă rapid înapoi acasă, în America, lăsând totul în urmă ca pe un coșmar.

Se trezi întrebându-se dacă Lady Jessica Archer era într-adevăr la Londra și dacă avea să fie și ea prezentă la balul Parley. În ansamblu, spera că nu va fi. *Nu* o plăcuse deloc.

Jessica se afla în sfârșit la primul mare bal al sezonului, stând într-o parte a sălii de bal lângă mama ei, care conversa cu două doamne mai vârstnice, și așteptând să înceapă dansul. Iar acest lucru nu avea să înceapă în curând. Sir Richard, Lady Parley și fiica lor se aflau încă în fața șirului de primire, întâmpinând alți și alți noi invitați. Unii domni începuseră să se adune în jurul Jessicăi, toți cunoscuți și membri ai suitei ei, așa cum o numea Avery, amuzat. Sala de bal se umplea, arătând și mirosind într-adevăr foarte festiv, cu miile de culori ale rochiilor de bal și troienele de flori și un perete din oglinzi care să le multiplice pe toate la infinit. Candelabrele de cristal de deasupra, fiecare

cu o duzină de lumânări, aruncau un curcubeu de lumină peste dușumeaua de lemn proaspăt ceruit și peste oaspeții adunați. Conversațiile deveneau tot mai zgomotoase și mai animate. Membrii orchestrei își acordau instrumentele.

Aceasta era adesea partea ei favorită a balului, această așteptare nerăbdătoare a muzicii și a dansului, a banchetului și a uitării grijilor zilnice. „Cât de privilegiată sunt că mă aflu aici și aparțin acestei lumi și acestor oameni", se gândi Jessica deschizând evantaiul și răcorindu-și încet fața.

Și cât de bătrână se simțea.

Erau mulți oameni pe care nu-i mai văzuse niciodată, în cea mai mare parte fete tinere care își făceau prima apariție în societatea londoneză, îmbrăcate aproape exclusiv în alb, și câțiva domni tineri cu chipuri proaspete, de-abia ieșiți de la Oxford, Cambridge sau veniți de la țară. Un asemenea domn era Peter Wayne, fiul mijlociu al mătușii Mildred și al unchiului Thomas, care se plimba prin sala de bal cu fratele său mai mare, Boris, încercând zadarnic să pară un veteran plictisit. Când îi prinse privirea, îi zâmbi și ridică mâna, salutându-l. El îi rânji înapoi, uitând o clipă de rolul pe care și-l alesese. Apoi întâlni privirea unei tinere fete și i se păru că citea invidie în expresia ei. Ei bine, asta era îmbucurător. Poate că nu arăta ca o fosilă, până la urmă.

Sir Bevin Romley îi aminti că îi rezervase cel de-al doilea dans, iar domnii care nu avuseseră o asemenea onoare începură să se plângă într-un glas. Domnul Dean ceru și primi al treilea dans. Între timp, complimentele curgeau asupra ei, multe intenționat scandaloase, provocând râsetele altor bărbați și comentariile ei sarcastice. Se făcură comentarii și despre alți invitați, unele amabile, altele nu, unele spirituale, altele nu. Ea nu contribui nici la unele, nici la altele.

Totul era foarte familiar și destul de plăcut. La vârsta ei, ar fi putut foarte bine să sprijine pereții, și trebuia să fie foarte recunoscătoare că nu o făcea.

Avea să devină unul dintre acești domni soțul ei? Oh, chiar nu-și putea imagina asta. Toți îi plăceau în măsuri diferite și din motive diferite. Dar nu exista nici unul care să-i placă mai mult decât ceilalți. Trist.

Râse ușor de ceva ce se spusese, răcorindu-și fața și privind spre ușă ca să vadă dacă afluxul noilor sosiți nu se diminuase. Câțiva invitați avansau încă de-a lungul șirului de primire.

Și între Jessica și ușă era un bărbat, cu umărul sprijinit de o coloană, privind-o foarte direct. Nu era un membru obișnuit al suitei ei. De fapt, era un străin. Nu-și îndepărtă imediat privirea, așa cum fac cei mai mulți oameni atunci când sunt descoperiți holbându-se. Și nici nu se mișcă.

Jessica ridică din sprâncene și mișcă evantaiul puțin mai repede. Era un gentleman extrem de arătos, înalt, lat în umeri, cu coapsele zvelte și picioarele lungi, îmbrăcat elegant și modern în negru și alb, cu un frac care îi venea ca turnat, cu o lavalieră foarte albă și aranjată în pliuri perfecte, complicate. Pantalonii de mătase și ciorapii se mulau pe picioarele frumos modelate. Părul castaniu și buclat era tuns scurt și aranjat cu îndemânare ca să pară modern și răvășit. Trăsăturile îi erau mai degrabă aspre decât perfect frumoase, poate, iar tenul îi era bronzat de soare. Însă era totuși o față atrăgătoare. Totul la el era atrăgător, de fapt. Jessica simți un fior neașteptat de apreciere și interes.

Însă manierele lui nu erau așa cum trebuie. Se uita fix încă la ea. Sau, mai degrabă, o privea leneș, de parcă ar fi făcut-o de ceva timp. De fapt, toată postura lui era lenevșă, sau poate că mai potrivit ar fi fost s-o numească *relaxată*. Și neceremonioasă. Nu te sprijineai cu umărul de o coloană la evenimentele din lumea bună. Jessica ridică bărbia și îi întoarse trufașă privirea, chiar în timp

ce alt domn se apropia de el, iar el își întorcea privirea și se îndrepta ca să-i acorde atenție acelui bărbat.

Ciudat și bizar fu faptul că Jessica nu îl recunoscu decât în momentul acela – pe bărbatul care se holbase la ea, adică. Era bărbatul de la han. Cel pe care îl crezuse negustor, membru al clasei de mijloc, cu părul prea lung și demodat, cu hainele prost croite și manierele lipsite de eleganță. Și atunci o privise destul de îndrăzneț, din cap până-n picioare, cu o expresie aproape disprețuitoare. Și fusese nepoliticos când i se ceruse să elibereze salonul particular în favoarea ei. Vorbise în fața ei despre banii pe care îi plătise pentru el. Și îi făcuse o jumătate de plecăciune disprețuitoare.

Probabil că se înșelase în ocazia aceea. Un simplu negustor nu ar fi primit o invitație la un bal din lumea bună. Nici măcar dacă ar fi fost bogat. Însă cât de nepoliticos din partea lui să se uite fix la ea așa cum o făcuse acum, chiar dacă fusese la fel de surprins s-o vadă cum fusese ea. Cine naiba *era* el?

– Jessica?

Mama ei se apropia, și Jessica își îndreptă din nou atenția asupra scenei din fața ei. Mama aducea un bărbat pe care să i-l prezinte.

Bărbatul de la han fu uitat. Pentru că stând în fața ei, orbitor într-o haină de seară de un auriu-închis, cu o jachetă de un auriu strălucitor, cu dantelă spumoasă la gât și la manșete, în această epocă a hainelor de seară mai sobre și a culorilor mai întunecate, se afla bărbatul din visurile de mult pierdute ale Jessicăi. Era peste măsură de chipeș – de o înălțime puțin peste medie, perfect proporționat, cu trăsături frumoase care includeau niște ochi somnoroși de un albastru clar și dinți foarte albi și egali, care erau acum expuși într-un zâmbet larg. Chiar și părul lui des era perfect, deși bărbații roșcați nu figuraseră niciodată în visurile romantice ale adolescenței ei. Ar fi trebuit să figureze.

– Jessica, spuse mama ei, domnul Rochford m-a rugat să i te prezint. Fiica mea, Lady Jessica Archer, domnule.

– Încântat, Lady Jessica, spuse domnul, făcând o plecăciune elegantă, fără a-și lua ochii de la ea.

Oh, la fel era și ea. Încântată, adică. Din fericire, nu o spuse cu glas tare.

– Mă bucur să vă cunosc, domnule Rochford, zise ea, înclinând capul spre el.

Nu făcea reverențe decât în fața bărbaților de peste 50 de ani, care aveau cel puțin titlul de conte.

Suita din jurul ei rămase tăcută. Dar ea nu-și dădu seama.

– Domnul Rochford e moștenitorul titlului de conte de Lyndale, o informă mama ei. Sau va fi în curând, după ce tatăl lui va moșteni titlul vara asta.

Jessica ridică întrebător din sprâncene.

– Vărul meu, actualul conte, nu a preluat titlul în cei șapte ani care au trecut de la moartea ultimului conte și a fiului său, explică domnul Rochford. A dispărut înainte de nefericitul eveniment și nu s-a aflat nimic despre el, în ciuda unor cercetări amănunțite. A fost foarte trist pentru tatăl meu, care ținea foarte mult la el. Din nefericire, actualul conte e pe cale de a fi declarat oficial mort. Și eu, și tatăl meu avem inima zdrobită, dar... Ei bine, așa cum se spune, viața trebuie să meargă înainte.

Ah! Jessica bănuia că pierduse această ultimă bârfă – una de fapt senzațională – pentru că ajunsese mai târziu la Londra. Era și o poveste destul de romantică – pentru domnul Rochford și tatăl lui, în orice caz. Nu atât de romantică pentru contele decedat, presupunea ea. Deci acest veritabil Adonis care stătea încă zâmbind în fața ei era moștenitorul unui conte, nu? Și se uita la ea de parcă *ea* ar fi fost împlinirea tuturor visurilor *lui*. Spera că propriul ei interes nu era chiar atât de vizibil. Își răcori încet obrajii.

– Îmi pare rău pentru pierderea dumneavoastră, domnule.

– Mulțumesc, răspunse el, cu o altă plecăciune. Excelența Sa, ducesa văduvă, mama dumneavoastră, m-a informat că ați acordat deja primele două rânduri de dansuri altor domni, și sper că aceștia sunt foarte conștienți de marele lor noroc. Pot să vă implor pentru al treilea?

„La naiba!", se gândi Jessica.

– Și acesta e rezervat, îi spuse ea. Și dansul de după el e un vals, pe care i l-am promis lordului Jennings.

– Poate că îl voi provoca la duel cu pistolul în zori, zise el cu alt zâmbet larg, în timp ce ochii lui somnoroși și albaștri continuau să se uite în ochii ei. Mai bine încă, vă voi implora pentru cel de-al cincilea dans.

„E dansul de la supeu", se gândi ea. Perfect. Asta însemna că avea să și supeze cu el.

– Voi fi încântată să vi-l rezerv, domnule, declară ea înclinând fruntea, și de data asta observă că întreaga suită din jurul ei nu mai izbucnea în obișnuitele jelanii, ci păstra o tăcere cam mohorâtă.

Însă chiar atunci șirul de primire ajunse la capăt, ultimii invitați intrară în sala de bal, iar domnul Gladdley păși alături de Jessica, dregându-și intenționat glasul.

– Dansul e pe cale de a începe, spuse mama Jessicăi, iar domnul Rochford plecă, cu o ultimă plecăciune. Domnul Gladdley își prezentă brațul îndoit, iar Jessica puse mâna pe cotul lui.

Domnul de la han se alătură la capătul unui șir de dansatori cu o fată subțirică, care avea cel mult 16 ani. El își privea partenera cu un zâmbet care nu putea fi numit decât zâmbetul mândru al unui proprietar. Apoi el ridică ochii, prinse privirea Jessicăi și o salută cu un semn al capului.

Și domnul Rochford conducea la dans una dintre noile debutante îmbrăcate în alb, care roșise și părea nervoasă și foarte dornică de o încurajare, în timp ce el zâmbea și se uita la Jessica. În sfârșit, plecă fruntea și spuse ceva care o făcu pe partenera lui să-l privească recunoscătoare, cu adorație.

Ei bine, se gândi Jessica în timp ce orchestra cânta un acord și dansul începea, sezonul acesta se dovedea deja considerabil de promițător.

capitolul 4

Gabriel venise singur la balul Parley, deși fusese invitat să i se alăture lui Bertie Vickers și unui grup de prieteni ai acestuia la cină la White înainte de a merge cu ei mai târziu. Dar el nu voia să ajungă târziu. Dimpotrivă, voia să aibă ocazia de a privi în jur pe îndelete. La urma urmei, pentru el nu era doar distracție. El avea nevoie de o soție – sau, mai degrabă, contele de Lyndale avea nevoie de o contesă – și ce loc mai bun în care să caute decât primul mare bal al sezonului? Lady Vickers sugerase câteva tinere doamne despre care știa că erau și eligibile. și disponibile. Promisese să aibă grijă ca Bertie să i le prezinte pe toate cele prezente la bal, de vreme ce ea nu putea lua parte.

Pe lângă motivul principal, Gabriel spera și că balul îi va oferi șansa de a-l vedea măcar în treacăt pe Anthony Rochford, vărul său de gradul al doilea, dacă își amintea bine relația de rudenie dintre ei.

Însă nu fusese comod să vină singur, pentru că nu recunoscu decât unul sau doi bărbați și nici o femeie. Aproape că spera că Lady Jessica Archer avea să fie acolo. Ar fi fost interesant să o revadă, să-și dea seama dacă era perfectă pentru nevoile lui, așa cum păruse la prima lor scurtă întâlnire – și dacă ar fi fost posibil s-o placă puțin mai mult decât atunci. Totuși, nu era nici măcar sigur că ea venise la Londra.

Gabriel văzu că numeroase fete tinere veniseră înaintea lui – și părea mai corect să le spui *fete* și nu *femei*. Probabil că îmbătrânea dacă i se păreau atât de alarmant de tinere. Toate, aproape fără excepție, erau îmbrăcate într-un alb feciorelnic, așa cum era domnișoara

Parley, care părea strălucitoare, îmbujorată și drăguță, stând între mama și tatăl ei în șirul de primire și întâmpinându-și oaspeții. Toate i se păreau drăguțe, deși unele erau evident mai drăguțe decât celelalte. Toate păreau pline de speranță și nerăbdătoare, deși unele încercau să o ascundă sub expresii plictisite neconvingătoare. Simți un val neașteptat de tandrețe față de toate și față de visurile și aspirațiile pe care le aduseseră cu ele la sezonul din Londra și la ceea ce era fără îndoială primul lor mare bal din înalta societate. O tandrețe aproape ca de unchi.

Îmbătrânea *evident*.

Era sigur că o tânără debutantă nu ar fi fost potrivită pentru scopurile sale, deși toate tinerele doamne sugerate de Lady Vickers se aflau la primul lor sezon și sigur nu depășeau vârsta de 17 sau 18 ani. Pentru numele lui Dumnezeu, el fusese mai mare de atât și când plecase în America. Și de atunci trecuse o viață.

Și apoi ochii lui se opriră asupra unei anumite femei. Aceasta purta o rochie de un roz strălucitor, care sărea în ochi chiar dacă era pe jumătate ascunsă de un roi de bărbați – sau poate tocmai de asta. Bărbații vorbeau și râdeau cu toții, dar era foarte limpede că o făceau pentru femeia aceea, cu scopul de a-i atrage privirile și zâmbetele. Era limpede că ea era centrul atenției lor admirative. Se luptau cu toții să se întrecă unul pe altul. „Ce filfizoni", se gândi Gabriel. Nu aveau deloc mândrie? Apoi unul dintre bărbați se mută ușor spre dreapta și în același timp altul se mută spre stânga, iar Gabriel văzu mai bine femeia.

Era de înălțime medie, zveltă, grațioasă, elegantă, frumoasă. Nu drăguță, ci *frumoasă*. Și categoric nu era o fată. Nici nu era îmbrăcată în alb feciorelnic, ci în trandafiriul acela întunecat pe care îl observase de la început la ea. Purta o rochie decoltată, cu mâneci scurte și talia înaltă, iar linia grecească a fustei îi sublinia șoldurile și picioarele zvelte, plutind totuși în jurul ei în același timp.

Era incontestabil opera unui croitor talentat – și scump. Părul ei întunecat era strâns în creștet și aranjat în bucle complicate, cu câțiva ciorchini de bucle peste tâmple și pe gât. Își făcea vânt încet cu un evantai de dantelă și părea pe jumătate amuzată și pe jumătate plictisită.

Lady Jessica Archer.

Era exact la fel de încântătoare cum își amintea. Mai încântătoare, de fapt. Și la fel de trufașă. Nu făcea nimic intenționat ca să-i atragă pe bărbații adunați în jurul ei. Manierele ei nu arătau nici un semn de flirt sau tachinare. Însă nici nu făcea nimic ca să-i descurajeze. Parcă s-ar fi considerat pe deplin vrednică de adorația lor. Manierele ei păreau să spună că binevoia să stea acolo și să-i asculte, dar nu avea de gând să favorizeze pe nici unul dintre ei cu atenția sa particulară. Cu siguranță că nu dovedea nici o *nevoie* de a-i atrage. Totuși, probabil că era cu mulți ani mai mare decât toate fetele drăguțe, nerăbdătoare și neliniștite, îmbrăcate în alb. Nu simțea dorința imperioasă de a atrage un soț eligibil? Se părea că nu.

Dar de ce ar fi simțit-o? Era fiica unui duce. Era întruchiparea trufiei aristocratice. Era perfectă.

Gabriel se sprijini cu umărul de o coloană care se afla convenabil de aproape și se pregăti să o urmărească o vreme. Dansul nu începuse încă, Bertie încă nu apăruse și nu cunoștea aproape pe nimeni, deși Lady Parley îi zâmbise cu deosebită grație atunci când trecuse prin șirul de primire mai devreme. „Alt burlac eligibil", spusese privirea ei. La urma urmei, pentru asta era balul ei. Avea o fiică de măritat.

Se întrebă câți dintre bărbații aceia o curtau serios pe Lady Jessica Archer. Dacă vreunul dintre ei spera să pună mâna pe ea, era nebun. Pentru că era evident că ea nu dădea doi bani pe nici unul. Deși părea destul de amabilă cu fiecare în timp ce vorbeau, nu arătă nici o preferință evidentă și nici o simpatie deosebită față de unul dintre ei. Se întrebă dacă ei își dădeau seama. Și dacă da, de ce mai rămâneau? Nu înțelegeau

că se făceau de râs? Sau nu erau nici ei serioși în privința ei și se adunau în jurul încântătoarei surori a ducelui de Netherby doar pentru că așa era la modă?

Ce proști!

Și apoi, în timp ce zâmbea de ceva ce spusese unul dintre bărbați și își făcea vânt, ea întoarse capul ca să se uite la șirul de primire și îl văzu pe *el*. Ochii i se opriră asupra lui și rămaseră acolo. Îl evalua. Pe chipul ei nu era nici un semn de recunoaștere, un fapt nu prea surprinzător, poate, fiindcă în precedenta ocazie în care îl văzuse de abia coborâse de pe vapor și nu se supusese încă nemiloaselor atenții cu care îl onoraseră un croitor londonez scump, un cizmar, un negustor de galanterie și un bărbier. Ca să nu mai vorbim despre serviciile tiranice ale unui valet superior. Când terminaseră toți cu el, Gabriel însuși nu se mai recunoscuse.

Poate că ar fi trebuit să se uite în altă parte. Probabil că așa ar fi fost politicos. Nu te holbezi la străini. Dar fu interesant să observe că *ea* nu își mută privirea de la el, nu roși și nu păru deloc fâstâcită. De fapt, răspunse la privirea lui fixă exact așa cum s-ar fi așteptat și așa cum se purtase la han. Ridică mai întâi din sprâncene și apoi ridică bărbia, de parcă ar fi vrut să-l întrebe cum îndrăznea să fie atât de curajos și să ridice ochii spre *Lady Jessica Archer*.

El fu primul care se uită în altă parte. Bertie Vickers sosise și venise să-l cheme pe Gabriel în grupul său particular de prieteni de genul masculin. Deși nu pentru mult timp.

– Vino cu mine, Gabe, zise el, bătându-l pe umăr după ce se termină șirul de salutări. Există o tânără lady pe care vreau s-o cunoști. Ridică din umeri și se strâmbă când prietenii săi scoaseră sunete batjocoritoare. Maică-mea mi-a prezentat o listă de dimineață – cu numele fiicele și nepoatelor și altor rude ale tuturor cunoștințelor ei. M-a făcut să promit că îl voi prezenta pe Gabe tuturor celor prezente aici în seara asta.

Nu te uita așa la mine, Kerson – da, așa îmi place. Gabe vrea să se lege la cap, dar nu cunoaște pe nimeni. De-abia a venit din America.

Kerson se cutremură.

– O să spun o rugăciune pentru tine, Thorne, în următoarea ocazie în care voi merge la biserică, zise el.

– La Crăciunul viitor, nu, Kerson? adăugă altcineva. Până atunci va fi prea târziu pentru Thorne. Va fi prins frumușel în capcana preotului și va trebui să-l învinuiască pe Bertie pentru asta. Adică să-i mulțumească.

– O să țin minte asta, zise Gabe rânjind. Cine e această tânără lady pe care vrei să mi-o prezinți, Bertie?

Însă o altă persoană se alăturase grupului de tineri bărbați, iar Bertie, distras, îi scutura mâna și exclama că nu-l văzuse de un secol și jumătate, unde naiba se ascunsese?

Gabriel nu era deosebit de interesat de dans, deși acesta era motivul pentru care venise. Nici una dintre tinerele fete pe care pusese ochii până acum nu-l atrăsese. Singura femeie care îl atrăgea era înconjurată de o armată de admiratori devotați și nu avea nevoie de alt idiot care să se facă de râs în fața ei.

Privi spre ea în timp ce aștepta ca Bertie să-și termine de bătut pe spate prietenul demult pierdut și să fie bătut pe spate în schimb. Ah! Se părea că până la urmă mai era loc de un admirator pe orbita lui Lady Jessica Archer. Un bărbat îi era prezentat de o doamnă mai vârstnică, îmbrăcată în albastru regal. Venise să-și prezinte omagiile și acum făcea o plecăciune elegantă, pe care trebuie s-o fi practicat ore în șir în oglindă. Cineva ar fi trebuit să-l sfătuiască să-și schimbe croitorul sau valetul, ori pe amândoi. Haina de seară aurie, excelent croită și foarte potrivită, era cam țipătoare, dar ar fi mers cumva dacă ar fi fost purtată cu accesoriile cuvenite. Și o jiletcă atât de acoperită de paiete strălucitoare de aur încât ar fi stat singură în picioare dacă ar fi fost pusă pe dușumea nu era accesoriul cuvenit. Avea părul des, de un roșu

întunecat, aranjat cu grijă chiar în stilul Brutus pe care Gabriel îl refuzase recent.

Gabriel observă cu interes că Lady Jessica Archer răspundea la reverența lui profundă cu o înclinare trufașă a capului, exact așa cum îi răspunsese și *lui* la hanul acela. Ca o regină onorând un supus umil.

Bertie terminase cu bătăile pe spate.

– Lady Jessica Archer, zise el, observând direcția privirii lui Gabriel. Sora lui Netherby. Ducele, adică. Nu are rost să-ți pierzi timpul cu ea, Gabe. Nu acceptă pe nimeni, deși dacă nu-și schimbă în curând atitudinea aceea, o să îmbătrânească atât de mult, încât nimeni n-o s-o mai vrea.

– Cine e cu ea? întrebă Gabriel.

– E o întrebare-capcană, nu? zise Bertie cu un hohot homeric. Jumătate din invitații de gen masculin din seara asta sunt cu ea, așa cum sunt aproape întotdeauna. Sau te referi la femeia în albastru? Mama ei, ducesa văduvă de Netherby?

– Bărbatul în auriu.

– Nu știu, răspunse Bertie scuturând din cap, dar unul dintre prieteni îi oferi răspunsul.

– E moștenitorul lui Lyndale. Contele de Lyndale, adică. Sau viitorul conte. Doamnele nu se mai satură de el. Îl consideră un diavol chipeș.

– Aha, zise Bertie, deci *acela* e Rochford, nu? Toată săptămâna am auzit cum era lăudat peste măsură. Domnul Perfecțiune. Domnul Perfecțiune *Încântătoare*. Te-ai aștepta să se mai și schimbe subiectul din când în când.

– *Viitorul* conte? întrebă Gabriel, privind printre gene silueta distinctă a vărului său de gradul al doilea.

– Bătrânul conte e mort de aproape șapte ani, explică Bertie, și fiul său a murit cu el. Nepotul care primea titlul după el nu l-a reclamat niciodată și e aproape sigur mort. Dacă nu e găsit foarte curând, va fi declarat mort, fie că e, fie nu, și vom avea un nou conte – tatăl acelui idiot.

– Idiot, Bertie? întrebă altcineva. Doar pentru că e Domnul Perfecțiune Încântătoare?

– Ei bine, te întreb, ripostă Bertie, cine ar mai purta o asemenea jiletcă în public, dacă nu un idiot? E abominabilă – exact așa. Haide, Gabe – lasă-mă să te prezint, sau va începe dansul și nu vei avea o parteneră, iar eu nu voi ști pe unde să scot mâneca mâine, când mă va lua maică-mea la întrebări.

Mama fetei cu pricina era o vicontesă, prietenă foarte bună cu Lady Vickers. Ea – fata, adică – era aproape dureros de slăbuță și palidă, cu părul deschis și tenul deschis. Era o crimă că fusese îmbrăcată în alb, cu siguranță cea mai proastă culoare posibilă pentru ea. Și era păcat că cineva încercase fără succes să pudreze erupția de coșuri de pe bărbia ei. Gabriel se înclină în fața ei și a mamei atunci când Bertie îl prezentă, apoi zâmbi și conversă până când sosi în sfârșit momentul în care o conduse pe fată la primul rând de dansuri, tot cu sentimentul acela ciudat că era un unchi afectuos care își distra nepoata iubită. O conduse la capătul șirului de doamne, își ocupă locul în fața ei în șirul de domni și încercă să-i inspire încredere prin felul în care o privea. Apoi ridică privirea ca să vadă dacă orchestra începea să cânte și se trezi uitându-se la Lady Jessica Archer, plină de viață și încântătoare printre tonurile delicate de alb și culorile pastelate din ambele părți ale șirului de doamne. Ea îi prinse privirea, și el o salută. Ar fi fost lipsit de respect față de partenera lui dacă s-ar fi uitat mai mult. Însă observă că partenerul ei nu era Rochford.

Acea privire confirmă tot ce crezuse despre ea.

Era perfecțiunea întruchipată.

Dansă al doilea dans cu însăși domnișoara Parley, după ce mama ei îl chemă cu o mână înmănușată în alb și cu un semn imperios al penelor înalte din păr. În timpul acestui dans își dădu seama că nu mai era de fapt invizibil, așa cum fusese la începutul serii. Se pare că se răspândise vorba despre cine era – domnul Thorne din

America, de parcă *din America* făcea parte din numele lui, și era poate cea mai fascinantă parte a acestuia. Se părea că Lady Vickers își făcuse treaba foarte bine și trezise interesul față de bărbatul acesta care era ruda și finul ei și care făcuse o avere în anii pe care îi petrecuse în America, înainte de a veni acasă.

După ce se termină dansul și domnișoara Parley se întoarse alături de mama ei, Lady Parley sugeră să-l prezinte altcuiva.

- Știu că sunteți nou-venit în oraș și nu cunoașteți, de fapt, pe nimeni, domnule Thorne. Vă asigur că asta se va schimba după acest bal. Dar între timp poate că aș putea să vă prezint domnișoarei...

- Poate lui Lady Jessica Archer, doamnă? sugeră el înainte ca ea să poată termina. Vorbise dintr-un impuls. Acum, după al doilea dans, erau încă și mai mulți bărbați adunați în jurul ei decât fuseseră la început. De ce voia să le îngroașe rândurile? Nu voia, desigur. Nu avea intenția de a deveni unul dintre urmăritorii ei, rivalizând cu o duzină de alți bărbați pentru una din privirile ei sau - culmea tuturor fericirilor - pentru unul din zâmbetele ei. Singura lui intenție era să se căsătorească cu ea.

Dar mai întâi să îi fie prezentat.

- Bineînțeles, răspunse Lady Parley.

Și porni ca o corabie cu toate pânzele întinse de-a curmezișul sălii de bal, anunțându-și apropierea cu penele din păr, astfel că pâlcul de bărbați se despărți, permițându-i accesul la doamna din mijlocul lor. La doamnele, de fapt. Pentru că alături de Lady Jessica era o altă tânără, o frumusețe brunetă și foarte zveltă, îmbrăcată într-o rochie de un verde pal, primăvăratic.

Amândouă rămaseră uitându-se la ei. Lady Jessica Archer își închise evantaiul și ridică ușor bărbia. Gabriel înțelese limpede că îl recunoscuse deja ca pe bărbatul care cedase salonul particular de la hanul acela în favoarea ei, cumva fără să vrea.

– Lady Jessica, Lady Estelle, zise Lady Parley, am plăcerea de a vi-l prezenta pe domnul Thorne, care s-a întors recent din America. Lady Jessica Archer și Lady Estelle Lamarr, domnule Thorne.

– Lady Jessica. Lady Estelle. Gabriel făcu o plecăciune în fața lor, dar nu una atât de ostentativă precum cea pe care o făcuse vărul său mai devreme.

Lady Estelle Lamarr îl salută cu un zâmbet și o reverență, apoi se întoarse spre un tânăr care îi atinsese brațul roșind, intenționând se pare să-i ceară următorul rând de dansuri.

Lady Jessica îl gratifică pe Gabriel cu aceeași ușoară înclinare a frunții pe care o mai văzuse de două ori.

– Domnule Thorne.

Lady Parley fu strigată de cineva din stânga lor și plecă în grabă, murmurând o scuză.

– Cât timp ați stat în America, domnule Thorne? întrebă Lady Jessica.

– Treisprezece ani, răspunse el.

– O perioadă îndelungată. Probabil că sunteți încântat că v-ați întors acasă.

Asta bazându-se poate pe presupunerea că America era o țară sălbatică, fără nici o lege?

– Presupun că ar trebui.

Sprâncenele ei se ridicară.

– Doar *presupuneți*, domnule Thorne? îl întrebă ea, părând ușor amuzată.

El se gândi la asta.

– Doar *presupun*, Lady Jessica. Și mai presupun că e posibil să-mi fie dor *să fiu* acasă.

Ea plecă fruntea într-o parte și se bătu cu evantaiul peste bărbie.

– Ah, am înțeles ce vreți să spuneți, domnule. Și America e casa dumneavoastră. Vă veți întoarce, atunci?

– Poate.

Amuzamentul din ochii ei se adânci, și ea trase aer ca să spună ceva. Dar tânărul care roșise o conducea pe Lady

Estelle Lamarr spre estrada de dans, și alt bărbat din suita lui Lady Jessica păși mai aproape și își drese glasul.

Ea îl ignoră pentru o clipă, dar nu spuse ceea ce se pregătise să spună. Se uită întrebătoare la Gabriel, poate așteptându-l să-i ceară un dans mai târziu.

El nu o făcu. Probabil că toate dansurile erau deja rezervate și ea i-ar fi spus-o cu mare plăcere. Sau poate că îi atribuia o rea-voință care nu făcea parte din caracterul ei. Oricum, acum era prea târziu. Partenerul se înclinase în fața ei și îi amintea că următorul dans era al lui. Apoi se uită foarte încruntat la Gabriel, și acesta își dădu seama că întreaga suită de admiratori îl privea fără nici o amabilitate.

– Servitorul dumneavoastră, Lady Jessica, spuse el și se întoarse, îndepărtându-se.

Bertie nu dansase nici un dans și se părea că nici nu avea intenția de a o face.

– Vin la baluri pentru că așa se așteaptă din partea mea, îi explică lui Gabriel. Și pentru că la începutul sezonului e întotdeauna folositor să te uiți peste noua recoltă de tinere speranțe ieșite pe piață. Necazul e că atunci se așteaptă să dansezi cu ele.

Gabriel chicoti.

– Dar hai cu mine, adăugă Bertie, să te prezint nepoatei bătrânei Sadie Janes. A treia de pe lista mamei. Ai exact timpul necesar înainte de începerea dansului.

Gabriel i se alătură din nou după ce dansă cu fata, o persoană drăguță și mărunțică, care avea tendința de a porni în direcția greșită și a chicoti când vedea confuzia cauzată între cei care realizau pașii corect.

– Lady Estelle Lamarr, spuse Gabriel. Cine e ea?

– Fiica lui Dorchester, îi explică Bertie. Marchizul de Dorchester, adică. Are un frate geamăn. E cu ea acum. Cel înalt, brunet, adăugă, arătând cu degetul fără nici o eleganță. Marchizul e cu ducele și ducesa de Netherby. Ducele e cel cu părul foarte blond și toate inelele, și acele cu diamante, și monoclul incrustat cu diamante.

Aș da tot ce am ca să văd toată colecția lui de monocluri. Probabil că valorează o avere.

„Nu seamănă deloc cu sora lui", se gândi Gabriel.

– Lady Jessica e sora lui vitregă, zise Bertie de parcă i-ar fi citit gândurile. Mama ei e o Westcott. Și ducesa lui e o Westcott, dar e o poveste lungă legată de asta. O să ți-o spun într-o zi, deși sunt sigur că voi amesteca detaliile. Întreab-o pe maică-mea! Următorul dans e un vals. Știi pașii?

– Crezi că nu au traversat Atlanticul?

– Ei bine, eu, unul, nu i-am învățat, și nu am făcut decât să-mi înmoi picioarele în Atlantic. Să dansezi față în față cu aceeași femeie, făcând conversație și evitând s-o calci pe picioare nu se potrivește cu ideea mea despre distracție.

– Ar putea fi, sugeră Gabriel, dacă ți-ar plăcea femeia.

Bertie se cutremură și izbucni într-unul din hohotele lui homerice de râs.

„Poate că ar trebui să văd dacă Lady Jessica Archer e liberă pentru valsul ăsta", se gândi Gabriel. Însă când privi peste sala de bal, observă că altcineva se înclina deja în fața ei, întinzându-i mâna.

Lady Estelle Lamarr stătea încă alături de fratele ei – semănau foarte mult, deși el era cu un cap mai înalt decât sora lui geamănă – și alți doi bărbați foarte tineri. Ea râdea și îl bătea pe unul dintre ei pe braț. O tânără remarcabil de drăguță și fiica unui marchiz.

– O să-l dansez pe acesta, Bertie. Poți să iei o pauză de la îndatoririle tale de pețitor. Și se apropie de grup, fiind prezentat vicontelui Watley, fratele geamăn, domnului Boris Wayne și fratelui său, domnul Peter Wayne, despre care Lady Estelle spuse că îi erau un fel de veri. Nu explică ce fel de veri erau.

– Pot să vă implor să-mi acordați acest vals, Lady Estelle? întrebă Gabriel. Asta dacă nu l-ați promis altcuiva, desigur.

– Asta e, Peter, zise ea, iar întregul grup râse de o glumă pe care Gabriel nu o auzise. Amânarea sentinței pentru

care te-ai rugat cu câteva clipe în urmă. Mulțumesc, domnule Thorne. Va fi o plăcere. Peter pretinde că are două picioare stângi, dar eu nu-l cred nici o clipă.

„Nu era o fată foarte tânără", se gândi Gabriel în timp ce dansa cu ea. Ar fi zis că avea 21 sau 22 de ani. Iată o altă lady, prin urmare, care nu se grăbea să ia hotărârea și să se mărite. Era fiica unui marchiz. Era mai drăguță și mai plină de viață decât Lady Jessica Archer. Mai abordabilă. Poate că...

Însă avea sentimentul ciudat că, deși venise acolo în seara aceea în căutarea unor posibile mirese, hotărârea lui era deja luată.

Chiar?

Când nu o cunoștea pe femeia aceea și nu-i plăcea prea mult ce vedea? Când i se părea că nici *ei* nu-i plăcea ce vedea?

Da, chiar așa.

Hotărârea lui era luată.

capitolul 5

În după-amiaza următoare, Louise, ducesa văduvă de Netherby, mama Jessicăi, își vizită mama împreună cu surorile ei, Matilda și Mildred. Eugenia, contesa văduvă de Riverdale, locuia de doi ani cu sora ei, Edith, care își sărbătorea chiar acum ziua de naștere. Prin urmare, nu era de mirare că cele trei surori nu erau singurii musafiri. Fosta lor cumnată, Viola, marchiza de Dorchester, și o verișoară, Althea Westcott, erau și ele acolo.

Conversația abordă o mulțime de subiecte în timp ce stăteau toate la masa din camera de zi, împărțind ceaiul, patiseria franțuzească și prăjitura. Inevitabil, discuția incluse și balul Parley din seara precedentă. Patru dintre ele fuseseră prezente – Louise, Mildred, Viola și Althea –, iar cele care nu fuseseră erau nerăbdătoare să audă toate

noutățile și bârfele. La începutul fiecărui sezon existau persoane nou-venite despre care se putea vorbi.

– Peter a dansat patru dansuri, zise Mildred, vorbind despre fiul ei mijlociu în timp ce examina o prăjitură cu foi inundată de frișcă și alegea în schimb o felie mai practică de chec cu semințe, inclusiv unul cu însăși domnișoara Parley. Bietul băiat a fost foarte nervos din cauza acestui debut al lui în societate, deși rareori auzi pe cineva vorbind despre un bărbat care își face debutul, nu? Thomas l-a felicitat dimineață la micul dejun pentru că nu a călcat pe nimeni pe picioare. Dar se pare că domnișoara Parley l-a călcat pe *el*, și avea și o vânătaie drept dovadă.

Râseră toate.

– M-am bucurat să văd că atât Estelle, cât și Jessica au dansat toată seara, zise Viola. Lady Estelle Lamarr era fiica soțului ei dintr-o căsătorie precedentă.

– M-aș bucura și mai mult, zise Louise, dacă vreuna dintre ele sau amândouă ar arăta un interes deosebit față de unul dintre partenerii lor. E deranjant că amândouă au trecut binișor de 20 de ani fără perspectiva vreunei nunți la orizont sau măcar a unei logodne. Ce e în *neregulă* cu tinerele femei din zilele astea?

– Poate că așteaptă dragostea, Louise, răspunse Matilda. Și dacă e așa, pot doar să le aplaud bunul-simț.

– Ție îți convine să spui asta, Matilda, ripostă Louise. Nu ai fiice pentru care să-ți faci griji. Și dacă trebuie să aștepte până la 56 de ani ca să găsească dragostea?

Comentariul era cam nedrept. Aceasta era vârsta la care se căsătorise Matilda cu Charles, viconte Dirkson, cu doi ani în urmă. Fusese prima ei căsătorie.

– E nedrept, Louise, interveni contesa văduvă. Matilda s-ar fi căsătorit cu Charles – da, cu *același* Charles – la 20 de ani, dacă eu și tatăl ei nu am fi intervenit, foarte greșit după cum s-a dovedit, și nu am fi oprit-o.

– Nu mă îndoiesc că ați făcut ce ați considerat potrivit la momentul acela, milady, zise liniștitor domnișoara Adelaide Boniface, doamna de companie a lui Edith.

– Jessica a dansat cu domnul Rochford înainte de supeu, zise Mildred. El a fost la mare căutare printre tinerele doamne pe tot parcursul serii. E foarte chipeș, și pare și grozav de fermecător. Și are și maniere frumoase. Am observat că a căutat să îi fie prezentat Jessicăi înainte de începerea dansurilor chiar, și a făcut-o în modul corect, apelând la Louise. În timpul dansului, a fost foarte atent cu Jessica. Și ea părea interesată.

– Cine e domnul Rochford? vru să știe contesa văduvă.

– Va fi în curând moștenitorul contelui de Lyndale, mamă, explică Louise. De îndată ce contele dispărut va fi declarat în sfârșit mort la terminarea verii, adică, și tatăl domnului Rochford va deveni noul conte.

– Da, bineînțeles, zise mama ei. Știu totul despre asta. Numai că uitasem numele tânărului. Prin urmare, e atât de chipeș cum spune toată lumea?

– Se zice că are părul roșu, spuse Edith. Nu mi-a prea plăcut niciodată părul roșu la un bărbat.

– Dar al lui e un roșu întunecat, explică verișoara Althea. De fapt, e foarte atrăgător. *El* e foarte atrăgător. Ar fi o pereche splendidă pentru Jessica, Louise.

– Cum ar fi și ea pentru el, încuviință Louise. Dar încep să-mi pierd speranța în privința ei.

– Poate că se poate face ceva ca să încurajăm o căsătorie cu domnul Rochford, Louise? întrebă Viola. E într-adevăr un bărbat arătos, deși cred că jiletca de aseară a fost o alegere cam nefericită. Marcel, prostuțul de el, a spus că tuturor oaspeților ar fi trebuit să li se ofere ochelari negri pentru a evita pericolul de a fi orbiți.

Matilda chicoti.

– Trebuie să i-o spun pe asta lui Charles.

– Și domnul acela american a produs ceva zarvă, zise Althea. E rudă cu Lady Vickers, Eugenia, și finul ei – și al lui Sir Trevor. Nu e de fapt american, dar s-a întors

recent, după ce a petrecut mai mulți ani acolo. E un bărbat foarte bine. Foarte elegant. Și el i-a fost prezentat Jessicăi - de către Lady Parley însăși.

- Nu a dansat cu ea, protestă Louise. Nu sunt sigură că i-a cerut măcar vreun dans. Jessica nu a spus nimic despre el după aceea.

- A valsat cu Estelle, zise Viola. După aceea, ea a spus că i-a plăcut compania lui, deși spune la fel despre majoritatea partenerilor.

- Se zvonește că e foarte bogat, observă Althea. Bineînțeles că zvonurile nefondate nu trebuie crezute întotdeauna. Și nimeni nu pare să știe prea multe despre el sau despre ce face în America - sau despre ce a făcut înainte de a merge acolo, dacă tot veni vorba. Există o anumită aură misterioasă în jurul lui. Cred că face parte din farmecul lui.

- Te gândești la el pentru Estelle, Viola? întrebă Mildred.

- Mă gândesc mereu la *oricine* pentru Estelle, răspunse Viola râzând. Dar ea are propria minte. Trebuie să arate un interes real față de căsătorie.

- Fetele nu mai sunt ca pe vremea mea, declară contesa văduvă, clătinând din cap.

- Oriunde merg, aud despre domnul Rochford și despre american, zise Matilda. Bănuiesc că vorbiți despre domnul Thorne, nu, Althea? Lady Vickers nu s-a sfiit deloc să spună pretutindeni că e bogat, așa că aș crede că e adevărat. Dacă s-ar dovedi un sărăntoc, ea și-ar pierde mult din prestigiu. Și sunt de acord cu tine, Viola. Poate că ar trebui într-adevăr să ne gândim la modalități de a-l aduce din nou pe domnul Thorne în calea Estellei, și pe domnul Rochford în a Jessicăi.

- *Noi?* întrebă Mildred, ridicând din sprâncene.

Până la urmă luă foietajul cu frișcă, de vreme ce nimeni nu îndepărtase ispita din fața ei, și mușcă din el încet, cu precauție.

– Ei bine, dacă e să judecăm după ultimii ani, ele nu fac prea mult ca să se ajute singure, nu? replică Matilda. Amândouă au nevoie de o mână de ajutor. Nu ca să atragă domnii. Cerule mare, amândouă sunt neobișnuit de încântătoare și nu ar putea fi mai eligibile nici dacă ar încerca, una fiică de duce și alta de marchiz. Au nevoie de o mână de ajutor ca să le reducă ofertele la una și să se îndrăgostească.

– Aș vrea ca totul să se poată face atât de ușor cum spui, zise Louise, oftând.

– Alexander și Wren trebuie să ajungă mâine în oraș, spuse Althea, vorbind despre fiul ei și soția acestuia, contele și contesa de Riverdale. Elizabeth și Colin plănuiesc să ofere o mică petrecere pentru a-i întâmpina, deși e doar o scuză, bineînțeles. Lui Elizabeth îi place să primească, iar Colin nu face nimic ca s-o oprească. Cred că și lui îi place. Poate că aș putea sugera ca atât domnul Rochford, cât și domnul Thorne să fie adăugați pe lista ei de invitați?

Elizabeth, Lady Hodges, era fiica ei.

– Prin urmare, facem toate pe petitoarele? se interesă Mildred. Credeam că ne-am oprit după nunta Matildei.

– Nu e petit atunci când aranjezi să se întâlnească doi tineri care nu au bunul-simț de a se întâlni singuri, zise Edith. *Este?* Cred că Jessica și Estelle au întâlnit atâția domni eligibili de când au ieșit din școală, încât acum nu mai pot recunoaște o pradă bună atunci când o văd. Sunt de acord cu Matilda. Și cu Viola. *Au* nevoie de o mână de ajutor.

– Mătușă Edith, spuse Matilda, fluturând un deget în direcția ei, vorbești *exact* ca una dintre noi.

Râseră toate.

– Sunt sigură că putem avea încredere în Elizabeth că nu va fi lipsită de tact, spuse Louise. Dar, Althea, poți să te asiguri că domnul Rochford și domnul Thorne nu sunt singurii invitați din afara familiei? Jessica și-ar da seama de adevăr într-o clipă și ar muri de rușine. Apoi

ar sări la mine. E ca un arici atunci când crede că mă bag în viața ei.

Ochii Altheei străluciră.

– Elizabeth nu ar comite niciodată o asemenea stângăcie socială, Louise. Dar da, mă voi asigura că vor fi și alți invitați din afara familiei.

Louise oftă din nou, privind farfuriile de pe masă.

– Oh, ce s-a întâmplat cu foitajul cu frișcă pe care pusesem ochii? L-a mâncat cineva? Tu ai fost, Mildred, nu? Întotdeauna făceai asta atunci când eram fete. Așteptai până rămânea o singură felie din prăjitura pe care o adoram toate și o luai fără să te oferi s-o împarți. Totuși, talia mea îți mulțumește. Sper că va ieși ceva din petrecerea lui Elizabeth, dar nu mă aștept să se întâmple. În fața voastră e o mamă aflată în adâncurile disperării. Îmi dai platoul cu tarte cu gem, te rog, mătușă Edith?

– E un buchet magnific, Jessica, spuse Anna, ducesa de Netherby, pe un ton puțin cam îndoielnic. Dar nici nu prea vezi nimic de el, nu? Se ridică de pe scaunul aflat în fața șemineului cumnatei sale și se așeză pe altul. Așa e mai bine.

Buchetul, generos și enorm, și conținând sigur cel puțin o floare din toate speciile cunoscute omenirii, o aștepta pe Jessica în salon când se întorsese de la o vizită de dimineață la bibliotecă, însoțită de Anna și copiii ei, Rebecca, în vârstă de patru ani, și Jonah, în vârstă de doi ani. Josephine, de șase ani, nu venise cu ei, deși cititul era una dintre activitățile ei favorite, pentru că Avery, tatăl ei, o întrebase dacă nu ar fi vrut să-l însoțească în Hyde Park călare pe poneiul ei. Caii și călăria erau pasiunea Josephinei.

Buchetul era de la domnul Rochford și era exact genul de lucru pe care Jessica l-ar fi așteptat de la el, dacă s-ar fi gândit la asta. Duzina de trandafiri roșii de la Lord Jennings, în vaza lor de cristal de pe bufetul de lângă ușă, păreau sărăcăcioși prin comparație.

– Aș vrea să fi fost pus în altă parte, nu aici, zise Jessica. E aproape stânjenitor.

Nu, era *sigur* stânjenitor.

Anna râse.

– Cred că ai făcut o cucerire. O cucerire mare. Cu siguranță că toate doamnele singure din Londra ar intra într-o perioadă de doliu colectiv dacă l-ar putea vedea.

– A dansat cu mine *o dată*, protestă Jessica.

– Ah, dar nu s-a uitat la nimeni altcineva în timpul acesta, zise Anna. Și la supeu nu a conversat cu nimeni în afară de tine. Aș putea să jur că nici nu s-a uitat la nimeni altcineva. Apoi, după ce te-a escortat înapoi în sala de bal, a plecat brusc și nu s-a mai întors. A ieșit *în trombă*, de fapt. Nu aș jura că a intenționat să atragă atenția tuturor, dar... Ei bine, aș paria o sumă modestă pe faptul că a făcut-o.

– Voia să danseze din nou cu mine, explică Jessica, și a declarat că avea inima frântă când l-am informat că toate dansurile care mai rămăseseră erau rezervate.

– Ai făcut într-adevăr o cucerire, râse din nou Anna, turnând o a doua ceașcă de ceai pentru amândouă.

Prânzul se terminase, iar toți copiii, cu excepția Josephinei, care era încă în oraș cu Avery, erau în camera copiilor pentru somnul de după-amiază. Mama Jessicăi plecase cu mătușa Mildred și mătușa Matilda să o viziteze pe bunica și pe mătușa Edith. Era bine să te relaxezi.

Jessica nu era chiar sigură că îi plăcea domnul Rochford. *Voia* să-i placă. Cu siguranță că păruse răspunsul la toate rugăciunile ei cu o seară în urmă, când dăduse pentru prima dată cu ochii de el. Era tânăr, orbitor de chipeș, fermecător, amabil și foarte eligibil – sau pe cale de a fi. Cu siguranță că toți ochii fuseseră ațintiți asupra lui pe tot parcursul serii. Și deși dansase fiecare dans înainte de al lor, fusese imposibil să nu observe că ea era centrul atenției lui, în mare parte. Fuseseră centrul *întregii* lui atenții în timpul dansului pe care îl dansaseră, după cum tocmai observase Anna, chiar și atunci când

figurile dansului îi separaseră pentru scurte perioade. Când ea îi spusese că nu mai avea nici un dans liber pentru el pentru tot restul serii după supeu, lucru neadevărat de fapt, el fusese vizibil abătut. Când plecase, reușise să adopte un aer oarecum tragic. O făcuse intenționat.

Ce nu îi plăcea la el? Oh, nu era absolut nimic. Poate că pentru prima dată în viața ei era puternic atrasă de cineva, în grav pericol de a se îndrăgosti de el, și se speriase. Dar nu, era absurd. Nu era asta. Ce era, atunci?

Vesta lui? Oare o vestă simplă de culoarea fildeșului, care s-ar fi potrivit cu pantalonii lui de mătase, ar fi arătat mai elegantă cu haina de seară de un auriu profund? Propriul ei frate era cunoscut pentru îmbrăcămintea splendidă de dimineață, de după-amiază și de seară. Era cunoscut pentru lavalierele complicat legate, pentru numeroasele și strălucitoarele ace de cravată și inele și ceasuri de buzunar și monocluri pe care le purta. Dar... Avery nu era niciodată, niciodată vulgar. Asta însemna că vesta trecuse pragul vulgarității? Dar acesta era un motiv foarte banal ca să-ți displacă cineva – *poate* să-ți displacă. Ah, dar mai era și zâmbetul lui. Era un zâmbet spectaculos, având în vedere perfecțiunea albă a dinților lui, dar trebuia să fie întotdeauna atât de larg? Și îl afișase practic toată seara, cu excepția momentului în care plecase. Oh, și mai era și eleganța studiată a reverenței lui, pe care o demonstrase în fața ei de câteva ori. Și generoasele și numeroasele complimente pe care i le făcuse.

Își spuse că era nedreaptă. El era nou-venit în Londra. Nu era obișnuit cu distincția socială de a fi moștenitorul unui conte, deși tatăl său nu era conte încă. Seara trecută fusese la primul său bal din înalta societate. El i-o spusese. Probabil că fusese teribil de agitat și compensase peste măsură acest fapt. Trebuia să-i dea o șansă de a se obișnui mai bine cu noua viață pe care era pe cale de a o dobândi. Nimic nu i-ar fi plăcut mai mult decât să se îndrăgostească de el și să se căsătorească

cu el și să trăiască fericită până la adânci bătrâneți, contesă de Lyndale. *Viitoare* contesă. Nu trebuia să-l trimită încă pe tatăl lui în mormânt, bietul om. *Sau* pe contele actual, dacă tot veni vorba, deși era aproape sigur că era deja în mormânt și fusese acolo de ani întregi.

Da, își va permite să se îndrăgostească de domnul Rochford dacă va putea. Dar mai era și *buchetul* acesta. Era ceva incontestabil de... ostentativ în mărimea lui. Poate că îl comandase doar, fără să-l vadă. Poate că dacă l-ar fi văzut...

- Ce te amuză? întrebă Anna.

- Oh, nimic, răspunse Jessica tresărind și uitând de gândurile ei. Deși mă gândeam că, dacă buchetul acesta ar fi despărțit în mai multe buchete mai mici, am putea împodobi corespunzător fiecare încăpere din casă.

Anna râse din nou.

- E un dar foarte generos. Ah! S-a auzit ciocănelul de la ușă?

Ascultară amândouă și auziră sunetul ușilor grele din față care se deschideau la parter. Vizitatori? Nu așteptau pe nimeni. Dar în curând auziră sunetul inconfundabil al pașilor majordomului, apropiindu-se de salon.

- Domnul Rochford, poate? zise Anna, ridicând din sprâncene spre Jessica.

Majordomul bătu la ușă și o deschise.

- Domnul Thorne vrea să știe dacă Lady Jessica e acasă și primește vizitatori, Excelență, zise el, adresându-i-se Annei.

- Domnul Thorne? repetă Anna încruntându-se și întorcându-și privirea spre Jessica.

- Lady Parley mi l-a prezentat aseară, îi explică Jessica. Americanul, Anna. Finul lui Sir Trevor Vickers. Dar ce ciudat din partea lui să vină în vizită astăzi! A cerut să-mi fie prezentat, dar nu m-a invitat la dans. Dansul domnului Dean era pe cale de a începe, dar au mai fost numeroase alte dansuri după asta.

– Ah, da, îmi amintesc de acest gentleman. Cineva ni l-a arătat. Dintr-un motiv oarecare, pare să fi captivat imaginația lumii bune. Poate din cauză că e un bărbat arătos și are o aură misterioasă. *Ești* acasă pentru el?

El avea niște ochi deconcertant de întunecați. O făcuseră să se simtă incomod. În cele două scurte întâlniri precedente, nu fusese în stare să identifice culoarea acelor ochi. Albaștri? Negri? Cum puteau fi ambele? Dar erau. Erau niște ochi foarte pătrunzători și păreau să nu se uite doar în ochii ei, ci să treacă dincolo de ei. De ce naiba venise acolo?

Bănuia că nu exista decât o cale de a afla. În plus, își aminti că în seara precedentă domnul Rochford nu fusese singurul gentleman care îi stârnise interesul. Și domnul Thorne o făcuse, deși cu siguranță doar din cauza acelei întâlniri precedente, în care îl luase în mod greșit drept negustor. Totuși, afirmația asta nu era chiar corectă. Interesul ei fusese stârnit și în seara precedentă, înainte de a-l recunoaște. Era chipeș. Ei bine, chipeș într-un fel. *Atrăgător* ar fi fost un cuvânt mai corect. *Foarte* atrăgător.

– Jessica? o îndemnă Anna.

– Condu-l sus, în orice caz, zise Jessica, adresându-i-se valetului lui Avery – și apoi își dori, prea târziu, să-l fi trimis jos cu un alt răspuns.

După un minut, domnul Thorne păși în încăpere, în culmea eleganței, ca și seara trecută, cu o redingotă de un verde-închis care îi venea ca turnată, pantaloni bufanți și cizme hessiene strălucitoare, care îi subliniau picioarele puternice, frumos modelate. Cămașa de in era albă și apretată, lavaliera legată elegant și mai simplu decât seara trecută, așa cum se cuvenea pe timpul zilei. Un ac cu diamant de mărime modestă strălucea între pliurile ei. Părea mai mare și mai impozant decât în seara precedentă sau la han.

Și da, hotărî Jessica chiar din prima secundă, era categoric atrăgător. Mai atrăgător decât domnul Rochford.

Dar mai puțin frumos – dacă ai fi judecat luând în considerare doar trăsăturile faciale. Totuși, trăsăturile faciale nu erau *totul*.

Anna se ridicase în picioare și se îndrepta spre el, cu mâna dreaptă întinsă.

– E o plăcere să vă cunosc, domnule Thorne, zise ea. Sunt ducesa de Netherby, cumnata lui Lady Jessica.

– Excelență, zise el, luându-i mâna și înclinându-se peste ea – o plecăciune ușoară, nu excesivă.

Își întoarse privirea spre Jessica, care se ridicase și ea, deși nu se mișcase de lângă scaunul ei. Lady Jessica.

– Domnule Thorne, răspunse ea, privindu-l în timp ce se așeza pe scaunul pe care i-l arătase Anna.

– Sper că v-ați simțit bine la balul de aseară, zise el, adresându-se amândurora și ridicând mâna când Anna luă ceainicul și se uită întrebător la el. Nu, mulțumesc, doamnă.

– Da, răspunse Jessica. Lord și Lady Parley trebuie să fi fost foarte mulțumiți. Se pot lăuda pe drept cuvânt astăzi că la balul lor a fost o mare înghesuială.

– Sper că și dumneavoastră v-ați simțit bine, zise Anna.

– Da, încuviință el.

„O să meargă foarte greu", se gândi Jessica. Însă se părea că el venise cu un scop clar, și trecu la afaceri fără alte ocolișuri.

– Mă întreb, Lady Jessica, zise el, îndreptându-și atenția și toată intensitatea acelei priviri tulburător de întunecate asupra ei, dacă sunteți liberă mâine ca să ieșiți la plimbare în Richmond Park cu mine. Mi s-a spus că merită o vizită.

Oh, vai!

– Singuri, domnule Thorne? întrebă Anna ridicând din sprâncene, în timp ce Jessica îl privea gânditoare.

– Într-o cabrioletă deschisă, doamnă. Ar fi trebuit să organizez un grup? Nu mai sunt obișnuit cu modul în care fac englezii lucrurile..

Dar părea ușor amuzat, se gândi Jessica, de parcă ar fi fost ceva cam distractiv în faptul că ea ar fi avut nevoie de o însoțitoare dacă ar fi ieșit cu el.

Să meargă? Nu știa nimic despre el, în afară de nume, de faptul că era rudă cu Lady Vickers și că se întorsese recent după o ședere îndelungată în America. Orice alt gentleman, dacă ar fi fost atât de îndrăzneț încât să-o viziteze a doua zi după ce îi fusese prezentat oficial, nu i-ar fi cerut decât o plimbare prin Hyde Park la ora cea mai elegantă a după-amiezii sau rezervarea unui dans la următorul bal. Sau i-ar fi trimis flori. Mama ei ar fi avut cu siguranță ceva de spus despre invitația asta, dacă ar fi fost acolo. Și Avery la fel.

Dar, Cerule mare, avea 25 de ani. Și el nu îi cerea să îl însoțească până la capătul pământului. Sau pe lună.

Dar *voia* să meargă? Asta era singura întrebare care conta.

– Cred că au trecut doi ani întregi de când nu am mai fost în Richmond Park, începu ea, dar înainte de a spune mai mult, ușa salonului se deschise și intră Avery.

Era încă în costumul de călărie, deși îl purta cu o eleganță atrăgătoare, așa cum purta toate hainele. Lăsase hainele de afară. Ținea un monoclu într-o mână, nu atât de împodobit precum cel pe care îl alesese seara trecută, deși de fapt nu era mare deosebire. Purta inele pe mai multe degete de la ambele mâini, iar unghiile aveau o manichiură perfectă. Ar fi putut fi considerat filfizon, se gândise adesea Jessica, dacă nu ar fi existat aerul acela de autoritate și masculinitate și chiar pericol pe care îl purta la fel de sigur ca pe hainele sale perfect croite. Și, așa cum se gândise ea foarte recent, nu exista nimic vulgar în înfățișarea lui Avery.

Ochii lui se opriră o clipă asupra domnului Thorne, apoi se îndreptară spre Anna.

– Ne-am întors. Fără căderi și oase rupte, și cred că te vei bucura să afli asta, iubirea mea. Doar câteva îmbufnări

că nu am mai putut continua plimbarea călare încă o oră.

- Ești îmbufnat? întrebă Anna.

- Ah, răspunse el, ridicând monoclul aproape până la jumătate. Da. Nu am fost atât de precis cum trebuia, nu? Josephine s-a dus sus să picteze, pentru că asta și-a *dorit* tot timpul. Nu *voia* să călărească. E o prostie. A făcut-o doar de dragul meu.

- Oh! exclamă Anna, zâmbind. Pot să ți-l prezint pe domnul Thorne? Soțul meu, domnule Thorne.

Domnul Thorne se ridică și făcu o plecăciune.

- Mi-ai fost arătat aseară, zise Avery, privindu-le musafirul cu ochi leneși. Dar nu am avut nici o șansă de a te cunoaște. Am înțeles că ești rudă cu Lady Vickers?

Se uita fix la domnul Thorne, cu monoclul ridicat până la jumătatea distanței spre ochi.

- Vărul ei de gradul doi sau trei, poate și mai îndepărtat, răspunse domnul Thorne. Nu am fost niciodată sigur de rudenia exactă. Suntem o familie mare, îndepărtată.

- Atât de îndepărtată încât ai ajuns în America, după cum am înțeles, zise Avery. Dar te-ai întors.

- Da, răspunse domnul Thorne pe un ton agreabil, și Jessica avu din nou impresia că el se amuza. Și Lady Vickers a fost atât de amabilă încât să-mi facă întoarcerea cunoscută în rândurile prietenilor ei, deși mă tem că am fost plecat prea mult ca să recunosc pe vreunul dintre ei, dacă l-aș fi întâlnit vreodată înainte. Nu am vizitat Londra decât o dată sau de două ori, pe când eram doar un copil.

- Chiar așa, zise Avery, ridicând monoclul de-a binelea până la ochi și privind buchetul cu o expresie ușor îndurerată. Cadoul dumitale, Thorne?

- Nu, răspunse repede Jessica. Mă aștepta pe mine și pe Anna, când ne-am întors cu copiii de la bibliotecă. Cred că va arăta mai bine despărțit în câteva vaze și distribuit în toată casa.

– Las asta pe seama ta, spuse el, coborând monoclul. Dar sunt fericit să nu mă mai gândesc la dumneata înaintând cu greu prin Hanover Square, împovărat cu un asemenea dar floral, Thorne.

– Domnul Thorne m-a invitat să ies la plimbare cu el mâine în Richmond Park, explică Jessica. În cabrioleta lui. Nu am mai fost acolo de doi ani.

– O cabrioletă, repetă Avery. Fără mama ei sau o cameristă care să o însoțească, atunci. E un noroc, Thorne, că o ai pe Lady Vickers ca să garanteze pentru respectabilitatea dumitale.

– Este, răspunse acesta înclinând capul, și Jessica se gândi că arăta *încă* ușor amuzat.

Majoritatea oamenilor, chiar bărbați, se simțeau impresionați atunci când îl întâlneau pentru prima dată pe Avery, chiar intimidați.

– Din nou, zise Avery, o las pe sora mea să hotărască dacă îți acceptă sau nu invitația.

Domnul Thorne nu se mai așezase după ce Avery intrase în încăpere.

– Nu o să vă mai ocup timpul, spuse acum, întorcându-se spre ea. Lady Jessica, *veți* veni mâine la plimbare cu mine în Richmond Park?

Exista o aură misterioasă în jurul lui, așa cum spunea toată lumea. Era un bărbat care avea cu siguranță o poveste interesantă de spus. Însă era perfect respectabil, așa cum tocmai spusese Avery. Era un gentleman, rudă cu Lady Vickers. Poate că nu era chiar înțelept să îi acorde o asemenea favoare cunoscându-l atât de puțin, dar nu putea rezista șansei de a afla mai multe despre povestea asta. Asta dacă el era dispus să i-o spună. Se întrebă, irelevant, care ar fi fost răspunsul ei dacă domnul Rochford ar fi stat acolo, cerându-i să-l însoțească în Richmond Park.

Însă se așternuse o tăcere care trebuia umplută.

– Mulțumesc, domnule Thorne. Voi merge.

– La unu?

Ea încuviință, iar el se înclină, își luă rămas-bun de la Avery și Anna și părăsi încăperea.

– Ei bine, asta e o întorsătură interesantă, observă Anna la câteva momente după ce ușa se închise în spatele lui. Aș fi pariat că domnul Rochford avea să te viziteze în după-amiaza asta, și a apărut domnul Thorne în schimb.

– Presupun, Jess, zise Avery, că Rochford ți-a trimis florile.

– El a fost.

– Da, comentă el, pășind mai aproape și examinându-le din nou, de data asta cu ochiul liber. Așa mă așteptam și eu.

Nu explică de ce. Nici nu era nevoie. Jessica gândise la fel.

– Mă întreb de ce s-a dus domnul Thorne în America, zise Anna, și de ce s-a întors – și la Londra, nu acasă la el, oriunde ar fi asta, deși nu prea a fost aici înainte.

– Poate că Jess îi va putea scoate niște informații în timpul plimbării de mâine, sugeră Avery, întorcându-și privirea lenevă spre sora lui. Unde i-ai fost prezentată aseară, Jess? Nu te-am văzut dansând cu el.

– Nu am dansat. Lady Parley mi l-a prezentat, dar a fost chiar înainte ca domnul Dean să-și reclame dansul, și nu am avut decât șansa de a schimba câteva cuvinte.

– Ah! Dar l-ai impresionat destul de tare ca să vină astăzi să-și pună inima la picioarele tale.

– Ce absurd! Dar adevărul e că l-am văzut și înainte. Era la hanul în care mi-am petrecut noaptea în drum spre casă când m-am întors de la Abby și Gil, și arăta exact ca un negustor – nu semăna deloc cu apariția lui de aseară sau de astăzi. Rezervase deja singurul salon particular din han, dar domnul Goddard a aranjat ca proprietarul să-l convingă să mi-l cedeze mie. Cred că nu trebuia ca eu să dau ochii cu el, mai ales în timp ce se certa cu hangiul, dar am făcut-o. Și el a părăsit până la urmă

salonul, după ce domnul Goddard m-a împins din urmă spre camera mea.

– Edwin a fost neobișnuit de neglijent, observă Avery. O să schimb o vorbă cu el.

– Prostii! replică Jessica. A fost un gardian atât de scrupulos încât aproape că îmi imaginam, când mă uitam la el, că *erai* tu.

– Dar ce romantic, zise Anna râzând, că atunci când domnul Thorne te-a văzut din nou aseară, Jessica, i-a cerut imediat lui Lady Parley să i te prezinte. Și astăzi a venit aici să te invite la o plimbare în Richmond Park cu el. Poate că nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat dacă domnul Goddard nu ar fi fost neglijent, Avery. Deși sunt sigur că Jessica are dreptate, și el nu a fost așa.

– Romantic! exclamă Jessica, țâțâind din limbă și clătinând din cap. Nu cred că *domnul Thorne* și *romantismul* vor fi vreodată noțiuni compatibile.

Deși știa că aștepta cu nerăbdare ziua de mâine. Nu găsea adesea un gentleman care să fie și atrăgător, *și* interesant, iar ei domnul Thorne i se părea și una, și alta.

Viața ei dobândise dintr-odată culoare. Nu unul, ci *doi* domni noi veniseră în oraș, și ambii se arătau interesați de ea. Mai mult, și ea era oarecum interesată de *ei*. I se mai întâmplase asta înainte? Nu credea. Poate că până la urmă exista speranță pentru ea anul acesta, fără să trebuiască să se mulțumească cu cineva care nu o atrăgea în mod deosebit.

Poate că până la sfârșitul anului va fi căsătorită.

Fericit căsătorită.

Să îndrăznească să spere?

capitolul 6

În dimineața următoare, Gabriel se uită pe fereastra camerei lui de hotel și văzu că vremea frumoasă ținuse. În Anglia nu știai niciodată la ce să te aștepți

de la o zi la alta, și nici măcar de la o oră la alta. Cumpărase o cabrioletă sport și o pereche de cai cu o săptămână înainte și angajase un rândaș tânăr. Dar o cabrioletă cerea, bineînțeles, vreme frumoasă, mai ales atunci când plănuiai să împarți bancheta înaltă cu o lady.

Horbath pusese o scrisoare alături de farfuria de la micul dejun, deasupra ziarului de dimineață, frumos împăturit. Gabriel văzu că era de la Mary. Prin urmare, primise scrisoarea pe care i-o trimisese prin Simon Norton, bărbatul pe care îl angajase ca administrator. Fusese obligat să îi împărtășească totul lui Norton și să îl trimită la Derbyshire, nu ca să-l înlocuiască pe administratorul lui Manley Rochford la Brierley, ci ca să adune discret niște informații. Gabriel îi povestise despre Mary și îl instruise să se asigure că stătea bine în căsuța ei pentru moment și că avea suficienți bani din care să trăiască. Îi scrisese chiar el ca să-i spună că se înapoiase în Anglia și că nu mai trebuia să-și facă griji pentru casa și traiul ei.

Când aflase că era atât de aproape, Mary vărsase lacrimi și i-o scria acum în scrisoarea ei – nu lacrimi de supărare, Gabriel trebuia să înțeleagă. Era încă sub înștiințarea de a părăsi căsuța, iar alocația îi fusese tăiată, deși era sigură că domnul Manley Rochford nu avea încă autoritatea de a face asta. Era recunoscătoare că Gabriel fusese atât de atent încât să îi trimită bani prin domnul Norton, pe care îl considera, dacă tot veni vorba, un tânăr foarte plăcut și respectuos. Însă nu avea nevoie de ei. De-a lungul anilor reușise să pună câte puțin deoparte pentru zile negre și putea să se hrănească pe ea și animalele, cel puțin până va veni Gabriel acasă. Știa el că domnul Norton fusese angajat la Brierley ca grădinar? Și știa că domnul Manley Rochford plănuia să plece în curând la Londra cu soția lui pentru a sărbători înălțarea la rangul de conte? Știa că domnul Anthony Rochford era deja acolo?

Gabriel știa. Și când deschise ziarul și ajunse la paginile de societate, citi că fermecătorul și chipeșul domn

Anthony Rochford, fiul și moștenitorul domnului Manley Rochford, care se aștepta să devină conte de Lyndale în viitorul foarte apropiat, fusese văzut conducând o caleașcă-brioletă la ora la modă în Hyde Park, ieri după-amiază, cu Lady Jessica Archer, sora ducelui de Netherby. Și asta se întâmplase chiar în ziua următoare balului de la Lady Parley, la care dansase și se așezase la supeu în compania ei. Oare inima încântătoarei și evazivei moștenitoare era pe cale de a fi cucerită în sfârșit?

„Nu dacă am și eu ceva de spus în privința asta", se gândi Gabriel. Nu de Anthony Rochford, în orice caz. Un lucru reieșea clar din scrisoarea lui Mary. Nu exista nici o șansă ca ea să nu fi înțeles ordinul de evacuare. Inima lui Rochford nu se schimbase de când se mutase la Brierley. Fără nici un drept de a o face, îi tăiase alocația pe care cumnatul ei, răposatul duce, i-o lăsase. Nu conta ce altceva făcea sau plănuia să facă la Brierley – încă nu primise un raport de la însuși Simon Norton – felul în care Manley Rochford o tratase pe Mary era suficient ca să-i pecetluiască soarta. Și pe a lui Gabriel. Până la urmă, nu existase o schimbare miraculoasă în bine, și prin urmare nu putea să se întoarcă la viața lui din America.

Să înceapă așadar curtarea.

Ușile frontale de la Archer House se deschiseră atunci când își opri caii înaintea lor la aproape unu fix. Probabil că cineva îl așteptase. Pentru că Netherby ieși chiar când Gabriel cobora de pe bancheta înaltă și îi dădea hățurile rândașului.

– Un frumos echipaj sportiv, observă Netherby, privind fără grabă cabrioleta de sus în jos. Și o pereche bună de cai cenușii. Ai ochiul format.

– Cred că da, încuviință Gabriel.

Bertie Vickers îi recomandase o pereche de murgi când îl însoțise pe Gabriel la Tattersalls, însă lui Gabriel i se păruse că aveau o înfățișare spectaculoasă, dar suflul prea scurt.

– Sunt sigur că știi că Lady Jessica e majoră, zise Netherby, bătând un cal pe gât și trecându-și mâna peste coama lui. Are și un spirit independent și îi place să declare răspicat că ia singură deciziile, fără să țină seama de părerile și sfaturile altcuiva. Prin urmare, nu e de mirare că a ales cu cine să iasă la plimbare, chiar dacă destinația e puțin mai departe decât Hyde Park. Mama ei însă nu e fericită că ai ales un vehicul care nu îi permite ei sau unei cameriste s-o însoțească.

Gabriel era amuzat.

– Nu am intenția de a o răpi pe Lady Jessica sau de a o duce într-un loc nepotrivit pentru o femeie cuviincioasă. Dar, chiar dacă aș face-o, mă îndoiesc foarte mult că mi-ar permite-o.

– Chiar așa, răspunse Netherby pe un ton agreabil, îndreptându-se și întorcându-se ca să-și privească sora care cobora treptele, trăgându-și una dintre mănușile din piele de ied.

Ea purta o rochie cu mâneci lungi și talie înaltă de plimbare dintr-o catifea de un albastru-închis, cu o bonetă cu calotă înaltă și borul îngust de un cenușiu-argintiu pal. Era atât de încântătoare, încât îți tăia răsuflarea. Și trufașă, și perfect stăpână pe sine. Păși pe treapta de sus și se uită la echipajul lui.

– Impresionant. Mă bucur să văd că e o cabrioletă sport, domnule Thorne. Îmi place să fiu destul de sus ca să văd lumea când ies într-o excursie de plăcere. Se întoarse spre fratele ei. Bănuiesc că îl avertizai pe domnul Thorne că vor exista consecințe teribile dacă se abate chiar și un pas de la cărarea bătută, Avery?

– Mă nedreptățești, Jess. Netherby ridică sprâncenele și monoclul pe care îl purta la gât, legat de o panglică neagră. Consideri că ar fi trebuit să recurg vreodată la *amenințări?*

Ea se gândi puțin la asta.

– Nu verbal, nu, răspunse și îi zâmbi atât de strălucitor fratelui ei, încât Gabriel fu aproape dat pe spate.

Dumnezeule mare! Însă zâmbetul dispăru fără urmă când ea traversă trotuarul și își îndreptă spre el privirea trufașă. Mâna dumitale, te rog, domnule Thorne, zise ea pășind spre cabrioletă și adunându-și fustele cu o mână în timp ce se pregătea să urce pe locul ei.

– Bună ziua și dumitale, Lady Jessica.

Ea îi aruncă o privire calculată, apoi își așeză mâna în mâna lui, însă nu comentă reproșul lui voalat. Se cățără pe banchetă și își aranjă fustele în jurul ei. Un servitor care o urmase din casă îi înmână o umbrelă. Sau era o umbreluță de soare?

După câteva momente porniră, în timp ce Netherby rămase pe trotuar, cu mâinile strânse la spate, privind.

– Bănuiesc, zise Gabriel, că ar fi trebuit să îi cer mamei dumitale permisiunea de a te scoate la plimbare.

– Nu. Ar fi trebuit să mi-o ceri mie. Așa cum ai făcut.

– Cred că nu este ușor să-ți afirmi independența atunci când ești o lady, zise el și ieși cu cabrioleta din Hanover Square.

– Dar trebuie să insiști sau măcar să îți alegi bătăliile. Presupun că nu ai avut cum să nu observi cavalcada ridicolă de trăsuri, servitori și călăreți pe care fratele meu a considerat necesar să-i trimită să mă însoțească din casa verișoarei mele din Gloucestershire până la Londra, acum câteva săptămâni.

– Nu aș fi observat dacă nu ar fi fost livrelele. Erau izbitoare, ca să zic așa.

Ea întoarse capul ca să se uite la el cu o scânteie de ceva care putea fi amuzament în privire, însă nu îi zâmbi așa cum îi zâmbise lui Netherby.

– De ce mi-ai cerut să te însoțesc tot drumul până în Richmond Park? îl întrebă ea.

– Aș putea spune că nu mi-ar plăcea să fac călătoria și să mă bucur de frumusețile naturii singur. Dar voi răspunde în schimb la întrebarea dumitale cu o întrebare a mea. Cum altfel să te cunosc?

Ea ridică din sprâncene. Și ținu capul întors spre el un moment nesfârșit, în tăcere.

- Majoritatea domnilor care vor să mă cunoască mă invită la dans la baluri sau conversează cu mine la serate și petreceri în aer liber, sau mă invită la o plimbare cu trăsura în Hyde Park, la ora mondenă a după-amiezii.

- Cu alte cuvinte, se alătură suitei dumitale. E una impresionant de mare, dacă e să judec după balul de la Lady Parley. Rochford s-a alăturat și el?

- Ah! Prin urmare știi să citești, nu, domnule Thorne? Da, m-a scos în parc cu trăsura ieri după-amiază. Avery folosește același cuvânt pe care l-ați ales ca să-mi descrie admiratorii. Suită, adică. Timpul va spune dacă domnul Rochford va alege să facă parte din ea. Dumneata vrei?

El o privi apreciativ, apoi își îndreptă atenția spre manevrarea cailor pe străzile aglomerate ale Londrei.

- Răspunsul e un răsunător nu.

- Chiar așa? Părea mai mult amuzată decât necăjită în timp ce privea un mic coșar ferindu-se iute ca fulgerul din fața cabrioletei și târându-se în patru labe ca să înhațe moneda pe care i-o aruncase Gabriel. Bănuiesc că asta explică de ce nu m-ai invitat la dans acum două seri. Explică și de ce nu m-ai invitat la plimbare în Hyde Park ieri, unde toată lumea - și cel puțin un jurnalist de la ziar - te-ar fi văzut făcându-mi curte. Dar de ce, mă rog, ai pus-o pe Lady Parley să mi te prezinte? A spus, dacă îmi amintesc bine, că dumneata ai cerut să fii prezentat. Și de ce m-ai vizitat ieri? De ce mi-ai cerut să merg cu dumneata la plimbare astăzi în Richmond Park?

- Toate aceste trei întrebări au un singur răspuns. Pentru că intenționez să mă căsătoresc cu dumneata.

Asta o făcu să întoarcă din nou brusc capul spre el. În străfulgerarea aceea, văzu că îl privea cu ochii mari. Sau poate că mai corect ar fi fost să spună că se *încrunta* la el. Și ținea bărbia sus. Se întrebă, fără nici o relevanță, dacă tânărul Timms, rândașul lui, se distra.

– Intenționezi să te căsătorești cu mine? întrebă ea, accentuând considerabil cuvântul. Ești îngâmfat, domnule.

– Presupun că aș fi putut alege un verb mai umil, te cunoscu el. Sper, poate. Sau doresc. Dar intenționez e cel mai corect.

– Nu mă cunoști, protestă ea. Eu nu te cunosc. Cred că ești dus cu pluta.

– Dar nu poți fi sigură că sunt. Pentru că tocmai ai recunoscut că nu mă cunoști.

Se părea că o lăsase fără cuvinte. Continuă să se uite țintă la el câteva momente, deși el nu mai întoarse capul ca să se uite la el. Apoi râse pe neașteptate, un sunet jos pe care probabil că ea nu îl voise atât de seducător cum se dovedea.

– Dar tot o cred. Dumneata, domnule, ești dus cu pluta dacă îți imaginezi că mă voi căsători cu dumneata doar pentru că așa intenționezi. Sau măcar speri sau ți-o dorești.

– Prin urmare, dumneata nu intenționezi să te căsătorești niciodată?

– Asta nu e treaba dumitale, domnule Thorne, răspunse ea, iar râsul fu înlocuit de o trufie înghețată.

– Câți ani ai?

– *Domnule Thorne!*

– 24? sugeră el. 25? 26? Nu mai mult de atât, cred. Dar cu siguranță că ai trecut binișor de vârsta la care se căsătoresc majoritatea domnișoarelor. Totuși, nu pot să cred că nici un bărbat nu ți-a cerut-o sau nu a *sugerat* că ți-ar cere-o dacă l-ai fi încurajat cât de cât. La urma urmei, ești fiica unui duce și sora altui duce. Aș fi surprins dacă nu ai fi și extrem de bogată. Pe lângă toate astea, ești plăcută privirii.

Urmă o pauză.

– Iar dumneata, domnule, ești impertinent.

– Pentru că spun adevărul? Îți încurajezi suita să se înghesuie în jurul dumitale, Lady Jessica, pentru că nu vrei

să te căsătorești? Pentru că e mai sigur când ai mai mulți admiratori? Pare destul de posibil.

- Dacă nu schimbi subiectul imediat, trebuie să-ți cer să mă duci imediat acasă, domnule.

- Cred că ai renunțat să mai speri.

- Oh, chiar așa, zise ea, foarte enervată. Astea sunt manierele americane, domnule Thorne?

- Ar fi cam alarmant dacă o națiune întreagă ar fi judecată - și probabil condamnată - după cuvintele și purtarea unui om care a trăit acolo un număr de ani. Dar să ne întoarcem la ce voiam să spun. Cred, Lady Jessica, că ai renunțat la speranța de a-l găsi pe acel bărbat care se poate distinge din mulțime și îți poate reînnoi interesul față de căsătorie și o viață nouă, independentă de mama și fratele dumitale - fratele dumitale *vitreg*, cred.

- Ei bine, dumneata sigur te-ai distins din mulțime, domnule Thorne. Dar dacă crezi că mi-ai trezit nerăbdarea de a mă căsători cu dumneata, te înșeli amarnic. Asta ca s-o spun frumos.

- Poate, încuviință el.

- În privința asta nu există *poate*, replică ea.

După asta se cufundară în tăcere, în timp ce Lady Jessica se uita drept în față și își ridica umbreluța de soare. Era categoric o umbreluță de soare, nu o umbrelă. Era făcută dintr-o dantelă de un cenușiu pal, care nu ar fi oferit prea multă protecție dacă ar fi plouat. Timp de câteva momente, o răsuci cu putere deasupra capului, apoi o lăsă jos și o închise cu un pocnet. Gabriel văzu că o tulburase, deși își păstra demnitatea înțepată și nu își duse la capăt amenințarea de a cere să fie dusă acasă.

Când se apropiară de Richmond, îndreptă caii spre una dintre porțile din zidul înalt despre care i se spusese că înconjura întregul parc. Poate că va găsi un loc înăuntru în care să-și lase cabrioleta, ca să poată merge pe jos. Dar mai întâi dorea să găsească Queen's Ride, Bulevardul Reginei, despre care auzise atâtea, și să meargă

pe aleea aceea mare care făcea legătura între pâlcurile de pădure din ambele capete.

Erau și alți oameni în parc, în orice caz destui ca să o mulțumească pe ducesa văduvă de Netherby atunci când avea să-și chestioneze fiica mai târziu, așa cum sigur avea să facă. În general, locul sugera un simțământ agreabil de liniște rurală, făcându-te foarte conștient de copacii care se legănau și foșneau în vânt, de cântecul păsărilor, de cerul albastru de deasupra cu nori albi, purtați de vântul ușor care nu se simțea pe pământ. O dată sau de două ori văzură căprioare, care hoinăreau libere în cete mari, după cum se părea. Mirosea a verdeață, a pământ și a aer curat. Gabriel simți un val neașteptat de plăcere produsă de întoarcerea lui în Anglia. Uitase...

– Mi-e dor să merg la țară, zise ea, întrerupând tăcerea îndelungată.

– Așadar, nu locuiești la Londra tot timpul anului? întrebă el.

Majoritatea celor din înalta societate nu o făceau. Știa măcar asta din perioada în care trăise și el în Anglia.

– Nu. Am crescut la Morland Abbey în Sussex, căminul tatălui meu și acum al lui Avery. Locuiesc încă acolo, cu mama. Și cu Avery, Anna și cu copiii lor, bineînțeles.

– Mama dumitale nu s-a mutat în casa văduvei după moartea tatălui dumitale? Nu asta fac cele mai multe văduve?

– *Cele mai multe?* Nu știu. Eu și mama avem propriul apartament în casa mare. E foarte spațioasă. Casa mare, vreau să zic, deși și apartamentul nostru este. Dar nu suntem închise acolo. Trăim în libertate, cu fratele și cumnata mea.

– Nu tânjești după propria casă? o întrebă el.

Ea întoarse capul.

– Ne întoarcem la subiectul acela? Casa mea, adică, în calitate de soție și mamă?

– Da. Nu sunt cele mai multe tinere doamne nerăbdătoare să scape de mamele și frații lor ca să fie stăpânele propriilor case?

– Nu pot să mă pronunț în privința opiniei celor mai multe doamne.

– Atunci pronunță-te în privința dumitale, îi zise el, salutând din cap doi călăreți care veneau la galop din direcția opusă.

– Nu am fost niciodată ispitită.

– Pentru că nu poți fi? o întrebă el. Sau doar pentru că nu s-a întâmplat?

– Oh, zise ea, supărată din nou, ne-am *întors* la subiectul acela. Ce-mi spui despre dumneata, domnule Thorne? Ești mult mai bătrân decât mine. 30, la o primă vedere? Cel puțin atât. *Dumneata* nu ai fost niciodată ispitit să te căsătorești?

– Ba da, răspunse el fără să ezite. Mi s-a întâmplat acum două săptămâni, imediat ce am debarcat după o lungă călătorie din America. Mă relaxam în salonul particular al hanului la care mă oprisem pentru noapte, citind și văzându-mi de treaba mea, când am fost întrerupt de proprietar, care a venit să mă implore să renunț la dreptul meu asupra camerei, pentru care plătisem deja o sumă frumușică. O lady care sosise pe neașteptate la han o cerea. O lady foarte importantă. Nu îndrăznise să spună nu. Afacerea lui ar fi putut fi ruinată. Când l-am urmat afară din încăpere, pregătit să-mi argumentez cauza, m-am trezit față în față cu doamna în cauză, deși nu mă îndoiesc că nu se voia așa ceva. Aproape instantaneu am cedat ispitei de a renunța nu doar la salon, ci și la statutul meu de burlac. Am hotărât că Lady Jessica Archer, sora ducelui de Netherby, va fi soția mea.

– Ce absurdități spui! exclamă ea. Ai *hotărât* că eu voi *fi* soția dumitale. Cum ai îndrăznit atunci? Și cum îndrăznești acum? Îl privi cu severitate. De unde ai știut cine eram?

– Hangiul a fost atât de amabil încât să-mi ofere informația. Cred că s-a gândit că, dacă știam cine erai, aș fi fost mai ușor de convins să renunț la cameră.

– A fost inadmisibil de indiscret din partea lui.

– Da, nu-i așa? încuviință el. Valetul acela înăcrit pe care îl aveai cu dumneata i-ar fi luat sigur capul dacă ar fi știut.

– Domnul Goddard? E secretarul lui Avery.

Dar era timpul să schimbe subiectul. Voise să o șocheze, să îi arate limpede că nu era interesat să-și piardă vremea cu ea și să devină un alt membru al suitei pe care era evident că ea nu dădea nici doi bani. Și reușise categoric să o scoată din pepeni.

– Cred că merită să ne uităm puțin la Pen Ponds, zise el. Îl găsim și apoi lăsăm cabrioleta undeva și ne bucurăm de peisaj mergând pe jos?

– Foarte bine, zise ea după ce se gândi puțin. Vom merge pe jos. Și vom vorbi, domnule Thorne. Dacă te aștepți să iau măcar în considerare *intenția* dumitale ridicolă de a te căsători cu mine, trebuie să răspunzi la niște întrebări. Știi multe despre mine. Știai cine eram atunci când m-ai văzut prima dată. Cred că și asta ți-a încurajat interesul. Lăsând deoparte orice vanitate, știu că sunt extrem de eligibilă, în ciuda faptului că am 25 de ani. Eu nu știu nimic despre dumneata, cu excepția faptului că ești rudă cu Lady Vickers și te-ai întors de curând în Anglia după ce ai petrecut treisprezece ani în America. Nu o cunosc aproape deloc pe Lady Vickers, deși Avery simte un mare respect față de Sir Trevor.

– Ei sunt nașii mei.

– Nici chiar faptul acesta nu stârnește o mare pasiune pentru dumneata în pieptul meu. Mă îndoiesc că orice altceva o va face, dar îmi place Pen Ponds, și ar fi păcat să fi venit până aici fără să-l văd.

– De îndată ce vom coborî, Lady Jessica, ne vom putea bucura de peisaj în tihnă, iar dumneata vei putea să-mi iei un interviu.

– Un *interviu*? repetă ea. Ca pentru o slujbă? Pentru a fi soțul meu? Foarte bine, domnule Thorne. Pregătește-te să te arăți irezistibil. Asta ar putea fi unica dumitale șansă.

Nu se putea hotărî dacă ea îi plăcea sau nu. Manierele ei erau reci și trufașe, și fuseseră așa aproape din momentul în care ieșise din Archer House și se uitase la echipajul lui, ignorându-l fățiș. Însă acum câteva clipe folosise cuvântul *pasiune*, iar asta îl făcuse să se întrebe dacă ea era capabilă de așa ceva. Ceva îi spunea că da. Nu că s-ar fi gândit să-și aleagă contesa în funcție de pasiune.

Și mai fusese și zâmbetul pe care i-l aruncase fratelui ei înainte de a traversa trotuarul spre cabrioleta lui. Pentru o scurtă clipă, se transformase înaintea ochilor lui într-o persoană complet diferită. Tânjea să vadă iar zâmbetul acela, dar adresat lui de data asta.

Poate că era totuși prea devreme pentru a hotărî dacă îi plăcea Lady Jessica Archer. Sau dacă asta ar fi contat.

Avea nevoie mai mult de o contesă decât de o soție.

capitolul 7

Jessica se gândise întotdeauna că *Pen Ponds*[1] era un nume destul de prost ales, pentru că în realitate era vorba despre două lacuri mari, separate de un drum pietruit, chiar în inima parcului Richmond. Dacă te luai după nume, te așteptai la două helești pline de mâl, cu câteva rațe amărâte scormonind cu capul în jos. De fapt, erau foarte pitorești. Dacă Bulevardul Reginei lăsa impresia de măreție și izolare profundă, Pen Ponds te ducea mai mult cu gândul la un peisaj deschis de țară, în care se amestecau elementele primare, pământ, apă și cer. Păsările nu rămâneau ascunse ca pe bulevard, ciripindu-și cântecele în adâncurile verzi ale pădurii, ci le proclamau cu nelimitat abandon, urmărindu-se una

[1] lazurile îngrădite (n.tr.)

pe alta în zbor razant deasupra apei, lunecând pe valuri sau înotând.

Nu ar fi trebuit să accepte o plimbare în locul acesta. Nu avea dispoziția potrivită. Ar fi trebuit să ceară să fie dusă înapoi acasă. Domnul Thorne era insuportabil de îngâmfat.

Era foarte diferit de domnul Rochford, care o vizitase în după-amiaza zilei precedente, la o oră de la plecarea domnului Thorne, și o întrebase foarte cuviincios dacă îi acorda onoarea de a o plimba cu trăsura mai târziu în parc, la ora la modă. Când se întorsese după ea, venise din nou în casă și o întrebase pe mama ei dacă îi permitea s-o facă – mama se întorsese acasă până atunci. Faptul acesta o cam enervase pe Jessica, bineînțeles, pentru că nu mai era o fetișcană și nu era nevoie de asta, dar chiar și așa, greșise din prea multă corectitudine. Purtase o conversație plăcută cu ea înainte de a fi prinși în schimbul de salutări și bârfe cu cunoscuții pe care îi întâlniseră în parc, iar el fusese mereu fermecător. Zâmbise mereu, așa cum făcuse și în seara precedentă, dar era chiar un zâmbet frumos, și oricum cu mult mai bun decât o încruntare.

Domnul Thorne nu i se părea nici pe departe atât de amabil. Dacă domnul Rochford spera să se însoare cu ea, așa cum putea s-o facă – la urma urmei, era pe cale de a deveni moștenitorul unui conte, iar ea ar fi fost o pereche splendidă pentru el –, nu făcuse nici o aluzie la *intențiile* lui, de parcă ar fi fost o marfă pe care s-o cumpere când voia.

Bancheta cabrioletei domnului Thorne era suficient de îngustă ca umărul, cotul sau coapsa să i se atingă mereu de el în timpul călătoriei, în timp ce vehiculul se legăna la cotituri sau sărea peste porțiunile neregulate de drum care erau mult prea numeroase. Însă cumva era mai conștientă de el acum, când se plimbau unul lângă altul, fără să se atingă. *Fizic* conștientă – de înălțimea lui, de lățimea umerilor, de forma musculoasă a picioarelor

lui lungi acoperite frumos de pantalonii strâmți și de cizmele hessiene, de aura lui de masculinitate, orice ar fi însemnat asta. Cerule mare, nu era primul gentleman chipeș cu care se plimbase vreodată. Nu-și amintea să fi fost conștientă de calitățile acestea la alți bărbați până la a se simți deranjată, aproape sufocată. Nu se simțise incomod cu o zi în urmă cu domnul Rochford, în ciuda admirației care i se oglindea în ochi ori de câte ori se uita la ea și a privirilor speculative cu care fuseseră măsurați în general în Hyde Park.

Cu domnul Thorne se simțea foarte incomod.

Nici un alt bărbat nu îi *spusese* vreodată că intenționa să se căsătorească cu ea. Nici un alt bărbat nu o întrebase câți ani avea, nici nu sugerase că își păstra pretendenții în jurul ei ca pe un fel de scut ca să nu ia în serios curtea pe care i-o făcea vreun bărbat. Nici un alt bărbat nu o informase că era *plăcută privirii*! Ce expresie îngrozitoare și vulgară! Nici un alt bărbat nu sugerase că renunțase la speranța de a-l găsi pe acel bărbat care se distingea din mulțime. Nici un alt bărbat...

Ei, drăcia dracului! Nu îi plăceau deloc gândurile care o asaltau. Nu îi plăcea nici compania lui. Nu îi plăcea de el și îi era ciudă că era fizic conștientă de prezența lui.

Se opriră în mijlocul drumului pietruit ca să urmărească o pereche de lebede care alunecau grațios, lăsând vălurele în formă de V în urma lor, pe unul dintre helești.

- Cum se mișcă fără nici un efort aparent? gândi ea cu voce tare.

- Tot efortul se desfășoară sub suprafața apei, răspunse el, lăsând impresia de grație fără nici un efort.

De când părăsiseră cabrioleta se plimbaseră într-o tăcere aproape absolută. Nu își respectase promisiunea de a-l interoga. Sau de a-i lua un *interviu*, ca să folosească propriile cuvinte. De parcă s-ar fi gândit serios la... la ce? Nu o *ceruse* propriu-zis în căsătorie, nu-i așa? Mai degrabă îi spusese ce avea de gând să facă. Ce om insuportabil!

Ce naiba făcea plimbându-se cu el astfel și privind lacul și vorbind despre lebede? Avery l-ar fi trimis la plimbare rapid dacă ar fi auzit măcar o parte din ce îi spusese domnul Thorne.

Dar ea nu avea *nevoie* de intervenția lui Avery.

Oh, simțea cum își iese cu totul din fire.

În parc nu erau prea mulți oameni. Pentru moment nu se vedea nimeni, deși auzise câteva râsete îndepărtate. Dar era greu să ghicească direcția exactă din care veneau.

Își dorea ca el să nu stea chiar atât de aproape. Însă când întoarse capul pe jumătate spre el, de parcă ar fi vrut să-l avertizeze să păstreze distanța, văzu că între ei era cel puțin jumătate de metru. Și un gând îi răsări dintr-odată în minte, venit parcă de nicăieri.

Oare *așa* se simțise Abby atunci când îl întâlnise pe Gil? Sau verișoara Elizabeth când îl întâlnise pe Colin, deși era cu nouă ani mai în vârstă decât el? Așa – oh, vai de mine – chiar *așa* se simțise mătușa Matilda când îl întâlnise pe vicontele Dirkson, sau mai degrabă când îl reîntâlnise?

Jessica își amintea de o zi pe care o petrecuse la Kew Gardens, cu doi ani în urmă, cu un grup de alți tineri, însoțiți – în mod ciudat – de mătușa Matilda și de vicontele Dirkson. Doi dintre domnii mai tineri fuseseră verii Jessicăi, dar unul, nu. Unul dintre ei fusese domnul Adrian Sawyer, fiul vicontelui. Era un tânăr arătos. Îi plăcuse atunci și încă îi plăcea. Dar nu fusese nimic între ei, cu excepția amabilității reciproce din ocazia aceea și de atunci încolo.

Ziua aceea fusese diferită pentru mătușa Matilda? Jessica își aminti că ea și vicontele Dirkson rămăseseră un timp la ultimul nivel al pagodei după ce toți ceilalți coborâseră pălăvrăgind pe scările spiralate și ieșiseră să vadă unul dintre templele fanteziste. Jessica nu se gândise prea mult la asta atunci, dar la puțin timp

mătușa Matilda șocase întreaga familie până în temelii, anunțând că se va căsători cu vicontele Dirkson.

Asta simțise ea la Kew? Această... această *conștiență?*

Lui Abby nu îi plăcuse de Gil la prima vedere. Jessica își amintea asta. Totuși, în curând...

Destul!

- Ce ai făcut în America, domnule Thorne?

- M-am îmbogățit.

Bani. Întotdeauna era vorba despre bani la el. Se purta ca un negustor, chiar dacă nu era negustor. Continuă fără să se lase rugat.

- Parțial prin noroc pur și în mare parte prin muncă grea. O rudă a mea deținea o afacere prosperă de import-export. M-a angajat ca umil funcționar până am dovedit că eram vrednic de o responsabilitate mai mare. Era văduv și nu avea copiii lui. Când a murit mult prea tânăr într-un accident, mi-a lăsat mie totul. În anii de după moartea lui am reușit să dezvolt afacerea și să devin și mai bogat.

- Ce s-a întâmplat cu afacerea când te-ai întors în Anglia?

- Omul care îmi era mâna dreaptă era și prietenul meu de încredere. I-am oferit un parteneriat și l-am lăsat la conducere. Am încredere că totul va continua să prospere sub administrarea lui.

Prin urmare, prima ei impresie despre el nu fusese chiar greșită. *Era* un om de afaceri. Unul prosper, după cât se părea. Și era și un gentleman britanic.

- De ce ai plecat în America?

- De dragul aventurii? răspunse el.

Dar își formulă răspunsul ca pe o întrebare, sugerând că nu acesta fusese scopul lui real.

Ea se întoarse să se uite la el și trebui să se forțeze să nu facă un pas înapoi, când văzu că o privea foarte direct. Ochii lui i se păruseră întotdeauna deconcertanți. Erau întunecați și pătrunzători și nu se fereau atunci

când ea îi întorcea privirea. Văzu că erau albaștri în centrul lor, dar marginile exterioare erau bleumarin.

– De ce ai plecat? repetă ea, încruntându-se.

– Să spunem că am avut o neînțelegere cu familia mea. E un motiv destul de obișnuit care să-l facă pe un tânăr să pornească în fuga mare în căutarea aventurii și a norocului. Eu aveam 19 ani.

Mintea ei calculă, inevitabil. Era plecat de treisprezece ani. Prin urmare, avea 32. Cu șapte ani mai mult decât ea.

– Și ai găsit într-adevăr norocul. Unde? America e un loc destul de mare.

– La Boston.

– De ce te-ai întors? Dacă aveai o afacere prosperă, de ce nu ai rămas să o conduci dumneata? După treisprezece ani, America trebuie să-ți fi părut mai acasă decât Anglia. Cam asta ai spus acum două seri.

– Ai dreptate. Eram fericit acolo.

– Atunci de ce te-ai întors în Anglia? îl întrebă ea din nou.

Nu era doar o vizită scurtă. El voia să se însoare cu ea. Și nu ar fi făcut-o doar ca s-o ia înapoi în America cu el. Probabil că existau o mulțime de tinere doamne și acolo. Și cunoscuții lui americani nu aveau să fie prea impresionați de fiica unui duce. De ce ar fi fost?

– O moștenire m-a adus înapoi, răspunse el, și expresia lui deveni ciudat de aspră. Și o situație de familie care necesita prezența mea în persoană.

– O moștenire. Sub forma unei proprietăți? Și a unei averi?

– Ambele, răspunse el scurt. Sunt dublu de bogat, Lady Jessica. S-ar putea spune că sunt cel mai norocos dintre oameni.

– O situație de familie? întrebă ea, ridicând din sprâncene.

– Da.

În depărtare, poate puțin mai aproape decât înainte, se auzi brusc un hohot de râs. După câteva momente de tăcere, Jessica își dădu seama că el nu avea de gând să-i explice mai mult. Se uita dincolo de ea, de-a lungul drumului pietruit.

– Continuăm? sugeră el și se întoarse spre drum.

– Poate că mi-am început întrebările din locul nepotrivit, domnule Thorne. Aveai 19 ani când ai fugit în America din cauza unei neînțelegeri cu familia dumitale. Cum a fost viața dumitale înainte de asta? Povestește-mi despre dumneata! Și spune-mi de ce moștenitorul unei proprietăți și al unei averi ar fugi departe și ar rămâne acolo. Tatăl dumitale a murit recent?

– Unchiul meu.

Tăcerea se așternu între ei până trecură de lacuri. El răspunsese doar la ultima ei întrebare. Ar fi trebuit să fie mai isteață, să pună câte o întrebare pe rând și să aștepte răspunsul.

Pajiști cu iarbă egală și înaltă vălureau în adierea brizei în ambele părți. Se urmărise impresia de sălbăticie oarecum îmblânzită și se obținuse. În fața lor, în stânga, se afla alt lac mai mic, iar dincolo de pajiștea din dreapta o linie de copaci ascundea privirii Bulevardul Reginei. Era un loc idilic pentru plimbare. Cu oricine altcineva, împrejurimile i s-ar fi părut minunat de relaxante. Însă în jurul acestui bărbat exista încă o aură de mister, și ea trebuia să audă explicația acestui mister. Cerule mare, el voia să se *căsătorească* cu ea.

– Începe cu începutul! Spune-mi despre primii dumitale 19 ani, domnule Thorne.

– Am locuit cu tatăl meu până la nouă ani. Mama mea a murit născând o fetiță care nu a supraviețuit, pe când eu aveam doi ani. Nu îmi amintesc de ea. Tata era cam bolnăvicios. Era cleric, devotat cărților lui și membrilor parohiei. Și mie. De sănătatea lui nu se prea ocupa. Aveam foarte puțini bani, dar eu nu știam că eram sărac. Nu mi-a fost niciodată foame și am fost îmbrăcat

adecvat întotdeauna. Am avut o copilărie destul de fericită. El m-a învățat tot ce trebuie să învețe un băiețel și mi-a sădit o dragoste nepieritoare față de cărți. A murit după ce a neglijat o răceală de care se molipsise vizitând un enoriaș bolnav într-o căsuță îndepărtată, în timpul unei furtuni. După aceea am fost luat de fratele lui mai mare, un unchi pe care nu îl văzusem niciodată înainte de înmormântare. În următorii zece ani am locuit cu el.

– Doar cu el?

– Și cu mătușa mea. Toți cei patru copii ai lor erau mult mai mari decât mine. Una dintre fiicele lor era deja căsătorită și locuia la o oarecare distanță. Celelalte două s-au căsătorit la scurt timp de la sosirea mea și s-au mutat și ele. Apoi au rămas doar unchiul, mătușa și fiul lor. Și sora mătușii mele.

– Prin urmare, ai avut o oarecare tovărășie. Erai apropiat de vărul dumitale, fiul unchiului dumitale?

– Nu. Era cu zece ani mai mare decât mine.

– *Era*, repetă ea. Ce s-a întâmplat cu el? Presupun că acesta este unchiul care a murit recent și ți-a lăsat proprietatea și averea. Înseamnă că vărul dumitale a murit înaintea lui?

– Cu o zi înainte. A murit de tifos. Și mătușa a murit.

– Oh, îmi pare nespus de rău! Prin urmare, chiar nu te așteptai să moștenești, nu? Însă dacă vărul dumitale era cu zece ani mai în vârstă, trebuie să fi avut 40 de ani când a murit.

– Nu a avut fii.

Asta era „situația de familie" care îl forțase să vină acasă? Însă nu îi oferi altă explicație, și ea nu insistă. Nu purta doliu. Totuși, în ciuda neînțelegerii de familie care îl făcuse să fugă în America, probabil că o pierdere atât de bruscă trebuie să-l fi îndurerat. Dar își vârâse destul nasul în treburile lui personale. La urma urmei, ea nu avea de gând să se mărite cu el.

Însă își jurase că se va căsători cu *cineva* anul acesta. Cu domnul Rochford, poate? Ar fi fost o pereche

potrivită pentru ea. Și era tânăr, poate chiar mai tânăr decât ea. Era chipeș și plăcut.

Sau poate că până la urmă nu se va căsători cu nimeni. Acum că ajunsese în punctul acesta, aflase că nu era ușor să facă o alegere rațională, pur practică, cu care să rămână tot restul vieții. Așa cum rămâneau toate femeile, odată ce se căsătoreau.

Putea să-i ofere domnul Thorne ceva mai atrăgător? Dar ce?

Se opriră să se uite la helești mai mic, la câțiva pași de cărare, dar își continuară drumul după ce salutară un grup de șase persoane care erau într-o dispoziție veselă și îi întâmpinară cu zâmbete, salutări și comentarii despre vremea frumoasă. Probabil că râsetele lor le auzise Jessica de câteva ori în ultima jumătate de oră. Grupul își continuă drumul spre Pen Ponds.

Existau multe alte întrebări pe care le-ar fi putut pune. Ce se întâmplase mai exact ca să îl facă să fugă departe și să rămână acolo? Mai avusese vreo legătură cu familia lui după asta? Dar, dacă nu, cum descoperise recent, la treisprezece ani de la plecarea lui, că unchiul, mătușa și vărul lui muriseră cu toții, lăsându-l pe el să moștenească proprietatea și averea? De ce simțea nevoia de a se căsători? Și de ce chiar cu ea?

– Probabil că a fost trist pentru dumneata să afli despre această pierdere, zise ea.

– Nu doream moartea nici unuia dintre ei. Nu voiam să mă întorc.

Răspunsul lui fusese puțin cam rece. De parcă nu moartea celor trei rude l-ar fi îndurerat, ci obligația de a se întoarce, impusă de trecerea lor în neființă. Necazul cu întrebările, bineînțeles, era că răspunsurile făceau să se nască întotdeauna alte întrebări.

– Poate, sugeră ea când ajunseră la o bifurcație a cărării, că ar trebui să ne întoarcem la cabrioletă. Soarele se ascunsese după un nor destul de mare, iar rezultatul era că aerul se răcise.

Se întoarseră pe o cărare care ar fi trebuit să ajungă în cele din urmă, ocolind, la locul în care lăsaseră trăsura. Șerpuia printre copaci, cu câte o străfulgerare ocazională a lacurilor.

– De ce nu te-ai căsătorit până acum, domnule Thorne? După socoteala mea, ai 32 de ani.

– Nu am simțit niciodată o dorință puternică de a renunța la libertatea mea. Și am fost ocupat. Am avut și o viață socială activă, dar nu am întâlnit niciodată femeia aceea care să iasă în evidență din mulțime. Se uită la ea aproape zâmbind, amintindu-și fără îndoială de ce îi spusese mai devreme despre suita ei de admiratori.

– Totuși, aproape imediat ce ai pus piciorul pe pământ englezesc ai văzut o străină într-un han în care te opriseși și ai hotărât să te căsătorești cu ea?

El se gândi un moment la asta.

– Da.

– De ce? Te-ai îndrăgostit intens de mine la prima vedere? Ridică bărbia și se încruntă la el. Era furioasă, pentru că răspunsul foarte evident era că nu. Nici măcar nu-l așteptă să răspundă. Știu de ce. Ai venit la o moștenire care nu putea fi ignorată. O proprietate. O casă? Un domeniu? Un cămin grandios, poate, așezat într-un parc? Și o avere care să te ajute să duci o viață oarecum luxoasă?

– Toate lucrurile astea, da, recunoscu el.

– Deci, te-ai întors în Anglia ca să trăiești viața privilegiată a unui gentleman englez. Ai venit să preiei responsabilitatea de a conduce domeniul și de a te îngriji de nevoile tuturor celor care depind de dumneata. Cred că există și un număr de servitori și lucrători. Poate și fermieri arendași?

– Da. Toate astea.

– Și ai hotărât că totul ar putea fi realizat mult mai eficace dacă ai avea o soție. Cineva care să supravegheze bunul mers al gospodăriei dumitale, cineva care să conducă servitorii din casă și să fie o amfitrioană expertă

pentru vecini. Cineva care să asigure existența unor fii care să moștenească proprietatea și averea când vei muri. Cineva cu experiența care dumitale îți lipsește, pentru că ai fost plecat atât de mult. Cineva cu o descendență impecabilă, care să nu fie pusă la îndoială de cei pe care trebuie să-i înfrunți după o absență de treisprezece ani.

Nu era nimic atât de anormal în ce plănuise el să facă. Se simțea înghețată, de parcă i s-ar fi răcit sângele în vene. Oare nu va trece niciodată norul acela?

– Da.

Oare vocabularul lui se redusese la un singur cuvânt? Dar măcar nu încerca să umble cu fofârlica. Nu încerca să pretindă că se îndrăgostise până peste cap de ea.

– Cu alte cuvinte, ai abordat problema ca pe orice afacere. Într-un mod calculat, obiectiv. Într-un mod tipic masculin. Trecu peste faptul că și ea se gândise la căsătorie exact într-un asemenea mod. Cum era mătușa dumitale, domnule Thorne?

– Mătușa mea? repetă el ridicând din sprâncene, fără să înțeleagă legătura. Era tăcută, agreabilă, fără pretenții și neștiind să se impună.

– Și complet dominată de bărbații din viața ei, presupun.

El se gândi la asta.

– Ar fi fost greu să nu fii dominat de unchiul meu.

– Exact cum mă gândeam, îi spuse ea, cu un semn scurt de aprobare. Viața dumitale a fost foarte lipsită de femei, nu-i așa, domnule Thorne? Mama dumitale a murit pe când erai doar un bebeluș. Mătușa nu știa să se impună. Verișoarele dumitale s-au căsătorit și au plecat curând după ce te-ai mutat la unchiul dumitale. Ruda dumitale din Boston era un văduv fără copii. Partenerul dumitale de afaceri e un bărbat.

– Ai dreptate, recunoscu el după ce se gândi o clipă.

I-ar fi plăcut să întrebe dacă avusese amante, dar existau unele subiecte imposibil de abordat de către o lady. Se presupunea că doamnele nu știau că existau asemenea persoane sau că bărbații se foloseau de serviciile lor.

Însă doamnele *știau*, bineînțeles. Nu erau proaste. În orice caz, cele mai multe dintre ele nu erau.

– Prin urmare, știi exact ce cauți la o soție. Ai o listă de atribute în minte. Poate chiar le-ai scris pe hârtie – poate în timp ce călătoreai spre Anglia.

Observă din nou amuzamentul acela abia ghicit pe care îl mai văzuse de câteva ori la el, deși nu zâmbea.

– Am o memorie bună, Lady Jessica. Cred că femeile sunt cele cu listele scrise.

De unde știa asta? Dar bineînțeles că avea dreptate. Cum altfel ar fi putut o femeie să plănuiască o petrecere?

– Însă există o listă mentală, nu-i așa? insistă ea. Sau a existat. Atunci la han te-ai uitat la mine și ai verificat fiecare punct în mintea dumitale. Eram chiar și plăcută privirii. Mă întreb ce număr avea cerința asta pe listă. Printre ultimele, cred, dacă nu chiar ultima. Calități de caracter existau pe listă? Sau femeile nu ar trebui să aibă calități de caracter?

– Te simți jignită.

– Da, mă simt jignită. Ridică privirea și văzu că soarele era gata să se elibereze de norul acela mare. În sfârșit. Din cauza înfumurării dumitale și a aroganței care te-a făcut să presupui că mă voi căsători cu dumneata doar pentru că ești pregătit să te cobori la nivelul meu și să mă iei în căsătorie. Și din cauză...

– Nu prea am cum să mă cobor dacă hotărăsc să mă căsătoresc cu o fiică de duce. Eu nu sunt duce, nici prinț din familia regală, nici rege. Prin urmare, sunt mai jos decât dumneata pe scara socială.

– Eu sunt *fiică de duce*, zise ea, trasând câteva cercuri în aer cu o mână. Și asta cuprinde totul, nu? Însă fiica aceasta de duce, domnule Thorne, e și ea o persoană. Când te-ai uitat la mine – la hanul acela, la bal acum două seri, în salonul lui Avery ieri, aici astăzi – ai văzut o *persoană*? M-ai văzut pe *mine*? Mă îndoiesc foarte mult. Ai văzut și vezi o fiică de duce.

El își strânse mâinile la spate și plecă ușor capul într-o parte. Ochii și partea de sus a feței erau pe jumătate ascunse de umbra aruncată de borul pălăriei înalte. Arăta îngrozitor de... atrăgător. Fapt care o enerva mai mult decât orice. Nici ea nu îl cunoștea. Știa unele lucruri despre el, mai multe decât știuse cu o oră în urmă, dar nu îl cunoștea pe *el*. De ce să i se pară atrăgător bazându-se doar pe atributele fizice? Putea fi un criminal care să omoare oameni cu toporul, la cât îl cunoștea. Sau un om de afaceri zgârcit, care își înșela clienții, se purta rău cu angajații și își petrecea serile numărându-și banii.

Era evident că nu avea nimic de spus ca răspuns la izbucnirea ei. Poate că nici nu știa despre ce vorbea ea.

Ea știa?

Și când se opriseră din mers?

– Nu sunt o marfă care să poată fi cumpărată și vândută la schimb. Am folosit terminologia corectă? Nu crezi că ar trebui să *speri* să te căsătorești cu mine, nu să *intenționezi* s-o faci? Nu crezi că ar trebui să muncești puțin – nu, să muncești *din greu* – ca să mă câștigi? Probabil că au existat afaceri pentru care a trebuit să muncești din greu în viața dumitale profesională. Eu nu sunt măcar la fel de importantă ca oricare dintre ele?

Nu știa nici ea ce spunea. Însă intrase într-o stare de agitație considerabilă, rară pentru ea. Era furioasă pe aroganța acestui bărbat, care făcuse o listă, chiar dacă doar în mintea lui, considerase că ea îndeplinea toate cerințele și hotărâse fără să-și mai bată capul că se va căsători cu ea. Câtă îngâmfare! Cum îndrăznea?

Poate că nu ar fi deranjat-o atât de mult dacă nu l-ar fi găsit *atrăgător*. Faptul acesta o înfuria și mai tare. Cum *putea*? Era atât de limitată?

– Prin urmare, vrei să ți se facă curte, Lady Jessica?

Voia? Se gândi la asta.

– În vederea căsătoriei? Acesta este scopul pentru care un bărbat *face curte* unei femei, nu? Uneori, e un pas necesar, dar cam plictisitor pe care trebuie să-l facă

un bărbat pentru a o convinge să spună da. De parcă ei i-ar lipsi inteligența de a cere mai mult?

El avea încă mâinile strânse la spate. Ea era încă încremenită pe loc. Își dori să-și fi adus umbreluța de soare din cabrioletă. Ar fi putut s-o răsucească deasupra capului, și asta i-ar fi oferit ceva de făcut cu mâinile.

– Nu, continuă ea înainte ca el să poată răspunde, nu vreau să mi se *facă curte*, domnule Thorne. Nu sunt deloc sigură că această curtare și-ar îndeplini scopul, în orice caz. De fapt, sunt aproape sigură că nu. Dar dacă vrei să ai o șansă cu mine, atunci vei... Oh! Făcu din nou un cerc în aer cu mâna. Unde erau cuvintele potrivite atunci când aveai cea mai mare nevoie de ele? Mă vei *romantiza*.

El ridică din sprâncene. Ochii lui, și mai întunecați în umbra pălăriei, o priveau intens, ca întotdeauna.

– E un verb? întrebă el. A *romantiza?*

Ea îi întoarse privirea, stupefiată.

– Habar n-am. Nu sunt lingvistă, domnule Thorne. Dar exprimă perfect ceea ce trebuie să faci dacă dorești să mă convingi să mă gândesc măcar la *intenția* dumitale.

– Trebuie să te *romantizez*. Și cu ce se deosebește asta de curtare?

Habar nu avea. Adică avea, dar cum să găsească cuvintele potrivite pentru a o exprima?

– Țelul, scopul final nu e neapărat căsătoria. E despre... oh, despre persoane. Despre sentimente. Despre a ajunge să cunoști altă persoană. Nu doar fapte, dar... să ajungi să cunoști persoana din spatele faptelor. Și să-i arăți acelei persoane că o cunoști, o înțelegi și o placi cu bune și cu rele, indiferent de imperfecțiuni. Este o...

– Îndrăgostire? sugeră el când o văzu luptându-se să găsească cuvintele.

Sprâncenele lui erau încă înălțate.

– Oh! exclamă ea, frustrată. Nu neapărat. Înseamnă să îl faci pe celălalt să se simtă apreciat. Să-l faci să se simtă că este o persoană care contează, că e mai prețioasă decât

toate *faptele* reci care vorbesc în favoarea ei. Înseamnă să o faci să înțeleagă că e mai prețioasă în ochii tăi decât toate femeile. Să o faci să simtă că e...

– Iubită? termină el, când ea rămase din nou fără cuvinte.

Ea oftă adânc, zgomotos.

– De fapt, nu există cuvinte potrivite. Nu, nu înseamnă să te îndrăgostești sau să iubești. Cum ai putea să faci sau să simți așa ceva în avans? Nu mă cunoști, așa cum nici eu nu te cunosc, domnule Thorne. E vorba despre posibilitatea de a iubi. Posibilitatea de a fi prieteni și de a râde împreună și... oh, și ceva mai mult. Ceva strălucitor și frumos. Ceva care va transforma viața și o va umple de culoare și...

De data asta, el nu mai termină propoziția în locul ei. Nu imediat, oricum. Rămaseră uitându-se fix unul la altul.

– Romantism, zise el în cele din urmă.

Se făcuse de râs complet. Și *habar nu avea* de unde îi venise ideea. Cu doar o oră în urmă plănuia o căsătorie exact la fel de lipsită de pasiune și calculată ca și căsătoria propusă de el. Și apoi se înfuriase și... și se întâmplase *asta*.

Romantism? Avea 25 de ani. Nici un bărbat care ar fi privit-o și s-ar fi gândit la ea ca la o posibilă soție nu ar fi avut în minte o dragoste romantică. Pentru că ea era teribil, hidos de eligibilă. Cum să se aștepte ca un bărbat să vadă dincolo de faptul că era fiica și sora unui duce, că era bogată și că avea creșterea, educația și calitățile aferente rangului ei? Romantism la vârsta ei? Sau la orice altă vârstă? Era de râs. Era patetic.

Numai că ea nu era doar Lady Jessica Archer. Era... Era *ea*. Era ființa care exista în lăuntrul ei și care era mult mai importantă pentru ea decât semnele distinctive ale nașterii și ale rangului.

Era un moment ciudat pentru gândurile acestea, pe care nu-și amintea să le mai fi avut. Nu conștient, nu coerent, în orice caz.

El se întoarse și porni din nou, iar ea păși alături de el, lăsând jumătate de metru între ei. Putea să vadă cabrioleta în depărtare. Slavă Cerului! Deși drumul până acasă avea să i se pară nesfârșit.

„Dar nu îmi pare rău", se gândi ea, ridicând bărbia. *Nu îi părea.* Cum îndrăznise el, sau orice alt bărbat, să decidă că *se va căsători cu ea?*

– Foarte bine, Lady Jessica, zise el când se apropiară de cabrioletă. Te voi *romantiza*. Nu în vederea căsătoriei, ci ca scop în sine, ca să vedem unde ajungem.

Jessica își trecu limba peste buze. Oh, vai de mine, ce pornise acum?

– Mulțumesc, răspunse ea, iar cuvântul i se păru rece și tăios.

– Dar sper, zise el oferindu-i mâna ca să o ajute să urce pe banchetă, că nu aștepți un buchet atât de mare ca acela care era ieri în salonul fratelui dumitale.

Rostise cuvintele pe un ton foarte serios. Dar... o glumă din partea domnului Thorne? Cu adevărat?

Ea își așeză fustele în timp ce el se urca pe locul lui și lua hățurile din mâinile tânărului rândaș.

– Oh, nu mă aștept, îl asigură ea, ridicând umbreluța și răsucind-o deasupra capului. Mă aștept la unul mult mai mare.

El nu râse. Însă când îl privi cu coada ochiului, văzu că zâmbea, clar și categoric.

Arăta diferit când zâmbea. Arăta chipeș. Nu *aproape* chipeș, ci cu adevărat chipeș.

Nu că asta ar fi contat. Deloc.

capitolul 8

În dimineața următoare, Gabriel trimise un singur trandafir roz cu tija lungă pentru Lady Jessica Archer.

Bineînțeles că ar fi trebuit să-și îndrepte ochii și mintea în altă parte, de îndată ce devenise evident că ea avea de gând să-l facă să se străduiască pentru a o câștiga, fără să-i garanteze deloc că premiul avea să fie al lui la sfârșit. Avea nevoie de o soție în curând. Și nu avea motive să creadă că i-ar fi fost foarte greu să găsească una, chiar dacă lumea bună nu știa mai multe despre el decât aflase deja. Dintr-un motiv oarecare, captivase imaginația publicului. Însă pusese ochii chiar pe doamna a cărei imaginație nu o captivase.

Nu avea timp să-i ofere romantism doar pentru că Lady Jessica se simțise ofensată atunci când declarase că intenționa să se căsătorească cu ea. Ce naiba însemna, în orice caz, să *romantizezi* o femeie? Încă nu era convins că exista un asemenea verb. Deși definiția ei rămânea în picioare, chiar dacă nu exista cuvântul. Ea voia să fie flatată, lingușită, urmărită cu oftări și adorație fățișă, voia să primească flori și, în general, să fie tratată ca o zeiță.

Gabriel era în camera de zi și se uita pe geam la ploaie - ploaia aceea mocănească pe care doar Anglia pare capabilă s-o producă în cantități atât de copioase și deprimante. Avusese de gând să treacă pe la Archer House după-amiază și să o invite la o plimbare în parc mai târziu. Se părea că asta făcea lumea bună, în număr mare, în a doua parte a după-amiezii. Mergeau acolo ca să vadă și să fie văzuți, să prindă ultimele bârfe și să le răspândească, să facă ochi dulci sexului opus și să flirteze.

Însă asta nu avea să se întâmple în ziua aceea. Chiar dacă ploaia s-ar fi oprit chiar atunci, ar fi lăsat totul umed și mizerabil. Și înghețat, sau cel puțin înghețat fusese de dimineață, când mersese la clubul White cu Bertie Vickers.

Nu. Era nedrept - poate pentru că se simțea frustrat și prin urmare iritat.

Era aproape sigur că lucrurile la care se gândise el erau tocmai cele la care *nu* se referise Lady Jessica vorbind despre *romantizare*. Era nedrept să o creadă superficială.

De fapt, știa că nu era. Nu și-o putea imagina sensibilă la vreun fel de lingușire. S-ar fi uitat țintă prin el, cu bărbia și nasul în aer, de parcă i-ar fi văzut părul de pe ceafă. Nu. Ceea ce o jignise fusese presupunerea că el o vedea mai degrabă ca pe o marfă decât ca pe o persoană. Era așa? Se temea foarte mult că ea avea dreptate. Ea voia ca el să o vadă cum era de fapt – sau poate *cine* era de fapt, independent de toate atributele care o făcuseră una dintre cele mai eligibile doamne din Anglia.

Izbucnirea ei îl luase prin surprindere. Se supărase serios pe el. Nu atât de mult pe îngâmfarea de a o informa că intenționa să se căsătorească cu ea, cât pe faptul că el nu dorea să se căsătorească cu *ea*, ci cu nobila și bogata Lady Jessica Archer, sora ducelui de Netherby. Exact de parcă ar fi fost două entități separate.

Erau așa?

Ciudat, stupid, posibilul adevăr al acestui lucru nu îl lovise până nu îl rostise ea. Presupusese că Lady Jessica Archer pe care o vedea era persoana întreagă, că în ea nu exista decât înfățișarea pe care o prezenta lumii, frumoasă, elegantă, senină și nobilă. Se potrivește perfect scopului meu, hotărâse el aproape din primul moment în care o văzuse. Chiar și frumusețea ei îi convenea. La urma urmei, una dintre primele sale îndatoriri în calitate de conte de Lyndale era să nască fii. „O să fie o tovarășă de pat atrăgătoare", se gândise el, „chiar dacă puțin cam rece".

Care dintre ei fusese atunci cel arogant?

Cyrus și propriul instinct îl învățaseră să identifice lucrul pe care îl dorea și să facă tot ce putea ca să-l obțină. Fusese învățat să aștepte succesul, ca să-l obțină mai ușor. Și dacă aceste trăsături, admirabile la un om de afaceri, nu se aplicau în cazul unui iubit?

Și era aproape sigur că nu se aplicau.

Gabriel bătu darabana cu degetele în pervazul ferestrei și își spuse că era un idiot.

Izbucnirea ei zdruncinase din temelii părerea lui că ea era rece. Și acționase în mod ciudat asupra hotărârii lui. Nu i-o clătinase, așa cum ar fi trebuit. Se trezise *dorindu-și* să risipească timp și energie ca s-o *romantizeze*, fără nici o asigurare de succes. Încetă să mai bată darabana și se încruntă, gândindu-se. „Nu sunt deloc sigură că vreau să mă căsătoresc cu dumneata. De fapt, sunt aproape sigură că nu vreau." Acestea fuseseră cuvintele ei exacte, din câte își amintea. Prin urmare, timpul și eforturile lui puteau fi irosite degeaba? Era dispus să-și lege toate nădejdile de acel singur cuvințel – *aproape*? Ea era *aproape* sigură. Și ce naiba însemna să *romantizezi* o femeie?

„Înseamnă posibilitatea de a te îndrăgosti", explicase ea când el insistase. „Posibilitatea de a fi prieteni și de a râde și... oh, și ceva mai mult. Ceva strălucitor și frumos. Ceva care transformă viața și o umple de culoare și..."

Vorbise despre dragoste. Dragoste romantică, deși nu voise s-o recunoască.

Acea Lady Jessica Archer pe care credea că o cunoștea, pentru că își imaginase că nu era mare lucru de cunoscut, se transformase în fața ochilor lui într-o persoană profundă și misterioasă. Iar el promisese să se gândească la posibilitatea despre care vorbise ea. „Foarte bine, Lady Jessica. Te voi *romantiza*. Nu în vederea căsătoriei, ci ca un scop în sine, ca să vedem unde duce."

Era nebun?

Își va ține promisiunea? Nebunia era o stare în care nu se complăcuse până atunci. Nebunia costa timp. Și eficiență. Și bani. Timpul, în special, era un lucru pe care nu-și permitea să-l piardă în momentul acesta. Avea nevoie de o mireasă pentru a putea trece la stadiul următor al întoarcerii acasă.

Cu toate acestea, îi trimisese un trandafir în dimineața aceea, și când o făcuse se întrebase ce avea să facă ea cu el. Primea multe daruri sub forma unui singur trandafir? Se va simți jignită, considerând că era meschin? Sau va fi amuzată, așa cum spera și el, văzând contrastul

dintre unicul trandafir și buchetul acela ostentativ care i se părea și ei cam deplasat? O să facă oare legătura?

O să-i placă? Oare rozul era culoarea ei? Dar îl purtase la balul Parley.

Se întoarse nerăbdător de la fereastră. Dacă mergea acum în vizită la Archer House, chiar presupunând că ea era acolo, probabil că va trebui să poarte o conversație căznită cu mama și cumnata ei și poate chiar cu Netherby. Și poate și cu alți vizitatori, membri ai suitei ei, pentru care el va fi cea mai nouă achiziție. Ce gând groaznic! Nu o va face. În schimb, înhață teancul de invitații care se strânseseră pe masa de lângă ușă și-l chemă pe Horbath să-i aducă haine de stradă potrivite pentru burnița din Londra. Voia să vadă dacă Lady Vickers era acasă. Și să-i ceară sfatul în privința invitațiilor pe care trebuia să le accepte. În Boston, invitațiile veneau întotdeauna câte una pe rând, nu în fiecare zi.

Lady Vickers era acasă, pentru că hotărâse să nu mai facă rondul plănuit de vizite de după-amiază.

– Urăsc ploaia, Gabriel. Mă face morocănoasă și leneșă. Dar acum mă bucur că nu am ieșit. Aș fi pierdut vizita ta, și ar fi fost păcat. Vino și stai lângă foc, cât așteptăm tava de ceai!

Conversară prietenește până când ea turnă ceaiul și-i întinse ceașca și farfurioara, cu două brioșe peste care fusese întinsă o cantitate generoasă de unt, pe o farfurie. Apoi ea trecu la treburile serioase, uitându-se peste toate invitațiile lui.

Îi recomandă să meargă la toate balurile.

– Ne-ai spus că unul dintre principalele scopuri pentru care rămâi în oraș e să-ți alegi o mireasă. Unde altundeva poți găsi cele mai multe doamne eligibile adunate într-un singur loc? Deși Bertie ne-a raportat că nu ai dovedit nici un interes deosebit față de vreuna dintre doamnele pe care ți le-am recomandat pentru primul bal. Data viitoare mă voi asigura să fiu și eu de față, ca să-ți supraveghez alegerile. În seara balului de la Parley

m-am simțit obligată să asist la o cină politică foarte plictisitoare, cu Trevor.

Îl mai sfătui la ce serate și petreceri în aer liber și dejunuri venețiene și alte asemenea evenimente să ia parte și ce invitații era mai bine să refuze.

- Pentru că nu ai cum să mergi la toate. Trebuie să alegi.

- Și aceea? întrebă el, văzând că ajungea la capătul teancului.

- O petrecere de seară oferită de Lord și Lady Hodges, citi ea tare. În onoarea sosirii în oraș a contelui și contesei de Riverdale - fratele și cumnata lui Lady Hodges. Ah, și sora și cumnatul *lordului* Hodges. Un frate și o soră căsătoriți cu alt frate și altă soră. Aș descrie petrecerea ca pe una selectă. Asta înseamnă că nu va fi mare înghesuială. Cred că majoritatea invitaților vor face parte din familie. Familia Westcott e mare și unită.

- Prin urmare, credeți că ar trebui să refuz invitația?

- Oh, în nici un caz. E o invitație pe care trebuie categoric să o accepți, Gabriel. Lady Hodges îți face un mare compliment, având în vedere că e o petrecere restrânsă și că nu îți cunoaște identitatea completă. Bătu în invitație cu încheietura unui deget. Familia Westcott are conexiuni extrem de bune - lordul Molenor, marchizul de Dorchester, ducele de Netherby, vicontele Dirkson, lordul Hodges. Și contele de Riverdale însuși, bineînțeles - capul familiei și un gentleman foarte chipeș și distins. Lasă-mă să mă gândesc! Trebuie să existe niște doamne tinere, necăsătorite, printre ei. Ar putea fi un lucru bun să le întâlnești într-un cadru mai intim decât un bal. Da, bineînțeles. Lady Estelle Lamarr e fiica lui Dorchester. Bertie mi-a spus că ai dansat cu ea la bal. Un vals, cred? Nu ai nevoie de mine ca să-ți spun că e foarte eligibilă. Ah! Și Lady Jessica Archer e sora ducelui. Mama ei e o Westcott. La fel și Lady Molenor, lady Dirkson și însăși Lady Hodges. Marchiza a fost cândva căsătorită cu...

Însă Gabriel nu mai era atent. Petrecerea era peste două zile, și își aminti că Horbath îi explicase de dimineață, când se întorsese la hotel de la White, că invitația nu venise cu poșta, ci fusese adusă de cineva. Mesagerul dorise chiar să ducă răspunsul, dar fusese convins să plece fără el atunci când fusese avertizat că s-ar putea să aștepte mult timp. O *petrecere selectă*. Și Lady Jessica Archer, a cărei mamă era o Westcott, va fi aproape sigur una dintre persoanele acelea selecte.

– Mulțumesc pentru sfat. Sigur că voi merge.

– Lady Estelle ar fi o pereche foarte potrivită pentru tine, îi zise Lady Vickers. La fel și Lady Jessica. Cu toate acestea, în anii de când au părăsit școala, nici una dintre ele nu și-a arătat înclinația de a alege un soț. Bineînțeles că nu trebuie să se grăbească, așa cum fac multe tinere doamne. Ele au bogăția și conexiunile – și frumusețea – și pot să se căsătorească oricând doresc. Asta e o provocare pentru tine, Gabriel, mai ales dacă insiști să rămâi încăpățânat și să nu dezvălui lumii faptul că ești contele de Lyndale, încheie ea, privindu-l plină de speranță.

– Aș prefera să nu fac asta pentru moment, zise el, și luă una dintre invitațiile care rămăseseră în teanc. Asta e pentru un bal mascat. O petrecere cu costume. Ar trebui să iau parte? Și trebuie să fac rost de un costum dacă merg?

Ea o citi.

– Ah! Da, va fi o petrecere respectabilă. Știi, unele baluri mascate sunt doar o scuză pentru vulgaritate sau mai rău. Însă tuturor le plac balurile mascate. Acesta va avea sigur un număr mare de invitați. Și sigur că trebuie să te deghizezi. Dacă nu o faci, o să ieși în evidență ca musca în lapte.

– Poate că aș putea merge deghizat într-o muscă în lapte?

Lady Vickers râse din toată inima.

– Cu siguranță că ai fi observat. Permite-mi să-ți mai pun o brioșă pe farfurie.

Jessica aștepta cu nerăbdare petrecerea oferită de Elizabeth și Colin pentru a sărbători sosirea lui Alexander și a lui Wren la Londra. Se aștepta să fie o reuniune restrânsă, în principal pentru familia Westcott și rudele lor apropiate. Însă avea să fie o schimbare plăcută de la ritmul agitat al evenimentelor sociale aglomerate la care asista aproape zilnic de la balul Parley. Probabil că aveau să fie și câțiva invitați din afara familiei, altfel nu ar fi putut să se cheme petrecere, însă aveau să fie prieteni, oameni printre care să se simtă aproape sigur ca în familie, confortabil.

Domnul Rochford arăta deja o preferință deosebită pentru ea. Rămăsese alături de ea mai mult decât era strict politicos la o serată la care luase parte cu două seri în urmă, în ziua de după vizita la Richmond Park. Și conversase exclusiv cu ea aproape tot timpul, nelăsându-i pe alții să li se alăture și să formeze un grup. Iar seara trecută venise la teatru în loja lui Avery în timpul pauzei ca să-și prezinte respectele și sfârșise prin a i le prezenta aproape exclusiv ei, deși se înclinase în fața tuturor la început și sărutase mâna mamei ei și pe cea a Annei. Rămăsese până când se reluase piesa. Avery se ridicase în picioare cu toată indolența și îi ținuse ușa deschisă, ca o aluzie la faptul că trebuia să plece. Era chipeș, fermecător și... oh, toate lucrurile pe care le observase la el de la început. Ar fi trebuit să fie încântată de atenția lui, având în vedere faptul că în anul acela ar fi trebuit să-și caute în mod serios un soț. *Era* încântată. Numai că își dorea să nu trebuiască să se străduiască atât de mult.

Ceea ce era total lipsit de logică. Nu îl acuzase ea pe domnul Thorne că nu se străduia destul? Nu mai dăduse ochii cu domnul acesta de când îi întinsese mâna ca s-o ajute să coboare din cabrioleta lui în față la Archer House, la întoarcerea din Richmond, iar ea fugise înăuntru fără să se mai uite în urmă. După-amiaza aceea îi lăsase amintiri neplăcute și era fericită că nu-l mai

văzuse. Ce naiba o apucase să-l provoace să o romanți-
zeze, dacă dorea să aibă o șansă cu ea? Era evident că
el nu acceptase provocarea – slavă Cerului! Numai că
în fiecare dimineață de atunci el îi trimisese un singur
trandafir roz cu tija lungă.

Prima dată râsese tare. Când coborâse la micul dejun,
găsise trandafirul pe șervetul ei de in, cu o carte de vizită
îndoită dedesubt pe care era mâzgălit îndrăzneț un sin-
gur cuvânt, *Thorne*.

– Oh, nu râde de bietul om, Jessica, o implorase Anna,
deși râdea și ea. E ceva imposibil de romantic într-un
trandafir singur.

Și acela, bineînțeles, fusese și scopul. Dar era un fel
de gest romantic ironic, pentru că bineînțeles că fusese
destinat să fie comparat cu buchetul gigantic pe care
i-l trimisese domnul Rochford în dimineața următoare
balului de la Parley.

– Omul are simțul umorului, comentase Avery – deși
nu păruse să facă legătura cu buchetul. Atrage atenția
asupra faptului că el e spinul[1] din trandafirul tău, Jess.
Sper că ești impresionată corespunzător.

– Oh, sunt, îl asigurase Jessica luând trandafirul de
tulpină, cu grijă ca să evite spinii, și ducând floarea la
nas. Închise ochii o clipă și inhală mireasma vărătecă.

Nu se așteptase ca el să aibă simțul umorului. Numai
că zâmbetul acela al lui...

– Se spune că domnul Thorne e un om bogat, comen-
tase mama ei. Probabil că e și zgârcit, Jessica, dacă nu îți
poate trimite decât un trandafir după ce l-ai onorat cu
câteva ore din timpul tău ieri.

Însă și ea râdea.

Când sosise al doilea trandafir în ziua următoare și a
treilea în dimineața aceea, Jessica îi luase în camera e
fără să comenteze. Pe primul îl presase deja între dou

[1] Joc de cuvinte intraductibil între *thorn* – spin – și *Thorne* – numel
lui Gabriel (n.tr.).

cărți grele, fără să aștepte să înflorească deplin. Era prea perfect pentru a-i permite să înflorească și să moară.

El nu mai venise acasă la ei, nici la serată și nici la teatru. Se întrebă cât timp avea să-i mai trimită trandafiri roz. De ce o făcea? Asta era ideea lui despre romantism? Funcționa? Ar fi fost foarte fericită să afle că el părăsise Londra. Ar fi fost stânjenitor să-l întâlnească din nou.

Între timp era petrecerea de familie, la care putea scăpa de curtarea hotărâtă a domnului Rochford și de romantismul înșelător – dacă acesta *era* într-adevăr motivul care îl făcea să trimită trandafirii – al domnului Thorne. Vai, viața ei nu mai fusese atât de complicată de ani buni.

Salonul uriaș al lui Elizabeth și al lui Colin era deja pe jumătate plin atunci când Jessica sosi însoțită de mama ei, de Anna și de Avery. Ea îi salută îmbrățișându-i, îl îmbrățișă și pe Alexander și luă mâinile lui Wren în mâinile ei, strângându-le.

– În fiecare ocazie în care aud că te-ai dus la Staffordshire ca să-ți verifici fabrica de sticlă, mă simt inspirată. Și invidioasă. Elizabeth ne-a spus că de aceea ai ajuns atât de târziu la Londra. Arăți minunat. Cred că munca îți prieste.

– E încântător să fiu din nou aici, îi răspunse Wren, și să-i revăd pe toți. Parcă a trecut un secol de la Crăciun.

Jessica își zări bunica și pe sora acesteia, Edith, mătușa ei, așezate alături în partea cealaltă a încăperii și se duse să le îmbrățișeze. Îi zâmbi domnișoarei Boniface, doamna de companie a lui Edith, care mergea cu ea pretutindeni în virtutea faptului că era rudă cu răposatul soț al mătușii Edith. Vărul Boris vorbea cu ele, ca și Adrian Sawyer, fiul vicontelui Dirkson. Jessica își îmbrățișă vărul și îl salută pe domnul Sawyer cu un zâmbet cald. Îl îmbrățișă și pe Peter, fratele mai mic al lui Boris, când li se alătură, și îl întrebă dacă mai luase vreo lecție de vals în ultimul timp. Uitându-se în jur, o văzu pe Estelle la una dintre ferestre, într-un grup de tineri

care îi includea pe Bertrand, fratele geamăn al Estellei, pe Charlotte Overleigh, fostă Charlotte Rigg, prietena Estellei și...

Oh!

Și pe domnul Thorne.

Vai!

Cine se gândise să-l invite? Elizabeth? Bineînțeles că încă se mai vorbea despre el oriunde mergea, deși Jessica nu știa sigur de ce. Da, era rudă cu Lady Vickers și finul ei și al lui Sir Trevor. Însă știa cineva sigur că el adunase într-adevăr o avere în anii petrecuți în America și nu era în realitate un aventurier mincinos? De la cine moștenise recent proprietatea și averea aici în Anglia, mai exact? Și *unde* în Anglia? Privind retrospectiv, Jessica își dădu seama că răspunsurile lui la întrebările ei fuseseră foarte vagi. Sau poate că nu pusese întrebările corecte, sau nu fuseseră destule. Totuși, lumea bună părea să-l accepte bazându-se pe cuvântul lui, de parcă toți ar fi fost încă intrigați de misterul care înconjura apariția lui bruscă la Londra. Erau fermecați de el.

Și el era *aici*. La petrecerea lui Elizabeth și a lui Colin, care ar fi trebuit să fie selectă. El îi surprinse privirea și înclină capul, salutând-o.

Seara ei era ruinată.

„Dar dacă vrei să ai o șansă cu mine, atunci trebuie să... îmi oferi romantism."

Dacă obrajii îi deveneau mai roșii, aveau să explodeze sigur.

Din fericire, verișoara Althea, mama lui Elizabeth și a lui Alexander, apăru în câmpul ei vizual și îl ascunse pe domnul Thorne. Zâmbind, o sărută pe Jessica pe obraz.

– Arăți încântător în nuanța asta de verde, Jessica. Și de-abia în momentul acela observă că avea un tânăr gentleman cu ea. Cred că îl cunoști pe domnul Rochford?

Oh! Oh, oh și iar oh! O seară dublu ruinată – ceea ce era un gând ciudat, având în vedere circumstanțele.

– Da, răspunse ea zâmbind. Ce mai faceți, domnule Rochford?

– Mult mai bine decât acum un minut, răspunse el, făcându-și obișnuita plecăciune elegantă și favorizând-o cu toată forța zâmbetului său orbitor. Și doamna Westcott mi-a luat vorba din gură. Ar trebui să purtați întotdeauna verde.

– Mulțumesc, răspunse ea. Dacă ar fi purtat mereu verde, ar fi câștigat faimă de arbore umblător.

– Văd că au ajuns Matilda și Charles, zise verișoara Althea. Vă rog să mă scuzați!

Și Jessica fu lăsată singură cu domnul Rochford. Din nou.

– Am fost extrem de mulțumit atunci când Lady Hodges m-a invitat la petrecerea ei. Invitația o descria ca pe o reuniune selectă care sărbătorea întoarcerea contelui și a contesei de Riverdale în oraș. Desigur că dumneavoastră nu ați primit o invitație oficială, Lady Jessica. Sunteți o Westcott prin ducesa văduvă de Netherby, mama dumneavoastră, din câte înțeleg. Cred că majoritatea invitaților din seara asta sunt fie membrii familiei Westcott, fie au o legătură familială directă cu ei. Sunt profund onorat să fiu inclus printre cei care nu sunt nici una, nici alta. Mă întreb cui îi sunt dator.

Și îi aruncă o privire șireată, clar semnificativă.

Jessica bănuia cui. El era un bărbat tânăr și chipeș. Și pe cale de a avea niște conexiuni foarte bune. Înainte de sfârșitul verii, tatăl lui avea să devină aproape sigur conte de Lyndale, după ce se terminau formalitățile prin care deținătorul actual al titlului era declarat oficial decedat. Și o evidențiase cu hotărâre prin atenția pe care i-o acordase. Știa că multe dintre membrele familiei Westcott erau îngrijorate de statutul ei neschimbat de celibatară și erau gata să intervină atunci când li se părea că una dintre ele avea nevoie de o mână de ajutor. Aproape că ar fi pariat că hotărâseră să facă pe peițitoarele într-un mod mai activ. Își imagina comitetul obișnuit – bunica,

mătușa Matilda, mătușa Mildred, mama ei, verișoara Althea, posibil mătușa Viola și mătușa Edith – convocat undeva la ceai și punându-și mințile la contribuție ca să hotărască ce putea fi făcut ca să o îmboldească pe draga de Jessica spre căsătorie cu acest extrem de eligibil și arătos tânăr viitor conte, care avea să-și îndrepte cu siguranță atenția spre altcineva dacă ea nu punea mâna pe el înainte ca asta să se poată întâmpla.

– Îmi imaginez că însăși verișoara mea Elizabeth – Lady Hodges, adică – e cea căreia trebuie să-i mulțumiți, zise ea ca răspuns la întrebarea lui implicită.

– Mi-am exprimat deja recunoștința față de dânsa. Nu-mi imaginez unde altundeva aș prefera să fiu în seara aceasta, dacă nu exact unde sunt acum.

Tonul lui arăta clar că acel „exact unde sunt acum" nu se referea la casa lui Elizabeth și a lui Colin în general sau chiar la salon în particular, ci la locul acesta precis din salon, singur cu Jessica, cu un spațiu în jurul lor, chiar dacă erau destui membri ai familiei și invitați care să ocupe mai mult de jumătate din încăpere. Chiar și bunica, și mătușa Edith, înconjurate de oameni care veniseră să le salute, păreau la o oarecare distanță, deși Jessica nu-și amintea să se fi îndepărtat de ele. Însă asta nu se va mai întâmpla din nou, hotărî ea, nu cum se întâmplase la serata de acum câteva zile. Nu voia să petreacă întreaga seară singură în fond cu domnul Rochford, sub ochii unei duzini de membri interesați ai familiei și ai altor persoane pline de tact care se țineau departe. Dacă îi va permite domnului Rochford să-și continue curtarea, o va face după propriile condiții. Nu va permite ca familia ei și întreaga lume bună să-i vadă ca pe un cuplu stabil și să se trezească înghesuită într-un colț din care să nu poată scăpa cu ușurință.

Întinse mâna după un pahar cu vin de pe o tavă ținută de un servitor în trecere, deși nu-l voia cu adevărat, și făcu în același timp câțiva pași spre dreapta, intrând în orbita unui grup care îi includea pe Alexander,

Elizabeth și vărul Peter și... oh, și Estelle și domnul Thorne. Domnul Rochford se mută odată cu ea.

Gata cu seara relaxată în compania familiei și a prietenilor apropiați, se gândi ea cam îmbufnată înainte de a vedea partea amuzantă a situației. Se părea că o soartă cam malițioasă aflase de hotărârea ei de a-și alege un soț anul acesta și îi trimisese doi candidați, amândoi interesați fără ca ea să facă vreun efort pentru a-i atrage; problema era că amândoi o făceau să-și dorească să fugă spre dealuri sau în vreo peșteră adâncă și întunecoasă, sau în dormitorul ei, cu un zăvor în plus la ușă.

Până la urmă, se părea că nu era pregătită pentru căsătorie – și poate că niciodată nu va fi.

Prinse privirea domnului Thorne peste buza paharului, iar el ridică din sprâncene. De ce avea sentimentul că el detectase amuzamentul ei lăuntric – chiar dacă era un amuzament *melancolic?* Pe chipul lui nu era nici urmă de zâmbet.

– Nu vă pot spune, zicea domnul Rochford, adresându-i-se lui Elizabeth, cât de onorat sunt pentru că am fost inclus în lista dumneavoastră de invitați, la ceea ce văd că e în esență o reuniune de familie. Presupun că trebuie să mă obișnuiesc să fiu tratat cu o asemenea considerație. Mi se pare încă un vis că tatăl meu va fi în curând contele de Lyndale și cu numele, nu doar în fapt. Și că eu voi fi moștenitorul lui.

– Suntem încântați că ați putut veni, răspunse Elizabeth, zâmbindu-i călduros.

– În *fapt?* întrebă domnul Thorne. Tatăl dumneavoastră va fi conte și cu numele, *nu doar în fapt?*

– Ah, da, răspunse domnul Rochford. Brierley Hall a căzut în haos și ruină în absența unui stăpân cu mână forte. Servitorii, vecinii, paraziții – toți profitau de acest fapt. Oricât de mult și-a dorit tata să se agațe de speranța, chiar dacă orice speranță e demult pierdută, că vărul meu va fi găsit în viață și se va întoarce să preia responsabilitatea pentru moștenirea sa, a fost forțat să recunoască

până la urmă că asta nu se va întâmpla. Mult împotriva caracterului său, și știind că putea fi acuzat de o acțiune pe care nu avea dreptul legal de a o face, s-a instalat la Brierley acum câtva timp și a început dificila misiune de a restaura domeniul. Totul a fost foarte epuizant pentru el - și pentru noi toți. Totuși, el mai păstrează încă speranța că Gabriel va apărea în ultimul moment și va ridica povara de pe umerii noștri.

- Ah! Gabriel, așa îl chema? Așa mă numesc și eu. Nu am întâlnit niciodată altul, deși nici acum nu întâlnesc unul în persoană, din nefericire, nu-i așa? Spre deosebire de tatăl dumneavoastră, dumneavoastră sunteți sigur că e mort?

- Nu rămâne loc de îndoială, răspunse domnul Rochford, clătinând trist din cap. Deși sper să mă înșel, mă tem că vărul meu și-a primit numele în mod ironic, totuși. Era departe de a fi un arhanghel.

- Oh, atunci era o haimana? întrebă rânjind Peter, al cărui interes fusese ațâțat în mod considerabil.

- Nimănui nu-i place să spele rufele murdare în public, zise domnul Rochford oftând, și apoi începu să facă exact asta. Mă tem că a fost o grea încercare și o dezamăgire pentru răposatul conte, unchiul lui, care îl luase doar pentru că avea inima bună, după moartea tatălui său. Puțină obrăznicie din partea unui băiat, mai ales a unuia orfan, e de așteptat, bineînțeles, și nu e un lucru rău în sine. Însă pe măsură ce a crescut a devenit tot mai sălbatic și de nestăpânit, chiar vicios uneori. Vărul tatălui meu, contele, a ascuns unele dintre cele mai rele excese cu speranța, presupun, că va învăța din greșeli și va ajunge la o maturitate mai sobră. În cele din urmă, totuși, s-a stârnit un scandal care nu a putut fi ascuns. În el a fost implicată fiica unui vecin, și s-a terminat cu moartea fratelui ei. Bineînțeles că ar putea exista și alte explicații, în afară de cele evidente, dar Gabriel a fugit în noaptea morții fratelui și nimeni nu a auzit nimic despre el sau de la el de atunci. Ar fi fugit

așa un om nevinovat, în loc să rămână să se dezvinovățească sau să facă ce trebuia?

- În cazul acesta, mi se pare că ar fi mai bine pentru toți cei implicați ca el *să fie* mort, observă Estelle. L-ați cunoscut bine, domnule Rochford?

- Destul de bine, răspunse acesta oftând. Era un băiat simpatic. Țineam la el. M-a durut să văd că sălbăticia lui se transforma în viciu – dacă asta s-a întâmplat cu adevărat. Nu vreau să-l judec, în ciuda tuturor dovezilor. Și categoric nu îl vreau mort. Până la urmă, oamenii se schimbă. Și poate a existat o explicație pe care nu a stat să o ofere. Autoapărare, poate? Aș prefera să-i ofer beneficiul îndoielii, oricât de mic ar fi, decât să-l condamn. Ca și tata, îmi doresc chiar și acum ca el să apară și să-și pretindă moștenirea.

Nu, nu și-o dorea, se gândi Jessica, deschizându-și evantaiul și fluturându-l în fața ei. Întoarcerea din morți a contelui legitim ar fi fost dezastruoasă pentru domnul Rochford. I-ar fi spulberat toate speranțele. Și era limpede pentru toată lumea că anticipa cu nerăbdare aceste speranțe. Dacă ura să spele rufele familiei în public, de ce o făcuse? Se simți îngrozitor de incomod.

- După șapte ani, nu pare prea posibil, declară Alexander pe un ton energic. Am înțeles că tatăl dumitale vine la Londra la sfârșitul sezonului, Rochford? De abia aștept să îl cunosc. Nu cred că am avut plăcerea de a-l întâlni undeva în trecut. Și dumneata tocmai ai ajuns la Londra, Thorne? Din America, după cum am auzit? Sper că ai avut o călătorie decentă?

- Mulțumesc, da. Nu au fost furtuni severe care să mă facă să mă tem pentru viața mea. Nici pirați care să-mi taie beregata. De fapt, a fost cam plictisitoare, și acesta e cel mai bun lucru pe care îl poți spera pentru o călătorie lungă.

- Locuiești în Boston? întrebă Elizabeth, zâmbind. Presupun că ți-ai lăsat prietenii acolo. Probabil că le-a părut rău că ai plecat.

– Am fost fericit acolo un număr de ani, răspunse el și apoi continuă descriind câte ceva din viața socială a Bostonului.

Jessica le fu recunoscătoare lui Alexander și lui Elizabeth pentru că întorseseră atât de fin conversația de la un subiect care nu ar fi trebuit abordat în public. Se simțea ciudat de vinovată pentru manierele îndoielnice ale domnului Rochford, de parcă ar fi fost responsabilă pentru prezența lui acolo – cum poate și era, într-o anumită măsură.

„Numele lui e Gabriel", se gândi Jessica. „Al domnului Thorne, adică." Petrecuse treisprezece ani în America, fugind după o neînțelegere cu familia. Se întorsese, șovăind, să reclame o moștenire recent dobândită. Cât timp trecuse de când celălalt Gabriel, Gabriel Rochford, fugise după o posibilă molestare a fiicei unui vecin și asasinarea fratelui acesteia? Deși *asasinare* putea fi un cuvânt cam tare, dacă avusese loc o luptă dreaptă. Sau un duel. Sau dacă fusese autoapărare, așa cum recunoscuse însuși domnul Rochford. Dacă domnul Gabriel Rochford nu apărea în următoarele luni, avea să fie declarat oficial mort, iar ruda sa avea să devină noul conte.

„O moștenire m-a adus înapoi. Și o situație familială care necesita prezența mea în persoană."

Și-l amintea spunând asta la Richmond.

Cu siguranță...

– Lady Jessica, spuse domnul Rochford, vorbindu-i la ureche, îmi faceți onoarea de a mă prezenta contesei văduve de Riverdale și doamnei de lângă ea, despre care cred că e sora ei?

Însă chiar când voia să-i ofere brațul, Anna se alătură grupului, iar el se întoarse să o complimenteze în privința înfățișării ei și să se încline peste mâna ei, pe care o duse la buze.

Jessica întoarse capul și văzu că bunica încuviința în direcția ei și chiar zâmbea, spunându-i ceva mătușii Edith. Se părea că aprobau ceea ce vedeau.

Domnul Rochford își cunoscuse bine vărul – sau *destul de bine*, ca să folosească exact cuvintele lui. Cu siguranță că un văr pe care l-ai cunoscut *destul de bine* nu devine complet de nerecunoscut, chiar și după treisprezece ani.

Pe lângă asta, Gabriel nu era un nume chiar *atât* de neobișnuit. Dacă și-ar fi pus mintea, ar fi putut cu siguranță să găsească un altul, sau chiar doi.

capitolul 9

Lui Gabriel nu-i luă mult să înțeleagă că fusese invitat la petrecerea oferită de Lord și Lady Hodges ca posibil pretendent pentru Lady Estelle Lamarr, în timp ce Rochford fusese chemat pentru Lady Jessica Archer. Dacă nu se înșela foarte tare, aici se vedea mâna nu prea subtilă a familiei Westcott la lucru, sau cel puțin a membrilor de genul feminin.

Ceea ce familia nu luase poate în considerare, cel puțin în unul dintre cazuri, era caracterul lui Lady Estelle. Avea un zâmbet cuceritor și un aer de candoare deschisă. Și o sclipire în ochi. Le observase pe toate trei, dar și drăgălășenia ei, la balul Parley.

– Mă întreb dacă înțelegi, domnule Thorne, că am fost împinși unul spre altul ca să descoperim dacă ne *plăcem*, îi zise ea când el *înțelesese* deja asta, după ce Lady Molenor se asigurase să i-o prezinte – din nou – și apoi dispăruse la o chemare imaginară a unui alt membru al familiei.

– Sunt flatat, zise el, întorcându-i zâmbetul. Prin urmare, sunt considerat o partidă eligibilă pentru fiica unui marchiz?

– Oh, nu mă îndoiesc că presupusa dumitale avere americană și conexiunile de aici din Anglia ar fi cercetate îndeaproape dacă ar fi să-i faci o ofertă tatălui meu. Sunt singura lui fiică și el este *foarte* protector.

Am și un frate geamăn care ți-ar verifica recomandările exact la fel de atent, chiar dacă tăticul nu ar face-o. Însă ești rudă cu Lady Vickers, iar ea și Sir Trevor sunt nașii dumitale. Sir Trevor Vickers e un membru proeminent al guvernului și are parte de mare stimă.

– Ah! Atunci pot să am aspirații atât de înalte încât să-ți cer mâna? întrebă el, dându-și seama că de fapt se distra.

– Ei bine, *poți* s-o faci. Dar ar fi o nebunie.

– Sunt distrus, declară el cu mâna pe inimă, iar ea râse. E din cauza vreunui lucru pe care l-am spus?

– Oricât de greu i-ar fi familiei mele să înțeleagă, explică ea, bătându-l cu evantaiul închis pe cot, nu sunt încă pregătită pentru căsătorie, domnule Thorne. Poate voi fi cândva, dar acum nu sunt.

– Și eu nu pot să-ți clatin hotărârea?

Sclipirea din ochii ei îi spuse că ea își dădea foarte bine seama că el *nu* era deloc distrus.

– Nu poți, vai! La toamnă, contractul de închiriere al casei tatălui meu – casa în care mi-am petrecut o mare parte din copilărie împreună cu Bertrand – se va încheia. Chiriașii vor pleca. Odată ce casa va rămâne goală, Bertrand intenționează să se instaleze acolo, iar eu plănuiesc să merg cu el. Știi, suntem gemeni și ne bucurăm de o legătură apropiată. Nu mă îndoiesc că va dori să se căsătorească până la urmă, și sunt destul de sigură că și eu voi vrea. Dar mai întâi vreau să merg acasă. Vreau să petrec un timp acolo. Cu fratele meu. Și cu mine însămi.

– Plecarea de acasă, întoarcerea acasă. Sunt momente fundamentale ale vieții, încărcate de emoție. Știa și el ceva despre ele. Înseamnă că trebuie să mă uit în altă parte după o mireasă.

Continuară să-și zâmbească, dar ceva mai puțin amuzați decât în urmă cu câteva minute. El o înțelegea, și poate că ea știa că el o înțelegea.

– Poate Jessica? sugeră ea și râse. Ea *chiar* e eligibilă. Chiar mai mult decât mine. Deși mi-e milă de bărbatul

:are va trebui să se prezinte în fața lui Avery pentru a-i :ere mâna. Poate fi înspăimântător.

-Atunci va trebui să hotărăsc dacă sunt dispus să-mi ısum riscul, zise el chiar când li se alătura fratele ei și o prietenă pe care ea o prezentă ca pe doamna Overleigh.

„Dacă am fost invitat aici ca posibil pretendent pentru Lady Estelle", se gândi Gabriel, „atunci prezența mea continuă aici e de prisos". Rochford se gudura pe lângă Lady Jessica. Cum naiba să folosească ocazia asta în folosul lui, ca să o *romantizeze?* Nu dăduse ochii cu ea în ultimele trei zile, și chiar dacă ea văzuse partea amuzantă a trandafirului roz în prima zi, gluma trebuie să-și fi pierdut din farmec în zilele următoare. Pe lângă asta, nu credea că glumele erau romantice. Dar ce altceva să facă? I se părea dificil, chiar imposibil, să fie ostentativ. S-ar fi simțit de-a dreptul stânjenit dacă ar fi trimis un buchet. S-ar fi putut trezi în continuare sărutându-i vârfurile degetelor și suflându-i un sărut, sau privind-o languros.

Pe măsura ce seara progresa, descoperi că nu era felul de petrecere la care rămâneai țintuit în același loc, cu același grup de invitați. Oamenii aceștia erau adepții mișcării, alăturându-se diferitelor grupuri, păstrând conversația înviorătoare și atingând numeroase subiecte. Nimeni nu domina vreo conversație, deși Gabriel bănuia că Rochford ar fi făcut-o, dacă i s-ar fi permis. Dar aproape imediat după ce divulgase informația aceea blestemată și uimitor de incorectă despre Gabriel Rochford și relația lui cu el, atât Riverdale, cât și Lady Hodges schimbaseră cu dexteritate subiectul, fără să fie deloc evident. Amândoi simțiseră poate că o asemenea conversație nu era potrivită pentru ocazia aceea, deși tânărul Peter Wayne, unul dintre fiii lui Molenor, se arătase deosebit de interesat.

Povestea pe care o spusese Rochford era ciudată. El era doar un băiat atunci când Gabriel plecase în America - un băiat pe care nu-l întâlnise niciodată și despre care nu știuse nimic. Totuși, apăruse povestea

despre sălbăticia lui și transformarea ei treptată în viciu, viol și crimă. Oare toate minciunile acestea veniseră de la tatăl lui Anthony Rochford? După treisprezece ani în care nu fusese spusă nici o poveste contrară, detaliile erau oare întipărite acum în piatră? Oare Rochford spusese povestea în seara asta doar pentru a înnegri numele unui văr despre care presupunea că nu mai era în viață și nu se putea apăra? Pentru ca nimeni să nu chestioneze dreptul moral și legal al tatălui său de a prelua titlul?

Lady Hodges se mișcase și o inclusese pe vicontesa Dirkson și pe o altă lady în grup, iar Lady Estelle se întorsese cu prietena ei atunci când doi tineri, fiul lui Dirkson, credea Gabriel, și soțul prietenei, le atrăseseră atenția. Ducesa de Netherby se apropiase ca să-l salute pe Rochford. Acesta se înclină peste mâna ei și o ridică la buze.

– Lady Jessica, zise Gabriel, prinzând ocazia din zbor, cântați la pian?

Era un pian mare într-un colț al salonului, deși nimeni nu se apropiase încă de el. Ea ridică din sprâncene, în felul acela trufaș al ei.

– Ei bine, *cânt*, zise ea, dar nu pretind că am un mare talent. Profesorul de muzică mi-a spus într-o zi, pe când eram încă o fetiță, că i se părea că am zece degete mari, în loc de doar două și opt degete mai mici. Tot ce a putut spune guvernanta, când i-am cerut să-mi facă dreptate, a fost că nu a fost amabil din partea lui să vorbească atât de deschis. Și când am alergat la Avery să mă plâng, tot ce a făcut *el* a fost să se uite la mine cu expresia aceea îndurerată la care e atât de bun și să mă întrebe ce voiam de fapt.

Toți membrii grupului izbucniră în râs.

– Noi te iubim oricum, Jessica, îi zise mătușa ei, Lady Dirkson, cu o privire afectuoasă și amuzată. Și a fost *într-adevăr* o replică crudă și deloc adevărată.

- Categoric nu ai zece degete mari, Jess, o asigură Peter Wayne, vărul ei. Mai degrabă opt degete mari și două mici.

- Poate că ați vrea să cântăm un duet, sugeră Gabriel.

- Dumneata cânți? întrebă Lady Jessica.

Cânta. Nu luase niciodată lecții și nimeni nu îl încurajase vreodată, deși mătușa lui venise încetișor în cameră de câteva ori la Brierley, în timp ce cânta, și ascultase în tăcere, apoi se retrăsese tot în tăcere. Răposata soție a lui Cyrus avusese un pian la Boston, teribil de dezacordat. Gabriel pusese să fie acordat după moartea lui Cyrus și cântase la el pentru propria plăcere.

- Puțin, recunoscu el.

- Atunci chiar trebuie să ne cântați, zise Lady Hodges cu zâmbetul ei cald caracteristic și ridică mâna ca să-și cheme soțul. Sunt niște partituri sub capacul taburetului.

El nu învățase niciodată să citească partiturile.

- Mergem? întrebă el, întinzând mâna spre Lady Jessica.

- Oh, vai de mine! răspunse ea, privindu-i mâna cu evidentă îndoială.

Însă își lăsă mâna în mâna lui și îi permise s-o conducă spre pian. Lord Hodges deschisese capacul de pe claviatură și acum îl proptea bine. Lady Hodges scotea un teanc de partituri din interiorul taburetului și îl așeza deasupra.

- Poftim, zise ea. Sunt sigură că poți găsi o piesă pe care s-o cunoști, Jessica. Și ori de câte ori te-am auzit cântând, interpretarea ta mi s-a părut chiar competentă.

Le zâmbi amândurora, își luă soțul de braț și se îndreptară spre ceilalți invitați.

Lady Jessica frunzări teancul de partituri, în timp ce Gabriel stătea în picioare în spatele ei, cu mâinile la spate.

- Mulțumesc pentru trandafiri, murmură ea.

– Mi s-a părut întotdeauna că un singur trandafir e mult mai încântător decât o vază plină de trandafiri.

Ea se opri la o partitură, o deschise, apoi o închise din nou și o așeză deasupra teancului de partituri refuzate.

– Îți permite să îți concentrezi întreaga atenție asupra frumuseții unei singure flori, continuă el. Devenea pompos.

– Asta îmi amintește de poemul acela care începe cu „să vezi lumea în grăuntele minuscul de nisip". Îl știi?

– De William Blake? Da. Alt vers, cred, e „strânge-n palmă infinitul fără chip". E aceeași idee, în altă imagine. Și un singur trandafir poate fi mult mai uluitor decât o grădină întreagă.

– În copilărie nu-l puteam înțelege pe domnul Blake. Obișnuiam să mă gândesc că un grăunte de nisip e doar un grăunte de nisip.

Cânta o baladă, *Barbara Allen*, dar fără cuvinte. Cânta competent și făcu chiar și o schimbare de cheie la mijlocul melodiei, fără a se încurca. Conversațiile invitaților nu se opriră, dar când termină se auziră câteva aplauze superficiale.

– Lasă-mă să-ți văd mâinile, zise Gabriel, aplecându-se ușor peste claviatură.

Ea își întinse degetele și întoarse palmele în sus, privindu-l întrebător.

– Văd patru degete și unul mare la mâna stângă, și patru degete și unul mare la dreapta. Profesorul de muzică *a fost* crud. Și s-a înșelat.

– Aveam 10 ani. Și, de fapt, mi-a făcut o favoare. Am fost atât de furioasă pe el și pe guvernanta mea, și pe Avery, încât am hotărât să le arăt cât de mult se înșelau. După aceea am exersat de două ori mai mult decât mi se cerea în loc să exersez doar jumătate din timp, așa cum făcusem până atunci. Voiam să-i fac pe toți trei să-și înghită cuvintele.

– Și au făcut-o?

– Nu în fața mea. Dar am învățat să cânt suficient de bine ca să nu mă fac complet de râs în societate. Nu ai ales partitura pe care o vrei *dumneata*, domnule Thorne. Să știi că nu o să te las să scapi, după ce ai recunoscut că ești în stare să cânți.

Se ridică în picioare, își îndoi partitura și o așeză deasupra teancului.

– Partitura mea e aici, îi spuse el, bătându-se cu degetul în tâmplă.

Asta nu era strict adevărat. Trebuia să se gândească ca să își amintească melodia, dar *partitura* nu era în mintea lui. Și când se așeza la pian, trebui să-și scoată chiar și melodia din minte, ca să nu interfereze cu degetele în timp ce o interpretau. După asta, nu știa de unde venea partitura. Nu știa cum loveau degetele lui notele corecte sau de unde știau ce alte note să cânte ca să creeze melodia completă și acompaniamentul. Totul venea dintr-un loc necunoscut din interiorul lui, deși părea prea vast ca să încapă acolo. Era un lucru bun că nu încercase niciodată să descrie procesul acesta unei alte persoane.

– O știi pe dinafară? îl întrebă ea în timp ce el se așeza pe banchetă și își aranja pulpanele fracului la spate. E impresionant.

El nu cântase decât de foarte puține ori în societate, și când o făcuse, cântase doar pentru amuzament. Din fericire, oamenii își continua conversațiile și zumzetul lor umplea încăperea. Acest colț al camerei părea de fapt o oază de liniște. Din care făcea parte și Lady Jessica Archer.

El se uită la claviatură, fără s-o vadă. Asculta melodia lui Bach *Jesus bleibet meine Freude* – *Isus rămâne bucuria mea* – în minte. Apoi puse degetele pe claviatură, le lăsă să găsească notele pe care le doreau, își goli mintea și cântă. „Poate că ar fi trebuit să aleg ceva mai ușor, mai simplu, mai evident distractiv", se gândi el în primele momente. Era foarte conștient de faptul că Lady Jessica stătea alături de banchetă, privindu-i degetele.

Și apoi muzica îl luă în stăpânire. Închise ochii, dădu capul pe spate și se încruntă, iar melodia principală, grandioasă și demnă, începu să curgă prin intermediul mâinii lui stângi, în timp ce mâna dreaptă continua ropotul vesel al acompaniamentului. E un contrast care îți sfâșie sufletul, gândi o parte din mintea lui, între emoția profundă și bucuria exuberantă. O auzise cântată la orgă în biserica din Brierley pe când era copil, și de atunci muzica făcuse parte din el.

Ochii i se închiseră din nou în timp ce termină și ascultă ecoul notelor finale retrăgându-se pe tărâmul în care locuia muzica ce nu fusese cântată. Nu fusese conștient de tăcerea din încăpere până când nu fu zguduită de un val de aplauze.

– A fost extraordinar!

– Chiar așa, bravo, Thorne!

– Ce încântător!

– Ce *a fost* asta?

– Ar trebui să fii de fapt pe o scenă de concert, domnule Thorne.

– Frumos.

– Oh, vă rog să cântați din nou!

Toate aceste voci vorbiră deodată.

– Ei bine, zise Lady Jessica, după o pauză destul de lungă, mă bucur foarte mult că am cântat prima. Unde ai învățat să cânți așa?

– Nu am învățat.

– Ești autodidact? întrebă ea, deschizând evantaiul și răcorindu-și fața.

– Nu știu să citesc partiturile, îi mărturisi el.

Asta era o petrecere, o serată, nu un concert. Se simți stânjenit și se bucură foarte mult când văzu că discuțiile se reluau și servitorii circulau cu tăvi de băuturi și delicatese.

– Mi-aș dori să pot cânta și eu așa, spuse ea încet.

El se ridică în picioare, mută teancul de partituri pe dușumea și arătă spre taburet.

– Vino și stai lângă mine, și vom cânta ceva împreună.

– Fără partituri?

– Te învăț eu. Poți cânta notele joase. Sunt chiar simple de fapt, dar marchează ritmul, basul pe care se țese melodia.

Ea îl privi cu îndoială și apoi măsură taburetul, înainte de a se așeza și a se trage într-un colț ca să-i facă loc. El făcuse asta la petrecerile din Boston. Fusese întotdeauna o activitate bună pentru o distracție ușoară.

– Ești Gabriel, zise ea, întorcându-se cu fața spre el. Însă conotația angelică e oarecum deformată de celălalt nume. Domnul Gabriel Thorne.

– Un trandafir e prin urmare deformat de spinii de pe tulpină? întrebă el, întorcând capul ca s-o privească în ochi.

– Atunci ești cu adevărat un înger? îl întrebă ea. Domnule *Thorne?*

Iar el își dădu seama că nu mai vorbeau despre trandafiri. Îi trecu prin minte că ea știa sau măcar bănuia.

– În nici un caz. Ce plictisitoare ar fi viața!

– Nici celălalt Gabriel nu e un înger.

– Se pare că nu. Dacă e să crezi povestea domnului Rochford, adică.

– Și dumneata nu o crezi?

El ridică din umeri.

– Contează?

Ea clătină ușor din cap, lăsă evantaiul pe taburet între ei și își trecu degetul peste una dintre clapele albe, de parcă ar fi văzut un fir de praf acolo.

– Să descoperim atunci cât de bun ești ca instructor, domnule Thorne. Cred că o să mă fac de râs în fața întregii mele familii și a unor invitați distinși.

– Imposibil. Cu mine ca profesor?

Întoarseră capetele în același moment – moment care se dovedi teribil de incomod. Fețele lor erau la o distanță de doar câțiva centimetri. Obrajii ei erau ușor îmbujorați, ochii larg deschiși. El nu-și dăduse seama până acum

cât de dese și de negre erau genele ei sau cum se curba buza de sus ușor atunci când buzele îi erau întredeschise, așa cum erau acum. Sau ce alb de perlă aveau dinții ei. Nu observase ce gură bună de sărutat avea.

Și acesta *nu* era un gând pe care să-l continue chiar în momentul acela. Și totuși... Îi promisese romantism. Ce încerca să facă acum? În fața unei încăperi pline de oameni? Convingând-o să facă ceva ce șovăia să facă?

Îmbujorarea din obrajii ei se aprofundă, apoi ea se uită din nou la claviatură. El nu era un amant experimentat. Cum să oferi romantism unei femei într-un mod care să-i vorbească inimii? Din nefericire, se părea că femeile gândeau cu inima, în timp ce bărbații gândeau cu mintea. Sau cu altă parte a anatomiei lor, la fel de îndepărtată de inimă. El avea sentimente. Bineînțeles că avea. Adesea fuseseră cât pe ce să-l copleșească. Însă le păzise întotdeauna cu grijă. Chiar și afecțiunea profundă pe care o simțea față de Cyrus nu se arătase pe deplin până la accident, și atunci fusese prea târziu pentru asta.

Fusese o nebunie să promită că îi va oferi romantism lui Lady Jessica Archer.

– O să menținem un ritm simplu. Trebuie să te obișnuiești să-ți folosești mâna stângă.

– Minunat. Eu sunt dreptace.

El îi arătă cum să cânte un ritm simplu cu un tipar de note care puteau fi repetate la nesfârșit, deși puteau fi variate cu schimbări de tempo. Însă nu o împovără cu această posibilitate. Cântă ritmul cu ea, cu o octavă mai sus, până când ea îl stăpâni, apoi adăugă o melodie cu mâna dreaptă. Ea întoarse capul să-i zâmbească, cu o expresie atât de orbitor de strălucitoare, încât el fu cât pe ce să se încurce. Se încurcă *ea* și trebui să regăsească notele și ritmul pentru amândoi din nou, în timp ce potrivea melodia ca să ascundă gafa. În cele din urmă nu mai repetă ca un papagal ritmul ei cu mâna stângă și cântă o variațiune, în timp ce schimba melodia cu mâna dreaptă.

Ea îl fulgeră din nou cu zâmbetul acela, iar el îi întoarse zâmbetul.

- E permis să cântăm puțin mai repede decât o țestoasă care se târăște pe plajă, zise el.

- Oh, chiar așa?

Și schimbă tempoul atât de brusc, încât el trebui să se lupte ca să țină ritmul. Și apoi ea îl grăbi din nou. Cântară un minut sau două într-o sincronizare perfectă, până când ea greși o notă, scoase o exclamație de neplăcere, încercă să se corecteze și se încurcă fără nădejde cu clapele greșite, pierdu ritmul și nu-și mai putu stăpâni degetele.

Plecă fruntea peste claviatură și râse. De fapt, fu mai mult o serie de chicoteli, în timp ce el termina melodia căznită cu o mare înfloritură și râdea cu ea.

Din restul încăperii se auzi un ropot de râsete și aplauze, dar amândoi le ignorară.

- Degete mari, zise el. Toate degetele mari. De fapt, la urmă aș fi jurat că aveam șase doar la mâna stângă. Probabil că am mai împrumutat unul de la dreapta.

Și se întrebă cum se putuse gândi vreodată că ea era trufașă și rece. Oh, putea fi așa și era adesea, dar *ea* nu era doar atât. Poate că nici obrajii îmbujorați și ochii strălucitori și râsul vesel nu erau ea. Dar ce prostie din partea lui să presupună că cineva era unul sau două lucruri și nimic altceva. *El* era mult mai mult decât un om de afaceri de succes și contele de Lyndale. *Mult* mai mult. Etichetele te ajutau să identifici o persoană, dar nu îl defineau pe el. Sau pe ea.

Ce spusese sau încercase ea să spună la Richmond căpătă dintr-odată tot sensul din lume.

- Vorbește-mi despre Lady Jessica Archer.

Zâmbetul ei păli, dar îi lăsă ochii mai blânzi decât de obicei, iar culoarea din obraji rămase.

- E o cerere care reușește întotdeauna să-mi lege complet limba.

– Atunci vorbește-mi despre copilărie. Ce s-a întâmplat cu tatăl dumitale?

– Aveam 14 ani când a murit, începu ea, cu o voce potolită. Era foarte diferit de Avery. Era tipul de bărbat care consideră că educarea copiilor este datoria mamei. Nu îl vedeam prea mult. Nu a fost niciodată lipsit de amabilitate atunci când mă vedea, dar nu era cu adevărat interesat de educația mea sau de *mine*. Am crezut întotdeauna că s-a căsătorit cu mama mea în speranța că ea avea să-i dăruiască un alt fiu. Un moștenitor de rezervă, ca să zic așa. Deși nu și-a exprimat niciodată dezamăgirea pe față. Nu de față cu mine, în orice caz. Și după mine nu au mai fost alți copii.

– Nu i te-ai plâns de profesorul de muzică?

– Oh, Cerule mare, nu! Nici nu aș fi visat la așa ceva. Nu mă plâng de el. Nu mi-a trecut niciodată prin cap că un tată ar putea fi afectuos sau că ar putea dori să-și petreacă timpul în compania copiilor săi până nu l-am văzut pe Avery cu ai *lui* – cele trei fete și singurul băiat. Dacă se simte dezamăgit că nu are decât un singur fiu până în momentul de față, categoric nu a arătat-o. Și, de fapt, nu cred că se simte. Îi adoră pe toți. Nu ai bănui când te uiți la el, nu?

Gabriel se uită prin încăpere până îl ochi pe Netherby, de o eleganță imaculată în ciuda inelelor de pe aproape fiecare deget al ambelor mâini și a pietrelor prețioase care sclipeau între pliurile lavalierei și la mânerul monoclului pe care îl purta legat de gât cu o panglică neagră. Expresia de pe chipul lui sugera o ușoară plictiseală, deși era activ implicat într-o conversație cu Dirkson și contesa de Riverdale. Nu. Nimeni nu și l-ar fi putut imagina adorându-și copiii. Sau pe altcineva, de fapt. Totuși, ducesa lui părea o femeie plină de căldură, fericită.

– Am avut o copilărie destul de mulțumită, continuă Lady Jessica. Am fost mai degrabă singuratică, dar am crescut la Morland Abbey, și în împrejurimi erau copii

cu care mi se permitea să mă joc destul de des. Și am fost întotdeauna apropiată de mama mea. Cu toate acestea, trăiam pentru perioadele în care puteam locui la verii mei, sau în care ei veneau să stea la mine.

– Sunt aici în seara asta?

– Boris și Peter sunt, doi dintre fiii mătușii Mildred. Al treilea, Ivan, e la universitate. Totuși, toți sunt puțin mai mici decât mine. Erau amuzanți, obraznici și îi iubeam, dar nu am avut niciodată o prietenie apropiată cu ei. Ceilalți trei veri erau copiii mătușii Viola. Ea e aici. Acum e marchiza de Dorchester. Estelle și Bertrand Lamarr sunt copiii ei vitregi, deși erau aproape adulți când s-a căsătorit cu tatăl lor. Harry, vărul meu, fiul mătușii Viola, a fost pentru foarte scurt timp conte de Riverdale după ce tatăl său și unchiul meu, Humphrey, a murit. Îl adoram – pe Henry, vreau să zic. Era cu trei ani mai mare decât mine și a fost întotdeauna eroul meu. Pentru el a fost devastator să descopere, curând după moartea unchiului Humphrey, că mariajul lui cu mătușa Viola fusese întotdeauna ilegitim, el fiind bigam. Prima lui soție, despre care nu știa nimeni, trăia încă atunci când s-a căsătorit a doua oară, iar fiica lui – fiica lui *legitimă* – fusese trimisă într-un orfelinat, unde a rămas până s-a descoperit adevărul și era deja adultă.

– Ce s-a întâmplat cu ea?

– Oh! E și ea aici. E Anna. Cumnata mea. Soția lui Avery.

Gabriel putea doar să-și imagineze ce dramă trebuie să fi trăit familia asta, după ce descoperirea fusese urmată de acea căsătorie.

– Verișoara mea Camille era mai mare decât Henry, îi zise Lady Jessica. Abigail era cea mai mică, doar cu un an mai mare decât mine. Eram mai mult surori decât verișoare. Eram cele mai bune prietene. Ne împărtășeam visurile de viitor. Presupun că ar fi foarte greșit din partea mea să pretind că am suferit la fel de mult cât a suferit ea când a pierdut totul, inclusiv însăși legitimitatea

ei, chiar înainte de a-și face debutul aici, la Londra. Dar... am suferit. Voiam să mor. O prostie, nu? Aveam 17 ani. La vârsta asta, emoțiile sunt foarte crude.

– Ce s-a întâmplat cu ea? Și cu sora ei mai mare?

– Oh! Camille i-a surprins pe toți căsătorindu-se cu un artist și profesor care a crescut în același orfelinat cu Anna. Locuiesc într-o casă mare pe dealurile de deasupra orașului Bath și au o familie mare. Unii dintre copii sunt ai lor, iar alții sunt adoptați. Folosesc casa ca pe un fel de școală sau loc de reuniune pentru artiști. Nu te-ai fi așteptat niciodată la așa ceva de la Camille. Era atât de... corectă, de înțepată și lipsită de umor. Era logodită cu un bărbat pe care nimeni nu-l simpatiza, și nu mă îndoiesc că nici măcar ea. De fapt, cred că nici pe *ea* nu o simpatiza multă lume. Atunci, cel puțin. Dar acum este o persoană diferită. E foarte fericită. Nu te poți îndoi de asta, dacă o vezi.

Era ciudat, se gândi Gabriel, că te puteai uita la o familie aristocrată, crezând că viețile lor erau trăite în același fel, fără nici o tulburare semnificativă. În cazul familiilor Westcott și Archer, se părea că nimic nu putea fi mai departe de adevăr.

– Și Abigail?

– Timp de câțiva ani s-a retras în interiorul ei. Nu am cum să o spun altfel. Era tăcută, demnă, retrasă. Nu permitea nimănui din familie s-o ajute. Nu îmi permitea nici mie să sufăr cu ea. Și apoi, acum doi ani, a întâlnit un locotenent-colonel care l-a adus pe Harry acasă de la un stabiliment de refacere pentru ofițeri din Paris, unde fusese după bătălia de la Waterloo, și s-a căsătorit cu el. S-a căsătorit cu el în secret, însoțiți doar de Harry. Nimeni nu a știut măcar că ea îl *simpatiza* pe Gil. Nici ea nu a știut, de altfel, la început. Acum locuiesc în Gloucestershire cu cei doi copii ai lor – Gil avea deja o fiică dintr-o căsătorie anterioară. Și ea e *fericită*. Nu s-a mulțumit cu mai puțin. E *fericită*.

El se gândi brusc la o posibilitate.

– Ea e motivul pentru care nu te-ai căsătorit?

Ea se așeză mai drept pe taburet, deși degetele îi rămaseră pe claviatură. Manierele ei recăpătară ceva din trufia obișnuită.

– Nu m-am căsătorit, domnule Thorne, pentru că așa am ales.

– Te-ai simțit oarecum trădată de căsătoria neașteptată a verișoarei dumitale?

Ea se întoarse cu fața spre el.

– Sunt *fericită* pentru ea, domnule Thorne. Mai fericită decât pot spune.

Ceea ce nu răspundea la întrebarea lui.

– Sunt sigură că ești, zise el și își mută mâna stângă peste claviatură până îi atinse degetul mic cu degetul lui. Apoi îl frecă ușor.

Se aștepta și era aproape sigur că ea avea să-și îndepărteze mâna, smucind-o. Dar ea se uită la mâinile lor, și i se păru că o aude înghițind în sec.

– Un singur trandafir, spuse ea încet. Atingerea unui singur deget. Asta e ideea dumitale despre romantism, domnule Thorne?

Dacă ar fi fost adevărat, ar fi fost cam patetic.

– Dacă te aștepți la gesturi mărețe, răspunse el la fel de încet, poate că ar trebui să încurajezi atențiile lui Rochford.

Ochii ei se înălțară încet și îi susținu o clipă privirea. „Cerule mare", se gândi el, „dacă aș avea un cuțit, aș putea tăia aerul dintre noi." Părea ceva tangibil, palpitând de tensiune. Apoi ea oftă ușor.

– Și poate, domnule Thorne, că e timpul să ne amestecăm cu ceilalți invitați. Mă duc să văd dacă bunica nu are nevoie de ceva. Sau mătușa.

Se ridică în picioare, trecu pe după banchetă și își croi drum prin salon spre contesa văduvă de Riverdale. Anthony Rochford îi ieși în întâmpinare la jumătatea drumului, și se apropiară împreună de văduvă.

Gabriel trase capacul peste claviatură, se ridică în picioare și se uită în jur înainte de a se îndrepta spre grupul cel mai apropiat. În mod ciudat, nici măcar nu se gândise la romantism atunci când îi mângâiase degetul mic.

Îl simțise doar.

capitolul 10

În dimineața următoare, Gabriel găsi o scrisoare printre obișnuitele invitații de lângă farfuria lui de la micul dejun. Era un raport de la Simon Norton din Brierley. Gabriel îl citi în timp ce își sorbea cafeaua.

Manley Rochford cheltuia excesiv de mult pe mobile noi și draperii în interiorul casei și pe arbori noi, construcții fanteziste și alte proiecte aventuroase și noi în parc. Acestea includeau un traseu sălbatic peste dealurile din spatele casei și un lac în colțul de sud-vest al parcului.

Ochii lui Gabriel se opriră pe această propoziție. În colțul de sud-vest era căsuța lui Mary.

Manley și soția lui primeau la scară mare – ceaiuri, dineuri și petreceri de seară. Plănuiau să ofere o serbare câmpenească grandioasă și un bal de seară în timpul verii, după ce se întorceau de la Londra în calitate de conte și contesă de Lyndale.

Norton descoperise că toți banii care se cheltuiau fuseseră împrumutați pe baza averii pe care se aștepta s-o moștenească domnul Rochford. „În sfârșit, ceva pozitiv", se gândi Gabriel. Era evident că Manley nu fusese în stare să pună mâna pe averea care nu îi aparținea încă în mod oficial.

Următoarea secțiune a scrisorii era și mai deranjantă, mai ales pentru un om care își făcuse un renume în Boston pentru că se purta bine chiar și cu ultimul angajat. În vecinătate erau necazuri care îi afectau

pe servitorii ce își pierduseră pozițiile din cauza oamenilor aduși de Manley la Brierley. În unele cazuri, chiar și casele acestora fuseseră confiscate și oferite noului personal. Unii dintre servitorii concediați aveau familii, fapt care multiplica suferința.

Câțiva dintre ei fuseseră angajați și primiseră case în alte locuri din zonă. Alții, mai ales cei tineri și fără obligații, se mutaseră în alte zone, căutându-și de lucru acolo. Câțiva fuseseră reangajați la Brierley ca lucrători de fermă - cu un salariu mai scăzut nu doar față de salariul lor din pozițiile precedente, ci și față de ce câștigau ceilalți lucrători de la fermă. Unii nu găsiseră nici un loc de muncă. Se zvonea, deși Norton nu era în stare să sprijine zvonul cu dovezi, că toate salariile aveau să scadă odată ce Manley devenea noul conte. Și fiindcă tot veni vorba, propriul salariu al lui Norton era mai mic decât salariile celorlalți grădinari, deși adăuga că el nu se plângea, pentru că domnul Thorne îl plătise bine pentru slujba de administrator pe care nu o făcea încă.

Norton descoperise că administratorul nou instalat, cel pe care Manley îl adusese cu el, îi făcuse o vizită domnișoarei Beck și, fără să ceară permisiunea, tropăise prin toată căsuța, sus și jos, cu bocancii plini de noroi, băgându-și nasul în fiecare cameră, dulap, ungher și crăpătură, ignorând-o complet și lovind cu piciorul una dintre pisici care îi stătea în drum și cu palma un câine care lătra la picioarele lui. O informase pe domnișoara Beck că trebuia să-și ia toate gunoaiele și să scape fără întârziere de toate animalele de pripas. Căsuța avea să fie transformată într-un adăpost rustic, care să adauge o notă pitorească unei insule care se va înălța în mijlocul noului lac.

Mary.

Gabriel trânti cu palma în raport, închise ochii și se concentră să respire ca să-și poată stăpâni furia care îl împingea să mătură de pe masă toate vasele

inocente, pentru simpla satisfacție de a le auzi spărgându-se de dușumea.

Și nu doar Mary. Servitorii inocenți și familiile lor care își pierduseră slujba fără nici un motiv întemeiat. Unii dintre ei rămăseseră acum pe drumuri. Dar erau ai lui. Oamenii lui. Dumnezeule mare, erau responsabilitatea lui. Poate pentru prima oară, înțelese egoismul de care dăduse dovadă rămânând în America timp de șase ani după ce aflase că moștenise titlul, doar pentru că era fericit acolo și nu voia să-și dea viața peste cap întorcându-se în Anglia. Totuși, uneori datoria ar trebui să cântărească mai greu decât înclinația. Ar fi trebuit să știe – și cu siguranță că în sufletul lui știa – că Mary nu era singura care suferise din cauza absenței lui.

Era foarte vinovat de starea aceea de fapt.

În raport mai exista o secțiune. Conținea informații pe care Norton le adunase serile în timp ce dădea pe gât galoane de bere la taverna din sat – „dureros de încet, domnule, pentru că nu vreau ca întrebările mele să fie prea evidente și să stârnească bănuieli".

Domnul și doamna Ginsberg, odinioară arendași ai unei ferme deținute de răposatul conte de Lyndale, se mutaseră împreună cu fiica lor, domnișoara Penelope Ginsberg, curând după moartea fiului lor.

> *Mi-a spus cineva care știa de la altcineva care știa de la... Știți cum circulă bârfele, domnule,* scria Norton, *că doamna Ginsberg a murit la scurtă vreme, de durere, și că domnișoara Ginsberg s-a căsătorit după aceea cu un bărbat numit Clark. Se spune că perechea locuiește acum cu tatăl ei și cu băiatul doamnei Clark, care are acum 12 ani și s-a născut înainte de căsătorie.*

Norton recunoștea că nu putea garanta că povestea era adevărată, pentru că nu avusese încă șansa de a o verifica singur. Era nou angajat la Brierley și nu putea

cere atât de repede un permis de trei zile. Probabil că atât i-ar fi luat să ajungă la Lilyvale, unde se presupunea că locuiesc, să-și facă investigația și să se întoarcă. Satul era la cel puțin 45 de kilometri de Brierley.

În general, deși nu universal, cei care beau în mod regulat la tavernă cred, continua raportul lui Norton, *că Gabriel Rochford – dumneavoastră, domnule – este tatăl băiatului de 12 ani. Se crede că vă întâlneați cu mama în perioada aceea relevantă. Există mult mai multe opinii printre localnici atunci când vine vorba de modul în care a murit Orson Ginsberg, fratele tinerei doamne. Un duel cu sfârșit funest? Un accident? Fiecare părere are susținătorii ei. Singurul lucru asupra căruia par să fie cu toții de acord este că tânărul Ginsberg a fost împușcat în spate în aceeași zi în care domnișoara Ginsberg le-a mărturisit părinților ei că era însărcinată. Există neînțelegeri și în privința celui care a tras glonțul fatal, chiar dacă doi bărbați pretind că au fost martori atunci când ați făcut-o dumneavoastră, domnule. Toți cei cu care am vorbit, fără excepție, au declarat categoric că, dacă a fost vorba de dumneavoastră, a fost un accident, nu crimă. Dumneavoastră nu erați un criminal, m-a asigurat un vechi locuitor, și multe alte voci au întărit. Aproape toți cred, domnule, că ați fugit de la Brierley ca să evitați spânzurătoarea, dar părerile sunt împărțite atunci când este vorba să judece dacă a fost un act de lașitate sau prudență. Sunt câțiva – iertați-mă că îi menționez, domnule, dar m-ați însărcinat să vă spun tot adevărul – care spun că ați fugit mai mult ca să evitați să vă asumați răspunderea pentru ceea ce făcuserăți cu domnișoara Ginsberg, decât de frica spânzurătorii.*

Gabriel împături paginile și le lăsă deoparte. Îi dăduseră mult de gândit și un sentiment de urgență mult mai

imperios decât ce simțise până atunci. Și un sentiment nou de vinovăție. Cum putuse să presupună că Mary era singura care înfrunta greutăți și suferințe din cauza lui Manley Rochford?

Frunzări micul teanc de invitații – alt bal, un concert susținut de o faimoasă contralto, o petrecere în aer liber, o seară la Vauxhall cu un grup organizat de marchizul și marchiza de Dorchester. Se opri la cea din urmă. Dorchester era tatăl Estellei Lamarr. Exista deci încă îndemnul de a-l cupla cu ea? Dacă era adevărat, era surprinzător, pentru că ea arătase limpede că nu era interesată de el – și de nici un bărbat. Cine altcineva va mai fi la petrecerea de la Vauxhall? Lady Jessica Archer? Era o posibilitate clară.

Se gândi la seara trecută, mai ales la jumătatea de oră pe care o petrecuse de fapt singur cu ea la pian. Ceva se întâmplase în răstimpul acela scurt. Ceva se schimbase. El era încă hotărât să se însoare cu ea, și tot din aceleași motive. Însă fusese cam zdruncinat de străfulgerările de umanitate pe care le văzuse la ea – zâmbetele fulgerătoare, râsul ei, chicotelile nestăpânite când cântase de mântuială la duetul lor. Și fusese ciudat de tulburat de incidentul cu atinsul degetului. Era atât de absurd, încât era stânjenitor că doar incidentul acela îl ținuse treaz cel puțin o oră după ce se culcase, seara trecută. La urma urmei, nu îi furase un sărut, nici nu o dezmierdase în locuri nepotrivite.

Îi atinsese degetul, și pentru câteva momente – nici măcar destule ca să-i permită să prindă gândul care îi trecuse fulgerător prin minte și dispăruse din nou – fusese cât pe ce să înțeleagă ce era romantismul.

Și poate ce se afla dincolo de romantism.

Va fi și ea la Vauxhall? Și Rochford? Maxilarul lui Gabriel se strânse. Omul acela, vărul lui de gradul al doilea, era ambițios și plin de sine. Purtarea lui era împănată cu un farmec fals. Oamenii plini de sine erau adesea doar superficiali, fără nici un viciu anume ascuns.

Anthony Rochford era un mincinos răutăcios. Și ca un adevărat laș, în seara precedentă își îndreptase răutatea asupra unui om pe care îl credea mort și incapabil să vorbească pentru sine.

„Destul de bine", zisese el când Lady Estelle îl întrebase dacă îl cunoscuse pe Gabriel Rochford. „Era un băiat simpatic. Țineam la el. M-a durut să văd că sălbăticia lui se transforma în viciu."

Totuși, Anthony Rochford nu îl întâlnise decât cu puțin timp în urmă. Purtarea lui Gabriel Rochford fusese întotdeauna atât de departe de sălbăticie pe cât e de departe nordul de sud. Toată asprimea pe care o avea acum o dobândise în America. Își amintea adolescența lui ca pe una liniștită, studioasă, mai degrabă plictisitoare, prea chinuită de conștiință și de grija față de sentimentele altora pentru a face ceva cu adevărat răutăcios. Cu alte cuvinte, fusese fiul tatălui său. Primii nouă ani de viață îi modelaseră caracterul și sensibilitățile.

„Era un băiat simpatic." Nu doar că Anthony Richford nu venise niciodată la Brierley cu tatăl său în timp ce Gabriel se afla acolo, ci era și cu opt sau nouă ani mai tânăr decât Gabriel. Nu avea mai mult de 10 sau 11 ani atunci când Gabriel plecase în America.

Sunt două lucruri pe care trebuie să le fac fără întârziere, hotărî Gabriel. Trebuia să se însoare cu Lady Jessica Archer – dacă ea îl voia. Dar mai întâi trebuia să facă o călătorie. Era timpul să acționeze cumva – cu aproape șapte ani mai târziu decât ar fi trebuit.

Avea să accepte invitația la Vauxhall. Probabil că avea să fie o seară plăcută, chiar dacă Lady Jessica nu făcea parte din grup. Auzise că Vauxhallul era un loc pe care trebuia să-l vezi dacă ajungeai la Londra. Însă spera că avea să fie și ea. Nu-și mai putea permite activități sociale doar pentru a se bucura de ele – nu-și permisese de la început, de altfel. Însă trebuia să dezvolte un sentiment mai puternic al scopului.

Aranjase să-și petreacă dimineața cu Bertie Vickers. Urmau să se bată în salonul de box al lui Jackson. Oricum, Bertie nu se trezea devreme. Micul dejun fusese strâns de pe masă, așa că Gabriel se așeză și-i scrise o scrisoare lui Simon Norton, cu instrucțiunea de a nu părăsi domeniul. Se va ocupa el de investigații în continuare. Îi scrise și lui Miles Perrott, partenerul lui din Boston, dând deoparte valul de dor de casă care amenința să-l înghită. Bostonul nu mai era casa lui. Era regretabil, dar trebuia să se obișnuiască cu noua realitate. Îl informă pe Miles că nu avea să se mai întoarcă, cel puțin nu în viitorul pe care îl anticipa. Scrise și un bilet prin care accepta invitația la Vauxhall.

În după-amiaza aceasta era o petrecere în aer liber la care promisese să o însoțească pe Lady Vickers, pentru că atât Sir Trevor, cât și Bertie aveau alte angajamente. Avea de gând să-și respecte promisiunea.

Oare Lady Jessica va fi acolo?

Jessica găsi din nou un trandafir roz cu tija lungă alături de farfuria cu micul dejun. Sub el, odihnindu-se pe șervetul ei de in, era o carte de vizită puțin diferită de cele obișnuite. Avea două cuvinte în loc de unul. Gabriel Thorne, scrisese el cu scrisul îndrăzneț pe care ajunsese să-l recunoască. Și trandafirul era puțin diferit. Era de un roz mai întunecat, foarte asemănător cu rochia de bal pe care o purtase la balul Parley. Îl ridică și îl ținu câteva clipe la nas, înainte de a se așeza și a-i face semn valetului când veni să-i toarne cafeaua.

– Bună dimineața, Jess, spuse Avery, lăsând ziarul destul de jos ca s-o poată vedea pe deasupra. Aproape că renunțasem la speranța de a te vedea la micul dejun.

– Am dormit târziu, răspunse ea zâmbindu-i mamei ei și întinzând șervetul în poală.

Nu era o minciună, dar dormise târziu doar pentru că se culcase târziu. Lumina cenușie a zorilor scălda deja încăperea. Văzu că atât Avery, cât și mama ei își

terminaseră micul dejun și citeau la o ultimă ceașcă de cafea. Mama ei se uita prin corespondența de dimineață. Dar după ce Jessica se așeză, o lăsă deoparte.

- Domnul Thorne cântă extrem de bine la pian, zise ea. Unde a învățat să cânte, Jessica? În America? Ți-a spus?

- N-a învățat deloc, răspunse Jessica. Cântă după ureche.

- Uimitor, declară mama ei, arătând spre trandafir. Mă întreb dacă trimite câte un trandafir în fiecare zi și altor tinere doamne. Estellei, de exemplu. Sau doar ție?

- Habar nu am, mamă, râse Jessica. Nu-l prea pot întreba, nu? Și nu o prea pot întreba pe Estelle.

- Îl... *placi?* întrebă mama ei, pe jumătate încruntată. Cu siguranță că a captivat imaginația lumii bune dintr-un motiv destul de inexplicabil. E invitat pretutindeni. Dar e puțin cam enigmatic, dacă te gândești cât de puține lucruri se știu despre el. Da, e rudă cu Lady Vickers și finul ei. Dar toate familiile au câțiva membri instabili cu care nu ai vrea să-ți vezi fiica măritată. De unde știm că are într-adevăr o avere sau de unde vine? Avem vreo dovadă în afară de cuvântul lui? Și avem chiar și asta? Nu l-am auzit lăudându-se că e bogat. Ceea ce e spre lauda lui, bineînțeles.

- Nu știu mai mult despre el decât tine, mamă, zise Jessica, fără să spună neapărat adevărul. Dar contează? Nu sunt pe cale de a fugi la Gretna Green cu el.

Avery lăsă ziarul jos.

- Ce risipă plictisitoare de timp și efort ar fi, când ai 25 de ani, Jess, și poți să mergi agale la cea mai apropiată biserică oricând dorești, cu o aprobare specială - exact așa cum am făcut eu și Anna, cândva.

Jessica râse din nou.

- Nu trebuie să-ți faci griji, mamă! Nu intenționez să merg agale la cea mai apropiată biserică cu domnul Thorne, așa cum nu intenționez să merg în Scoția cu el.

În momentul acela, Anna intră în salonul pentru micul dejun. O ținea în brațe pe Beatrice, al cărei cap

era îngropat în spațiul dintre umărul și gâtul ei în timp ce-și sugea tare pumnul și plângea cu scâncete ușoare. Singurul obraz vizibil era de un roșu strălucitor.

– Îmi cer scuze pentru că vin atât de târziu, zise Anna. Bietei Bea îi ies cu adevărat patru dinți deodată. Aveam dreptate, mamă. Și nu mă lasă, deși dădaca a încercat de câteva ori s-o ia. Bea a întâmpinat-o cu țipete.

Avery se ridicase în picioare, dar mama Jessicăi fu prima care înconjură masa.

– O răsfețți, Anna, zise ea. Hai să vedem dacă îi permite bunicii s-o răsfețe, ca să te lase să mănânci! Eu am terminat deja. Hai, puișor! Vino și spune-i bunicii ce-i în neregulă! Da, știu. Toată lumea e împotriva ta, nu?

Luă bebelușul din brațele Annei în brațele ei în timp ce vorbea, și ca prin minune Bea se lipi de ea și se opri chiar și din scâncit o clipă.

– Atingerea magică, zise Anna. Ai avut-o cu toți cei patru copii ai noștri, mamă. Mulțumesc.

– Un milion de mulțumiri în numele valetului meu, mamă. Are felul lui de a *nu* se plânge când ajung în camera mea cu jumătate de lavalieră fleșcăită și umedă, și lucrul acesta mă scoate din fire.

Mama Jessicăi rămase în picioare și legănă bebelușul pe umăr, murmurând fraze fără sens. Beatrice, sugându-și încă pumnul, păru să adoarmă.

– Ah, exclamă Anna. Alt trandafir. Îmi place stilul domnului Thorne. Presupun că trandafirul *e* de la el? Chiar acum, când am venit pe hol, a fost adus un buchet. Unul uriaș. Bănuiesc că e pentru tine, Jessica, și că e din nou de la domnul Rochford. Îți face curte cu multă hotărâre. De-abia s-a dezlipit de tine aseară, cu excepția timpului în care ai stat la pian cu domnul Thorne.

– A fost foarte plăcut, murmură mama Jessicăi. Și a fost foarte respectuos cu mama și mătușa Edith.

– Puțin cam prea respectuos? întrebă Jessica, și întâlni privirea fratelui ei peste masă. El ridică din sprâncene. Ce știi despre vărul lui, Avery?

– Vărul lui? Contele dispărut, adică? Aproape nimic, cu excepția faptului că e dispărut și considerat mort.

– Numele lui era Gabriel, zise Jessica – și continuă, când sprâncenele lui rămaseră ridicate. E și numele domnului Thorne.

– Ah! Și vezi o mașinație în asta, Jess? Presupui că e vorba despre unul și același? întrebă el, ridicând de câteva ori din sprâncene.

– Nu presupun asta nici o clipă. *Gabriel* nu e chiar un nume unic.

– Chiar așa, recunoscu el, dar ochii lui continuară s-o privească gânditor în timp ce Anna vorbea despre felul în care cântase domnul Thorne cu o seară în urmă.

– L-aș fi putut asculta toată seara fără să mă satur. Ai observat, Jessica, că a ținut ochii închiși aproape în tot timpul în care a cântat din Bach și că avea o ușoară cută între sprâncene? Era limpede că simțea muzica până în străfundurile sufletului.

– Am observat, zise Jessica. Și m-am bucurat foarte mult că am cântat prima.

– Până acum ai rezistat tuturor încercărilor de a ți se face curte în mod serios, Jessica. Oare anul acesta se va schimba totul? Cu domnul Rochford, și farmecul lui, și potopul de complimente, și buchetele uriașe, poate? Sau cu domnul Thorne, și tăcerile lui misterioase, și trandafirii singuri, și muzica cerească? Cu amândoi?

– Sau poate cu nici unul, răspunse Jessica. Asta înseamnă că te-ai săturat să te tot încurci de mine prin casă, Anna?

– Oh, Cerule! strigă Anna, străbătând distanța dintre ele ca să-i strângă mâna. Niciodată. Oh, categoric nu, Jessica. Nu aș putea niciodată să am o familie prea mare. Nici nu aș putea s-o iubesc pe cea pe care o am mai mult decât o iubesc deja. Nu am vrut *deloc* să spun asta.

– Știu că nu, o asigură Jessica, strângându-i și ea mâna.

Anna petrecuse 22 din cei 25 de ani ai ei într-un orfelinat din Bath, știind despre ea că era doar Anna Snow.

Când descoperise că era Lady Anastasia Westcott, fiica legitimă – și singurul copil legitim, după cum reieșise – a răposatului conte de Riverdale, te-ai fi putut aștepta să fie copleșită de amărăciune și să-i fie ciudă pe legăturile de familie și pe viața privilegiată pe care o împărtășeau toți ceilalți membri ai familiei Westcott. În schimb, ea îi iubise pe toți cu hotărâre și înverșunare aproape din primul moment, chiar dacă unora dintre ei le fusese ciudă pe ea.

Jessica o urâse – venise parcă de nicăieri ca să spulbere viața lui Abby, a lui Camille și a lui Harry și să-i distrugă ei visurile. Avusese nevoie de mult timp ca s-o accepte pe Anna ca parte a familiei Westcott, apoi ca soție a lui Avery, propria cumnată și verișoară. Și îi luase chiar și mai mult ca s-o iubească.

Acum, Avery o privea pe Anna peste masă. Jessica fusese adesea șocată observând că în ciuda expresiei aproape plictisite pe care fratele ei o aborda de obicei în societate, ori de câte ori își privea soția avea în ochi ceva care vorbea despre profunzimi insondabile de... De ce? Iubire? Pasiune? *Pasiune* părea un cuvânt prea puternic pentru indolentul Avery, dar Jessica își închipuia că aparențele puteau fi înșelătoare. Era sigură că în el exista un izvor de pasiune pe care foarte puțini oameni îl bănuiau.

Oh, se gândi ea cu un val brusc de dorință fierbinte și neașteptată, cum putuse să plănuiască să se *mulțumească* anul acesta cu un partener eligibil? Voia ceea ce aveau Avery și Anna. Voia ce aveau Alexander și Wren, Elizabeth și Colin. Și Abby și Gil.

Voia dragoste. Chiar mai mult decât atât, voia *pasiune*.

Și se gândi la detaliul acela neînsemnat și stupid care o ținuse trează aproape toată noaptea, agitându-se și întorcându-se în pat, lovind perna cu pumnul și așezând-o iar. Se gândi la degetul mic al domnului Thorne mângâindu-i degetul pe claviatura pianului, foarte ușor, foarte deliberat. Foarte scurt. Ce culme a prostiei, să permită

unui asemenea lucru să-i fure o noapte de somn. Dacă ar fi spus cuiva, s-ar fi făcut de tot râsul. Simțise atingerea aceea sfârâind – da, era singurul cuvânt potrivit – prin tot trupul ei, înfierbântându-i obrajii, făcându-i inima să bată mai repede, stârnindu-i o durere ciudată în abdomen, jos, și în interiorul coapselor, până la genunchi. Degetele de la picioare i se curbaseră în pantofii de seară.

Îi venea să plângă.

Îi ceruse romantism și se așteptase – asta dacă se așteptase să accepte provocarea, deși spusese că o acceptă – la gesturi excesive, asemănătoare cu ceea ce primea de la domnul Rochford. În schimb, în toate zilele care trecuseră de atunci, primise câte un trandafir roșu în fiecare dimineață și o atingere a degetului său mic pe degetul ei cu o seară în urmă.

Era de râs.

Dar chiar și acum, după câteva ore de somn, îi venea să plângă.

Voia... Oh, voia, și voia, și voia.

Ce avea Avery.

Ce avea Alexander.

Ce aveau Elizabeth, și Camille, și Abby. Și mătușa Matilda.

Voia.

– Domnul Rochford te-a invitat la o plimbare cu barca pe Tamisa în după-amiaza asta, la petrecerea în aer liber? întrebă încet mama ei, ca să nu trezească bebelușul.

– Da, răspunse Jessica. I-am promis că voi merge cu el cu barca.

– Va fi o zi încântătoare, spuse și Anna. Deja e.

Jessica își dorea să plouă. În seara care trecuse hotărâse că domnul Rochford chiar nu îi plăcea. Încerca prea mult să fie fermecător și respectuos. Zâmbea prea mult. Ar fi putut să ignore sau măcar să scuze toate astea pe temeiul că el nu mai fusese la Londra și era neobișnuit cu poziția socială înaltă în care îl aruncaseră

perspectivele lui, chiar dacă tatăl său nu era încă oficial conte de Lyndale. Ceea ce întorsese valul împotriva lui seara trecută fusese povestea pe care o spusese el despre presupusul conte mort, vărul lui. Putea fi perfect adevărată. Nu avea motive să creadă că nu era. Însă implica acuzații serioase, incluzând chiar dezmățul și crima. Ar fi trebuit să ofere de bunăvoie această informație unui grup de străini, în mijlocul unei petreceri? Despre propria familie? În cel mai bun caz, dăduse dovadă de prost gust. În cel mai rău, mânjise deliberat numele predecesorului tatălui său, ca să se facă pe sine și pe tatăl său să arate mai bine, prin contrast. Mai legitimi, poate. Ce inutil! Legea însăși era pe cale de a-i face legitimi.

Ar fi fost la fel de ofensată dacă nu s-ar fi întâmplat ca vărul său mort să aibă același prenume ca domnul Thorne?

Gabriel?

Da, bineînțeles că ar fi fost. Nu îi plăcea să audă oamenii înnegrind reputația unui bărbat incapabil să se apere – sau a unei femei. Mai ales cea a unei rude. Nu-și putea imagina că vreun membru al familiei Westcott ar fi fost în stare să facă un asemenea lucru.

– Ai dreptate, răspunse ea la comentariul Annei. Nu e nici măcar vânt. Va fi o zi perfectă pentru o petrecere în aer liber.

După ce petrecură câteva ore în Camera Lorzilor, Avery Archer, duce de Netherby, și Alexander Westcott, conte de Riverdale, împărțiră un prânz întârziat la clubul White.

Nu erau prieteni din fire. Cândva, Alexander îl considerase pe Avery un filfizon indolent, în timp ce Avery credea că Alexander era un puritan plicticos. Dar asta fusese înainte ca Harry să fie deposedat de moștenire, iar titlul de conte și proprietățile legate de el să treacă la Alexander, un simplu văr de gradul al doilea. Asta fusese înainte ca Avery să se însoare cu Lady Anastasia

Westcott, fiica nou-descoperită și foarte legitimă a răposatului conte. Criza, sau mai degrabă seria de crize iscate de aceste evenimente și de cele care urmaseră, îi aruncase pe cei doi bărbați împreună în mai multe ocazii, inclusiv cea importantă a duelului purtat de Avery – și câștigat – la care fusese secondat de Alexander. Întâlnirile lor le dăruiseră la început un fel de respect ranchiunos unul față de celălalt și în cele din urmă o prietenie precaută.

În timpul mesei, vorbiră despre chestiunile din Camera Lorzilor, politică și afacerile lumii în general. O dată Avery descurajă o cunoștință comună care ar fi vrut să li se alăture, ridicându-și monoclul până la jumătatea distanței dinspre ochi, urându-i omului un curtenitor, dar mai degrabă distant bună ziua și nesolicitându-i compania.

După ce fu servită cafeaua, Avery schimbă subiectul.

- Cărui fapt datorez această amabilă invitație? întrebă el.

Alexander se lăsă pe spate în scaun și așeză șervetul de in alături de farfurioară.

- Jessica se gândește serios să se așeze la casa ei în sfârșit, nu-i așa?

Avery ridică din sprâncene.

- Dacă se gândește, mie nu mi-a spus. Nu că aș încuraja-o s-o facă. Asta e o problemă cu care trebuie să-și bată capul mama mea vitregă. Sau nu. Sora mea e majoră și a fost așa de câțiva ani buni.

- Ce crezi despre Rochford ca pretendent?

- Trebuie să cred ceva? întrebă Avery îndurerat. Dar se pare că trebuie. M-ai invitat să iau prânzul cu tine exact din motivul acesta, bănuiesc. Avery oftă, apoi continuă: E perfect eligibil și va fi și mai eligibil foarte curând, dacă nu își face apariția contele dispărut, căzând din cer în mijlocul nostru în ultimul moment posibil, ca într-o melodramă proastă. Este evident că Rochford a pus ochii pe Jessica. Și e la fel de evident că veșnicul

comitet de familie a hotărât să promoveze uniunea lor și să îi arunce unul în brațele celuilalt cu fiecare ocazie posibilă. De ce altceva ar fi fost invitat la petrecerea așa-zis exclusivistă a surorii tale de seara trecută? Am înțeles că Jessica va ieși cu el într-o barcă suficient de mică încât să nu adăpostească decât un vâslaș și un pasager la o petrecere în aer liber din după-amiaza asta. Sper că manierele lui sunt destul de cizelate încât să se ofere ca vâslaș.

– Îți place de el? întrebă Alexander încruntat.

– Nu trebuie să-mi placă, răspunse Avery, învârtind în cafea. Jessica e cea care se va căsători cu el. Dar, după părerea mea, omul are prea mulți dinți și îi arată mult prea des. Are și un gust îndoielnic la jiletci. Dar poate că are o mie de alte virtuți care atenuează viciile astea. Și nu va trebui să mă uit prea des la dinții sau la jiletcile lui, dacă Jess se va căsători cu el. Să înțeleg că ție nu îți place de el? După ce l-ai cunoscut oarecum într-o seară petrecută în compania lui?

– Ce știi despre Gabriel Rochford? ripostă Alexander. Contele dispărut.

– Nimic, răspunse Avery după ce luă o înghițitură și lăsă ceașca înapoi pe farfurioară. Cu excepția faptului că *este* dispărut și împărtășește prenumele angelic cu Thorne. Dar lumea, trebuie să cred, mai are câțiva Gabrieli.

– De când a dispărut contele? Știi?

– Nu știu. Întrebarea asta e relevantă?

– Rochford ne-a spus o poveste aseară. Jessica a auzit-o. La fel și Elizabeth și alți câțiva invitați. Estelle făcea parte din grup. La fel și tânărul Peter. Nu a fost o poveste potrivită pentru o asemenea audiență și într-o asemenea ocazie. Atât Elizabeth, cât și eu am îndreptat conversația spre alte subiecte cât de repede am putut, dar nu prea aveam cum să-l întrerupem la mijlocul propoziției. Bineînțeles că, dacă ai fi fost tu acolo, cu monoclul tău și privirea fixă și ducală, i s-ar fi închis gura mult mai repede.

– Vai de mine, mormăi Avery.

– Ne-a spus o poveste despre purtarea sălbatică a vărului său, explică Alexander, și a culminat cu aluzia la faptul că a violat fiica unui vecin și l-a ucis pe fratele acesteia. Apoi a scăpat de spânzurătoare.

– Cine nu ar fi făcut-o, dacă i s-ar fi oferit ocazia? Și totul a fost povestit în fața surorii mele? Și a surorii tale? Poate că acum am și alte motive de antipatie față de el, în afară de dinți și jiletci.

– În calitate de cap al familiei Westcott, afirmă Alexander, mă îngrijorează că Jessica s-ar putea gândi să se mărite cu un om de... să zicem gusturi îndoielnice? Poate chiar veninos, fiindcă vărul lui, contele dispărut, nu era prezent ca să se apere. Bineînțeles că ea e și membră a familiei Archer, al cărui cap ești tu.

– Să înțeleg că mă implori să fac uz de influența mea, asigurându-mă că *tu* vei face uz de a *ta*, zise Avery. Ce îngrozitor de plictisitoare devine viața uneori! Se știe cu cât timp în urmă au avut loc pretinsul viol și crima?

– Nu. Dar ar trebui să fie destul de ușor de aflat. Și ar trebui să fie posibil să descoperim și cât timp a stat Gabriel Thorne în America înainte de a se întoarce recent, dintr-un motiv atât de vag explicat, încât nu e de fapt o explicație.

– Ai fost cam ocupat pentru un om care s-a întors la Londra cu doar două zile în urmă, observă Avery.

Apoi îi făcu semn chelnerului, care îi umplu din nou ceașca. Alexander se strâmbă la ceașca lui, cu cafeaua rece, iar chelnerul o înlocui.

– Probabil că am o minte excesiv de bănuitoare, zise el. Asta mi-a spus Wren aseară, în orice caz. A subliniat că Rochford e un bărbat extraordinar de chipeș – cuvintele ei. A mai adăugat, totuși, că dacă ar aplica pentru o slujbă la fabrica ei de sticlă, l-ar respinge chiar înainte de a-i citi scrisorile de recomandare. Orice om care zâmbește atât de mult, a spus ea, trebuie să aibă o minte superficială, chiar necinstită.

– Trebuie să am grijă să nu zâmbesc prea mult în prezența contesei de Riverdale, zise Avery, cutremurându-se.

Alexander râse.

– Nu mi-o pot imagina pe Wren acuzându-te vreodată că ai o minte superficială, Netherby. Sau că zâmbești prea mult. Te admiră nespus. Dar ce-i cu Thorne? Dacă nu umblă și el după Jessica, sunt dispus să-mi mănânc pălăria.

– Nu jobenul gri, răspunse Avery, din nou îndurerat. Sună ca o rețetă pentru indigestie.

– Ce știi despre el? insistă Alexander.

– Aproape nimic, îi mărturisi Avery. Puțin mai mult, de fapt, decât știu despre contele dispărut. Are gusturi bune la cai și cabriolete. Face parte din spița aceea rară de muritori care poate reda o muzică minunată la pian, fără nici o educație oficială sau neoficială, dacă e s-o cred pe Jessica. Le trimite doamnelor pe care le admiră omagii printr-o singură floare, nu prin niște buchete atât de uriașe încât să fie nevoie de doi dintre lacheii mei ca să le care în salon. Cred, înainte de a putea să mă mai pisezi cu întrebările, că trebuie să-mi placă de el. Deși faptul că mi se cere să manifest vreun fel de afecțiune pentru o persoană din afara cercului meu familial are tendința de a mă plictisi.

– Ah! exclamă Alexander. Dar dacă Thorne reușește în ciuda opoziției, Netherby, va face parte din cercul tău familial, nu-i așa? Și va fi un Westcott prin căsătorie.

– Dar încă nu e, observă încet Avery. Te sfătuiesc să-ți bei cafeaua, Riverdale. Ai îngăduit deja să se așeze o pojghiță cenușie și dezgustătoare pe o ceașcă.

Alexander ridică ceașca și bău.

– Trebuie să mărturisesc că există un detaliu care toarnă apă rece peste bănuielile mele. Rochford îl cunoștea pe vărul lui, contele dispărut. Totuși, nu a arătat nici un semn de recunoaștere față de omul care a admis că are același prenume ca și contele.

– Ah, zise Avery. Dar am stabilit că Rochford e demn de încredere?

capitolul 11

Lady Vickers acceptă bucuroasă oferta lui Gabriel de a o însoți la petrecerea în aer liber de la Richmond la care fusese invitată să ia parte și la care fusese invitat și el.

– Casa are vedere spre râu, îi explică ea în trăsură, și grădina e splendidă. Mult mai spectaculoasă decât interiorul casei, pe care l-am găsit întotdeauna surprinzător de mohorât. Ți-ai închipui că cel care a proiectat-o, oricine ar fi fost el, s-ar fi gândit să insiste asupra unor ferestre mari, care să dea spre râu, nu? Și că ocupanții nu ar alege să acopere ferestrele cu perdele transparente care să le păstreze intimitatea? Intimitate față de cine, mă rog? De rațe? Totuși, serele în sine merită fiecare kilometru din călătoria asta plictisitoare. Nu trebuie să le ratezi, Gabriel. Sau grădina de trandafiri, care e extinsă pe trei niveluri. Dacă îți place să vâslești, sunt câteva bărci. Și mâncarea e întotdeauna îmbelșugată și delicioasă. Pateurile cu homari sunt la fel de bune ca oricare altele pe care le-am mâncat în alte părți.

– M-ați convins că mă voi distra. Dar aș fi fost încântat să vă însoțesc, doamnă, chiar dacă grădinile ar fi fost doar niște tufe cu iarbă veștedă de la marginea unei mlaștini, și nu s-ar fi servit decât prăjituri vechi și ceai botezat cu apă.

– Oh, seducător nerușinat! răspunse ea, râzând și bătându-l pe braț.

După ce ajunseră, nu o mai văzu prea mult. Ea îl prezentă amfitrioanei și câtorva persoane printre care și unora pe care le cunoscuse deja și apoi fu luată pe sus de două doamne mai vârstnice, ca să li se alăture prietenelor care găsiseră locuri la adăpostul unui stejar uriaș, jos lângă râu.

– Nu îți dorești să stai cu un grup de doamne vârstnice, Gabriel, îl informă Lady Vickers. Rămâi aici și distrează-te!

El se înclină în fața ei și îi făcu cu ochiul atunci când celelalte două doamne se întoarseră.

În următoarea jumătate de oră fu atras în câteva grupuri de invitați sus pe terasă, mai ales într-unul care includea o mamă și pe cele trei tinere fiice ale ei, una dintre ele însoțită de logodnic, un tânăr slăbănog și fără bărbie, care părea să aibă lavaliera prea strâns legată. Celelalte două zâmbeau prostește, chicoteau și roșeau și nu aveau altă conversație în afară de răspunsurile monosilabice pe care le ofereau la orice întrebare pusă de el.

Gabriel se trezi zâmbindu-le cu afecțiune și înțelegere în timp ce conversa cu mama lor și cu logodnicul. Observă că era copleșit din nou de sentimentul acela de unchi. Era oare considerat în mod serios ca posibil soț pentru fetele care de-abia depășiseră perioada copilăriei? Totul pe baza unui nedezvăluit trecut american și a unei averi neconfirmate – și a faptului că era finul lui Sir Trevor Vickers?

Lady Estelle Lamarr, care se plimba pe pajiștea de jos cu fratele ei, evaluase probabil situația dintr-o privire.

– Domnule Thorne, strigă ea, făcându-i semn cu mâna cu care nu ținea umbreluța deasupra capului, vino te rog să te plimbi cu noi! Mergem să ne uităm la bărci și să hotărâm dacă sunt sigure pentru o plimbare.

– Tu vei hotărî, Stell, spunea Bertrand Lamarr în timp ce Gabriel se apropie de ei. Tu ești cea care se teme atât de tare de apă, încât e o minune că te speli pe față.

Lady Estelle își trecu brațul pe sub brațul lui Gabriel.

– Necazul cu frații gemeni, domnule Thorne, zise ea, e că îți dezvăluie cele mai profunde și rușinoase secrete chiar oamenilor pe care încerci să-i impresionezi.

– Și dumneata încerci să mă impresionezi? întrebă Gabriel.

– Dar bineînțeles că da. Îți sunt sortită, nu-i așa, de toate mătușile și verișoarele din familia mea adoptivă? Oh, nu trebuie să arăți atât de îngrozit, Bertrand. Eu și domnul Thorne am avut o discuție sinceră despre toate astea aseară și ne-am înțeles perfect unul pe altul.

Gabriel schimbă un rânjet cu fratele pe deasupra capului ei.

– Mă grăbesc să adaug că nu eu am inițiat conversația aceea, îi zise Gabriel.

– Bineînțeles că nu, recunoscu Lady Estelle. Ești mult prea gentleman. Dar toată lumea care are ochi să vadă ar fi trebuit să observe aseară că e vorba despre Jessica și dumneata, domnule Thorne, nu despre mine și dumneata.

– *Stell!* o mustră fratele ei. Îl vei face pe domnul Thorne să roșească, și totul din cauză că a cântat aseară un duet la pian cu Jessica, duet care s-a terminat dezastruos, cu râsete. Și – ca să schimbăm subiectul – ți-ai dat seama? Am numărat cinci bărci, și nici una dintre ele nu e răsturnată. Nici una dintre ele nu se scufundă, nici nu se leagănă, scăpată de sub control. Nimeni din cei aflați în ele nu pare câtuși de puțin panicat.

– Dar de unde știm că nu ar trebui să fie șase bărci acolo? Unde, oh, unde e cea de-a șasea?

Gabriel râse.

Și vâslind în una dintre cele cinci bărci, văzu el, se afla Anthony Rochford. Așezată cu fața la el, într-o postură grațioasă și relaxată, era Lady Jessica Archer, întruchiparea frumuseții văratice într-o rochie diafană de un galben precum ciubotica-cucului, cu o umbrelută asortată, ridicată deasupra unei bonete de pai. Zâmbea și spunea ceva. Rochford – nici nu mai trebuia s-o spui – îi întorcea zâmbetul cu o intensitate orbitoare.

Lady Estelle îi văzuse și ea.

– Crezi, domnule Thorne, întrebă ea, că acel conte dispărut e într-adevăr mort? Sau a rămas ascuns din cauză că se teme de consecințele apariției sale?

– Dacă e mort, zise Gabriel, trebuie să fi murit tânăr. Asta te face să te întrebi de ce. Și de ce să se teamă dacă e nevinovat? Poate că nu are nimic de-a face cu ceea ce s-a întâmplat cu fiica vecinului sau cu moartea fratelui ei. Sau poate că a fost vinovat în ambele cazuri și era ticălosul cu inima cea mai neagră. Poate că a murit pur și simplu din cauza păcatelor lui. Poate nu vom știm niciodată răspunsurile. Ar fi atât de rău?

– Ar fi, într-adevăr, răspunse ea. Curiozitatea trebuie satisfăcută.

– Dar așa cum a remarcat tata aseară în drum spre casă, Stell, observă fratele ei, nu se cuvenea deloc ca Rochford să spună o asemenea poveste referitoare la propria familie. Și cu doamne de față. Nu pot decât să-i aplaud pe Alexander și Elizabeth că au schimbat intenționat subiectul, deși știu că tu nu voiai asta.

– Dar era o poveste atât de fascinantă, protestă ea. O femeie nedreptățită. Fratele ei nebun de furie. Imaginează-ți cum ar fi fost dacă ar fi fost vorba despre tine și despre mine, Bertrand. Un asasinat – o împușcătură în spate. Și presupusul ucigaș fugind ca să-și scape viața și dispărând de pe fața pământului, doar ca să devină în viitor un conte dispărut. Un conte pe cale de a fi declarat mort și înlocuit de alt candidat, mai virtuos. Un conte nou cu un fiu chipeș care o urmărește pe Jessica cu tot farmecul de care dispune. Nu m-am distrat atât de bine de ani buni. Și e o prostie să spui că o femeie e atât de sensibilă și delicată, încât nu poate auzi despre morți și scandaluri fără să leșine. Nu e de mirare că viețile noastre sunt adesea atât de plictisitoare. Pentru că i-am lăsat pe bărbați să decidă ce e bine pentru noi.

Ajunseră la malul râului și fură întâmpinați de alți invitați, care așteptau să se elibereze o barcă, îi priveau pe cei care se plimbau deja pe râu sau se bucurau pur și simplu de priveliște și de razele soarelui. Vicontesa Dirkson și doamna Westcott, mama contelui

de Riverdale, îi incluseră într-o conversație. În timp ce vorbeau, prima se uita gânditoare de la Gabriel la Lady Estelle, iar cea de-a doua îi privea radioasă și satisfăcută, de parcă ea ar fi fost singura răspunzătoare de faptul că erau împreună. Un domn și o domnișoară Keithley, tot frate și soră, veniră să vorbească cu Lamarr și Lady Estelle și îi fură prezentați lui Gabriel.

- Ah, americanul, zise Keithley în timp ce își scuturau mâinile. Am auzit multe despre dumneata. E o plăcere să te cunosc, Thorne.

Sora lui roși.

Mai într-o parte, la umbra întinsă a unui stejar uriaș, stătea Lady Vickers împreună cu alte patru doamne. Îi zâmbi lui Gabriel și îi făcu cu mâna, iar el răspunse la fel.

- Domnule Thorne, zise vicontesa, trăgându-l puțin deoparte, eu și Charles plănuim să organizăm o serată a noastră anul acesta, așa cum am făcut și anul trecut. Ne-a făcut foarte mare plăcere. Am avut și un mic concert, nimic foarte pretențios. Am avut un tenor solo, unul dintre prietenii lui Charles, care insistă întotdeauna pe nedrept că nu are nici un talent, și o harpistă care a cântat câteva melodii tradiționale galeze și m-a făcut să plâng, deși cânta în galeză și nu am înțeles o boabă. A fost și o mică orchestră de cameră – pian, vioară și violoncel. Am vorbit cu Charles despre dumneata după petrecerea lui Elizabeth și a lui Colin, și am fost amândoi de acord. Domnule Thorne, *poți* să vii anul acesta și să cânți pentru noi? Piesa de Bach pe care ai cântat-o în cealaltă seară și poate încă două sau trei?

Oh, Dumnezeule mare!

- Doamnă, sunt onorat. Dar în mod normal nu cânt în public, să știți. Și nu am o instruire specială. Nici măcar nu citesc partiturile.

- Oh, știu, zise ea, privindu-l radioasă. Asta face parte din farmecul dumitale. Ai un... Cum a formulat-o Charles? Ah, da. Ai un talent natural și rar. Te rog

să îl împărtășești cu noi la serata noastră. M-ai face foarte fericită.

Ea era o Westcott, mătușa lui Lady Jessica Archer, dacă își amintea bine, sora mamei ei. Era lipsită de maniere trufașe inerente restului familiei. Părea să aibă chiar un fel de umilință neliniștită. Avea și un zâmbet care trecea dincolo de simpla sociabilitate. Îi plăcu instinctiv Lady Dirkson. Dar în momentul de față își dorea ca naiba să nu-i fi plăcut.

Să *cânte* la o serată? Ca atracție specială la un concert improvizat care nu avea să fie deloc improvizat? Probabil nu va dormi o clipă până atunci. Și cum va exersa? Aveau un pian la hotel? Dacă era, el nu îl văzuse. Dar când exersase el vreodată? Dacă ar fi exersat, nu ar fi invitat oare dezastrul, de vreme ce și-ar fi pregătit mintea în mod conștient? Ori muzica lui nu venea din minte.

Vicontesa se uita la el cu ceea ce putea fi descris doar ca o speranță palpabilă.

– Aș fi onorat, doamnă. Dar nu vă așteptați la mare lucru. S-ar putea să vă ruinez toată serata. Trebuie să fi auzit cum s-a terminat duetul meu cu Lady Jessica. Doar erați acolo.

– Oh, *mulțumesc*, exclamă ea, împreunându-și mâinile la piept. Nu ai idee cât... Ți-am scris patru scrisori separate în dimineața aceasta și le-am rupt pe toate. Charles a râs de mine, dar nu a încercat să scrie el însuși una. O să-l caut imediat și o să-i spun despre triumful meu. O să mă laud chiar. Dar el va fi la fel de încântat ca și mine. Se întoarse să o cheme pe doamna Westcott, dar înainte de a pleca îi mai spuse ceva lui Gabriel. Iar duetul dumitale cu Jessica a mers foarte bine până v-ați hotărât să vă provocați unul pe altul cântând tot mai repede. M-ați făcut să râd, amândoi.

Două bărci ancoraseră la țărm. Una dintre ele fusese deja luată, și Lamarr o convingea pe domnișoara Keithley să urce cu el în cealaltă. Vicontesa și doamna

Westcott se îndreptau spre casă, probabil ca să-l găsească pe Charles, despre care Gabriel presupunea că era vicontele Dirkson. Lady Estelle, care conversa cu Keithley, se opri din ce spunea ca să îi strige pe Lady Jessica Archer și pe Rochford.

- Trebuie să-mi spui, domnule Rochford, zise ea, cum te simți plutind pe o întindere atât de mare de apă într-o ambarcațiune atât de fragilă.

- Dar nu e deloc fragilă, îi răspunse acesta. Și am o oarecare îndemânare cu vâslele. Lady Jessica a fost în perfectă siguranță cu mine, vă asigur. Dacă acest gentleman are de gând să vă ducă...

- Lady Jessica, zise Gabriel, întorcându-se spre ea. Mi s-a spus că nu trebuie să ratez cu nici un chip serele cât timp sunt aici. Ați fost deja înăuntru?

- Nu am fost, zise ea, rotind umbreluța galbenă ca pe un soare în miniatură deasupra bonetei de pai. Sunt pe cale de a merge?

- Da, confirmă el, oferindu-i brațul. Ne vedem mai târziu pe terasă pentru ceai, le spuse celor care rămâneau.

Timp de o clipă, Rochford păru hotărât să vină cu ei, dar Lady Estelle nu terminase cu el. Cu picioarele ferm plantate pe malul râului, îi puse o altă întrebare referitoare la bărci. În același timp, îi aruncă o privire maliţioasă lui Gabriel și își flutură degetele spre el, în semn de rămas-bun.

„O tânără lady foarte interesantă", se gândi el.

Putea simți căldura mâinii ei prin mânecă. Îi putea mirosi parfumul, sau era săpun? Orice ar fi fost, era un miros cald, plăcut. Îl observase și seara trecută, când se așezase alături de ea pe bancheta de la pian.

- Știi să înoți? o întrebă el.

Ea îl privi aparent surprinsă.

- Destul cât să mă țin deasupra apei dacă barca în care sunt se răstoarnă departe de țărm, răspunse ea. Dacă asta voiai să mă întrebi.

– Asta voiam. Mult prea mulți oameni își imaginează că e minunat de pitoresc și romantic să te plimbi cu barca pe un lac sau pe râu, fără să ia măcar în considerare pericolul foarte real de a se îneca.

– Acesta e felul dumitale de a-mi da de înțeles că arăt romantic și pitoresc chiar și acum, departe de apă? întrebă ea. Juca rolul unei mari doamne trufașe. Sau poate că nu juca deloc. Purtarea aceasta părea firească pentru ea.

– Nu. E modul meu de a-ți da de înțeles că mă bucur că poți înota.

– Prin urmare, siguranța mea contează pentru dumneata?

– Bineînțeles, de vreme ce am de gând să mă căsătoresc cu dumneata. Nu prea am cum să mă însor cu o mireasă moartă.

– Ah! Deci mai ai și acum intenția asta? Dar nu te temi că domnul Rochford mă va fura chiar de sub nasul dumitale?

– Nu.

– E foarte atent și foarte fermecător. Ca să nu mai vorbim despre cât e de chipeș.

– Am o părere mai bună despre inteligența dumitale.

– Dar va fi conte într-o zi.

– Poate.

Se așternu o scurtă tăcere, apoi ea vorbi din nou.

– Și dumneata, domnule *Gabriel* Thorne. Ce poți să-i oferi unei fiice și surori de duce? *Dumneata* vei fi conte într-o zi?

Se înșela, sau ea pronunțase mai apăsat prenumele lui?

În momentul acela se întâlniră cu Boris Wayne, unul dintre fiii lordului Molenor, și cu Adrian Sawyer, fiul vicontelui Dirkson. Fiecare avea o tânără lady de braț – tocmai cele două cu care încercase să converseze Gabriel mai devreme și dăduse greș. Urmă un schimb vesel de saluturi. Cei patru se îndreptau spre râu ca să vadă dacă mai era vreo barcă liberă.

– Noi mergem să vedem serele, le spuse Lady Jessica.

– Dacă aș fi în locul tău, nu m-aș deranja, Jess, o sfătui Boris Wayne. Noi venim de acolo și înăuntru e foarte cald și plin de oameni. Cine ar vrea să fie înghiontit de mulțime doar pentru plăcerea de a fierbe în suc propriu, privind șiruri după șiruri de portocali? Noi am stat trei minute în total.

– Două, spuse tânăra lady de la brațul lui. Și chicoti.

– Și jumătate – adăugă sora ei – și chicoti.

– Acolo e un ceas floral, le spuse Adrian Sawyer, arătând spre un gard viu înalt de lemn câinesc din dreapta, și o fântână impresionantă. Și acolo e grădina de trandafiri de lângă casă. Cineva mi-a spus că sunt o mie de flori, dar nu m-am oprit să le număr.

Surorile considerară că replica aceasta merita un alt val de chicoteli.

– Aerul e mai rece la râu, le spuse Lady Jessica. Distrați-vă cu bărcile!

Cei patru își continuară drumul, sporovăind și râzând.

– Erau mute când le-am întâlnit mai devreme, cu mama și sora lor mai mare, zise Gabriel. Chicoteau, dar, de altfel, erau mute.

– Fără îndoială că erau intimidate de grandoarea dumitale solemnă, observă Lady Jessica. Și de vârsta dumitale avansată.

– Crezi?

– Cred.

– Presupun că ar fi trebuit să-mi dau seama că, dacă serele mi-au fost recomandate mie, le-au fost recomandate și altora. Uităm de ele? Și mergem în schimb în grădina de trandafiri?

– Ca să vedem o mie de trandafiri? zise ea. Neapărat. Va fi o schimbare, după ce am văzut doar câte un singur trandafir.

– Și ai fost ofensată?

Ea întoarse capul și îl privi din nou. Umbreluța îi umbrea chipul cu un model dantelat de raze și umbre, sub

borul bonetei. Era foarte frumoasă. Nu era o observație originală, dar frumusețea ei era o sursă constantă de uimire pentru el.

– Nu, răspunse ea, ezitând. Chiar dimpotrivă.

Mulțimea părea să se adune pe terasă, și motivul deveni evident când se apropiară. Se pregătea ceaiul pe mese lungi acoperite cu fețe de masă albe, și arăta într-adevăr ca un veritabil ospăț, așa cum prezisese Lady Vickers. Servitorii așezau măsuțe și scaune pe ce mai rămăsese din terasă și pe pajiștea de jos.

– Ți-e foame? întrebă Gabriel.

– Aș prefera să merg în grădina de trandafiri.

Interesant. L-ar fi putut pierde cu ușurință în mulțimea care se aduna în jurul meselor cu mâncare – dacă ar fi dorit să o facă, bineînțeles. Se părea că nu dorea.

Se aștepta ca și grădina de trandafiri să fie aglomerată, și probabil că fusese până foarte recent. Acum era doar un grup pe terasa de jos, profund adâncit într-o conversație animată. Terasa a doua și cea de-a treia păreau pustii. Ceaiul fusese considerat mai interesant decât trandafirii.

Era o parte impresionantă a grădinii, care înconjura toată lățimea casei. Erau spaliere, arcade, garduri vii, straturi de flori, ziduri joase, peretele însuși al casei, și toate erau încărcate de trandafiri aflați în diverse stadii de înflorire. Un gard viu înalt, tuns cu precizie geometrică, se întindea pe toată lățimea terasei mai îndepărtate de casă, oferind impresia unei izolări profunde și realitatea unei frumuseți uluitoare. Chiar și sunetul vocilor și râsetelor era estompat aici.

– Cred, zise Lady Jessica, că așa miroase în rai.

Închise ochii și inspiră încet.

– Prin urmare, va trebui să fim virtuoși pentru tot restul vieții noastre, ca să ne putem bucura o veșnicie de el.

– Ceea ce ar putea fi stânjenitor, observă ea, deschizând ochii, dacă eu aș termina cu un alt soț și dumneata cu o altă soție.

– Imposibil.

– Întotdeauna faci ce vrei, domnule Thorne? întrebă ea, cuprinzând un trandafir galben în ambele mâini, deși fără să-l atingă, observă el.

– Numai în lucrurile importante.

– Și eu sunt importantă?

– Da.

Ea privi în jur până văzu o bancă din fier forjat lângă zidul casei, cu trandafirii lui cățărători, și se îndreptă spre ea. Se așeză și îi lăsă loc și lui. Terasa de sus era pavată cu cărămidă trandafirie. În mijloc era o mică fântână, cu un bazin de granit sculptat ca un trandafir complet deschis.

– Thorne e numele dumitale adevărat? îl întrebă ea.

Ah!

– Da.

– Nu Rochford?

– Nu.

Ea închise umbreluța și o lăsă pe bancă, lângă ea.

– Cred că minți.

– Crezi așadar că sunt contele de mult pierdut? Doar pentru că avem același prenume?

Ea se uită la el cum stătea lângă fântână, cu mâinile strânse la spate, și îl măsură cu privirea.

– Și ești? întrebă ea atât de încet, încât de-abia o auzi.

El îi întoarse privirea. La început, nu plănuise să păstreze secretul când hotărâse să vină la Londra, în loc să meargă direct la Brierley. Voise doar să fie mai pregătit pentru când avea să meargă acolo. Voise să arate ca un gentleman englez pentru calomniatori. Voise să angajeze un avocat bun și un agent și să găsească un administrator experimentat și demn de încredere. Voise să afle ce trebuia să facă pentru a-și dovedi identitatea și a-și reclama drepturile. Voise, poate, să afle dacă îl aștepta

vreo problemă – legală, adică –, deși nu credea că ar fi putut fi un lucru cu care să nu se descurce. Nu mai era băiatul speriat care fugise din Anglia cu treisprezece ani în urmă. Prea multe detalii erau incidentale, în cel mai bun caz, și avea un alibi decent, dar nu infailibil. Însă se putea să existe o problemă care să-l aștepte în orice caz, sub forma resentimentelor și chiar a ostilității fățișe din partea oamenilor care locuiau în vecinătatea domeniului Brierley. Avusese întotdeauna relații acceptabile cu aproape toată lumea, dar era posibil ca lucrurile să se fi schimbat la sfârșit și schimbarea să fi fost perpetuată de absența lui. Simțise că era înțelept să afle tot ce se putea înainte de a merge acolo, ca să știe exact cu ce se confrunta. Nu se aștepta ca Mary să știe ceva. Ducea o viață aproape de pustnică.

Prin urmare, nu avusese de gând să păstreze o mare taină. Dacă ar fi avut, și-ar fi schimbat cu siguranță prenumele care, deși nu unic, nu era nici comun. Se întrebă dacă Lady Jessica era singura care ghicise adevărul. Alți câțiva oameni, printre care însuși Anthony Rochford, auziseră cu o seară în urmă că se numea *Gabriel*.

Însă i se pusese o întrebare. Și nu avea rost să mintă. Minciunile erau de obicei fără rost.

– Thorne era numele mamei mele și al vărului ei din Boston. El m-a adoptat oficial ca fiu după ce am trăit acolo și am lucrat pentru el șase ani. Soția lui era moartă și nu avea copii. Numele meu a fost schimbat legal, cu deplinul meu consimțământ. Îl folosisem când am cumpărat biletul pentru America și l-am folosit cât timp am stat acolo. Aș prefera să fiu Thorne, nu Rochford, deși regret că dau dovadă de lipsă de respect față de tatăl meu, care era un om decent.

– Ești contele de Lyndale, zise ea, vorbind parcă mai mult pentru sine decât pentru el.

– Din păcate.

– De ce din păcate? întrebă ea, încruntându-se.

– Eram fericit în America. La Brierley nu am fost niciodată fericit.

– De ce te-ai întors, atunci? De ce nu i-ai lăsat pe toți să creadă în continuare că erai mort? Sau poate că încă ai de gând s-o faci. Poate că ai venit aici ca să te distrezi înainte de a te întoarce la viața care te face fericit. Dar nu, asta nu poate fi intenția dumitale. De ce să speri să te căsătorești cu mine dacă ai de gând să-ți reiei viața ca domnul Thorne, om de afaceri bogat din Boston? Dorința de a te căsători cu mine are sens doar dacă intenționezi să fii contele de Lyndale.

El se apropie de ea și rămase uitându-se în jos la ea un timp, înainte de a sprijini piciorul cu cizmă pe banchetă, alături de ea, și a-și așeza brațul pe coapsă.

– De ce m-am întors? Și de ce am hotărât să rămân? Numește-o datorie, dacă vrei, față de cei care lucrează – sau au lucrat – în casă și pe domeniu.

– Ai știut în tot timpul acesta că unchiul și vărul dumitale erau morți?

– În cea mai mare parte a timpului, da. Scrisorile nu traversează prea repede Atlanticul, îndeosebi iarna.

– Deci de ce acum? Doar pentru simpla plăcere satanică de a trezi speranța în omul care crede că e pe cale de a deveni conte și proprietar al domeniului Brierley și al averii care vine odată cu el? Și în fiul său? Și pentru a spulbera apoi aceste speranțe în ultimul moment posibil?

– Există o persoană la Brierley care îmi este și mi-a fost întotdeauna foarte dragă. Trăiește într-o căsuță în parcul care înconjoară casa. A fost amenințată că va fi evacuată atunci când noul conte va prelua moștenirea. Acesta plănuiește să creeze un lac pe terenul pe care se află căsuța ei. Plănuiește să utilizeze căsuța ca un fel de fantezie pitorească pe o insulă în mijlocul lacului. Ea nu are nimic, în afară de căsuța în sine și o mică alocație pe care i-a lăsat-o unchiul meu. Alocația i-a fost deja tăiată, deși la Brierley nu există nimeni care să aibă dreptul

legal de a lua această decizie. E pe cale de a rămâne pe drumuri, fără nici un mijloc de trai. Pentru Mary m-am întors, Lady Jessica.

Ea ridică privirea spre el, cu ochii mari și buzele ușor întredeschise.

– E sora răposatei mele mătuși, îi explică el. S-a născut cu o malformație la spate, la picior și la mână. Și primește la ea pisicile hoinare, câinii și orice creatură sălbatică necăjită care îi iese în cale. Grădinarii îi aduceau ocazional păsări rănite, iar ea le vindeca aripile și le elibera. Are o grădină care rivalizează cu aceasta în frumusețe, spuse el, arătând spre grădina din jur. Nu am cunoscut pe nimeni atât de mulțumit de viața lui sau atât de... *bun*. O iubesc. Nu în felul *acela*. O respect și o iubesc, și aș muri pentru ea.

Dumnezeule mare! De unde veniseră asemenea cuvinte? Se simți dintr-odată stupid. Însă Mary *merita* să fie onorată.

– Dar reiese că nu ai fost chemat să mori pentru ea, ci pur și simplu să vii acasă. Să renunți la tot ce iubeai de dragul ei. Ceea ce e tot un fel de moarte.

– Pentru prima dată de când o cunosc, a cerut ceva de la mine. Mi-a cerut să vin. Și aici sunt.

Rămase uimit dintr-odată când ochii ei, încă ațintiți asupra feței lui, deveniră strălucitori de lacrimi nevărsate. Ea își prinse buza de sus între dinți.

– Aș prefera să-mi mai păstrez puțin anonimatul, continuă el. Mi-ar plăcea să adun mai multe informații decât am deja. Se pare că Mary nu e singura care a fost făcută să sufere. Mă învinuiesc pentru că nu mi-am dat seama de pericolul acesta înainte de a veni aici – sau poate că am refuzat să mă gândesc la această posibilitate. Chiar nu sunt un înger, în ciuda prenumelui meu. Mai cred că mi-ar plăcea să-l întâlnesc din nou pe vărul meu înainte de a-i divulga adevărul. Cel pe cale de a deveni conte.

Ea își eliberă buza.

– De ce nu te-a recunoscut domnul Anthony Rochford?

– Nu m-a văzut niciodată până acum. Era doar un copil când am plecat în America. Ori de câte ori mama și tatăl lui veneau la Brierley, ceea ce se întâmpla destul de des, el era lăsat acasă.

O privi cum expira încet.

– Nu-ți voi dezvălui secretul, promise ea.

– Îți mulțumesc.

Ea își privi câteva momente mâinile întinse în poală, apoi fântâna, apoi se uită din nou la el. El îi susținu privirea.

– Ar trebui să fiu un nătărău îngrozitor ca să irosesc șansa de a-ți oferi puțin romantism într-un cadru atât de idilic.

Îi oferi timp pentru a-și întoarce capul sau a se ridica în picioare și a sugera să meargă să ia ceaiul pe terasă. Dar ea nu făcu nimic din toate astea. Își trecu limba peste buza de sus, cu un gest care sigur nu voia să fie provocator, deși îi atrase privirea spre gura ei. El se apropie și ridică din nou ochii spre ea. Ea îi întoarse privirea.

Și o sărută.

Fu o simplă atingere a buzelor. O atingere prelungită. Din momentul în care îi ceruse romantism pentru a avea o șansă cu ea, simțise că ea nu ar fi privit cu ochi buni nici o încercare de a-i cuceri inima în mod furtunos. Își dăduse seama că inima ei nu era ușor de cucerit. De aici venise trandafirul unic pe care i-l trimitea în fiecare dimineață și muzica pe care o cântase pentru ea seara trecută și duetul. Și atingerea degetului ei mic cu degetul lui, deși în asta nu fusese nimic deliberat sau plănuit.

Și de aici acest sărut, care nu era aproape deloc un sărut, numai că făcuse lucruri ciudate cu trupul lui, cu inima și mintea lui, lucruri pe care nu le făcuseră niciodată îmbrățișări mult mai lascive cu alte femei. Îl transportase cumva într-un spațiu fizic, care nu era nici al lui,

nici al ei, ci ceva fără nume. Fusese șocant, inexplicabil de intim.

Și voia mai mult. Pe Dumnezeul lui că voia mai mult.

Nu luă mai mult, mulțumindu-se să-i atingă maxilarul cu vârful degetelor, iar când își trase capul înapoi și se uită din nou în ochii ei, își trecu ușor degetul mare peste buzele ei ușor despărțite.

Ea zâmbi fulgerător și dădu capul pe spate.

– Ai o idee ciudată despre romantism, domnule Thorne, zise ea.

Dar nu spuse la ce se referea, iar el nu o întrebă.

– Dacă nu mergem repede la ceai, anunță el, mâncarea va fi dusă înapoi în casă și noi vom rămâne flămânzi.

– Și asta ar fi o soartă înspăimântătoare. Să mergem neapărat. Cred că mama se întreabă deja unde sunt.

– Mai ales dacă l-a văzut pe Rochford și tu nu erai cu el. Să înțeleg că familia ta încearcă să promoveze o uniune între voi doi?

– Exact așa cum încearcă să promoveze una între tine și Estelle. Calitatea de membru al familiei Westcott poate fi uneori o grea încercare. Și o mare bucurie. Frecvent frustrantă și nesfârșit de amuzantă.

– De-abia aștept să fac parte din ea, declară el, luându-și degetele de pe maxilarul ei și punând din nou piciorul în pământ.

– Ai luat-o de la capăt. Iar faci presupuneri.

Însă de data asta nu părea supărată pe el.

capitolul 12

Domnul Rochford era așteptat la Archer House. Implorase să i se acorde această onoare, și îi fusese acordată. Jessica purta una dintre noile ei rochii, una din muselină înflorată pe care o considera mai potrivită pentru o petrecere în aer liber precum cea la care luase parte alaltăieri. Dar mama ei sugerase s-o poarte astăzi. Tot

mama venise personal în budoarul ei pentru a-i sugera lui Ruth să îi aranjeze părul în creștet ca de obicei, dar puțin mai înzorzonat decât se obișnuia în timpul zilei, poate cu câțiva zulufi care să se onduleze peste urechi și pe gât. Ruth făcuse o treabă perfectă, ca de obicei.

Anna se dusese cu verișoara Elizabeth și cu toți copiii lor, cu excepția lui Beatrice, să o viziteze pe Wren și pe copiii ei. Jessica stătea în salon cu mama ei când auzi că sosea domnul Rochford. Însă nu se aștepta să-i audă pașii pe scări. Nu venea să o viziteze pe ea. Nu încă. Ceruse să fie primit de Avery.

Seara trecută, la o serată literară la care Jessica luase parte pentru că era organizată de una dintre prietenele ei, domnul Rochford se așezase alături de ea pentru prima lectură și refuzase să se miște din loc după aceea. La asemenea evenimente lumea obișnuia să circule, să se miște prin încăpere între lecturarea unui poem sau a unei povestiri, discutându-i meritele și conversând asupra altor subiecte literare cu ceilalți invitați. Domnul Rochford o urmase pe Jessica oriunde mergea și se așezase lângă ea ori de câte ori se așeza pentru altă lectură, chiar dacă ea alesese de fiecare dată un alt scaun.

Ei i se păru iritant și nu se îndoi că lucrul fusese observat și comentat. Îi părea și puțin rău pentru el, pentru că știa că îl aștepta o dezamăgire de proporții colosale. Dar și el era un mincinos. Pretinsese că îl cunoscuse pe Gabriel Rochford în copilărie, și nu era așa. Și dacă mințise cu asta, puteai avea încredere în vreun detaliu al poveștii pe care o spusese?

În dimineața aceasta, domnul Rochford trimisese o cerere oficială scrisă, solicitând să-i fie acordată o jumătate de oră din neprețuitul timp al ducelui de Netherby, la două după-amiaza.

– E foarte chipeș, Jessica, zise mama ei acum. Și arătos. Și fermecător.

– Da, încuviință Jessica. Le are pe toate trei, mamă.

– Și eligibil, adăugă mama ei.

– Da.

Uneori era cam greu să păstrezi un secret.

– Și tânăr.

Patru alți domni ajunseseră în punctul de a-l vizita oficial pe Avery în ultimii șase ani. Ultimul era cam aproape de 50 de ani – mai bătrân decât mama ei. După ce ea îl refuzase, Avery observase în modul acela distant și plictisit al lui că, dacă l-ar fi acceptat, ar fi închis-o în camera ei cu pâine și cu apă până în ziua nunții.

– Da, răspunse ea acum. Probabil că e de vârsta mea. Poate chiar puțin mai tânăr.

– Ai 25 de ani, Jessica, spuse mama ei. Părea cam disperată. Ar fi o pereche foarte bună pentru tine, chiar dacă s-ar putea să treacă ani buni înainte ca domnul Rochford să moștenească titlul de la tatăl său. Ai putea fi fericită. Cu siguranță.

– Nu știm sigur că e pe cale de a face o ofertă, mamă.

– Oh, haide, râse mama ei. Ești *agitată*, Jessica? Îți *place* de el?

– Nu îmi *displace*, răspunse Jessica și speră că nu mințea pe față.

Ar fi fost nedrept să-l urască. El se străduia din răsputeri. Era de înțeles că îi lipsea ceva din lustrul orașului. Era prima lui vizită la Londra, la urma urmei. Prima dată când gusta viața trăită în sânul înaltei societăți. Făcea tot ce putea mai bine. Și cu siguranță că avea să învețe. Dar... era un mincinos. Și fusese o minciună atât de inutilă dacă credea, cum fără îndoială se întâmpla, că vărul lui era mort.

– Sper, zise mama ei, că nu umbli după domnul Thorne, Jessica.

Să *umble* după el? Nu flirtase niciodată pe față cu cineva, în toată viața ei.

– Nu umblu, răspunse ea.

Dar se gândi la trandafirul roz de astăzi, în vaza îngustă de cristal de lângă patul ei de sus, și la cel de ieri – galben, probabil ca un ecou al rochiei pe care o purtase

la petrecerea în aer liber sau la trandafirul pe care îl cuprinsese în palme în grădina de trandafiri. Și la toți ceilalți, în diferite nuanțe de roz, presați ca să nu devină cafenii la margini și să se ofilească și să moară. Și se gândi la sărutul acela, despre care realizase doar după aceea că nu fusese nici pe departe lasciv, deși fiecare parte a trupului ei, din creștetul capului până în vârfurile picioarelor, se topise de intimitatea lui pur senzuală.

– Nu *umblu* după nimeni, mamă, și pot să-ți promit fără grijă că nu o voi face niciodată.

– Am folosit un cuvânt greșit, recunoscu mama ei cu un oftat. Bineînțeles că nu umbli. Nu-i nevoie. Fără să-mi bat deloc capul, mă pot gândi la o duzină de bărbați care ar cădea în genunchi la o singură privire încurajatoare din partea ta. Dar te... *interesează* domnul Thorne?

Jessica se temea că avea să se mărite cu el.

Se *temea?*

Putea fi un violator și un criminal. Nu îl întrebase, și acum i se părea ciudat că nu o făcuse. Se temuse de răspuns? Părea ciudat că, după ce dăduse la o parte atât de mulți candidați vrednici de mâna ei, se gândea în mod serios să fie curtată de un bărbat care se putea să fi comis două dintre cele mai rele crime imaginabile. Dar... Oh, dar se întorsese din America nu pentru că era contele de Lyndale și proprietarul unei case probabil grandioase și al unui domeniu și al unei averi considerabile. În cei mai bine de șase ani care trecuseră de la moartea unchiului său nu fusese ispitit de aceste lucruri. Fusese fericit în America. Chiar folosise cuvântul acela – *fericit*. Se întorsese pentru că o femeie solitară, care se născuse cu provocări fizice severe, era pe cale de a fi dată afară din modesta ei căsuță de un om care ar fi devenit conte dacă domnul Thorne nu s-ar fi întors. Renunțase la tot ce îi era drag, poate pentru totdeauna, de dragul unei femei. Pentru că o iubea – deși nu într-un mod romantic.

Putea un asemenea om să fie un violator? Un criminal?

Dar avea doar cuvântul lui...

Și avea doar cuvântul domnului Rochford...

Pe care să-l creadă? Nici măcar nu îi pusese domnului Thorne întrebările importante.

– Îmi place de el, mamă, fu jalnicul ei răspuns la întrebarea mamei sale.

– Nu știm nimic despre descendența lui, în afară de faptul că e cumva rudă cu Lady Vickers. Nu putem fi nici măcar sigure că e bogat, deși frecventează cei mai buni croitori și cizmari și se pare că a tras la un hotel scump. Însă ar putea fi înglodat în datorii, fără ca noi să știm nimic. Și dacă și-a făcut averea din *comerț*, s-ar putea să nu atingă standardul acceptabil, chiar dacă e un gentleman. Nu pentru fiica tatălui tău, cel puțin.

– Mamă, zise ea zâmbind, nu domnul Thorne e jos cu Avery.

Nu, nu era.

Se gândise că ar fi putut veni ieri, după ce o sărutase la petrecerea în aer liber. Oh, nu ca să facă o cerere oficială, dar poate ca să o ducă la o plimbare cu trăsura sau pe jos în parc. Când Avery spusese de dimineață că un gentleman îi ceruse o jumătate de oră din timpul său, se gândise că ar putea să fie domnul Thorne. Începuse să se cam satur de trandafiri și tăcere. Deși fusese și interludiul magic de la pian, la petrecerea oferită de Elizabeth și Colin. Da, magic. Și mai fusese și grădina de trandafiri de la petrecerea în aer liber, și sărutul acela. Nu chiar primul ei sărut, dar... Oh, unde *era* omul acela? Nu voia doar romantism. Voia...

Oh, voia să îi fie asediată inima.

– Ai dreptate, zise mama ei, râzând. Și dacă ar fi, cred că Avery l-ar expedia rapid. Nu ar fi dispus să-ți permită să te căsătorești cu un negustor, chiar cu unul care e gentleman prin naștere. Nu că ai avea nevoie de permisiunea lui, desigur, dar ar fi bine s-o ai când te vei *hotărî*

să te căsătorești. Avery are părțile lui amuzante, dar eu nu m-aș îndoi niciodată de judecata lui.

Când termină de vorbit, ușa salonului se deschise, și Avery intră în încăpere. În timp ce majordomul închidea ușa după el, își duse monoclul la ochi și o măsură pe Jessica prin el. Pură afectare, desigur. Vederea lui Avery era cât se poate de bună.

- Arăți remarcabil de dichisită, Jess.

- Îți mulțumesc, răspunse ea și dădu să se ridice în picioare.

Trebuia să coboare și să termine cu asta. Însă Avery ridică mâna, oprind-o, și lăsă jos monoclul.

- Rochford a cerut o jumătate de oră și a primit exact asta. Misiunea lui s-ar fi putut termina mai repede, dar are tendința de a înveli ceea ce vrea să spună într-un limbaj foarte înflorit. Vrea să îți transmită un titlu de contesă cândva în viitor, Jess.

- Da, răspunse ea. Mă duc jos să vorbesc cu el.

- Ah. L-aș fi reținut dacă aș fi știut că ești dornică să vorbești cu el. Din nefericire, a plecat.

- A plecat? repetă mama Jessicăi. Cu siguranță că nu l-ai refuzat, Avery.

Avery ridică din sprâncene.

- Nu am puterea de a face un asemenea lucru, mamă. Datoria mea ca tutore al Jessicăi s-a sfârșit acum patru ani, fapt care mi-a adus la fel de multă ușurare ca și ei. Însă bărbații care doresc să se căsătorească cu ea par să se simtă obligați să-mi ceară măcar binecuvântarea, dacă nu permisiunea. Asta a vrut să obțină și Rochford. A dat greș și a plecat. M-am oferit să-l aduc sus ca să vă prezinte respectele lui oricum, dar părea scos din fire și a plecat imediat. Eforturile tale de a arăta cât se poate de bine au fost zadarnice, Jess. Poate că ar fi mai bine să vă duc pe amândouă la Gunter's pentru o înghețată.

- Avery, zise mama Jessicăi. Ești nesuferit în mod intenționat. De ce, mă rog, nu ai binecuvântat curtarea

din partea domnului Rochford? Trebuie să știi că asta speră toată familia ei.

– *Toată?* repetă el, încruntându-se. Și eu nu sunt măcar membru onorific al familiei Westcott, mamă, ca fiu vitreg al tău? Și ca soț al Annei? Mă rănești.

– În caz că nici unul dintre voi nu a observat, interveni Jessica cam țâfnoasă, sunt și eu aici. Aș fi recunoscătoare dacă nu ați continua să vorbiți despre treburile mele de parcă nu aș fi. De ce nu ți-ai oferit binecuvântarea, Avery?

El își îndreptă atenția asupra ei.

– Nu pot spune cu toată sinceritatea, Jess, că ar fi avut binecuvântarea mea în alte împrejurări. Nu dacă nu ar pierde câțiva dinți. Dar asta ar putea cere niște extracții dureroase, și nu aș putea dori asta nici celui mai rău dușman.

Mama Jessicăi țâțâi enervată din limbă și ridică privirea spre tavan. Jessica nu se putu abține să nu rânjească răutăcios.

– L-am informat, continuă Avery, că va avea binecuvântarea mea oficială de a-ți vorbi cel puțin în casa mea, atunci când va putea oferi în fapt ceea ce a oferit în după-amiaza aceasta doar în teorie. Contele de Lyndale trăiește încă oficial. Când va fi mort oficial și tatăl lui Rochford va primi titlul, atunci Rochford însuși va fi un pretendent eligibil la mâna surorii mele vitrege. Dar înainte de a bate din picioare de furie din cauza îngâmfării mele, Jess, pot să-ți reamintesc că știu foarte bine că tu nu ai nevoie de permisiunea mea? Sper doar că îmi vei asculta sfatul.

– Crezi, atunci, îl întrebă ea, că dispărutul conte de Lyndale încă trăiește?

– Nu e vorba dacă cred sau nu. Vorbesc doar despre fapte, și adevărul e că prezentul conte trăiește până e declarat mort de autoritățile competente.

Jessica văzu că o privea foarte direct, iar ochii lui, în mod normal adormiți, erau neobișnuit de ageri. „Știe",

e gândi ea. „Sau, dacă nu știe, bănuiește. Și dacă bănuiește, va depista până la urmă adevărul." Avery avea nodul lui de a face asta.

– Nu pot să refuz oferta unei înghețate la Gunter's, îi spuse ea.

El oftă.

– Mă temeam de asta.

Mama ei se uită de la unul la altul și își ridică din nou ochii în tavan.

În ziua următoare petrecerii în aer liber, Gabriel făcu aranjamente pentru a-și păstra apartamentul de la hotelul din Londra, deși nu se aștepta să se întoarcă în săptămâna următoare. Aranjă să fie trimiși trandafiri roz însoțiți de cărți de vizită semnate la Archer House în fiecare dimineață din săptămâna următoare. Îi informă pe Sir Trevor, pe Lady Vickers și pe Bertie că avea să lipsească din oraș cel mult o săptămână. Apoi își luă cabrioleta și perechea de cai, valetul și rândașul și porni spre nord.

Simon Norton îl informase că satul se numea Lilyvale și era la aproximativ 45 de kilometri, în sud-estul domeniului Brierley. Acolo locuia Ginsberg cu fiica și ginerele lui, într-o fermă pe care o arendase cu mai bine de doisprezece ani în urmă. Informația era de mâna a doua, chiar de mâna a treia atunci când ajunsese la urechile lui Norton, dar Gabriel hotărâse să se încreadă în ea. Dacă se dovedea falsă, pierdea câteva zile. Nu era capătul lumii.

Informația se dovedi a nu fi falsă. Ginsberg trăia într-o casă mărișoară din centrul unei ferme care părea bine îngrijită. În jurul casei era o grădină aranjată, care se mândrea cu flori și legume, și o întindere de fân proaspăt cosit. Doi copii mici, un băiețel și o fetiță, țipau pe întinderea aceasta când sosi Gabriel, implicați într-un joc zgomotos. Un băiat mai mare, probabil

supraveghetorul lor onorific, era întins pe o parte în iarbă, sprijinit într-un cot, cu capul în mână. Citea.

Copiii se opriră ca să se holbeze, iar băiatul mai mare ridică privirea din carte.

– Bună dimineața, domnule, spuse el.

– Am venit în vizită la doamna Clark, zise Gabriel. E mama ta?

Băiatul se ridică în șezut și își încrucișă picioarele.

– Cine să-i spun că o vizitează, domnule? întrebă el.

Însă băiatul mai mic, mai puțin preocupat de finețurile ospitalității, își luase deja picioarele la spinare și se îndrepta ca săgeata spre casă. Deschise ușa, trântind-o de peretele dinăuntru, și țipă.

– Mamă. A venit cineva să te vadă.

Fetița porni fuguța în urma lui. Băiatul mai mare râse și se scărpină în cap.

– Vă cer iertare, domnule, zise el în timp ce se ridica în picioare. Astăzi sunt ca o pereche de animale sălbatice. Asta se întâmplă din cauză că au fost închiși toată ziua de ieri în casă, din pricina ploii.

Gabriel știa totul despre ploaie. Își condusese cabrioleta prin ea.

– Sunt o veche cunoștință a mamei tale, îi explică el. Și da, se gândi, băiatul trebuie să aibă cam 12 ani. Locuiesc nu departe de aici, la o zi sau două, și am venit să-mi prezint omagiile. Întreab-o, te rog, dacă are timp să-l vadă pe Gabriel Rochford.

– Da, domnule Rochford.

Băiatul se întoarse și o luă înaintea lui spre casă.

Totuși, înainte de a ajunge, o femeie apăru în prag. Era puțin mai plinuță și mult mai în vârstă decât cu ultima ocazie în care o văzuse Gabriel – pe atunci avea 17 ani. Însă avea încă părul blond și era drăguță. Fetița se agățase de fustele ei și trăgea cu ochiul la Gabriel. Băiețelul țopăi din nou afară, sărind cu ambele picioare pe trepte.

– Penny, zise Gabriel, scoțându-și pălăria.

Ea se uită absentă la el câteva momente, apoi își duse o mână la gât.

- Gabriel? întrebă ea, cu o voce aproape șoptită. Oh, Dumnezeule mare, tu ești. Mi s-a spus că ești mort.

- Cine e, mamă? întrebă băiețelul, sărind pe loc.

Ea se uită în jos la copil și clipi, de parcă ar fi uitat cine era.

- Fii atent la maniere, Wilbur! Fă-i o plecăciune domnului Rochford și urcă în camera copiilor. Amelia, du-te și tu! Kendall, du-i sus, te rog, și rămâi cu ei acolo până te chem.

- Of, mamă, se plânse băiețelul. Nu ne putem juca afară?

- Fă ce ți se spune, răspunse ea ferm.

- Haideți, puștilor, zise băiatul mai mare. Pariez că vă bat pe amândoi la bețișoare.

- Ba nu, răspunseră cei doi în cor, apoi fetița îl prinse de mână.

În timp ce copiii se îndreptau spre scara care se zărea peste umărul mamei lor, un bărbat vârstnic se apropie de ușă. Când îl văzu pe Gabriel se opri brusc, iar privirea i se îngustă și se înăspri.

- Domnule Ginsberg, îl salută Gabriel.

- Am auzit că ai murit, răspunse acesta. Apoi continuă, cu nările umflate și o furie abia stăpânită. Mai bine ar fi fost să fie așa.

- Tată, te rog, spuse Penelope. Așteaptă până ajung copiii sus.

Nici unul dintre ei nu se mișcă până nu se auzi o ușă închizându-se și nu se mai auziră glasurile copiilor. Roșeața invadă gâtul și fața lui Penelope. Nările tatălui ei rămaseră umflate.

- Vino în camera de zi, Gabriel, spuse ea. Și te-am numit incorect în fața copiilor, nu? Ești contele de Lyndale.

- Nu îl primesc pe omul acesta în casa mea, declară tatăl ei. Trimit după ajutorul de șerif dacă nu pleacă

imediat de pe proprietatea mea. Locul lui e într-o celulă, așteptând să fie pregătită spânzurătoarea.

– Te rog, tată, spuse ea, închizând ochii o clipă. Lasă-ne să vorbim despre asta în particular!

– Nu l-am ucis pe fiul dumneavoastră, domnule, spuse Gabriel. Era prietenul meu.

Ginsberg, cu părul alb și spatele drept, bătrân pentru vârsta lui, se uită urât la el o clipă nesfârșită, în tăcere, și apoi se întoarse și se îndreptă spre o cameră care se dovedi a fi camera de zi. Gabriel o urmă pe Penelope înăuntru și închise ușa. Tatăl ei se duse lângă geam și se uită afară, cu mâinile încleștate la spate.

– Gabriel, spuse din nou Penelope, noi am auzit că ai murit.

– Nu am murit, le spuse el. Nici unul dintre ei nu se așeză. Probabil că și tu îți doreai să fiu mort.

Ginsberg mormăi, dar nu spuse nimic. Penelope duse din nou mâna la gât.

– Am plecat, continuă Gabriel. Mă gândeam de ceva timp să plec, dar am fost îmboldit de ce se întâmplase. Eram un băiat speriat și mi se părea că aveam motive reale de frică. Dacă aș fi rămas, poate că tu ai fi clarificat una dintre neînțelegeri, Penny. Totuși, cred că nu ai făcut-o după ce am plecat.

Ea se prinse de gât și închise ochii din nou. Ginsberg se întoarse rapid de la fereastră, cu chipul transformat într-o mască furioasă.

– Nu o să încerci să negi... începu el, dar fiica lui îl întrerupse:

– Te rog, tată.

Lui Gabriel îi trecu prin minte că ar fi putut încerca să vorbească cu ea între patru ochi. Dar nu îi părea rău că n-o făcuse. Propria furie fusese suprimată vreme de ani întregi, dar se trezise din nou acum. El și Penny fuseseră drăguți – și da, acesta era cel mai potrivit cuvânt pentru doi tineri inocenți care fuseseră rareori singuri și nu făcuseră niciodată ceva mai îndrăzneț

lecât să se țină de mână când puteau și să împărtășească le două ori un sărut foarte scurt și cast. Pentru nume-e lui Dumnezeu, ea avea 17 ani, iar el, 19. Fuseseră niște copii.

- Băiatul căruia i-ai spus Kendall e fiul tău? întrebă Gabriel. Cine e tatăl, Penny?

Ea scoase un sunet profund de nefericire din gât. Ginsberg făcu un pas amenințător în față, doar ca să fie oprit de mâna ei ridicată.

- Nu am spus niciodată că ai fost tu, îi zise ea lui Gabriel. Am lăsat să se înțeleagă că erai. Părea... prefe-rabil. M-am gândit că tata avea să te convingă să te căsătorești cu mine, și nu credeam că te-ai fi supărat cu adevărat. Credeam că mă plăceai și că ai fi făcut asta pentru mine, când ți-aș fi explicat.

Dumnezeule mare!

- *Ce naiba!* mugi Ginsberg.

Din nou, mâna ei ridicată îl opri.

- Și apoi totul mi-a scăpat de sub control. Orson a plecat furios să te găsească și să te tragă la răspundere - pentru că el credea că erai răspunzător. Și apoi tu l-ai ucis. Oh, Dumnezeule mare, mi se părea că o să-mi ies din minți. Nu știam ce să fac. Aveam 17 ani. Nici măcar împliniți. Am provocat moartea propriului frate, Gabriel, la fel de sigur de parcă aș fi apăsat pe trăgaci. Am crezut întotdeauna că așa am făcut și că eram responsabilă de faptul că tu deveniseși un ucigaș. Dar știu că trebuie să fi fost un accident. El a fost împușcat în spate. Tu nu aveai cum să faci asta intenționat. Oh, Dumnezeule mare!

- Nu l-am ucis pe Orson, declară Gabriel.

Ea îl privi cu ochi brusc sălbăticiți, mușcându-și tare buza de jos.

- Ce... începu Ginsberg.

- Cine e tatăl copilului tău mai mare, Penny? întrebă din nou Gabriel.

Ea respiră zgomotos, închise o clipă ochii și vorbi:

– Mă duceam la Brierley cu o prăjitură pe care o făcuse mama pentru mătușa ta. Se simțea cam rău. Și ei erau în parc. Cred că veneau de la tavernă. Păreau... beți. Mergeau pe două cărări și râdeau și... nu m-am putut ascunde suficient de repede. Unul dintre ei... A încercat să flirteze cu mine, dar când nu a funcționat a început să mă sărute, în timp ce celălalt râdea și îi spunea că eram fata ta – *fata lui Gabe*, zicea el. Și apoi primul bărbat a râs și mi-a spus că aveam nevoie de un bărbat adevărat. Și apoi el... Și celălalt nu l-a oprit. Râdea doar. Era căsătorit. Vreau să zic cel care... Nu s-ar fi putut căsători cu mine.

– Numele lui? întrebă încet Gabriel.

Dar bineînțeles că îl știa.

Vărul lui Philip fusese un om de o moralitate îndoielnică, beat adesea, în tot timpul în care îl cunoscuse Gabriel. Se spunea – și Gabriel o credea – că nici o slujnică sau fată de fermier nu era în siguranță atunci când el era băut.

Manley fusese altul exact la fel. Era cu cinci ani mai mare decât Philip, dar erau prieteni și venea adesea la Brierley și stătea, uneori câteva săptămâni la rând.

În momentul în care Gabriel plecase în America, amândoi erau căsătoriți și aveau copii, dar faptul acesta nu îl schimbase. Copilul lui Manley era lăsat acasă ori de câte ori își aducea soția la Brierley, iar cele două soții erau lăsate acasă să se amuze una cu alta în timp ce bărbații se îmbătau în sat și mergeau la vânătoare în afara sezonului și făceau ochi dulci femeilor tinere din sat, căsătorite și tinere, și se comportau necuviincios în general. Stăpânii de la conac. Care aveau dreptul să ia orice sau pe oricine li se năzărea.

Gabriel nu îi putuse suporta niciodată, sentiment pe care ei i-l întorceau fățiș. Le făcea întotdeauna mare plăcere să dea vina pe el pentru unele dintre lucrurile idioate pe care le făceau – bărbați adulți care se purtau ca niște băieți bătăuși. Iar unchiul său, aspru și autocratic,

dar foarte mărginit, după cum îl considerase întotdeauna Gabriel, nu fusese în stare sau nu voise să vadă cum erau de fapt fiul său și vărul fiului său. Era întotdeauna dispus să-i creadă pe cuvânt și să-l pedepsească pe Gabriel.

- Numele lui, Penny?

Ginsberg părea gata să explodeze, dar își ținu cumpătul și rămase unde era, privind țintă dușumeaua.

Penelope trase aer adânc, cutremurător.

- Domnul Manley Rochford.

Capul lui Ginsberg se dădu pe spate de parcă ar fi primit un pumn zdravăn în bărbie. Ochii i se închiseră repede, iar fața i se albi ca varul.

- A venit la înmormântarea lui Orson, murmură el.

- Nu ai spus nimănui despre asta până acum, Penny? întrebă Gabriel.

- Ba da. I-am spus domnului Clark – soțul meu – înainte de a mă căsători cu el.

- Dar lui nu i s-a părut necesar să aibă grijă ca Manley Rochford să fie închis și acuzat de viol și probabil și de crimă?

Ea se încruntă.

- Dar tu l-ai ucis pe Orson. El se dusese să se confrunte cu tine.

- Nu m-a găsit. Eram cu Mary Beck. I se adusese o căprioară cu un picior rupt, iar eu am ajutat-o să-i pună atele și să-l lege. Când am ajuns în cele din urmă acasă, m-am confruntat cu trei lucruri. Tu erai însărcinată. Orson era mort, împușcat în spate. Și eu eram vinovat de ambele lucruri. Tu recunoscuseși primul lucru, iar Philip și Manley fuseseră martori la cel de-al doilea, de la distanță. Fuseseră prea departe, bineînțeles, ca să prevină împușcătura. Unchiul meu, văzându-și familia confruntată cu un scandal teribil, m-a sfătuit să fug cât mai puteam. Și am fugit înainte de a mă putea gândi. Nu a fost cel mai înțelept lucru, bineînțeles, dar aveam 19 ani. Și erau oameni gata să jure că eram vinovat

de fiecare acuzație – tu, pe de o parte, Manley și Philip, propriii mei veri, de cealaltă.

Ginsberg se târî până la un scaun și se lăsă să cadă greoi pe el.

– Îmi pare atât de rău, Gabriel, spuse Penelope. Atât de rău. Dar ei te-au *văzut* omorându-l pe Orson.

– Doi bărbați. Dintre care unul te-a violat, iar celălalt era prezent când s-a întâmplat, dar nu a făcut nimic ca să-l oprească. Totuși, tu crezi ce au spus ei despre moartea fratelui tău – și a *prietenului meu?* Ai crezut de atunci încoace că eu l-am *împușcat în spate?*

– Ai fugit. Ce trebuia să cred? Am crezut întotdeauna că trebuie să fi fost un accident, că nu ai vrut să-l omori. Dar... tu ai fugit.

– Mă duc acasă la Brierley. Nu imediat, dar în curând. S-ar putea să am nevoie să spui povestea asta și altor oameni, Penny. Sau măcar să pot spune altor oameni că pot confirma adevărul poveștii mele vorbind cu tine.

Ea clătina din cap, cu ochii mari.

– Nu sunt vinovat de viol, nici nu sunt tatăl fiului tău. Sunt nevinovat de moartea – sau uciderea – fratelui tău.

Ginsberg gemu încetișor în mâna cu care își acoperise fața.

– Povestea trebuie spusă cumva, continuă Gabriel. A devenit necesar să merg acasă la Brierley. Am lucruri de făcut acolo, și nu vreau să fiu împiedicat de vechi presupuneri și acuzații din cauza cărora s-ar putea să mi se impună până la urmă să-mi apăr viața la tribunal. Nu vreau să fiu silit să înfrunt ostilitatea vecinilor sceptici. Nu vreau ca Manley Rochford să locuiască în continuare la Brierley și să-și folosească poziția ca să obțină ce vrea acolo, distrugând vieți inocente. Nici tu nu ar trebui să vrei asta, Penny, cu siguranță. O să mă opresc la hanul de poștă care e la trei kilometri distanță de acolo. Nu-mi amintesc nicidecum cum se chema, dar tu trebuie să știi la ce mă refer. Dacă alegi să scrii povestea pe care mi-ai

spus-o în dimineața asta și să o trimiți acolo, poate că vei scăpa cu atât și nu va veni nimeni aici să-ți pună întrebări.

Se așternu tăcerea, iar el așteptă.

– O să-l întreb pe domnul Clark ce să fac, zise ea. Nu. O s-o fac. O să trimit un servitor.

El încuviință scurt și se întoarse spre tatăl ei, care stătea încă prăbușit pe scaun, cu fața ascunsă în palme.

– Bună ziua și dumneavoastră, domnule, zise el. Nu am venit să stârnesc probleme. Am venit doar ca să descopăr adevărul și să-mi construiesc apărarea, dacă va fi necesar.

Domnul Ginsberg nu răspunse. Penelope nu mai avu nimic de spus. Gabriel găsi drumul de ieșire din casă și străbătu cărarea din grădină spre locul în care tânărul Timms plimba caii încoace și încolo, așteptând.

„Acum știu cine a lăsat-o însărcinată pe Penelope", se gândi Gabriel în timp ce conducea cabrioleta înapoi la han. Dar cine îl omorâse pe Orson Ginsberg? Manford? Philip? Unul dintre ei, cu siguranță. Dar numai unul dintre ei mai trăia și putea oferi răspunsul. Și era un mincinos.

Încercă s-o ierte pe Penny. Fusese o fată speriată – așa cum și el sfârșise prin a ajunge un băiat speriat. Încuviințase prin tăcerea ei povestea care i se păruse mai convenabilă pentru ea. Crezuse că avea să fie convins să se căsătorească cu ea. Și poate că avusese dreptate. Totuși, lucrurile nu se întâmplaseră așa cum spera ea. Fusese forțată în schimb să trăiască de atunci cu consecințele îngrozitoare și dezastruoase ale minciunii ei implicite, pentru că nu corectase presupunerile tatălui și fratelui ei.

Era greu s-o ierte. Numai că și el avea mare nevoie de iertare. În Brierley și în jurul lui erau oameni care sufereau astăzi din cauza ultimilor șase ani și mai bine în care el îi ignorase. O făcuse pentru că domeniul Brierley îi adusese foarte puțină fericire și ceva nefericire pe când era băiat. Totuși, nu ei fuseseră cauza nefericirii lui. Își

neglijase datoria, și nu era dreptul lui de a face pe moralistul și a condamna o femeie care fusese îngrozită cândva de o crimă insuportabilă comisă împotriva ei.

capitolul 13

După ziua petrecerii în aer liber nu fusese decât un singur trandafir galben. De atunci, trandafirii fuseseră din nou roz.

Gestul acesta romantic nu mai însemna nimic pentru Jessica. Chiar dimpotrivă. Pentru că florile erau *singura* dovadă că actualul conte de Lyndale, alias domnul Gabriel Thorne, mai exista încă undeva pe fața pământului. Și nici chiar ele nu erau o dovadă sigură. Ar fi putut să le comande în avans și să lase un teanc de cărți de vizită semnate care să fie livrate odată cu florile. În momentul de față, ar fi putut fi oriunde, chiar și la trei metri sub pământ. Ar fi putut fi în largul oceanului, întorcându-se la Boston ca să-și numere grămezile de bani, în timp ce în Anglia era declarat mort. Spera să se stârnească o furtună feroce în mijlocul Oceanului Atlantic, care să-l arunce încoace și încolo și să-i rupă mădularele – preferabil ambele mâini și ambele picioare. Și capul. Spera ca până la urmă să se facă verde ca fierea.

Cum îndrăznea!

Cum îndrăznea să se joace cu afecțiunea ei și să o facă să creadă că poate, doar poate, exista posibilitatea de a se căsători cu el și a se aștepta la ceva asemănător cu fericirea alături de el? Cum îndrăznea să pretindă că intenționa să se căsătorească cu ea, doar ca s-o părăsească atunci când ea începuse să-și piardă simțul realității? Cum îndrăznea să-i trimită trandafiri și să cânte la pian pentru ea până când simțise că îi absorbise chiar și sufletul și îl dusese în locul din care venea muzica? Cum îndrăznea să îi mângâie degetul mic? Și să o sărute printre trandafiri, cu piciorul încălțat cu cizmă,

pe marginea băncii, alături de ea, cu degetele pe maxilarul ei, făcând-o să-și dorească să explodeze de... *de dorință?*

Oriunde ar fi dispărut, spera să rămână acolo – pentru totdeauna. Și spera că era un loc urâcios, invadat de șerpi. Și șobolani. Dacă nu avea să-l mai vadă niciodată, tot ar fi fost prea devreme. Nu, asta era o expresie stupid de excesivă. Nu voia să-l mai vadă niciodată. Punct. Cu umerii dați pe spate, cu bărbia în aer, cu *nasul* în aer și cu tot restul. Lady Jessica Archer, fecioara de gheață, inabordabilă, inaccesibilă – sau așa ceva.

Și apoi era domnul Rochford – mincinosul acela zâmbitor. Departe de a fi fost descurajat de refuzul lui Avery de a-i binecuvânta cererea în căsătorie, omul își purta dezamăgirea cu un curaj tragic. Venise chiar a doua zi – spre marea încântare a mamei ei – ca să o implore să iasă în parc cu el în trăsură, iar ea se dusese pentru că nu voia să recunoască față de ea însăși că era dezamăgită fiindcă nu venise domnul Thorne în locul lui. El oftase și zâmbise, zâmbise și oftase, și declarase că sfârșitul celor șapte ani care trecuseră de la nefericita dispariție a vărului său, fostul conte, nu venea destul de repede pentru el.

– Pentru că Excelența Sa, fratele dumneavoastră – sau ar trebui să spun frate vitreg? – m-a asigurat, Lady Jessica, îi spusese el, că va accepta curtarea mea cu brațele deschise odată ce tatăl meu va deveni oficial conte de Lyndale. *Atunci* vă puteți aștepta să mă vedeți în genunchi, punându-mi inima la picioarele dumneavoastră.

Problema era totuși că nu îi *ceruse* nimic. Prin urmare, ea nu putuse să-l refuze. Ajunsese să nu-l poată suporta. Era greu de înțeles ce avea de reușea să încânte efectiv fiecare altă lady din Londra, bătrână sau tânără, inclusiv pe cele din propria familie.

Și, de fapt, puteai să ți-l imaginezi pe Avery primind un bărbat cu brațele deschise? Era o idee atât de ridicolă,

încât trebuise să se străduiască din toate puterile să-și stăpânească râsul.

Oh, sezonul acesta se dovedea o uriașă dezamăgire. Se lansase în el cu speranțe de viitor atât de mari. Și ce primise? Suita ei obișnuită de admiratori, toți amuzanți și dragi, dar de fapt nici un posibil soț; pe domnul Rochford, care era orbitor de chipeș și necontenit de fermecător, dar de fapt puțin cam plictisitor – ca să nu mai menționăm faptul că era un mincinos răutăcios; și pe domnul Thorne, despre care cu cât spuneai mai puține, cu atât mai bine. Cui îi păsa că, atunci când rămăsese în picioare în fața ei la petrecerea în aer liber, sprijinindu-se cu un picior de banca ei, cu un braț îndoit peste coapsa îmbrăcată în pantalonii care îi veneau ca turnați, vorbind despre romantism și sărutând-o apoi, iradiase o masculinitate atât de primară, încât ea fusese aproape sufocată – sau leșinată – de atmosfera aceea pur fizică? Chiar așa, *cui îi păsa?*

Măcar acum, în seara aceasta, se îndrepta spre Grădinile Vauxhall – locul ei preferat din toată Anglia, cu posibila excepție a orașului Bath, unde locuia verișoara Camille cu Joel și numeroasa lor familie. Însă Bath însemna un oraș întreg, în timp ce Vauxhallul era o grădină recreativă pe malul sudic al râului Tamisa, iar când intrai noaptea în ea pășeai într-o lume magică, un fel de paradis. Nu aveai cum să rămâi deprimat atunci când mergeai la Vauxhall. Cel puțin așa spera.

Se săturase groaznic de atâta deprimare.

Promitea să fie o seară caldă, iar ea putuse să îmbrace rochia diafană de culoarea piersicii întunecate, pe care o ținuse pentru o ocazie specială, cu șalul fin de cașmir care era doar cu o nuanță sau două mai deschis. Mătușa Viola o invitase promițându-i o seară plăcută cu un grup mic, în principal membri ai familiei, într-o lojă particulară, din care puteau asculta orchestra și privi dansul și chiar dansa. Mai târziu aveau să fie artificii.

Era în trăsură cu Boris și Peter Wayne, verii ei mai tineri, care își asiguraseră mama și pe mama ei că aveau să o păzească cu prețul vieții și să o aducă întreagă acasă după miezul nopții, când se vor termina artificiile. Adevăratul motiv era însă faptul că o voiau ca pe un fel de însoțitoare pentru cealaltă ocupantă a trăsurii: Alice Wayne, o tânără verișoară din partea tatălui lor, care sosise de curând la Londra și era pe cale de a participa la un bal de debut cu cele două fiice ale unei prietene a mamei sale. Ochii îi sclipeau din momentul în care se urcase în trăsură cu ei. Jessica se simțea de 80 de ani.

Se întrebă cine altcineva avea să mai facă parte din grup. Era condamnată să fie cea mai bătrână, în afară de mătușa Viola și de marchiz? Vor fi Estelle și Bertrand, bineînțeles, și cei patru din trăsura asta. Poate încă unul sau doi. Însă sigur vor întâlni și alți cunoscuți. Cu siguranță că se vor distra. Avea o nevoie disperată de distracție. Voia să fie apreciată, admirată, să se flirteze cu ea. Voia să aprecieze, să admire și să flirteze la rândul ei - ceva ce nu făcea aproape niciodată. Voia să danseze și să râdă, să se plimbe pe aleea principală prin grădini, bucurându-se de frumusețea felinarelor colorate care se legănau între ramurile copacilor din ambele părți. Voia să facă parte din mulțimea veselă de acolo. Voia să se simtă tânără și atrăgătoare.

Oh, așteptase prea mult înainte de a-și căuta propria fericire. Avea 25 de ani. Era bătrână. Abby se măritase cu doi ani înainte, la 24. Era fericită și îndrăgostită. Avea copii, o casă, o grădină și un soț care, cu toată înfățișarea exterioară severă, era complet înnebunit după ea. Și ea după el.

Autocompătimirea își înfipsese ghearele în mărunțaiele Jessicăi. Și nu avea pe cine învinui. Se scuturâ în sinea ei și se alătură hohotelor de râs care urmară după o replică minunat de spirituală a lui Boris, deși nu o auzise.

Mătușa Viola și marchizul de Dorchester stăteau deja în loja deschisă pe care o rezervaseră la nivelul de jos al rotondei, aproape de orchestră și cu vedere spre estrada de dans. Cu ei erau Estelle, Bertrand și domnișoara Keithley, sora prietenului lui Bertrand, și o altă tânără lady despre care Jessica presupunea că era sora mai mică a domnișoarei Keithley. Și... domnul Rochford.

„Dar bineînțeles", se gândi ea în clipa în care dădu cu ochii de el, iar el se ridică în picioare, pentru că tocmai o spionase. Îi făcu o plecăciune elegantă și îi zâmbi orbitor. Bineînțeles că era acolo. Mătușa Viola era una dintre mătușile Westcott, nu? Și în cele câteva zile care trecuseră de când Avery nu binecuvântase curtarea din partea domnului Rochford, mama ei fusese de două ori în vizite fără Jessica - o dată la bunica și o dată la mătușa Mildred. Ca să adune trupele, fără îndoială.

Ei bine, nu o să las ca prezența lui să-mi strice seara, hotărî Jessica, în timp ce toți schimbau salutări expansive, și ea reușea să se așeze între Bertrand și tatăl lui. Trebuia doar să aibă mare grijă și să nu-i permită să îi monopolizeze atenția. Să o lase pe Estelle să-l întrețină, sau pe domnișoara Keithley, sau pe altcineva.

Deci erau șase doamne și cinci domni. Asta era o neglijență neobișnuită din partea mătușii Viola. Dar bineînțeles din nou! Petrecerea de la Vauxhall fusese plănuită de mai bine de o săptămână. Probabil că ea îl invitase și pe domnul Thorne, deoarece comitetul familial avea un dublu țel matrimonial. Poate că mătușa Viola nu-și dăduse încă seama că el dispăruse, aparent fără urmă. Sau, dacă își dăduse seama, poate că fusese prea târziu ca să invite alt gentleman în locul lui.

Dar atunci...

Ei bine, atunci apăru el, înalt și lat în umeri și de o eleganță impecabilă, pășind hotărât spre boxă. Se înclină în fața mătușii Viola, dădu mâna cu marchizul și îi salută din cap pe toți ceilalți, inclusiv pe Jessica.

– Vă cer iertare, doamnă, îi spuse el mătușii Viola. O căruță s-a răsturnat pe pod și l-a blocat complet, și au trebuit să treacă câteva minute ca să se elibereze, după ce a devenit evident că țipetele și gesticulațiile nu aveau să reușească asta.

Jessica își dori să fi fost o căruță plină cu varză stricată și să se fi răsturnat în capul lui.

Fiindcă nu îi avertizase pe marchizul și marchiza de Dorchester că era posibil să nu poată lua parte la reuniunea lor din Grădinile Vauxhall și nu se îndoia că ei aranjaseră să fie un număr egal de doamne și domni, Gabriel făcuse un efort special ca să se întoarcă la Londra la timp. Ajunsese cu trei ore înainte, exact timpul necesar pentru a îndepărta colbul drumului depus pe persoana lui și a se îmbrăca în conformitate cu o asemenea ocazie. Apoi venise momentul frustrant al căruței răsturnate pe podul de peste Tamisa, care îl făcuse să întârzie până la urmă. Și asta îl iritase, pentru că se obișnuise demult să nu întârzie la întâlniri sau la evenimentele sociale la care fusese invitat în mod expres.

Lady Jessica Archer arăta foarte încântătoare și cu adevărat foarte trufașă, deși se relaxă suficient cât să glumească cu verii ei în timp ce luau o cină care includea feliile subțiri de șuncă și căpșunile pentru care era atât de faimos Vauxhallul, conform celor spuse de Lady Vickers. Lady Jessica făcu și pe amfitrioana grațioasă pentru un flux neîntrerupt de bărbați care veniră să-și prezinte respectele după ce terminaseră de mâncat. Și aproape că flirtă cu câțiva dintre ei. Dansă cu Dorchester și cu vărul ei, cel mai mare dintre cei doi frați Wayne.

Și îl ignoră cu scrupulozitate pe Gabriel. Și-ar fi putut închipui că era invizibil pentru ea, dacă ea nu ar fi avut un mod de a nu se uita la el care implica ridicarea bărbiei și o expresie superioară, care dispărea de îndată ce se uita la altcineva.

Așadar, era supărată pe el. Pentru că fusese plecat din oraș aproape o săptămână fără să-i spună? Dacă acesta era motivul, era încurajator.

Făcea tot ce-i stătea în puteri ca să-l ignore și pe Rochford. Asta nu era întotdeauna ușor de făcut. Când omul făcu toate mișcările care indicau că era pe cale de a o invita la dans, ea se întoarse intenționat spre altul dintre tinerii ei veri și îl informă că acesta era dansul pe care-l ceruse mai devreme. Tânărul Peter Wayne păru cam surprins, și pe bună dreptate, fiindcă era neîndoielnic că acum auzea pentru prima dată de așa ceva. Dar sări în picioare ca un gentleman perfect și chiar îi mulțumi pentru că-i adusese aminte.

Și când marchiza sugeră după dans să facă toți o plimbare pe aleea principală ca să atenueze unele dintre efectele mesei copioase pe care o luaseră și era pe cale de a-i sugera nepoatei sale să se prindă de brațul lui Rochford, Lady Estelle sări cu o obiecție.

– Oh, dar eu eram pe cale de a-i povesti domnului Rochford despre boneta pe care aproape că am cumpărat-o ieri, mamă – cea care semăna foarte bine cu un cuib de pasăre cocoțat în creștet. Ți-o amintești? E o istorie atât de amuzantă! O să râzi, domnule Rochford.

Apoi aruncă o privire malițioasă în direcția lui Gabriel, îi zâmbi fermecător lui Rochford și își trecu brațul pe sub brațul lui în timp ce mama ei vitregă se cam încrunta spre ea și se uita la nepoata ei, aproape scuzându-se.

– Lady Jessica, interveni Gabriel. Poate că îmi vei acorda plăcerea companiei dumitale.

Până atunci, tinerii ei veri se grupaseră deja cu domnișoarele Keithley, iar Bertrand Lamarr luase de braț o fetiță cu ochi mari – se părea că era o verișoară a băieților Wayne și avea cu siguranță 18 ani dacă se afla la o asemenea petrecere, deși putea trece cu ușurință ca având 14. Așa că Lady Jessica nu mai avea altă opțiune decât brațul unchiului ei sau brațul lui, pe care îl alese.

O mică mulțime se adunase să privească dansul. Trebuiră să-și croiască drum prin ea ca să ajungă la aleea de dincolo. Când Gabriel ajunse acolo cu Lady Jessica, ceilalți porniseră deja înainte.

- Când am ajuns pentru prima dată în oraș, mi s-a spus că trebuia să petrec categoric o seară la Vauxhall, zise el. Mi s-a spus că există ceva cu adevărat încântător în combinația de copaci, alei și felinare colorate care se leagănă între ramuri și mâncarea bună, muzica și dansul. Și artificiile. Persoana care mi-a spus asta nu a exagerat.

- E un loc plăcut în care să petreci câteva ore.

- Suntem deosebit de norocoși că am fost invitați într-o seară în care vremea e perfectă.

- Da, într-adevăr.

- Răcoroasă, dar nu rece. Fără vânt, doar cu o briză ușoară care să pună în mișcare felinarele printre ramuri și să facă culorile lor să formeze modele care sunt o încântare pentru privire.

- E o seară plăcută, încuviință ea.

- Ești supărată pe mine.

Ea ridică din sprâncene, dar își menținu privirea ațintită asupra aleii din față, în timp ce în jurul lor petrecăreții se mișcau cu viteze diferite în ambele direcții, vorbind, râzând, strigându-i pe cei dinainte sau din urmă. Muzica era încă destul de tare.

- Supărată, domnule Thorne? repetă ea. De ce aș fi supărată pe tine?

- Pentru că ți s-a părut că te-am abandonat. Să știi că nu a fost un abandon adevărat. Aveam ferma intenție de a mă întoarce. Și am venit cât am putut de repede.

- Te înșeli, domnule Thorne. Ți-ai supraestimat importanța. Ai *fost* plecat undeva? Nu am observat.

- Chiar așa? Sunt zdrobit.

El o conduse într-o parte a aleii, ca să nu mai trebuiască să treacă printre atâtea cupluri și grupuri mai mari. De o parte și de alta erau copacii, iar ramurile lor

aproape că se întâlneau deasupra capetelor lor, în unele locuri. Era mai pitoresc decât își imaginase. Aproape ireal. Lumina pastelată a felinarelor făcea copacii să pară altceva decât erau în realitate. Nu era de mirare că se numeau grădini de plăcere.

– A trebuit să plec din oraș cu o afacere urgentă.

Ea nu avu nici un răspuns la asta. Își deschise evantaiul și îl flutură ușor în față – destul de inutil. Briza era suficient de răcoroasă.

El văzu că restul grupului o luase înainte. Oricum, mătușa ei nu avea să-și facă griji pentru ea. Era majoră, spre deosebire de unele dintre tinerele domnișoare prezente la petrecere.

Nu încercă să mențină conversația. Oricum, nu făcuse decât s-o tachineze cu remarcile banale de până atunci. Ea părea la fel de trufașă ca în prima ocazie în care o întâlnise. Însă nu se mai lăsa păcălit. De fapt, în momentul acela probabil că ea fierbea. Era foarte enervată pe el. Considerase sărutul lui un fel de declarație? Se așteptase să fie urmat de o vizită la fratele ei în ziua următoare, poate? Doar ca să-l poată refuza?

L-ar fi refuzat *cu adevărat?*

– Domnule Thorne, zise ea în sfârșit după ce străbătură jumătate din alee. *Ai...* ai molestat-o pe fiica vecinului tău?

Aha. Deci asta o deranja, nu?

– Întrebi dacă am violat-o?

Ea întoarse capul și se uită printre copaci. Bănui că acel cuvânt nu fusese folosit adesea, și poate chiar niciodată, în prezența ei. Probabil că roșise, deși era imposibil să-și verifice bănuiala în lumina colorată a felinarelor.

– Răspunsul e nu.

– A fost de comun acord, atunci? A existat un copil?

– Există un copil. Un băiat, care are acum 12 ani. Nu e al meu. Nu există nici o posibilitate de a fi al meu.

Ea se gândi la asta mai bine de un minut.

– Fratele ei a murit?

- Da. În ziua în care a descoperit că sora lui era însărcinată. A murit din cauza unui glonț tras în spate.

Pașii lor încetiniseră, dar nu se opriră.

- Tu l-ai ucis?

- Nu. Era prietenul meu.

- Prietenii își omoară prietenii, zise ea, atunci când unul dintre ei face ceva care ucide prietenia.

- Eu nu am făcut nimic ca s-o ucid pe a noastră. Și nu l-am ucis nici pe el.

- Dar ai fugit. Ți-ai luat chiar și un alt nume, ca să scapi de orice urmărire. Ai rămas departe treisprezece ani. Chiar și acum, nu ți-ai dezvăluit nimănui identitatea cu excepția mea - și poate a lui Sir Trevor și Lady Vickers.

- Lor, da. Am fugit pentru că eram un băiat speriat de 19 ani, gata să fie arestat pentru o crimă pe care nu o comisese. Unchiul meu m-a îndemnat să fug, și am plecat.

- Un om inocent nu rămâne pe loc pentru a se dezvinovăți? întrebă ea.

- Într-o operă de ficțiune, poate, când îți adormi îngrijorarea cu asigurarea că binele învinge, iar răul va fi pedepsit. În lumea reală, oamenii inocenți sunt adesea spânzurați ca vinovați.

- Atunci, el e cu adevărat un mincinos ordinar? întrebă ea. Mă refer la domnul Rochford.

- Sunt pregătit să-i acord beneficiul îndoielii. Avea cam 10 ani pe vremea aceea. Nu a cunoscut situația. Nu mă cunoaște pe mine. Nu a fost niciodată la Brierley. E de înțeles că a crezut povestea pe care au preluat-o acasă mama și tatăl lui.

- Au preluat-o acasă? repetă ea. Părinții lui erau acolo atunci?

- Da.

- Și ei te-au îndemnat să fugi?

El se gândi la asta.

- Manley a făcut-o. Soția lui și soția vărului meu Philip o alinau pe mătușa mea, care avea deja o sănătate

fragilă și se pare că se prăbușise din cauza șocului. Toți se temeau că aveam să fiu arestat și condamnat. Manley și Philip nu credeau că alibiul meu era credibil.

– Prin urmare, toți te credeau vinovat, conchise ea.

– Nu am vorbit cu femeile înainte de a fugi. Dar cei trei bărbați au sugerat că da.

– Cine a fost tatăl copilului? Și cine l-a ucis pe fratele mamei și prietenul dumitale? Știi?

– Da. Știu.

Era o conversație bizară pe care s-o porți în locul acesta magic, festiv.

– Însă nu vei spune, rosti ea după un minut de tăcere.

– Nu.

Nu încă, în orice caz.

Observase câteva alei mai înguste care se desprindeau din aleea principală. Alta dintre ele era chiar în fața lor. Trebuia să își ofere lui însuși, dar și ei, șansa de a-și reveni după conversația aceasta. Avusese alte planuri pentru seara asta. Sau alte speranțe, poate. Nu era atât de încrezător că va avea succes cu Lady Jessica Archer pe cât pretindea. Și se părea că știa patetic de puține lucruri despre romantism.

– Vino, zise el când ajunseră la ea, și păși pe cărarea pe care o văzuse.

Fu puțin surprins când ea nu se împotrivi deloc. Fu și mai surprins când cărarea se îngustă mai tare decât se așteptase, iar ea se apropie mai tare de el, așa că el își eliberă brațul de brațul ei și o cuprinse de mijloc, iar ea nu protestă, nici nu încercă să se îndepărteze.

În copacii de aici erau agățate mai puține felinare. Cărarea nu era într-un întuneric total, dar era întunecoasă. Sunetul vocilor de pe aleea principală și muzica din rotondă părură imediat mai îndepărtate. O iluzie, fără îndoială. Puteai mirosi copacii, iar pământul și frunzele aici. Erai mai conștient de natură și mai puțin conștient de magia creată de mâna omului.

– Nu te temi de mine? o întrebă el.

Îi trecuse prin minte că era posibil ca ea să se teamă.

- De ce mi-ar fi teamă de tine, domnule Thorne? întrebă ea, iar răceala aceea înghețată și trufașă i se întoarse în glas.

- Poate pentru că nu mă crezi.

- Te cred. Dar nu mai vreau să vorbesc despre asta în seara asta.

- Despre ce *vrei* să vorbești?

- Încă *intenționezi* să te căsătorești cu mine? îi întoarse ea întrebarea, subliniind cuvântul respectiv.

- Da.

- Cred că ar fi bine să fie cât mai curând.

Pentru o clipă, el crezu că nu auzise bine. Însă ea vorbise destul de clar, iar în apropiere nu existau sunete care să-l distragă.

- Cu aprobare specială? o întrebă.

- Da. Cred că da. Altfel, nu ai idee cât de mult s-ar agita familia mea.

- Din cauza căsătoriei noastre?

- Oh, nu! Asta ar accepta-o. Până la urmă, e limpede că te consideră demn de mâna Estellei. Nu, domnule Thorne, s-ar agita din cauza nunții - asta dacă le oferim o șansă cât de mică. Nu se vor aștepta la nimic mai puțin decât o nuntă la St. George's în Hanover Square, cu toată lumea bună de față.

El se cutremură în sinea lui.

- Dar tu nu vrei să se agite? o întrebă.

- Nu. Vreau să mă căsătoresc. Și cred că tu ai *nevoie* să te căsătorești.

Până la urmă, conversația lor luase o turnură bizară. Dacă nu se înșela foarte tare, el nici nu o ceruse încă în căsătorie. Sau o ceruse? Nu făcuse o cerere oficială în fața fratelui sau a mamei ei. Nu își pregătise discursul. Nu se așezase în genunchi. Nu îi adusese un singur trandafir, dăruit în persoană de data asta.

Nu îi oferise romantism. Nu cu adevărat.

Cărarea se deschise în fața lor, dezvăluind o grădină în miniatură, cu un strat semicircular de flori de fiecare parte, fiecare înconjurat de o dungă de iarbă și cu o bancă de lemn în spatele florilor. Aici erau mai multe felinare, toate de un roz pal. Era un mic rai de o frumusețe neașteptată. Chiar și Gabriel îl recunoscu ca pe un loc romantic.

Se opriră, deși nu ieșiră de pe cărare ca să se așeze.

– De ce vrei să te căsătorești? o întrebă el. Mai exact, de ce vrei să te căsătorești cu *mine?*

– Aveai dreptate. M-am simțit lăsată în urmă când Abby s-a căsătorit cu Gil. Când am fost acolo la botezul copilului lor, chiar înainte de Paști, și am rămas acolo pentru o vizită mai lungă, m-am simțit chiar puțin cam invidioasă, de parcă ea mi-ar fi fost datoare mie să rămână singură și nefericită. M-am simțit puțin umilită când am realizat în ce direcție o luau gândurile mele. Și am hotărât că, atunci când aveam să mă întorc pentru sezonul de anul acesta, aveam să mă căsătoresc în sfârșit.

– Ai legiuni de admiratori. De ce nu unul dintre ei? De ce eu?

– Îi plac pe toți. La majoritatea chiar țin. Poate că țin la toți.

– Pe mine nu mă placi? Și la mine nu ții?

Ea îl privi timp îndelungat, cam încruntată. Lumina felinarelor îi scălda fața și brațele neacoperite de eșarfă într-o strălucire trandafirie. Și îi făcea rochia să pară de un roz trandafiriu-închis. Amintindu-i de cum o văzuse prima dată, după ce ajunsese la Londra.

– Ca să fiu sinceră, nu știu răspunsul la nici una dintre aceste întrebări, declară ea în sfârșit.

– De ce *vrei* atunci să te căsătorești cu mine? o întrebă el.

Ea trase aer în piept și închise gura din nou. El aștepta.

– Cred, zise ea în sfârșit, că e din cauză că te doresc.

Ei bine, acesta era un răspuns neașteptat. Își dădu seama că și ei i se părea la fel. Se întrebă cum ar fi arătat

obrajii ei dacă lumina nu ar fi fost deja trandafirie. Era limpede că ea vorbea despre sex.

- În pat? o întrebă el.

Ea întoarse capul o clipă, de parcă ar fi examinat florile, dar apoi îl privi din nou în față înainte de a vorbi. Avea curaj femeia asta cu care voia să se căsătorească.

- Da. Virginitatea devine plictisitoare, domnule Thorne, când ai 25 de ani. Ai avut un mod ciudat de a-mi oferi romantism, dacă asta ai făcut. Totuși, a fost curios de eficace. Acum, totuși, îmi doresc să treci la stadiul următor. Vreau să *faci dragoste* cu mine.

- Și crezi că pot s-o fac mai bine decât oricare alt bărbat pe care îl cunoști? Crezi că-ți pot oferi plăcere?

- Da.

Ochii ei rătăciră peste el, peste lățimea umerilor, în jos peste piept și chiar mai jos. Ridică mâinile și le întinse foarte ușor, poate într-o doară, pe pieptul lui. Și făcu un pas mai aproape.

Aerul de seară dintre ei sfârâi de-a binelea. Trebui să-și amintească unde erau și, la naiba, era un loc mult prea la vedere. Sunetele distracției omenești nu erau prea îndepărtate.

- Și în schimb, zise ea, ridicând ochii spre ai lui, vei avea o contesă care e fiica și sora unui duce, domnule Thorne. Cineva care a învățat de la un maestru – propriul frate – cum să-și folosească identitatea aristocratică și educația ca să pretindă respect și ascultare. Cineva care a învățat de la mama ei cum să conducă o casă aristocratică și cum să administreze o gospodărie plină de servitori și cum să organizeze și să întrețină vecinii. Cineva care știe că prima ei datorie ca soție, cel puțin în primii ani, e să nască fii și să îi educe ca să își cunoască datoria și locul în societate. Asta îți dorești, nu-i așa? Și pentru asta m-ai ales pe mine?

- Da.

- Atunci mă poți avea. Și eu pot avea ceea ce îmi doresc. Însă mai întâi răspunde la altceva. Sunt *doar*

o aristocrată cu toate calificările necesare în ochii tăi, domnule Thorne?

El se gândi la asta. Nu trebui să se gândească mult.

– Nu.

– Ce altceva sunt, atunci? îl întrebă ea.

Mâinile îi erau încă pe pieptul lui, deși alunecau mai sus, spre umeri.

– Te doresc. În pat. Foarte mult în pat. Te vreau dezbrăcată. Vreau să-ți mângâi fiecare centimetru al pielii. Și vreau să intru în tine și să-ți ofer plăcere până vei țipa de durerea și minunea ei pură.

Ei bine, ea întrebase.

Îi cuprinse mijlocul în palme. Era un mijloc foarte subțire între faldurile rochiei, care cădeau liber. Simți protuberanța coapselor dedesubt. Foarte frumos.

– Durere? întrebă ea.

– Durere, zise el din nou. Sau ceea ce ți se va părea foarte aproape de durere, până se va transforma în ceva complet diferit. Asta dacă e făcut așa cum trebuie.

Mâinile ei îi ajunseseră pe umeri. Degetele ei mari îi mângâiau ambele părți ale gâtului.

– Atunci trebuie să-mi promiți că o s-o faci așa cum trebuie.

El dădu capul pe spate și inspiră adânc înainte de a se uita din nou la chipul ei. Nu se așteptase la așa ceva în seara aceea. Dumnezeule mare, nu se așteptase. Nici atunci, nici altă dată, de fapt. Observă, așa cum observase și într-o ocazie precedentă, că atunci când buzele ei erau întredeschise, cea de deasupra se curba ușor în sus, moale și umedă și irezistibil de bună de sărutat.

Plecă fruntea și puse vârful limbii pe buza aceea. Ea îl prinse tare de umeri.

Își mișcă limba mai jos și intră în gura ei. Ea icni și apoi scoase un sunet profund din gât, iar brațele lui o strânseră tare, și brațele ei îl strânseră, iar gura lui îi acoperi gura, și ea îi supse limba mai tare. Își mișcă mâinile pe spatele ei și îi prinse fundul, lipind-o de erecția lui tot

mai mare. Ea trase aer rece în jurul limbii lui, și el fu cât se putea de sigur că ea nu mai făcuse niciodată așa ceva.

Până la urmă, uită un timp cât de aproape era de public locul acesta care părea izolat. Puteau fi întrerupți în orice moment. Șovăielnic, își slăbi strânsoarea și trase capul pe spate.

Se priviră în ochi.

- Vrei să îi cer mâna ta ducelui de Netherby? o întrebă. Sau mamei tale? Amândurora?

Văzu cum amuzamentul îi invada privirea.

- Lui Avery. Nu e necesar, dar nu pot rezista să nu aflu cum te va primi.

- Și dacă nu mă primește amabil?

- Mă voi căsători cu tine oricum.

- Asta ar cauza o fisură între voi?

- Nu, deloc. Știe că nu are autoritate asupra mea. Și nici nu vrea să aibă. Dar dacă cineva îi cere o audiență, o oferă și după aceea își spune părerea. Apoi, mai mult ca sigur, va căsca.

- Începe să-mi placă omul.

- Eu îl iubesc.

- Și au fost mulți bărbați care i-au cerut o audiență? o întrebă el. Cu scopul de a-ți cere mâna, adică?

- Au fost câțiva. Cel mai recent a fost domnul Rochford.

- Ah. Și cum a fost primit?

- Cu curtoazie. Avery nu și-a oferit binecuvântarea, dar nu i-a retras permisiunea. Eu nu am nevoie de permisiunea lui. I-a spus domnului Rochford că va binecuvânta sigur cererea lui în căsătorie după ce domnul Rochford senior va fi declarat oficial conte de Lyndale.

- Crezi că fratele tău își dorește uniunea aceasta? Așa cum par s-o dorească rudele tale de gen feminin?

- Avery speră să nu mă căsătoresc cu domnul Rochford. Crede că are prea mulți dinți.

El rânji și apoi dădu capul pe spate și râse tare.

– Îmi place cu adevărat fratele tău. Mă întreb ce crede despre mine. Tremur la gândul acesta.

– Vom afla, Gabriel.

– Jessica, spuse el încet. Jess. Jessie.

– Nimeni nu mi-a spus niciodată Jessie.

– Atunci eu îți voi spune așa. Dacă nu îl urăști.

– Nu îl urăsc. Nu când îl spui tu. Trase aer adânc în piept, apoi se opri o clipă înainte de a continua: Gabriel, cine a violat-o pe fiica vecinului tău? Cine i-a ucis fiul? A fost aceeași persoană.

Ea urma să se căsătorească cu el. În curând. Cu aprobare specială. Avea dreptul să știe. Avea să se confrunte cu prea multe lucruri în săptămânile și lunile următoare.

– Da, cred că da.

– Cine?

– Manley Rochford.

Ea închise ochii, inspiră încet și expiră și îi deschise iar.

– În cazul violului sunt sigur. Am fost în vizită la Penelope Ginsberg – doamna Clark acum – și la tatăl ei cât am fost plecat.

– Ei erau vecinii tăi?

– Da. Manley Rochford a fost, în timp ce vărul meu Philip Rochford se uita. Erau beți amândoi, deși ceea ce s-a întâmplat nu era neobișnuit pentru nici unul dintre ei. Ea nu a fost prima lor victimă. În privința crimei sunt mai puțin sigur, deși nu mă îndoiesc că a fost unul dintre ei.

– El va veni în oraș în curând?

– Aproape sigur în următoarele săptămâni.

– Și te va recunoaște?

– Din nou, aproape sigur. Și cred că la fel de sigur îl voi recunoaște și eu.

– Cât durează să obții o aprobare specială?

– Habar nu am, pentru că nu mi-a trebuit până acum. Voi afla și mă voi ocupa de asta mâine.

– Vor fi artificii, zise ea și zâmbi fulgerător. Aici la Vauxhall, vreau să zic.

– Ne vom întoarce la lojă. Ar fi păcat să le ratăm.

– Gabriel, spuse ea înainte de a se mișca, să nu spunem nimic nimănui. Vreau ca mama să afle prima, și apoi Anna și Avery.

El bănuia că rudele ei din lojă nu trebuiau să se uite decât o singură dată la ea ca să facă niște presupuneri foarte perspicace.

– Buzele mele sunt pecetluite.

– Îți mulțumesc.

El o prinse din nou de mijloc și o trase din nou lângă el în timp ce străbăteau cărarea înapoi spre aleea principală.

capitolul 14

Jessica avusese dreptate. În dimineața următoare, Gabriel ceru permisiunea de a face o vizită – sau solicită o audiență, așa cum spusese ea cu o seară în urmă – și ducele de Netherby trimise înapoi un răspuns prompt și afirmativ.

După câteva ore, fu introdus în biroul ducal, și aceasta fu o experiență intimidantă. Netherby, care se ridică de pe scaunul aflat în spatele unui birou uriaș de stejar, nu era nici deosebit de înalt, nici lat în umeri. Era îmbrăcat cu o eleganță care l-ar fi putut face să pară un filfizon, dacă nu ar fi fost ceva care nu-ți îngăduia să-i aplici această etichetă. Purta mai multe inele pe degetele manichiurate ale mâinii pe care o întinse ca să-i strângă mâna lui Gabriel. Totuși, iradia putere și avertizarea nerostită că ai fi putut regreta nespus orice fel de impertinență. Gabriel, care se lăuda că citea oamenii dintr-o singură privire, nu reuși să-l citească pe duce.

– Vă mulțumesc că mi-ați acordat puțin din timpul dumneavoastră, zise Gabriel, prinzându-i mâna și strângând-o ferm.

– Nu ai pentru ce, murmură ducele, arătându-i invitatului un scaun înainte de a se așeza din nou pe scaunul din spatele biroului.

Timpul oamenilor este prețios. Nu trebuie irosit cu discuții frivole în afara ocaziilor sociale. Aceasta nu era o ocazie socială.

– I-am cerut lui Lady Jessica Archer să se căsătorească cu mine, începu Gabriel, deși nu era încă sigur că o ceruse *cu adevărat*. A spus da. Plănuim să ne căsătorim cu aprobare specială săptămâna aceasta. Ea nu își dorește o nuntă mare în înalta societate. Nici eu.

Chiar dacă Netherby fu șocat sau măcar surprins, nu dădu nici un semn.

– Atunci trebuie să vă felicit, zise el. S-ar putea să trebuiască să te lupți cu mama ei pentru tipul de nuntă aleasă. Însă asta nu e treaba mea. Mai vrei să discuți și altceva cu mine?

„E un oponent imperturbabil", se gândi Gabriel, mai ales în lumina celor scrise de Norton în raportul care sosise de la Brierley în dimineața aceea.

– Da, răspunse Gabriel. Secretarul dumneavoastră e la lucru în dimineața asta?

Sprâncenele ducale se înălțară, și pentru o clipă Gabriel văzu o oarecare asemănare între el și sora lui vitregă. Sau poate că era doar modul în care își perfecționaseră amândoi manierele acestea trufașe care înghețau orice pretenție.

– Edwin Goddard? întrebă ducele. Îl plătesc ca să lucreze dimineața. Cred că e la muncă acum și nu trândăvește.

– Aici la Archer House? insistă Gabriel.

Un zâmbet foarte scurt curbă o clipă buzele ducelui.

– Mă îndoiesc, dacă nu poate călări ca vântul, ceea ce e extrem de improbabil. E un secretar lăudabil

de eficient, dar în unele cazuri poate fi descris cu afecțiune ca un om care muncește din greu, dar e complet lipsit de imaginație. Să înțeleg că nu s-a integrat neobservat în peisaj?

- Nu la fel de bine ca omul meu, îi mărturisi Gabriel. Norton e grădinar pe domeniu în timpul zilei și client al tavernei noaptea.

- Ah, exclamă Excelența Sa. Cu toate nenumăratele sale talente, nu ți-l poți imagina pe Edwin mânuind o coasă. Sau *integrându-se neobservat*, dacă tot veni vorba. În următoarea ocazie în care îl voi vedea, mă va privi întristat și nu mă va informa că mi-a spus că așa se va întâmpla. Pentru că mi-a spus. Cum să tragă un străin o săptămână și mai bine la un han uitat de lume într-un sat uitat de lume de niciunde, mi-a spus – de fapt, nu a spus-o cu glas tare, deși modul lui de a se purta o sugera limpede – descoperindu-și o bruscă și insațiabilă curiozitate referitoare la toți locuitorii satului respectiv fără să trezească bănuielile tuturor, chiar și ale nătărăului satului, dacă există o asemenea persoană? Când am văzut expresia de pe chipul lui, l-am sfătuit să facă ce putea mai bine. Pentru prima dată în cariera lui ilustră, se pare că ce a putut mai bine nu a fost suficient de bine. Ca o problemă de interes pur personal, Jessica se va numi Thorne sau Rochford după căsătorie?

- Thorne, răspunse Gabriel. Numele meu a fost schimbat legal în Boston, când vărul meu m-a adoptat ca fiu.

- Vărul mamei dumitale, presupun. Acesta e și numele ei de fată. Edwin Goddard e foarte bun la multe lucruri, vezi, deși recunosc că asta era ceva ce aș fi putut depista și eu fără ajutorul lui, dacă aș fi ales să-mi dau silința. Edwin are o influență rea asupra mea. Îmi permite să devin leneș.

Gabriel se îndoia foarte mult că Excelența Sa ar fi permis unei persoane sau unui lucru să-l facă leneș.

– Vezi, continuă Netherby, se prea poate să-ți fi aprobat curtarea, Lyndale – pot să-ți spun așa? – dacă Jessica ar fi avut nevoie de permisiunea mea. Un conte e o partidă bună pentru ea. Aș fi cerut, bineînțeles, informații detaliate despre afacerile dumitale americane și averea dumitale personală. Bietul Edwin ar fi fost într-adevăr foarte ocupat. Aș mai fi cerut și – nu, aș fi pretins – o explicație detaliată a anumitor evenimente care au avut loc chiar înainte de plecarea dumitale spre America. Sper că ai fost în stare să o luminezi corespunzător pe Jessica în privința acestor lucruri?

– Am fost. Nu sunt vinovat nici de viol, nici de crimă. Pot să ofer dovezi pentru prima acuzație și un martor, sau mai degrabă un alibi, pentru cea de-a doua.

– Chiar așa, zise ducele cu un gest de concediere. Domnișoara Beck, presupun. Nu trebuie să mă mai plictisești cu toate detaliile sordide.

Gabriel nu se îndoia că le știa deja. Dar, Dumnezeule mare, asta însemna că omul lui vorbise cu Mary, nu? Norton îl zărise în împrejurimile domeniului Brierley. Și din descrierile pe care le făcuse în raportul său, Gabriel ajunsese la concluzia că el și majordomul care o păzea pe Lady Jessica Archer la hanul de pe drumul spre Londra, cu câteva săptămâni în urmă, erau una și aceeași persoană.

– Poate, zise el ridicându-se în picioare, că aș putea schimba o vorbă cu logodnica mea acum?

– Nu mă îndoiesc că te așteaptă cu răsuflarea tăiată, răspunse Nertherby, ridicându-se în picioare. S-ar putea să descoperi totuși că mama ei va dori să schimbe mai multe vorbe cu dumneata. Poți să te aștepți să fie foarte dezamăgită, fiindcă ea, surorile ei și mama lor par să-și fi pus speranțele în alt bărbat care se așteaptă să fie conte de Lyndale într-o zi.

– Jessica m-a informat că nu i-ați acordat binecuvântarea când a cerut-o, zise Gabriel, pentru că are prea mulți dinți.

Și atunci avu brusc deosebita șansă de a-l vedea pe ducele de Netherby zâmbind.

Jessica aștepta în salon cu Anna și mama ei. Mama ei nu dăduse instrucțiuni speciale în dimineața aceea, nici ei și nici lui Ruth. Drept urmare, Jessica purta rochia ei de dimineață preferată – dar nu nouă – de culoare albastră și avea părul strâns simplu, fără nici o buclă artistică pe gât sau pe tâmple. Stătea cu o carte deschisă în poală, prefăcătorie ridicolă, pentru că nu ar fi putut citi nici măcar o propoziție, chiar dacă ar fi încercat. De fapt, trebuia să verifice și să vadă dacă nu o ținea pe dos.

Mama ei *nu* era mulțumită. Faptul că nu rostise nici o vorbă de când Jessica i se alăturase ei și Annei în salon o dovedea. Nu spusese nimic, nici nu ridicase ochii de pe ghergheful cu broderia nici măcar atunci când ciocănelul de la ușa de jos răsunase și ușile grele se deschiseră după puțin timp.

Și Anna își păstra cumpătul, deși le privea din când în când pe amândouă cu un zâmbet amabil, ridicându-și ochii de la boneta pe care o croșeta pentru Beatrice.

– Domnul *Thorne?* spusese mama când Avery menționase la micul dejun că Gabriel ceruse o audiență. Dar pentru ce oare?

– Dacă ar fi inclus și informația în biletul lui, spusese Avery, nu ar mai fi trebuit să vină aici, mamă.

– Nu se poate, protestase mama, încruntându-se. Cu siguranță că nu poate veni ca să prezinte o cerere pentru *Jessica*, Avery?

– Mă îndoiesc serios, zisese Avery. Trebuie să știe că nu are nevoie de permisiunea mea.

– Avery! strigase ea. Vei spune cu siguranță un nu răsunător, fie că Jessica are nevoie de permisiunea ta, fie că nu. Trebuie să încurajăm curtarea din partea domnului *Rochford*. El are perspective. Viola speră că domnul Thorne o va convinge pe Estelle să aleagă în sfârșit un soț, deși e perfect conștientă că Marcel poate obiecta dacă

alege un bărbat fără titlu, despre care se știu atât de puține. Oricum, se va supăra dacă se dovedește că el a pus ochii pe Jessica. Poate că putem să nu-i menționăm asta.

Avery afișase o expresie pur și simplu îndurerată.

– Jessica? întrebase Anna. Tu știi ceva despre asta?

În sfârșit, cineva se gândise să o includă și pe ea în conversație.

– Da, răspunsese ea, atingând trandafirul roz de lângă farfuria ei.

– *Jessica?* rostise mama ei, privind-o uluită.

Jessica se ridicase în picioare, lăsase șervetul lângă farfurie și ieșise din încăpere, amintindu-și să ia trandafirul roz și cartea de vizită cu ea. În dimineața asta, pe cartea de vizită scria doar Gabriel. Oare trandafirii aceia trimiși în fiecare zi nu fuseseră o avertizare pentru mama ei? Se gândise cu adevărat că el trimitea flori mai multor femei, poate chiar și Estellei? Sau presupusese doar că Jessica disprețuia interesul lui, așa cum disprețuise interesul tuturor candidaților din ultimii șase sau șapte ani?

Oare Avery avea să vină singur în salon și de data asta, se întrebă acum, așa cum făcuse după vizita domnului Rochford, ca să explice de ce nu îi acordase binecuvântarea, deși nu-i putea refuza permisiunea? Ce îi spusese Gabriel? Tot adevărul? Nu discutaseră despre asta seara trecută, deși credea că el dorea să mai păstreze o vreme secretul, până rezolva cumva problema cu domnul Manley Rochford și fiul său.

Jessica închise ochii câteva clipe. Manley Rochford fusese cel care o violase pe fiica vecinului și îi omorâse probabil fratele. Gabriel era sigur de primul lucru și aproape sigur de al doilea. Dacă ucigașul nu fusese Manley, atunci fusese foarte probabil domnul Philip Rochford, vărul lui Gabriel, fiul unchiului său, care nu mai trăia ca să recunoască sau să nege acuzația.

Ușa se deschise brusc – nu auzise pași pe scări – și Avery îl împinse înăuntru pe Gabriel înainte de a intra și el. În stomacul Jessicăi se agită un roi incomod

de fluturi. Evenimentele din seara trecută – toate – păruseră cumva ireale în dimineața aceasta. Faptul că el stătea acum acolo dovedea că nu erau totuși ireale. Dar nu fusese sărutată niciodată așa cum fusese sărutată seara trecută. Nici măcar nu era sigură că el pornise sărutul. Ea fusese cea care pășise aproape de el și pusese mâinile pe pieptul lui – pentru că nevoia de a-l atinge devenise copleșitoare. Simțise... că i se tăia respirația. Recunoscuse că îl dorea, iar el recunoscuse că o dorea la rândul lui. *Dorința* – ce cuvânt inofensiv. Însă el menționase patul, și tot felul de imagini șocante îi inundaseră mintea, și mult mai mult decât mintea. Și apoi el o sărutase...

Acum era acolo, cu o înfățișare elegantă și o purtare foarte potrivită pentru o vizită de dimineață. Se înclină în fața mamei ei și a Annei.

– Excelențele Voastre, zise el ca un fel de salut colectiv pentru amândouă.

Ei îi zâmbi doar.

– Domnul Thorne m-a informat, începu Avery, că el și Jessica sunt logodiți și intenționează să se căsătorească săptămâna asta cu aprobare specială.

Anna lăsă împletitura deoparte și se ridică în picioare. Mama Jessicăi încremeni, cu mâna în care ținea acul suspendată deasupra broderiei.

– Le-am dat binecuvântarea mea, adăugă Avery.

Anna traversă în grabă încăperea, cu mâna dreaptă întinsă și chipul luminat de un zâmbet cald.

– Sunt foarte fericită pentru dumneata, domnule Thorne. Sunt sigură că îmi va plăcea să te am drept cumnat. Îi scutură mâna și se întoarse spre Jessica. Se aplecă peste canapeaua de două locuri pe care stătea și o îmbrățișă. Sunt atât de fericită pentru tine, Jessica.

Mama Jessicăi trecea metodic acul prin pânza întinsă pe gherghef. Ridică privirea și se uită mai întâi la Jessica și apoi la Gabriel. Amândoi se uitau la ea. La fel

și Anna. Probabil că și Avery, deși Jessica nu se uită ca să verifice.

– Trebuie să am încredere în judecata fiului meu vitreg, domnule Thorne, zise ea în sfârșit. Totuși, trebuie să am și asigurarea dumitale înainte de a vă dărui binecuvântarea *mea*, și anume că nu intenționezi să-mi iei fiica să trăiască în America. Sincer, asta mi s-ar părea intolerabil. Și de neiertat.

– Nu am asemenea intenții, doamnă, o asigură el. Împrejurările mă obligă să locuiesc aici în Anglia.

– Sunt ușurată s-o aud. Și de ce, domnule Thorne, insiști asupra unei nunți grăbite și aproape clandestine în răstimp de o săptămână? Fiica mea e singura fiică a răposatului duce de Netherby. E sora ducelui actual. Ar fi mai potrivit pentru ea să aibă o nuntă mult mai mare. Lumea bună se va aștepta la așa ceva de la ea. *Familia* ei se va aștepta la așa ceva.

– Nu vreau o nuntă mare, mamă, declară Jessica. I-am spus asta lui Gabriel aseară la Vauxhall. Mi-a plăcut întotdeauna istorisirea despre nunta foarte privată pe care au avut-o Avery și Anna, doar cu verișoara Elizabeth și domnul Goddard ca martori. Și cea despre nunta lui Abby și a lui Gil în biserica din satul Hinsford de acum doi ani, doar cu Harry, vicarul și soția acestuia.

– Domnule Thorne, spuse Anna, cu privirea încă ațintită asupra mamei Jessicăi, vei permite măcar ca soacra mea, Avery și eu să luăm parte la nunta voastră? Și poate Sir Trevor și Lady Vickers? Ar însemna foarte mult pentru noi.

– Jessica? întrebă Gabriel, privind-o cu sprâncenele ridicate.

– Și... poate bunica? zise ea.

– Atunci va dori să vină și mătușa Edith, declară mama ei. La urma urmei, locuiește în aceeași casă cu bunica ta, și se va simți rănită dacă o excludem. Și surorile mele – vicontesa Dirkson și Lady Molenor, explică ea, pentru Gabriel. Și soții lor, bineînțeles. Mă voi simți

rănită dacă nu vor fi invitați. Și Viola, care mi-a fost o cumnată foarte dragă timp de 23 de ani – marchiza de Dorchester, domnule Thorne. Și soțul ei, marchizul. Toți trei soții, de fapt.

Gabriel afișa expresia aceea amuzată pe care Jessica începuse s-o recunoască, chiar și atunci când nu zâmbea fățiș.

– Și cred, doamnă, continuă el, că Lady Estelle Lamarr și vicontele Watley, fratele ei geamăn, sunt copiii marchizului. Și contele de Riverdale e capul familiei Westcott. Doamna care a organizat o petrecere pentru a-i ura bun venit lui și contesei lui când s-au întors la Londra și a fost atât de amabilă încât să mă invite e sora lui. Și la petrecere era prezentă și mama lor.

Jessica văzu că obrajii mamei ei deveniseră cam trandafirii.

Anna râse.

– Ți se învârte deja capul pe umeri, domnule Thorne? întrebă ea. Vino și așază-te alături de Jessica în timp ce eu sun să fie adusă cafeaua. Știți, dacă voiați o nuntă rapidă și liniștită, trebuia să faceți ce a făcut Avery cu mine cândva. A venit la Westcott House pe South Audley Street, unde locuiam, mi-a spus să-mi iau boneta și m-a luat pe sus ca să ne căsătorim. A fost cea mai romantică nuntă din lume.

– Eu nu v-am iertat nici acum pe nici unul dintre voi, spuse mama Jessicăi pe un ton plin de amărăciune. Plănuisem cea mai măreață dintre toate nunțile mărețe pentru voi. Tu erai moștenitoarea de mult pierdută, Anna, iar Avery era *duce*. Și fiul meu vitreg.

– Exact de asta am făcut-o, mamă, observă Avery, puțin cam plictisit. Și aș face-o din nou dacă aș fi invitat să mă căsătoresc a doua oară cu Anna. Ia loc, Thorne, în timp ce mama mea vitregă îți va spune cum va decurge propria nuntă.

– Avery! îl mustră aceasta.

Gabriel nu se mișcă de unde era. Se uită cu atenție la Jessica, apoi își mută privirea asupra mamei ei.

– Trebuie să știți ceva despre mine, doamnă. Și e ceva ce trebuie să știe și Excelența Sa ducesa, deși încă mai sper că nu va afla toată lumea, pentru că sunt niște probleme pe care trebuie să le rezolv mai întâi. M-am născut cu numele de Gabriel Rochford, deși Thorne e numele meu legal acum.

– Rochford? repetă mama Jessicăi, încruntându-se. Înseamnă că ești rudă într-un fel cu domnul Anthony Rochford.

– Da, doamnă, zise el, dar Anna făcuse deja legătura.

– Gabriel Rochford! exclamă ea. Acesta era numele vărului care...

Nu făcuse parte din grupul care auzise povestea relatată de domnul Rochford la petrecerea lui Elizabeth și a lui Colin. Dar era limpede că povestea trecuse mai departe.

– Da, doamnă. Tatăl meu era fratele cel mai mic – singurul frate – al lui Julius Rochford, contele de Lyndale, care a murit cu soția sa și unicul său fiu acum aproape șapte ani. Eu plecasem în America cu șase ani înainte de asta și duceam o viață fericită și prosperă în Boston, cu un văr al mamei mele. Thorne a fost numele ei de fată. Înainte de a pleca din Anglia la vârsta de 19 ani am fost implicat într-un flirt inocent cu fiica unui vecin. Fratele ei îmi fusese ani întregi cel mai bun prieten. Când tatăl ei a aflat că era însărcinată, ea a permis să se creadă că eu eram tatăl. Se temea să admită că fusese victima unei violențe. Când fratele ei a venit după mine, probabil ca să-mi ceară să fac ceea ce trebuia, a sfârșit mort, împușcat în spate. În momentul acela eu eram în altă parte și nu am știut nimic despre această catastrofă, până nu am ajuns acasă. Toate dovezile arătau că eram vinovat de ambele crime. Unchiul meu, fiul său și un alt văr m-au îndemnat să fug ca să evit arestarea și o spânzurare aproape sigură. M-am speriat și am fugit.

Mama Jessicăi își dusese ambele mâini la obraji.

- Ești contele de Lyndale, zise ea, aproape în șoaptă. Până la urmă, nu ai murit.

- Nu, doamnă.

Anna se așezase din nou. Mâinile ei, cu încheieturile albe, erau încleștate în poală. Avery se mutase în spatele ei și îi pusese mâna pe umăr.

- Dar de ce, întrebă ea, nu te-ai întors acum șapte ani, domnule Thorne? Sau imediat ce ai aflat că unchiul și vărul dumitale muriseră?

- Nu aveam nici un interes în a mă întoarce. Îmi făcusem o viață nouă și eram ocupat și fericit. Am crescut la Brierley de la vârsta de nouă ani, când tatăl meu a murit. Nu am fost niciodată fericit acolo.

- De ce te-ai întors acum? întrebă mama Jessicăi.

- Există un motiv anume. Însă de când m-am întors și am aflat mai multe, motivele s-au înmulțit.

- Va fi o veste foarte tulburătoare pentru domnule Manley Rochford, zise ea. Și pentru ful său, care a venit la Archer House acum câteva zile ca să ceară binecuvântarea lui Avery în privința propunerii de căsătorie pe care i-a făcut-o Jessicăi – pe baza speranței lui de a deveni moștenitorul unui conte.

- Cu siguranță că nu vor fi fericiți, încuviință Gabriel.

- Domnule Thorne, spuse Anna. Cine era celălalt văr care te-a îndemnat să fugi după ce a fost descoperit trupul prietenului dumitale asasinat?

- Manley Rochford.

Ea se încruntă.

- Iubirea mea, interveni Avery, de vreme ce nu ai sunat până la urmă după cafea și soarele strălucește încă, în ciuda prezicerilor sumbre de ploaie pe care le-am auzit în timpul partidei de călărie de dimineață, poate că am putea să ducem copiii în Hyde Park pentru o oră sau două. Mamă, vrei să ne însoțești?

- Dar sunt atât de multe de vorbit, protestă aceasta. Eu... simt că mi-a amorțit creierul.

– Chiar așa, încuviință Avery. Vino și dezmorțește-l în parc! Jessica și Thorne au de discutat despre nuntă și vor avea un avans mai mare dacă vor fi lăsați singuri. Sfatul meu, Thorne, e să aștepți până dispărem din raza voastră vizuală, și apoi să o instruiești pe sora mea să-și aducă boneta și să o duci la cea mai apropiată biserică. Dar cred că nu ai obținut încă aprobarea specială.

– De fapt, am obținut-o, îi mărturisi Gabriel.

– Jessica?

Mama ei lăsă gherghefful cu broderia și se ridică în picioare. Părea alarmată.

– Poți să te relaxezi, mamă, o asigură Jessica. Voi refuza categoric să-mi aduc boneta, și nici o lady nu poate pune piciorul afară fără bonetă.

Avery ținea deschisă ușa salonului. În curând o închise după toți trei, deși mama ei nu dorise deloc să plece.

Jessica nu-și mai amintea să fi fost singură într-o cameră cu un bărbat care nu îi era rudă – oh, cu excepția ocaziilor în care cineva venise să-i ceară mâna. Însă în ocaziile acelea Avery nu ieșise la o plimbare în Hyde Park cu Anna, mama ei și copiii. Totul păru dintr-odată oribil de real.

Oribil? Se cutremură când își dădu seama cât de puțin îl cunoștea pe omul acesta și cât de puține știa *despre* el. Avea doar cuvântul lui pentru aproape tot ce îi spusese. Un lucru i se păru puțin cam ciudat, totuși.

– De ce ți-a dăruit Avery binecuvântarea? întrebă ea. Știa? Înainte de a urca cu el în salon, adică?

– Știa. Dar nu pentru că i-aș fi spus eu. Se pare că e prea leneș ca să afle singur lucrurile, dar secretarul lui a fost capabil să descopere că Thorne e numele de fată al mamei mele.

– Avery e departe de a fi leneș.

– Da. La concluzia asta am ajuns și eu. Omul lui e la Brierley, aflând ce poate și încercând fără succes să treacă neobservat.

– Avery ți-a spus că l-a trimis acolo?

– Nu. Dar omul *meu* de la Brierley a raportat că apăruse un străin care punea întrebări semnificative. Din descrierea acestui străin, mi s-a părut că era aproape sigur același om care veghea asupra ta în drum spre Londra.

– *Mie* mi se pare că există asemănări clare între tine și fratele meu. Ai un om la Brierley? Spionând, adică? Și ai cu adevărat o aprobare de căsătorie?

– Am. Mai vrei să te căsătorești cu mine?

– Da. Da, vreau.

Dacă Avery își dăruise binecuvântarea, nu o făcuse doar pentru că Gabriel era contele de Lyndale. Avery era snob, dar nu era superficial. Și dacă domnul Goddard era la Brierley, încercând, bietul om, să treacă neobservat, Avery însuși trebuie să fi fost foarte ocupat aici. Dar nu era surprinsă. Fusese întotdeauna o greșeală să te lași înșelat de indolența studiată a lui Avery.

Gabriel stătea acum în fața ei. Întinse mâna, și ea își puse mâna în mâna lui și îi permise s-o ridice în picioare.

– Acum? o întrebă el. Sau preferi să aștepți și să-i permiți mamei tale să organizeze o nuntă în familie?

Putea într-adevăr să urce să își ia boneta *acum* și să iasă ca să se căsătorească? Se simți brusc fără suflare. Și foarte tentată.

– Cred că mamei i s-a frânt inima când Avery a contracarat planurile întregii familii Westcott și a luat-o pe Anna ca să se căsătorească cu ea în particular. Prin urmare, cred că va fi o nuntă în familie. Dar săptămâna aceasta. Și nu evenimentul măreț pe care vor încerca să ni-l îndese pe gât. Aș fi vrut, totuși, să ai și tu o familie.

El o privi cu nostalgie, după cum i se păru, iar ea își aminti că el *avea* o familie aici în Anglia. Membri ai familiei care mințiseră și comiseseră un viol și posibil o crimă și încercaseră să dea vina pe un om inocent. Membri ai familiei care nu aveau să fie nicidecum fericiți să-l revadă.

– Îl am pe Sir Trevor, zise el, și pe Lady Vickers. Ei sunt într-adevăr nașii mei. Și mai e și fiul lor, care

mi-a devenit prieten în ultimele săptămâni. Lăsăm atunci nunta pe vineri? Prefer să nu aștept mai mult de atât.

Era deja marți. Vineri va fi o femeie căsătorită. Va fi Lady Jessica Thorne, contesă de Lyndale.

– Vei aștepta până atunci doar pentru ca mama – și fără îndoială bunica și mătușile – să aibă timp să organizeze un fel de nuntă în familie? Pentru că asta îmi doresc eu?

– Da, răspunse el.

Și ea se întrebă. Oh, cât se întrebă! Aseară el recunoscuse că dorea să se căsătorească cu ea doar pentru că avea toate calitățile pe care le considera necesare la o mireasă. Mai recunoscuse și că o dorea. Însă faptul că o dorea nu însemna neapărat că avea vreun sentiment tandru față de ea. Îi *păsa* de ea? Măcar puțin?

Și ei îi păsa de el? Fusese de acord să se căsătorească cu el doar pentru că hotărâse că voia să fie căsătorită și pentru că îl dorea pe el? Mai era și altceva? Era mai înțelept ca nici măcar să nu se gândească la această posibilitate.

– Mulțumesc, zise ea, iar el o luă în brațe și o sărută.

Încet și profund, lipind-o din nou de el în întregime, deși sărutul nu fu la fel de imperios precum cel din seara precedentă. Dar era bine chiar și așa. Mai mult decât bine. El era solid și de nădejde. Masculin. Dezirabil.

Și avea deja o aprobare de căsătorie. Mama, Anna și toate femeile din familie erau pe cale de a se cufunda în vârtejul planurilor de nuntă.

Era bucuroasă.

Se va căsători. Înconjurată de familia ei.

Se va *căsători*.

Și apoi va trebui să-i înfrunte familia alături de el.

capitolul 15

– Vreau să spun ceva, anunță Lady Estelle în camera plină de doamne, nici una dintre ele rude de sânge

cu ea, dar care o primiseră toate cu brațele deschise în familia Westcott ca pe una de-a lor, atunci când tatăl ei se căsătorise cu fosta contesă de Riverdale, Viola Westcott.

Sporovăiala încetă brusc și toată lumea se întoarse s-o asculte cu expresii identice de surprindere întrebătoare. Se adunaseră în salonul din casa contesei văduve, pentru că era mai ușor pentru ele să ajungă acolo decât s-o aștepte pe ea să ajungă undeva.

– Pășiți toate în vârful picioarelor atunci când este vorba despre un anumit lucru. Știu că o faceți ca să-mi cruțați sentimentele, și vă apreciez amabilitatea. Totuși, este inutilă. Îmi place foarte mult de domnul Thorne. Însă nu am fost nici o clipă interesată de o căsătorie cu el, chiar dacă știu că toate ați făcut ce v-a stat în puteri ca să promovați o uniune între noi. *El* nu a fost nici o clipă interesat de o căsătorie cu *mine*. Ar fi trebuit să fie evident pentru toată lumea că avea ochi doar pentru Jessica – și că ea avea ochi doar pentru el, deși știu că sperați toate o uniune între ea și domnul Rochford. Vă rog să mă credeți. *Nu* îmi cârpesc inima zdrobită. Și nu sunt nici măcar în căutarea unui soț, încă. Am doar 23 de ani. La sfârșitul verii, voi pleca la țară cu Bertrand pentru un an sau doi. Amândoi am fost de acord cu acest plan. Între timp, sunt *foarte* fericită pentru Jessica și pentru domnul Thorne.

– *Doar* 23, repetă contesa văduvă de Riverdale, ridicând brațele în aer. Ce s-a întâmplat cu fetele din zilele astea? Pe vremea noastră lucrurile erau foarte diferite, nu-i așa, Edith? Orice fată care rămânea necăsătorită până la cea de-a douăzecea aniversare era categoric fată bătrână.

– E o ușurare să aud că nu ești supărată, Estelle, zise Wren, zâmbindu-i amabil. Ar fi fost foarte regretabil.

– Sunt surprinsă de Avery, Louise, mărturisi Mildred. Nu demult ne-ai spus că nu avea de gând să binecuvânteze curtarea din partea domnului Rochford până când tatăl acestuia nu era declarat oficial conte de Lyndale,

deși asta e o simplă formalitate. Totuși, și-a dăruit ieri binecuvântarea domnului Thorne, despre care știm mult mai puține. Se spune că a moștenit proprietatea și o avere undeva în nord, și se spune că a adus o avere cu el din America. Totuși, totul e foarte vag. Bineînțeles că îl are pe Sir Trevor care să îl susțină, dar chiar m-aș fi așteptat ca Avery să investigheze problema mai amănunțit și să fie absolut sigur că domnul Thorne va fi un soț vrednic pentru Jessica.

– Poți să fii sigură, răspunse Louise, că Avery a făcut într-adevăr investigații foarte amănunțite, Mildred.

– Atunci unde *este* proprietatea asta a lui? întrebă sora ei.

– Domnul Thorne dorește să meargă acolo în persoană și să rezolve câteva probleme înainte de a face anunțul public, mătușă, explică Anna. Vrea să meargă în curând, dar vrea ca și Jessica să fie alături de el când o va face. De asta au hotărât să se căsătorească poimâine.

– Atunci trebuie să fim recunoscători că nu au hotărât să facă o nuntă exact ca a ta și a lui Avery, Anna, declară Mildred. Da, știu, Elizabeth. Ești pe cale de a ne reaminti că a fost cea mai încântătoare și romantică nuntă la care ai fost vreodată – cu excepția nunții tale, fără îndoială. Dar tu ai fost acolo. Noi, restul, nu am fost. Poate că te vom ierta peste un deceniu sau două, Anna, îi spuse ea nepoatei, clipind din ochi. Dejunul de nuntă va fi atunci la Archer House?

– Oh, bineînțeles, răspunseră aproape simultan Louise și Anna.

– Trebuie să discutăm despre flori, spuse Althea Westcott pe un ton energic. Ce ai în minte, Louise? Dacă vrei, eu și Elizabeth ne putem ocupa de asta.

– Și eu, te rog, mamă, adăugă Wren. Voi oferi toate vazele – din noua colecție de la fabrica mea de sticlă.

– Predominant trandafiri, anunță Anna. Majoritatea roz. Domnul Thorne i-a trimis câte un trandafir roz Jessicăi în fiecare zi din ultimele săptămâni – cu excepția

unei singure ocazii în care a fost galben. Mi-ar plăcea să aflu povestea din spatele acestui lucru.

- I-a trimis trandafiri? Zilnic? se miră Edith. E un tânăr foarte romantic. Atunci, e o uniune din dragoste?

- Dar bineînțeles, răspunseră într-un glas Anna și Wren.

- Am fost oarbe, observă Mildred, clătinând din cap. Toate. Am făcut planuri și am mers înainte cu ele și nu am văzut nici un semn. Jumătatea de oră pe care au petrecut-o la pian în timpul petrecerii tale, de exemplu, Elizabeth. Ne-am enervat că domnul Thorne o ținuse pe Jessica departe de domnul Rochford.

- Și biserica, Louise? întrebă Matilda, întotdeauna cea mai disciplinată proiectantă a evenimentelor familiale. Vom putea să o decorăm și pe ea cu flori? O să mă ocup eu de asta. Și tu, Viola? Știm *care* biserică?

Wren veni să se așeze alături de Anna în timp ce încăperea zumzăia de planuri fericite pentru nuntă, oricât de mică ar fi fost.

- Anna, zise Wren în șoaptă, presupun că *știi*, nu?

- Ei bine, da, răspunse Anna, și la fel și Avery, și mama. Dacă te referi la ce cred eu, adică.

- Alexander făcea parte din grup la petrecerea lui Elizabeth și a lui Colin, atunci când domnul Rochford și-a spus povestea. S-a simțit neliniștit din cauza asta. Și a avut o discuție cu Avery.

- Ah.

- Valetul pe care secretarul lui Avery l-a luat cu el la Brierley a reușit să...

- Domnul Goddard a luat un valet? se miră Anna, încruntându-se.

- E unul dintre oamenii noștri, explică Wren. De fapt, nu e deloc valet. Însă a reușit să relaționeze cu oamenii din partea locului, mult mai ușor decât bietul domn Goddard, care nu se poate integra deloc. Nu sunt sigură ce a reușit să-ți spună Avery în dimineața asta, după întoarcerea lor, dar dacă tu și verișoara Louise sunteți

îngrijorate, Anna, așa cum cred că sunteți, aș putea să vă liniștesc. Domnul Rochford a spus la petrecere că vărul lui, Gabriel Rochford, era un tânăr sălbatic, chiar vicios când a mai crescut. Oamenii din partea locului nu și-l amintesc deloc așa. Avea reputația unui băiat liniștit, studios, cu un caracter plăcut.

– Mă bucur atât de mult, exclamă Anna.

– Domnișoara Beck, o lady care duce o viață de pustnic într-o căsuță de pe domeniu, i-a oferit un alibi categoric domnului Thorne pentru după-amiaza în care a fost ucis nefericitul tânăr. Înțelege că s-ar putea să nu fie crezută pentru că avea o prietenie foarte strânsă cu domnul Thorne, dar a fost în stare să spună numele unui rândaș din casă care îi adusese căprioara rănită de care s-a ocupat împreună cu domnul Thorne în după-amiaza aceea. Se pare că rândașul a rămas să se uite. Și lucrează încă la Brierley – și e dispus să depună mărturie.

Anna zâmbi.

– Îmi amintesc un timp în care Avery și Alexander nu se plăceau prea mult. Apoi Avery a luptat în duel – ca să apere onoarea lui Camille de bărbatul acela îngrozitor care era logodit cu ea –, iar Alexander l-a secondat.

– Alexander mi-a spus povestea. Dacă o spune așa cum a fost și nu exagerează, Avery și-a învins oponentul foarte mare, lăudăros și disprețuitor lovindu-l cu piciorul desculț sub bărbie, iar Alexander a fost cât pe ce să facă apoplexie. Îmi *doresc* să fi fost acolo.

– Eu am fost, replică Anna. Cu Elizabeth. Ne-am ascuns în spatele unui copac.

Izbucniră amândouă în râs, cu frunțile aproape atingându-li-se.

– Ce vă distrează pe voi două? întrebă Elizabeth.

– Duelul lui Avery cu vicontele Uxbury, răspunse Anna, iar Elizabeth se alătură râsetelor.

Nu există nici un anunț al logodnei în ziarele de dimineață. Nu se citiră strigări. Viața mergea înainte

de parcă nimic măreț nu se întâmplase și nu era pe cale de a se întâmpla.

Jessica ieși în trăsură cu domnul Rochford în parc în ziua în care mama ei și Anna se duseră la bunica pentru a discuta planurile de nuntă cu restul doamnelor Westcott. În seara zilei următoare, în ajunul nunții, asistă la un bal și se trezi înconjurată de suita ei obișnuită de curtezani. Dansă cu mai mulți dintre ei. Fu ușurată să descopere că domnul Rochford nu era acolo. Era ceva neobișnuit pentru el.

Intenționa să plece înainte de supeu pentru că nu voia să ajungă acasă în zori în ziua nunții ei. Însă dansul dinaintea supeului era un vals, iar ea se uită la suita ei, întrebându-se ce gentleman să încurajeze ca să-i ceară dansul. Lord Jennings din nou? Cineva îi atinse însă brațul, iar când se întoarse, se trezi uitându-se la chipul lui Gabriel.

– Lady Jessica, zise el, îmi acordați onoarea?

Suita ei se cufundase într-o tăcere cam posomorâtă.

– Ați întârziat, domnule Thorne, răspunse ea.

– Sper mai degrabă că am ajuns exact la timp.

El îi spusese că era posibil să nu ia parte la bal. Intenționa să plece la Brierley în ziua următoare nunții lor – poimâine, adică – și voia să se asigure întâi că termina tot ce era de terminat. Jessicăi nu îi venea încă să creadă că peste două zile va părăsi Londra și familia și tot ce îi era familiar și se va îmbarca într-o viață complet nouă, într-un cadru nou, cu noi provocări de înfruntat.

Bineînțeles că nu era neobișnuit ca o femeie să renunțe la tot când se căsătorea. În cazul acesta, însă, amândoi renunțau. Gabriel renunțase la viața cu care fusese fericit în Boston. Amândoi se îmbarcau spre o lume nouă, o lume plină de nesiguranță și dificultăți.

– Chiar așa, domnule, răspunse ea acum, așezându-și mâna în mâna lui. Nu am promis nimănui dansul.

Un murmur de protest trecu printre admiratorii ei. Se întrebă dacă avea să le fie dor de ea. Se întrebă dacă

ei avea să-i fie dor de ei, dacă urma să simtă în curând nostalgia unei vieți pe care o trăise de când părăsise băncile școlii.

Văzu că Elizabeth se pregătea să valseze cu Colin, iar Anna, cu Avery. Domnul Adrian Sawyer, fiul vicontelui Dirkson, o conducea pe Estelle pe estradă, iar Bertrand zâmbea unei tinere fete pe care Jessica nu o cunoștea. Mătușa Matilda se pregătea să danseze cu vicontele Dirkson, un lucru încântător, pentru că foarte puțini oameni vârstnici dansau la balurile din înalta societate, mai ales cu soțiile lor. Și își zâmbeau, și păreau să aibă ochi doar unul pentru celălalt. Chiar și mătușa Viola și Marcel, marchizul de Dorchester, pășeau pe estradă și se priveau ca un cuplu care ar fi avut jumătate din vârsta lor.

Ce avea valsul de îi făcea pe toți să se gândească la romantism?

Jessica simți o durere bruscă. Însă știa de câțiva ani că nu avea să găsească felul acela de dragoste profundă și romantică pe care o găsiseră atât de mulți membri ai familiei ei. Hotărâse foarte rațional că anul acesta avea să se căsătorească oricum, în sfârșit, mulțumindu-se cu un bărbat bun și cu o uniune potrivită. Și asta făcea acum. Era fericită cu alegerea ei, pentru că era sigură că nu se mulțumise *doar*. Ridică privirea spre chipul lui Gabriel, în timp ce acesta își așeza mâna pe mijlocul ei și îi prindea mâna dreaptă cu cealaltă mână. Voia cu adevărat să se căsătorească cu el, să înfrunte cu el aventura necunoscută care le stătea în față. Și îl *dorea* cu adevărat.

Mâine-noapte...

Își așeză mâna stângă pe umărul lui. El o privea țintă cu ochii aceia atenți de un albastru-închis, cu privirea indescifrabilă. Se întrebă dacă el avusese aceleași gânduri și ajunsese la aceeași concluzie. Spera că nu era o concluzie diferită. Spera că el nu regreta căsătoria asta grăbită cu o persoană aproape necunoscută. Nu voise să se întoarcă din America. Nu voise să fie conte

de Lyndale sau să se întoarcă la Brierley. Își luase o mireasă din pură necesitate. Alesese cea mai bună candidată posibilă – putea să gândească așa fără să se umfle în pene. Îi spusese odată – în Richmond Park – că, atunci când se uita la ea, o vedea doar pe Lady Jessica Archer, fiica și sora ducelui de Netherby. Îi spusese că, dacă voia să aibă o șansă cu ea, trebuia să o cunoască pe *ea*, persoana de sub lustrul aristocratic. O cunoștea acum mai bine decât atunci?

Se vânduse prea ușor?

Începu muzica. Și descoperi că el valsa minunat. Nu trebuia să se gândească la pași. Nu trebuia să se teamă că va pierde unul sau că va călca pe cineva pe picioare sau că va fi călcată sau că se vor ciocni de altă pereche. Nu trebuia să se teamă că li se vor încurca picioarele în timpul piruetelor. În curând, nu mai fu conștientă de prezența dansatorilor din jur, nici de oamenii care stăteau și priveau. Nu fu conștientă de sala de bal, nici de candelabre, nici de oglinzile înalte, nici de florile care împodobeau totul sau de mireasma lor amețitoare pe care o admirase înainte de sosirea lui.

Zâmbi privindu-și partenerul în ochi și se simți așa cum se simțise atunci când el cântase piesa de Bach la pianul lui Elizabeth și al lui Colin, de parcă s-ar fi pierdut chiar în sufletul muzicii. Dar de data asta muzica îi inundase și trupul, și părea amestecată cu lumină și culoare. Și singurul lucru de care era *cu adevărat* conștientă era bărbatul cu care valsa.

El o privi tot timpul fără să clipească. După un timp, ea plecă privirea ca să nu fie hipnotizată, dar când se uită din nou, ochii lui o întâmpinară cu un zâmbet care nu îi ajunsese și pe chip.

– Jessie, zise el. Doar atât.

Numele acela pe buzele lui îi trimise fiori prin șira spinării.

– Gabriel, răspunse ea.

Și aceasta fu toată conversația lor.

*

În dimineața următoare, Bertie Vickers veni în camerele lui Gabriel de la hotel, la timp ca să îl însoțească la biserică. Gabriel îi ceruse să fie cavalerul lui de onoare.

– Măi să fie, Gabe, zise el, privindu-și prietenul din cap până-n picioare, ești ca scos din cutie. Păcat că nu te căsătorești la St. George's în Hanover Street, cu toată lumea bună care să-ți privească splendoarea.

Gabriel se hotărâse asupra unor pantaloni până la genunchi, cu ciorapi, pantofi cu catarame și o lavalieră festonată cu dantelă. Chiar și mânecile cămășii erau festonate cu dantelă, în locul manșetelor simple, apretate. Pantalonii și jiletca erau de un cenușiu-argintiu, fracul de un cenușiu mai întunecat. Ciorapii și cămașa erau albe ca zăpada. Horbath se întrecuse pe sine cu faldurile lavalierei, și pusese un ac cu diamant exact în locul potrivit. Spera că nu era prea împopoțonat, dar Horbath îl asigurase că nu era.

– O dată în viață se însoară omul, domnule, spusese el.

– E destul, zise Gabriel acum, că am toată familia Westcott și pe părinții tăi printre spectatori, Bertie. Nunțile sunt o pacoste.

– Ah! Ar fi mai bine să nu spui asta în auzul miresei tale, bătrâne, îl sfătui Bertie. Nunțile sunt pâinea vieții femeilor. Mama și-a cumpărat o pălărie nouă. Tata va trebui să stea la un metru distanță de ea în strana bisericii ca să nu fie pocnit peste ureche de fiecare dată când ea întoarce capul.

Gabriel chicoti, deși se simțea cam prea irascibil pentru a se putea amuza cu adevărat. Cine ar fi prezis că avea să fie nervos în ziua nunții lui? Se temea îngrozitor că făcea un lucru greșit. Toată noaptea își amintise crâmpeie din ce îi spusese Jessica în izbucnirea aceea cam pasională din Richmond Park. În ea existau două persoane, îi spusese – foarte aristocratica Lady Jessica Archer, sora ducelui de Netherby, și persoana care trăia

în interiorul acelei cochilii aristocratice. Voia ca el să găsească persoana aceea și să o *romantizeze*. Voia ca el să se îndrăgostească de ea, chiar dacă nu folosise termenul acela și chiar îl negase în fapt.

Voia să se îndrăgostească și ea la rândul ei, așa cum făcuse verișoara ei, cea care îi fusese mai mult ca o soră, cea pentru care își sacrificase propriile speranțe fericite. Și, Dumnezeule mare, în ultimele săptămâni lui Gabriel i se păruse că familia ei din partea mamei, Westcott, punea mare preț pe iubirea romantică. Erau o familie formată din cupluri care păreau strâns unite. Un mare număr dintre ele fuseseră pe estrada de dans noaptea trecută, valsând. Unul cu altul. Probabil că era ceva nemaiauzit. Soții nu dansau adesea cu soțiile lor. De fapt, soții nu *dansau* adesea. Cel puțin, nu din câte știa el.

Totuși, în ciuda a ceea ce îi spusese ea la Richmond, se căsătorea cu ea – cam în grabă – datorită aspectului ei exterior. Pentru că era fiica unui duce și o lady cât se poate de aristocratică. Purtarea ei în public era o întruchipare a trufiei. Nu era tipul de femeie care să se facă fărâme în fața unei persoane care ar fi încercat s-o intimideze. Dimpotrivă, s-ar fi îndreptat în toată înălțimea ei, și-ar fi privit atacatorul cu nasul pe sus și ar fi redus persoana respectivă la poziția unui vierme gata să fie călcat. Se va simți comod întorcându-se la Brierley cu Jessica pe post de soție și contesă. Nu. Comod nu era cuvântul potrivit. Nu putea aștepta comoditate de la ceea ce trebuia să înfrunte. Mai bine era să spună că ea îi dăruia *curaj*. Nu că ar fi avut cea mai mică intenție de a se sprijini pe ea.

Era timpul să se căsătorească. Scutură dantela care îi acoperea mâinile până la încheieturile degetelor și se uită în jur după pălărie, mănuși și baston, pe care Horbath îl așezase desigur unde îi era locul, lângă ușă.

De fapt, chiar îi *plăcea* de ea. Și sigur dorea să se culce cu ea. Era o femeie frumoasă și ispititoare. Perspectiva de a face dragoste cu ea în seara asta, în fapt – aici,

în camerele acestea de hotel –, îl făcu să respire mai repede. Și-ar fi dorit doar să fi avut mai mult timp pentru a-i oferi romantism, pentru a dărui mai mult din ce își dorise. O înșelase în privința asta. Poate după ce se căsătoreau...

– Auzi, zise Bertie, aproape că am uitat. Un mesaj de la mama și tata mi-a spus să am grijă să nu uit să-ți spun, deși poate s-o facă și el mai târziu, la dineul de nuntă, bineînțeles. Rochford a ajuns în oraș aseară.

Gabriel rămase nemișcat, cu o mănușă din piele de ied în mână, și se uită la Bertie.

– *Anthony* Rochford? întrebă el. A fost plecat undeva?

Acum că se gândea la asta, își dădu seama că omul nu fusese la balul de seara trecută. Și asta era neobișnuit pentru el.

– Nu, nu. Tatăl lui. Și mama lui. Cred că au venit să sărbătorească faptul că va deveni conte. O să pierzi toată distracția, Gabe, dacă insiști să părăsești orașul mâine. Nu înțeleg de ce te grăbești așa, când sezonul e în toi. Nu știu de ce ținea mama atât de mult la mesajul acesta. Poate că spera că te vei răzgândi și vei mai rămâne o vreme.

– Manley Rochford.

– Acesta este numele. Te face să speri că nu e mic și sfrijit, dacă are un asemenea nume[1], nu? Ar fi fost chinuit fără milă la școală. Era cât pe ce să uit să-ți spun. Mama nu ar fi fost deloc mulțumită. Deja consideră că pe întreg pământul nu există nimeni mai împrăștiat ca mine. O să-ți termini de tras mănușa aceea, Gabe? O mulțime de tinere femei vor jeli după tine astăzi, să știi.

Gabriel își trase mănușile și își potrivi dantela peste ele. Horbath apăru de nicăieri și îi înmână pălăria și bastonul și ținu ușa camerelor deschisă și se înclină în urma lor.

[1] Joc de cuvinte intraductibil între *Manley* și *manly* – bărbătesc, curajos, viril (n.tr.)

„Așa deci", se gândi Gabriel pe când coborau scările. Știrea aceasta va schimba câteva lucruri.

În partea din spate a dulapului Jessicăi se afla de doi ani o rochie. Nu fusese purtată niciodată, deși fusese dusă înapoi la țară în fiecare vară și adusă din nou aici în fiecare primăvară. Îi plăcuse întotdeauna, dar nu fusese niciodată în stare să hotărască în ce ocazie anume s-ar fi potrivit. Nu era chiar o rochie de seară, dar era puțin cam prea înzorzonată pentru vizitele de după-amiază sau chiar pentru petrecerile în aer liber. Uneori se uita la ea – și o scotea des, ca să o țină în fața ei și s-o admire – și se gândea că era prea tinerească pentru ea. Era albă, o culoare pe care o evitase după primul sezon, când albul fusese aproape obligatoriu. Dar avea trandafiraşi roz brodați peste tot, împrăștiați pe toată rochia și adunați în număr mai mare în jurul tivului festonat și la marginile mânecilor scurte. Un brâu de mătase care se lega sub sâni aducea o pată de culoare. Era roz, de o nuanță puțin mai întunecată decât nuanța trandafirilor.

Săptămâna asta înțelese de ce nu o purtase niciodată. O păstrase inconștient pentru ziua nunții ei. Era adevărat că nu s-ar fi potrivit pentru orice fel de nuntă. Dar pentru *asta?* Era mai mult decât perfectă. Oh, vai de mine, fosta ei guvernantă s-ar fi cutremurat dacă ar fi auzit *acea* imposibilitate logică rostită cu glas tare. Ținu rochia lipită de ea în noaptea în care fusese plănuită nunta lor, după ce ieșise Ruth din budoar, și făcuse piruete în fața oglinzii înalte, știind că nici o altă rochie nu s-ar fi potrivit mai bine.

O purta acum și se simțea ca o mireasă. Cum trebuia să se simtă o mireasă? Nu știa prea multe despre celelalte mirese, dar ea se simțea... euforică. Era o prostie? La urma urmei, nu era nimic romantic în căsătoria ei cu Gabriel. Nu trebuia să se păcălească singură și să creadă că un trandafir în fiecare zi, atingerea degetelor mici pe claviatura pianului, un sărut ușor în grădina

cu trandafiri și un sărut mai profund la Vauxhall erau egale cu romantismul. Sau, chiar dacă erau într-un fel, nu erau egale cu *dragostea*. Aceasta nu era o uniune din dragoste, de nici o parte. Ar fi fost neînțelept să se păcălească singură și să creadă că poate era.

Oricum, se simțea euforică. Pentru că îl *plăcea* și îl considera amețitor de atrăgător. Când se gândea la noaptea care urma, i se tăia răsuflarea. Era virgină, bineînțeles, dar nu avea să fie o virgină *înțepenită*. Voia lucrul *acela*, oricum ar fi fost. Îl voia foarte tare. Cu el. Nu cu altcineva. Nu putea *fi* altcineva. Nu după Gabriel.

Nu se opri să analizeze gândul acela. Voia să meargă la Brierley cu el și să-l ajute să rezolve dezastrul care îl aștepta acolo. Putea face asta. Era felul de lucru pe care fusese educată să-l facă cu ușurință. Putea fi *foarte* doamna-de-la-conac când și-o propunea. Vai de mine, exista un asemenea termen? Învățase cât de eficace era trufia distantă de la Avery și, într-o măsură mai mică, de la mama ei.

Mama ei intră acum în budoar, arătând foarte elegantă în albastru-închis – nu chiar regal și nici chiar marinăresc, ceva între amândouă. Ruth așeza noua bonetă de pai a Jessicăi peste coafura la care lucra de aproape o oră, și apoi legă panglicile late roz într-o parte a bărbiei, după care făcu un pas înapoi și își privi critic opera. Apoi făcu o corecție.

– O să meargă, milady, zise ea – un discurs lung pentru Ruth.

– Oh, o să meargă foarte bine, de fapt, zise mama Jessicăi, cu ochii cam înlăcrimați și cu brațele deschise pentru a-și îmbrățișa fiica. Mi-aș dori să te poată vedea tatăl tău acum.

Jessica se întrebase adesea dacă mama îl iubise pe tatăl ei. Nu vorbea des despre el. Însă nici nu se arăta interesată de o altă căsătorie.

– Nu trebuie să te șifonez, zise ea după o îmbrățișare scurtă și afectuoasă. Jessica, *faci* ceea ce trebuie, nu-i așa,

dragă? Nu te căsătorești cu domnul Thorne *doar* pentru că e contele de Lyndale? Îl iubești? Iubirea e atât de importantă în căsătorie. Știi, eu l-am iubit pe tatăl tău. Foarte mult. Chiar dacă el era duce, eu eram fiica unui conte, iar dragostea nu ar fi trebuit să conteze. Și el m-a iubit pe mine.

Își șterse o lacrimă care amenința să i se reverse pe obraz. Ah!

– Fac ceea ce trebuie, mamă, o asigură Jessica, și simți că spunea adevărul și numai adevărul. Și plăcerea putea însemna dragoste, nu? Un anumit fel de dragoste?

– Ei bine, zise mama ei. Nu trebuie să-l facem pe Avery să aștepte. E jos acum. La fel și Anna, și Josephine.

Copiii mai mici urmau să rămână acasă. Dar Josephine învățase să stea liniștită, chiar și la slujba de o oră de duminica.

Jessica simți dintr-odată un fior de regret cauzat de faptul că Abby nu avea să fie la biserică. Nici Camille. Nici Harry. Îi scrisese o scrisoare mai lungă lui Abby și câte o scrisoare mai scurtă fraților ei. Nu știa când avea să-i revadă – un gând melancolic. Însă așa era viața, presupunea, când deveneai adult. Dar ziua de astăzi nu era potrivită pentru melancolie. Ziua de astăzi era a ei și a lui Gabriel. Ziua de astăzi era ziua nunții lor.

Își trase mănușile lungi și albe, ezită o clipă și apoi scoase singurul trandafir din vaza de pe noptieră și îl șterse cu un șervețel. Era galben astăzi, așa cum fusese în dimineața de după petrecerea în aer liber, unde o sărutase pentru prima dată. Cu ocazia aceea ea avusese o rochie galbenă de culoarea primulelor și se oprise câteva momente în grădina de trandafiri, prinzând între palme un trandafir galben, dar fără să-l atingă.

„Și-a amintit", se gândise ea. Pentru astăzi, ziua nunții lor.

Luă trandafirul cu ea, ținându-l de tija lungă, cu grijă să nu atingă spinii.

capitolul 16

Aleseseră o biserică mică și insignifiantă de pe o stradă lungă și liniștită din Londra - de fapt, exact aceeași biserică în care se căsătoriseră Anna și Avery cu opt ani în urmă.

Nunta aceasta avu un public mai numeros. De fapt, poate că strada aceasta nu mai văzuse niciodată atâtea trăsuri arătoase deodată, fără să se miște, oprite una în spatele alteia. Așteptară toate, după ce pasagerii coborâră, iar vizitiii în livrea și lacheii lustruiră toate petele aproape neobservabile cauzate de călătorie și se îngrijiră de cai. Trecătorii care se îndreptau spre treburile lor zilnice se opriră și ei să caște gura și, dacă erau câte doi sau trei, să se minuneze și să facă speculații. Trăsura împodobită cu flori care era oprită chiar în fața bisericii era indiscutabil cheia misterului și spunea că înăuntru avea loc o nuntă. Mai mulți oameni se instalară în stradă așteptând și uitând de orice grabă pe care o simțiseră când porniseră la diferitele lor afaceri. Nu se vedea adesea un spectacol atât de măreț în partea aceasta a Londrei.

Toți membrii familiei Westcott care se aflau în momentul acela în oraș și cei legați de ei prin legături de rudenie erau acolo. La fel și Sir Trevor și Lady Vickers. Și Albert Vickers, fiul lor, bineînțeles, care era cavalerul de onoare al lui Gabriel.

Stranele nu erau pline, chiar dacă era o biserică mică, însă în aer plutea o intimitate caldă, care îl intimidă puțin pe Gabriel în timp ce aștepta sosirea miresei lui. Probabil că toți invitații - cu excepția celor foarte puțini care cunoșteau adevărul - se întrebau de ce Jessica se căsătorea cu un simplu domn Thorne din America, care fusese mai degrabă vag cu privire la proprietatea moștenită și la averea care îl aduseseră acasă în Anglia. Cu siguranță că toți se întrebau de ce formidabilul duce de Netherby binecuvântase o asemenea uniune inegală. Însă veniseră totuși cu toții ca să sărbătorească

o membră a familiei lor care era destul de matură ca să ia propriile hotărâri și care hotărâse să se căsătorească cu el, cu titlu sau fără titlu, misterios sau nemisterios.

Ducesa de Netherby cu fiica ei cea mai mare și ducesa văduvă fură ultimele care sosiră, un semn sigur că Jessica și ducele nu rămăseseră mult în urmă. Cele două doamne și fetița își ocupară locurile în strana din față, vizavi de Gabriel și Bertie. Ducesa zâmbi, fetița îl privi cu ochi mari și văduva salută grațios. Apoi preotul apăru din sacristie, îmbrăcat în odăjdii albe simple, și aprinse lumânările din altar înainte de a se întoarce din nou spre ușa bisericii. Se auzi freamătul unei noi sosiri, iar Gabriel se ridică în picioare și se întoarse.

Netherby, ca el și spre deosebire de toți ceilalți, din cât văzu Gabriel, era îmbrăcat oficial, în pantaloni până la genunchi și haină de seară. Însă Gabriel nu îl văzu prea bine. Jessica era îmbrăcată aproape simplu în contrast cu fratele ei – și cu el. Era întruchiparea delicateții, în alb și roz, și cu trandafirul galben pe care i-l trimisese de dimineață. În penumbra răcoroasă din interiorul bisericii, cu mirosul ușor mucegăit al bisericilor vechi de piatră și al cărților de rugăciuni, al lumânărilor de ceară și al tămâii, era cu adevărat splendidă. Avea spatele drept și mândru, bărbia ridicată și o expresie severă și trufașă. Se uita la el și părea să aibă nasul sus.

Însă ea nu era *doar* aristocrata pe care o dorise și o alesese aproape de la prima vedere. Era și *Jessica*. Acesta era un gând liniștitor. Îi zâmbi.

Bărbia ei coborî cu un centimetru mai jos, ochii i se măriră, buzele i se depărtară – și îi întoarse zâmbetul.

După asta își pierduse propria nuntă, mai mult sau mai puțin, și își dădu seama de asta mai târziu, când se uită în urmă și încercă să-și amintească detaliile. Fusese foarte scurtă. Fără muzică, ceremonie și o slujbă întreagă. Netherby îi dădu mâna Jessicăi și luă trandafirul galben, iar preotul se adresă tuturor celor adunați cu *dragi credincioși*. Jessica promise cu o voce clară să-l iubească,

să-l respecte și să-l asculte. El promise să o iubească și să o prețuiască și să o păstreze cât timp trăia. Bertie aproape scăpă inelul și mormăi ceva nepotrivit pentru locul și ocazia aceea în timp ce făcea jonglerii cu el și i-l întindea cu un rânjet fulgerător. Gabriel strecură inelul pe degetul miresei lui. Preotul îi declară soț și soție.

Și în tot acest timp Gabriel o privi în față, întrebându-se dacă era adevărat că *se căsătorea*, că viața lui se schimba irevocabil. Și în tot acest timp aștepta ca nesiguranța și chiar panica să-l strângă de gât. Dar nu se întâmplă așa.

Voia să se căsătorească. Cu ea. Cu Jessica.

Și dintr-odată – doar ea de-abia intrase în biserică și îl luase de mână – dintr-odată *era căsătorit*.

Erau căsătoriți.

Și ea îi zâmbea puțin cam tremurător. Preotul arătă cu un braț spre sacristie, unde aveau să semneze în registru, iar Netherby se ridică în picioare ca să li se alăture împreună cu Bertie ca martori. Ducesa văduvă veni cu Netherby. Apoi congregația chicoti în timp ce fetița – fiica lui Netherby – vorbea cu glas tare.

– Bunico, *papa* a uitat să ia trandafirul mătușii Jessica. Ia-l tu! Ai grijă să nu te înțepi la deget!

Și el și Jessica râseră privindu-se în ochi, iar în ochii ei străluciră lacrimile înainte ca ea să clipească și să își muște buza de sus.

Erau căsătoriți, iar ea părea să se bucure de asta.

„O să am grijă să meargă", se gândi Gabriel. Va fi un succes. O mai făcuse și înainte, deși într-un mod complet diferit și în împrejurări diferite. Când se dusese în America, nu avusese experiență în câștigarea unui trai și cu siguranță nici un fel de experiență în munca pe care i-o oferise Cyrus. Dar o făcuse. Muncise din greu – aproape urându-și munca la început – și reușise. Continuase să se străduiască și ajunsese să-și iubească munca înainte de moartea lui Cyrus. După aceea avusese succes în continuare, dar numai din cauză

că nu lâncezise niciodată și nu considerase niciodată succesul ca pe ceva garantat. Avea de gând să facă un succes din căsătoria aceasta în același fel - muncind din greu în fiecare zi a vieții lui. Așa promisese cu câteva minute în urmă, nu?

Ducesa văduvă își îmbrățișă fiica și pe Gabriel după ce semnară în registru. Netherby își îmbrățișă sora și îi strânse ferm mâna lui Gabriel. Bertie îi nenoroci mâna și făcu o plecăciune în fața Jessicăi, numind-o *doamnă Thorne*. Și apoi fu timpul să se întoarcă în biserică să salute familia ei și pe nașii lui. Nu avea să existe o procesiune formală de ieșire. Hotărâseră că ar fi fost puțin cam ridicolă. Numai zâmbete și felicitări oriunde se întorceau, și nesfârșite strângeri de mână și palme pe spate și câteva îmbrățișări.

-Am crezut că nunta Annei și a lui Avery care a avut loc aici nu putea fi întrecută, domnule Thorne, îi spuse Lady Hodges. Și am avut dreptate. Nu a fost întrecută. Însă nunta de astăzi a egalat-o.

-Mulțumesc, doamnă, răspunse el. Dar vă rog să-mi spuneți Gabriel.

-Elizabeth, zise ea, zâmbindu-i amabil. Bine ai venit în familia Westcott, Gabriel!

Văzu că Jessica era prizonieră în brațele unui tânăr înalt și zvelt, care o scutura râzând.

-Am venit ieri, spunea el în timp ce Gabriel se apropie, pentru că mama mă tot bate la cap să renunț măcar cinci minute la viața de pustnic. Am venit doar pentru o săptămână, destul cât să mi se ia măsurile pentru o haină nouă și o pereche de cizme. Și ce am descoperit când am ajuns, dacă nu că te căsătoreai astăzi, Jess? Abby nu va fi deloc fericită că ți-a pierdut nunta. Și nici Camille.

-Oh, Harry, protestă ea, trăgându-se înapoi, dar Abby nu a așteptat pe vreunul dintre noi la nunta *ei*. Doar tu ai fost de față, pentru că erai deja acolo la Hinsford. Dar e pur și simplu minunat că ești aici tocmai astăzi.

Aș fi făcut o criză de nervi dacă ai fi ajuns mâine. Și arăți bine.

Pentru o clipă, îi prinse fața în ambele mâini, lăsând trandafirul la marginea unei strane, dar apoi îl văzu pe Gabriel stând în spatele ei.

– Gabriel. Uite cine a venit! Vărul meu Harry – Harry Westcott. Nu merge niciodată nicăieri, dar o să mă prefac că a venit special pentru nunta mea. Acesta e Gabriel, Harry. E... soțul meu.

– Da, mi-am cam dat seama de asta, Jess, zise el, și cei doi bărbați își strânseră mâna, măsurându-se reciproc.

Prin urmare, acesta era vărul care fusese odată, pentru scurt timp, conte de Riverdale după moartea tatălui său, numai ca să își piardă titlul și legitimitatea când se descoperise că mariajul dintre tatăl său și mama sa fusese unul ilegitim, pentru că tatăl fusese bigam. Cum îți revii dintr-o asemenea catastrofă, care îți schimbă total viața? „Deși poate că și eu am experimentat ceva destul de asemănător", se gândi Gabriel.

– A fost o coincidență fericită că am ajuns acum, zise Harry. Înțeleg că o s-o răpești pe Jessica undeva în nord mâine, Thorne.

– Cred că trebuie să ne schimbăm planurile. Vom mai rămâne o vreme, până la urmă.

Jessica îl privi surprinsă, însă bunica și mătușa ei își făcură apariția, iar ea se întoarse să le îmbrățișeze. Vicontele Dirkson veni să strângă mâna lui Gabriel. Vicontesa îl îmbrățișă și îl sărută pe obraz.

– Nunțile sunt întotdeauna ocazii romantice, oriunde ar avea loc și oricât de redusă ar fi congregația, zise ea, privindu-l radioasă. Asta nu a făcut excepție, domnule Thorne. Nu, *Gabriel*. Acum faci parte din familie. Eu sunt mătușa Matilda.

Soțul ei îi rânji.

– Dacă îmi spui vreodată *unchiule* Charles, zise el, cred că va trebui să-ți trag una, Thorne.

Mătușa Matilda fu prima care râse vesel.

După câteva minute ieșiră din biserică și văzură că afară strălucea soarele și nu mai era nici urmă de norii înalți care acopereau cerul atunci când sosise Gabriel. O mică mulțime de trecători curioși adunați afară murmurară și chiar aplaudară și ovaționară puțin cam rușinați când își dădură seama că erau mireasa și mirele. Jessica le zâmbi strălucitor și flutură din mâna liberă, cea în care ținea trandafirul galben. Gabriel ridică mâna, mulțumindu-le. Și apoi plouă peste ei cu petale de trandafir, aruncate de Lady Estelle și Bertrand Lamarr și de frații Wayne – și de fetița cea mică, care chicotea incontrolabil.

– Oh, vai de mine, zise Jessica în timp ce Gabriel o ajuta să urce în trăsura împodobită cu flori ce urma să-i ducă la Archer House. Asta s-a întâmplat la orice nuntă la care am luat parte vreodată. De ce să nu mă aștept să fie și la nunta mea? Se așeză și se uită la ea. Arăți splendid, Gabriel.

El se scutură înainte de a se așeza alături de ea, iar vizitiul trase scările și închise portiera.

– Presupun că nu puteai lăsa replica asta pentru mine, nu? o întrebă el.

– Arăt splendid?

Borul bonetei ei de pai era festonat cu boboci delicați de trandafir roz. Panglicile late de satin legate într-o fundă în partea stângă a bărbiei erau de o nuanță mai întunecată de roz. Părul ei întunecat strălucea. Chipul ei îmbujorat, cu ochii mari, era o întruchipare a frumuseții.

– Tu, draga mea soție, arăți nemaipomenit.

Ea râse.

– Nemaipomenit? Ei bine, asta e ceva nou. Nimeni nu mi-a mai spus așa ceva.

– Mă bucur.

Și cumva ea nu mai zâmbi. Și nici el.

– Ți-am jurat anumite lucruri, zise el. Și intenționez să-mi respect jurământul.

– Oh, răspunse ea. Și eu îl voi respecta pe al meu.

El ezită, apoi o cuprinse cu brațul pe după umeri, îi atinse maxilarul cu vârful degetelor și o sărută.

– O simplă promisiune pentru noaptea care urmează, doamnă Thorne, zise el cu buzele lipite de buzele ei.

Urmă un val slab de ovații din partea invitaților lor care ieșiseră din biserică pentru a-i vedea plecând, însă nu se mai auzi deloc atunci când trăsura se legănă pe arcuri și porni din fața bisericii, târând un alai impresionant de obiecte zgomotoase din fier care fuseseră legate în urma ei.

Ea făcu o grimasă. Și râse. Și apoi strigă ca să fie auzită.

– Gabriel, de ce s-au schimbat planurile? De ce mai rămânem o vreme în Londra?

– Manley Rochford și soția lui au sosit în oraș.

Gura ei formă un O, dar sunetul care o însoți fu imposibil de auzit.

Se terminase cu nunta lor liniștită.

Holul cel mare din spatele ușilor frontale de la Archer House și sufrageria arătau și miroseau ca o grădină de trandafiri. Iar masa cea lungă din sufragerie fusese așezată cu cele mai bune farfurii din porțelan, rareori folosite, cu pahare de cristal și tacâmuri de argint. Cineva – sau mai degrabă mai multe persoane – fusese foarte ocupat în timpul relativ scurt care trecuse de când plecaseră la biserică, se gândi Jessica.

După ce aruncă o privire în sufragerie, alergă sus ca să-și scoată boneta și să o pună pe Ruth să îi facă unele reparații la coafură. Da, chiar alergă. Bătrâna ei dădacă și fosta guvernantă ar fi făcut amândouă apoplexie.

Două cufere uriașe și mai multe cutii de pălării stăteau în mijlocul dormitorului ei, gata să fie încărcate în trăsura pentru bagaje care trebuia să pornească a doua zi în călătoria spre Brierley – acum amânată. Pentru că domnul Manley Rochford și soția lui sosiseră neașteptat de devreme în oraș. Jessica simți cum i se strângea

stomacul. Ce însemna asta? Însă refuză să se gândească acum la toate implicațiile. Nu în ziua nunții ei.

Existase vreodată o nuntă mai încântătoare și mai romantică? Asta nu însemna că era părtinitoare, dar el nu-și luase ochii de la ea în tot timpul scurtei slujbe, nici măcar atunci când domnul Vickers aproape că scăpase inelul ei și fusese forțat să facă unele răsuciri și sărituri foarte lipsite de eleganță ca să-l salveze – asta ca să nu mai vorbim despre limbajul lui, care din fericire nu se auzise dincolo de micul lor grup. Presupunea că episodul acela fusese mai degrabă amuzant, dar ea continuase să se uite tot timpul la Gabriel, și îl văzuse doar cu coada ochiului.

Păruse aproape ca o uniune din dragoste. Poate că toate nunțile li se păreau așa celor doi care se căsătoreau. Pentru că o nuntă schimba totul. Viitorul care se întindea în față era plin de posibilități, plin de speranță, plin de visuri. Asta nu însemna să crezi în fericire până la adânci bătrâneți. Trebuia să fii nebun ca să crezi în așa ceva, chiar dacă mariajul *era* o căsătorie din dragoste. Însă puteai măcar să crezi că vei avea parte mai mult de fericire și mai puțin de nefericire. Dacă asta îți doreai. Dacă asta își dorea și cel cu care te căsătoreai. Ah, atât de mulți de *dacă*. Atât de multă nesiguranță.

– Ruth, zise ea după ce părul îi fusese aranjat din nou spre satisfacția cameristei ei, sunt Lady Jessica Thorne. „Contesă de Lyndale", se gândi ea, păstrând secretul acela pentru ea. Nu sună încântător?

– Da, milady, răspunse Ruth în timp ce Jessica își prindea poalele rochiei și făcea două piruete, exact ca un copil care pleacă la o petrecere. Cum ar fi făcut Josephine. Sau Rebecca, care avea patru ani.

Ochii i se opriră din nou asupra cuferelor. Câteva genți fuseseră duse deja la hotelul lui Gabriel, unde va petrece noaptea și poate mai multe nopți dacă rămâneau într-adevăr la Londra o vreme. Oricum ar fi fost, nu se mai întorcea aici. Poate va vizita Archer House de mai

multe ori în viitor și poate chiar va sta aici ocazional. Putea să viziteze Morland Abbey și probabil că avea s-o viziteze. Dar după o viață în care considerase ambele reședințe acasă, nu o mai putea face. Locul ei nu mai era aici. Locul ei era acolo unde era locul lui Gabriel.

Și unde era asta?

La Brierley Hall? El locuise acolo doar zece ani din cei 32 ai săi. Și nu fuseseră ani fericiți. Prin contrast, cei treisprezece petrecuți la Boston fuseseră fericiți. Însă datoria și grija față de o lady pe cale de a fi izgonită din casa ei îl aduseseră înapoi - ca să rămână. „Da, vom locui la Brierley Hall", se gândi Jessica. O casă pe care nu o văzuse niciodată, într-o zonă a țării pe care nu o cunoștea. Departe de Londra și de Morland Abbey. Departe de mama ei, de Avery și Anna. Departe de Abby, de Camille și de Harry. Departe de toată lumea, cu excepția posibil a mătușii Mildred și a unchiului Thomas.

Îl va transforma într-un cămin. Pentru ea însăși. Pentru Gabriel. Pentru copiii pe care îi vor avea - oh, Te rog, Te rog, dragă Doamne, fă să existe copii. Măcar un fiu pentru succesiune și alți câțiva fără nici un motiv. Va transforma casa într-un cămin fericit. Pentru asta fusese educată. Putea s-o facă și o va face. Era Lady Jessica... Thorne. Era contesa de Lyndale.

Se auzi o bătaie ușoară la ușa dormitorului, iar aceasta se deschise înainte ca Ruth să poată ajunge la ea. Gabriel păși înăuntru, dar respirația i se opri în gât când își dădu seama că acum avea tot dreptul s-o facă. Cu o oră în urmă, își sacrificase intimitatea, numele, căminul și puțina libertate pe care insistase s-o pretindă de când împlinise 21 de ani.

- Toată lumea așteaptă mireasa, zise el.

- Și asta cred că sunt eu.

Făcu câțiva pași înainte și își trecu brațul pe sub brațul oferit de el, ieșind din încăperea care nu mai era dormitorul ei, fără să se uite în urmă.

*

Urmă un festin cu râsete și conversații. Se rostiră discursuri, se ținură toasturi și răsunară mai multe râsete. Se spuseră povești despre copilăria Jessicăi, unele emoționante, altele amuzante, câteva stânjenitoare pentru ea. Sir Trevor și Lady Vickers povestiră despre săptămânile petrecute în micul vicariat în care trăia tatăl lui Gabriel, ca să sărbătorească botezul micului Gabriel. Povestiră despre bebelușul care zâmbise dulce și larg și știrb în brațele lui Lady Vickers, fluturând din mânuțe, și cum amenințase că îl va lua cu ea acasă și nu-l va mai da înapoi.

- Cred că acela a fost momentul în care a vomitat pe cea mai bună rochie a ta, Doris, observă Sir Trevor, și toată lumea râse din nou.

- Oh, nu a fost, Trevor, protestă ea. Aceea a fost altă dată. Te-ai purtat foarte bine la botezul tău, Gabriel.

Gabriel îi zâmbi. Știa atât de puține despre prima lui copilărie. După vârsta de nouă ani, nu mai avusese pe nimeni care să-i aducă aminte de ea.

- A făcut cinste numelui său angelic, nu-i așa? întrebă marchizul de Dorchester.

- Nu fac și acum? replică Gabriel, iar Jessica îi atinse dosul palmei.

- Aș vrea doar să nu-mi duci nepoata atât de departe, Gabriel, zise bunica ei. Și atât de curând. Mâine este prea curând.

- Este, întări mama Jessicăi oftând. Totuși, asta se întâmplă atunci când o femeie se căsătorește, mamă.

Râsetele reuniunii păliseră.

- Poate că veți fi fericită atunci să aflați, doamnă, zise Gabriel, adresându-se contesei văduve, că nu vom pleca mâine, până la urmă. Și nici poimâine. Vom mai rămâne o vreme în oraș. Nu știu cât de mult.

Câteva fețe se luminară vizibil.

- Oh, zise ducesa văduvă. Asta *este* o veste bună. Ce te-a făcut să te răzgândești, Gabriel?

El se ridică în picioare și se uită o clipă la Jessica, care stătea lângă el. Ea încuviință aproape imperceptibil.

– Aseară s-a întâmplat un lucru despre care am aflat azi-dimineață, începu el, și e timpul să împărtășesc niște informații pe care puțini dintre dumneavoastră le știu deja. Sunt conștient că majoritatea, dacă nu chiar toți, ați fost curioși în privința mea și v-ați întrebat de ce ducele de Netherby a binecuvântat totuși căsătoria mea cu sora lui, chiar dacă permisiunea lui nu era necesară.

– Cred că ne bucurăm cu toții foarte mult că a făcut-o, zise mătușa Matilda. Nu ne datorezi o explicație, Gabriel. Dacă l-ai mulțumit pe Avery, atunci trebuie să fim toți mulțumiți.

– Vorbește pentru tine, Matilda, spuse mătușa Mildred – Gabriel fusese instruit de majoritatea membrilor familiei să le învețe numele și să le folosească. Eu mor de curiozitate.

– Foarte amabil din partea dumitale, mătușă Matilda, zise Gabriel, și le zâmbi scurt ambelor surori. Sper că informația aceasta va rămâne în familie măcar câteva zile, până rezolv unele probleme, dar asta va depinde de dumneavoastră. Însă ceea ce vreau să vă spun acum, pentru că sunteți noua mea familie, este că numele meu legal e Thorne. Totuși, nu acesta este numele cu care m-am născut. Acela a fost Rochford. Gabriel Rochford. Sunt contele de Lyndale. Sir Trevor Vickers a făcut ca acest fapt să fie confirmat oficial. Și mi-a spus asta chiar înainte de a ne așeza la masă.

Timp de câteva momente, familia Westcott rămase fără grai.

– Contele *de mult pierdut?* întrebă mătușa Edith, întrerupând tăcerea. Ei bine, măi să fie!

– Pe cuvântul meu că e o chestie splendidă, zise tânărul Boris Wayne, cu entuziasm tineresc. Rochford nu va fi deloc fericit, totuși, nu-i așa, bietul de el? Nici tatăl lui, cred.

- Cred că am hotărât să vin la Londra exact la momentul potrivit, zise Harry. Asta întrece traiul rustic de la Hinsford.

- Dar ce...

- Dar de ce...

Verișoara Althea și unchiul Thomas începură să vorbească în același timp. Gabriel ridică mâna, oprindu-i.

- E o poveste lungă. Dacă vreți, v-o spun. Dar motivul pentru care nu voi pleca până la urmă mâine spre Brierley cu Jessica este acela că Manley Rochford, vărul meu de gradul al doilea, care se așteaptă să primească titlul meu în următoarele săptămâni, a sosit aseară la Londra cu soția lui.

- Oh, vai de mine! exclamă Wren. Nu am știut asta, nu-i așa, Alexander?

- Știam că urma să vină în curând, răspunse acesta.

Gabriel observă că Netherby nu părea deloc surprins.

- Vrem *cu adevărat*, zise Estelle, aplecându-se nerăbdătoare peste masă, să auzim povestea ta cea lungă, adică, Gabriel. Te rugăm să ne-o spui. Dar aș paria – dacă s-ar cuveni ca doamnele să parieze – că ceea ce a spus domnul Rochford despre tine la petrecerea lui Elizabeth și a lui Colin nu era deloc adevărat. Dar ce *teribil de amuzant* că erai acolo să-l asculți, iar el nu știa. Presupun că nu te-a văzut în viața lui, până nu ți-ai făcut apariția aici acum câteva săptămâni.

- Lasă omul să vorbească, Stell, o admonestă fratele ei geamăn.

- Nu, zise Gabriel, poveștile acelea nu erau adevărate. Nici presupusa familiaritate a lui Anthony Rochford cu mine. Avea cam 10 ani când am plecat în America. Nu a fost niciodată la Brierley, unde am locuit zece ani după moartea tatălui meu. Permiteți-mi să fiu cât se poate de scurt. E un dineu de nuntă, al meu și al Jessicăi, și nu aș vrea să îndepărtez prea mult atenția de la sărbătorire.

Spuse povestea pe care unii dintre cei de la masă o cunoșteau deja.

– Am vrut să mă căsătoresc înainte de a mă întoarce la Brierley Hall ca să-mi preiau poziția și responsabilitățile pe care le-am neglijat timp de aproape șapte ani, zise el la sfârșit. Voiam sprijinul moral al unei contese și sprijinul practic al cuiva care a beneficiat de educația și pregătirea necesară pentru a conduce o casă care a fost lipsită ani în șir de o stăpână, și care să se descurce cu o situație care va fi în mod sigur o provocare pentru un timp. Și am vrut o soție față de care să simt afecțiune. Sper că voi fi un membru demn al acestei familii.

– Tocmai am realizat, zise verișoara Althea, că Jessica e contesa de Lyndale.

După minutele de tensiune care îi precedaseră cuvintele, toată lumea râse.

– Mă așteptam și speram să-l înfrunt pe Manley Rochford la Brierley, zise Gabriel. Ar fi fost mai puțin dramatic. Și poate mai puțin... umilitor pentru fiul lui. Totuși, a venit aici cu soția, și trebuie să hotărăsc cum e mai bine să-i dau vestea că trăiesc și m-am întors în Anglia.

– Spune-mi, zise Colin, Lord Hodges, Manley Rochford a fost implicat în vreunul dintre lucrurile de care ai fost acuzat, Thorne?

Gabriel minimalizase detaliile episodului urât care îl determinase să fugă în America.

– Da, zise el acum, după o scurtă ezitare.

– Presupun că a fost partea vinovată, continuă Colin. De una sau de ambele acuzații?

– Categoric de una, răspunse Gabriel, și probabil de amândouă. A fost implicat aproape sigur, și măcar complice la a doua.

Unchiul Thomas fluieră.

– Există vreo dovadă? întrebă el.

– La prima, da. Am vorbit cu femeia implicată. Mi-a dat o scrisoare care e o dovadă suficientă. Va depune mărturie în persoană dacă e nevoie de o altă confirmare,

cred, deși e de înțeles că șovăie s-o facă. Și aș proteja-o de asta, dacă se poate.

- *O va* face, spuse Riverdale. Soțul ei a convins-o că trebuie, dacă devine necesar.

Gabriel își îndreptă privirea spre el.

- Și există doi martori care îi vor oferi un alibi solid lui Lyndale pentru timpul în care s-a comis crima, adăugă Netherby.

- Doi? repetă Gabriel, ridicând din sprâncene.

- Domnișoara Beck, bineînțeles. Dar poate că ai uitat, spuse Netherby, că rândașul care i-a adus căprioara rănită a rămas acolo cea mai mare parte a timpului în care ea și cu tine îi prindeați piciorul rănit în atele. E încă angajat la Brierley.

- Ah, spuse Gabriel, încercând să-și amintească. Dar da, i se păru că-și amintea că tânărul rândaș fusese prea sensibil ca să privească, dar prea preocupat ca să plece. Bântuise prin preajma căsuței până se realizase treaba. Omul meu n-a prea fost la înălțime în privința asta, Netherby. Se pare că al tău a fost. Dar da. Chiar așa e. Aproape că uitasem.

- Ceea ce ne trebuie acum, zise mătușa Matilda, este un plan. Acasă la noi, mâine după-amiază. Nu te superi, Charles?

- Absolut deloc, iubirea mea, zise el foarte binedispus, dacă nu pretinzi să fiu și eu de față. Experiența m-a învățat că e mai bine să lași planurile în seama doamnelor.

- Ce bărbat înțelept, îl lăudă Elizabeth, făcându-i cu ochiul. Voi fi acolo, verișoară Matilda. La fel și mama.

- Chiar așa, întări verișoara Althea.

- Alt toast, propuse Riverdale, ridicându-se în picioare și înălțând paharul. Pentru o ședere cât se poate de lungă a contelui și contesei de Lyndale în Londra.

Urmă un clinchet prelungit de pahare și un cor de voci.

– Jessica, zise Gabriel curând după aceea, vrei să plecăm primii? Cu multe mulțumiri tuturor celor care au făcut din ziua aceasta o ocazie neașteptat de festivă, având în vedere că ne hotărâsem să avem o nuntă liniștită.

Ea își puse mâna în mâna lui și se ridică.

– Da, vă mulțumim tuturor. Și acum vă rog să mă scuzați, dar m-am emoționat puțin.

Gabriel o strânse mai tare de mână și o conduse afară din încăpere, în timp ce Netherby, cu o simplă ridicare din sprânceană și un semn din deget, trimise un servitor alergând să le cheme trăsura – fără toate florile și tinichelele, spera Gabriel, pentru scurta călătorie spre hotelul lui.

Jessica avea lacrimi în ochi, așa cum avertizase. Însă nu credea că erau lacrimi de nefericire. Spera că nu. Toți invitații la nuntă ieșiră după ei din sufragerie ca să le facă cu mâna. Și asta nu o ajută să-și vină în fire.

Fusese o zi a nunții plină de evenimente. Și nu se terminase încă.

capitolul 17

Trăsura pe care o cumpărase Gabriel pentru ziua nunții și călătoria spre Brierley Hall fusese într-adevăr despuiată de ornamentele florale și de tinichelele zgomotoase înainte de a pleca de la Archer House. Chiar și petalele care plouaseră peste Jessica și peste el în fața bisericii fuseseră îndepărtate cu grijă. Faptul acesta îi salvă de la a atrage o atenție nedorită în drum spre hotel. Dar nu îi salvă totuși de o primire măreață la hotelul la care trăsese Gabriel de când sosise la Londra.

Îl informase pe administrator că doamna Thorne urma să petreacă noaptea acolo cu el. Poate că anunțul acela brusc stârnise alarma, pentru că în săptămânile în care locuise acolo nu sugerase în nici un fel că ar fi fost

un bărbat căsătorit. Poate că administratorul, care se înclinase în fața lui cu cel mai mare respect în dimineața aceasta, se temuse că hotelul lui avea să-și piardă reputația. Oricare ar fi fost motivul, el sau acoliții lui făcuseră niște verificări rapide și se întorseseră cu uimitoarea veste că domnul Thorne, un gentleman bogat întors recent din Boston, America, se căsătorise chiar în ziua aceea tocmai cu sora unui personaj atât de măreț ca Excelența Sa, ducele de Netherby.

Covorul roșu era întins. Literal. Fusese rulat în jos peste treptele late și puțin înalte din fața ușilor principale și peste trotuar. Era atât de curat atunci când trăsura lui Gabriel se opri clătinându-se la curba de alături, încât părea că nici unui alt oaspete nu îi fusese permis să pună piciorul pe el, ci suportase neplăcerea de a folosi o ușă laterală.

Mânerele ornamentate din alamă ale ușilor exterioare fuseseră lustruite până ajunseseră să întreacă aurul în strălucire. Administratorul și lacheii, ale căror slujbe erau să înregistreze oaspeții nou-sosiți și să le care bagajul, erau dintr-odată splendizi în uniforme atât de țepene și imaculate încât trebuie să fi fost păstrate pentru cea mai specială și rară ocazie. Proprietarul hotelului, care părea să se fi îmbrăcat pentru o audiență la curte, ieși pe ușă și execută o plecăciune care nu l-ar fi făcut de râs nici dacă ar fi fost făcută în fața prințului de Wales însuși. Imediat ce oaspeții nou-sosiți coborâră din trăsură, rosti un discurs scurt și pompos care fusese scris incorect sau prost memorat. Le ură bun venit în umilul său hotel lui Lady Jessica Archer și domnului Archer. Cu un gest larg și exersat al brațului îi invită să pășească înăuntru.

Și acolo, în holul strălucitor, așteptau două rânduri drepte de angajați ai hotelului, înveșmântați și ei potrivit ocaziei în hainele cele mai bune, zâmbind și, la un semn al administratorului, aplaudând. La semn, aplauzele

se opriră brusc, bărbații se înclinară și femeile făcură o reverență.

Gabriel se gândi că își petrecuseră probabil toată ziua exersând. S-ar fi descurcat de minune la orice paradă militară - cu excepția zâmbetelor. Ar fi trebuit să-și ia un apartament la Pulteney în locul acestui hotel perfect confortabil, dar evident de mâna a doua. La Pulteney trebuie să fi fost obișnuiți cu aristocrația și demnitarii străini care intrau și ieșeau în zbor. Acolo nu ar fi fost nici vânzoleală, nici fanfare, poate doar o discreție și mai mare decât de obicei pentru a păstra intimitatea oaspeților.

Pentru prima dată, Gabriel văzu rezultatele raționamentului sănătos cu care își alesese mireasa. Se gândise să aleagă pe cineva care să se potrivească în rolul de contesă de Lyndale la Brierley ca o mână într-o mănușă. O alesese pe Jessica în prima jumătate de oră după ce o întâlnise pentru prima dată. În momentul acela nu îi trecuse prin minte că ea avea să-i ușureze întoarcerea la hotelul lui din Londra în ziua nunții.

În timpul scurtei călătorii de la Archer House, ea stătuse alături de el în trăsură, cu mâna în mâna lui, cu obrajii îmbujorați, cu ochii strălucitori, în timp ce rememorau împreună ultimele câteva ore și comentau detaliile care li se păruseră deosebit de memorabile sau emoționante. Fusese Jessica.

Dar în momentul în care portiera trăsurii se deschise în fața hotelului și ea înțelese situația dintr-o privire, deveni o persoană diferită - cea pe care o întâlnise la hanul de pe drumul spre Londra. Deveni trufașa, dar grațioasa fiică de duce care era. Deveni Lady Jessica Thorne, contesa de Lyndale.

Așteptă să coboare Gabriel și apoi își așeză mâna în mâna lui și coborî pe covorul roșu cu grație regală. Ignoră cei doi lachei care stăteau de-o parte și de cealaltă a covorului - era o gafă serioasă să le recunoști existența, așa cum făcuse el, cu un salut pentru fiecare,

și își dădu seama de asta – și urcă scările în timp ce proprietarul își rostea discursul. Îl onoră cu o înclinare grațioasă a frunții și o mulțumire în șoaptă – similară cu cea pe care i-o dăruise lui Gabriel la prima lor întâlnire – în timp ce îi oferea brațul complet întins, ca să nu-i permită să se apropie mai mult. Apoi păși înăuntru în timp ce Gabriel îi oferea proprietarului o strângere de mână mai convențională – și mai puțin aristocratică.

Șirul de servitori care aplaudau nu o scoaseră deloc din ritm. Se opri din mers, așteptă să se termine reprezentația și zâmbi cu nasul ridicat, în timp ce se uita fără grabă de-a lungul șirului de femei și înapoi de-a lungul șirului de bărbați, înainte de a saluta cu un semn din cap ambele șiruri și de a vorbi.

– Mulțumesc, spuse ea. Ce primire încântătoare!

Și toți până la ultimul – bărbați și femei – se topiră aproape de plăcere la auzul celor patru cuvinte. Nu ar fi putut arăta mai mulțumiți nici dacă ar fi făcut un dar fiecăruia.

Apoi se uită fix la administrator, care sări în față, se înclină, arătă spre scara cea mare cu un gest larg al brațului și deschise drumul spre apartamentul lui Gabriel, de parcă acesta nu ar fi putut să-l găsească neasistat. Între timp, Gabriel salută zâmbind toți angajații, majoritatea cunoscuți acum, și își urmă soția.

Era extraordinară.

– Mulțumesc, spuse ea din nou în timp ce administratorul, umflat în pene de importanță, se opri în fața apartamentului și deschise ușa – care se dovedi descuiată.

Iar ea păși rapid înăuntru, se întoarse spre Gabriel în timp ce ușa se închidea după el și... deveni din nou Jessica. Și treaba era, se gândi el, că părea inconștientă de cele două roluri pe care le jucase în ultimele zece minute. Să fie Lady Jessica Archer – sau mai degrabă Lady Jessica Thorne – îi intrase atât de mult în obișnuință când era într-un cadru public, încât nici măcar nu trebuia să se gândească la asta.

– Îmi pare rău de asta, zise el. *Nu* am anunțat de dimineață că ieșeam să mă căsătoresc cu fiica unui duce. Și nu cred că a anunțat-o nici Horbath – valetul meu, adică.

– Gabriel, zise ea și râse. Cred că ai stat prea mult în America. Servitorii și angajații știu adesea lucruri despre angajatori sau clienți cu plată, chiar înainte ca aceștia să le știe. Nu ai cum să păstrezi secretele față de servitori, să știi. De asta e important să le câștigi loialitatea și chiar afecțiunea. De asta e important să-i tratezi bine.

Nu era sigur că aceasta era declarația de egalitate a tuturor atât de promovată în Lumea Nouă, chiar dacă aici nu era chiar o realitate. Însă acum era în Anglia, unde sistemul de clase era încă viabil și în formă, și poate că avea să fie întotdeauna, și unde funcționa confortabil pentru toți, dacă exista respect pentru opiniile tuturor. Nu era perfect. Dar ce era? Și nu trebuia să se gândească la asta chiar în momentul acela.

– Horbath? strigă el. Nu era sigur dacă valetul se afla sau nu în apartament.

– Domnule? zise Horbath, ieșind din dormitorul lui.

– Poți să-ți iei liber restul zilei, îi spuse Gabriel. În orice caz, până după cină. Să zicem până la 21.30?

– Da, domnule, zise Horbath, apoi se înclină în fața Jessicăi. Milady dorește să o iau și pe camerista dumneaei cu mine?

– Ruth e aici? Da, categoric, domnule Horbath. Mulțumesc.

Horbath dispăru. Se auzi murmurul vocii lui și o voce feminină, apoi o altă ușă a apartamentului care nu dădea în camera de zi se deschise și se închise, și se făcu tăcere.

– Poate că ar fi trebuit să te consult înainte de a-ți trimite camerista la plimbare, zise Gabriel, privind rochia de nuntă a Jessicăi și boneta ei de pai. Poate că vei avea nevoie de ea înainte de 21.30.

- Pot să mă descurc fără ea.

- Și eu pot fi o cameristă excelentă. Nu că aș avea experiență, mă grăbesc să adaug. Dar pot să te pieptăn și pot să deschei nasturii de la o rochie la care proprietara nu poate ajunge.

Obrajii ei luară foc.

- Mulțumesc, zise. Iar el observă că nu adăugase că se putea descurca fără el.

Se uită la ceasul care ticăia pe polița șemineului. Era 16.30. Un timp nepotrivit. Trei ore și jumătate până la cină. Puțin cam prea târziu ca să plănuiești ceva. Prea târziu ca să ieși. În plus, dacă ieșeau, personalul de jos ar fi fost probabil consternat. Și era prea devreme ca să...

Făcu un pas în față, o luă în brațe – cu un braț de mijloc și celălalt de umeri – și o sărută. Profund și tare. Gura ei se deschise, iar el își apăsă limba înăuntru. Mâinile ei, încă înmănușate, se odihneau chiar sub umerii lui. Scoase un sunet nearticulat din gât.

- E încă după-amiază, zise el când ridică fruntea. În plină zi.

- Da.

Culoarea din obrajii ei se întețise. Avea încă boneta și mănușile.

- O să consideri că e de prost gust să te duc în pat acum și să nu mai aștept până diseară?

Așteptarea ar fi fost o încercare foarte grea. Ce altceva să faci în trei ore și jumătate, cu o soție care i se părea a naibii de atrăgătoare, asta ca să folosească un eufemism?

- Cred că într-o parte a lumii e noapte, Gabriel.

- Unde? întrebă el. În India? În China? Unde ne imaginăm că suntem?

- În oricare dintre ele. Dar ar fi mai bine să hotărâm același loc. Ar fi rău dacă tu ai fi în China și eu în India. Vino cu mine în India, dacă vrei!

- S-a făcut.

O ținea încă lipită de el. Îi simțea trupul cald și zvelt de la umeri la genunchi. Feminitatea ei catifelată. Mirosea a același parfum subtil cu care se dăduse în ziua în care se așezaseră împreună pe banchetă la pian, la petrecerea verișoarei ei.

– Sunt două dormitoare, îi zise el. Vrei să fii cu mine în dormitorul meu? Îmi vei oferi plăcerea de a-ți pieptăna părul și de a te dezbrăca?

Văzu cum obrajii ei se colorau și mai tare, iar dinții mușcau din buza de jos, făcând-o pe cea de sus să se curbeze foarte ușor – și foarte atrăgător. O privi analizând opțiunile și aruncând o privire spre fereastră, la soarele care strălucea pe un cer senin și albastru, foarte departe de a apune la orizont.

– Da, zise ea, și chiar și acest unic cuvânt fu rostit cu respirația întretăiată. Dar cu hotărâre.

– Vino!

O luă de mână și deschise drumul.

Jessica își imaginase că totul se va întâmpla noaptea, pe întuneric, sub cearșafuri, în cămașa de noapte din mătase albă cu dantelă, foarte puțin îndrăzneață, pe care o cumpărase pentru ocazia aceea. Și-o imaginase pe Ruth pregătind-o și plecând discret din cameră cu cinci minute înainte de apariția mirelui, în cămașa lui de noapte și halat din brocart legat la mijloc. Aștepta experiența cu nerăbdare. Nu era aproape deloc nervoasă, doar se temea puțin să nu fie stângace și să nu știe ce să facă. Însă asta era o teamă prostească. Deși nu știa sigur, ar fi fost foarte surprinsă dacă Gabriel nu ar fi avut suficientă experiență. Spera că avea, deși nu voia – nu, mulțumesc – să cunoască vreun detaliu.

Însă acum totul avea să se întâmple ziua, cu soarele strălucind prin fereastra destul de mare a dormitorului în care el o dusese. Fără că măcar să tragă perdelele.

Era o cameră mare și pătrată, cu încă o ușă. Dar asta ducea probabil într-un budoar suficient de mare pentru

recburile esențiale și intime. Mai era o măsuță de toaletă și un lavoar mare din marmură.

Masculinitatea încăperii o izbi imediat. Două perechi de cizme mari – cizme de călărie și hessiene – erau așezate ordonat lângă șifonier. Ustensilele de bărbierit erau întinse pe lavoar, iar pe măsuța de toaletă era un set de perii bărbătești și un teanc ordonat de lavaliere aprestate. Camera mirosea slab și atrăgător a ceva clar masculin – crema lui de ras, poate, sau colonia lui, într-un recipient întunecat din sticlă de pe masa de toaletă. Era ceva ce simțea ori de câte ori se apropia de el – ceva care o făcea întotdeauna să-și dorească să se ghemuiască mai aproape. Pe una dintre noptiere se aflau trei cărți legate în piele, cu o batistă împăturită în cea de deasupra, probabil ca semn de carte.

Nu era nici urmă de lucrurile ei. Probabil că erau în celălalt dormitor. Probabil că Ruth pregătise totul acolo.

Și nu va fi nici Ruth, se gândi ea, nu până diseară la 21.30. Părăsise apartamentul împreună cu valetul lui Gabriel.

Erau doar ei doi, camera asta și lumina strălucitoare a zilei. Și un pat uriaș, înalt.

Uitându-se în jos, văzu că mai avea încă mănușile. Și boneta. Și rochia de mireasă.

Își scoase mănușile și se uită după un loc în care să le pună. El le luă de la ea, le lăsă să cadă – vai de mine – pe dușumea, și se așeză direct în fața ei. Trase de panglicile de sub bărbia ei și îi scoase boneta, folosind ambele mâine. În tot acest timp o privi în față, măsurând-o cu ochii aceia întunecați. Lăsă și boneta să cadă. Probabil că părul îi era turtit.

– Cred că mi s-a turtit părul.

Ochii lui o priviră direct.

– O să-mi ofer plăcerea de a-ți scoate agrafele și de a-l peria. Prima parte s-ar putea să nu fie atât de ușoară precum sună. E o operă de artă.

– Ruth e pricepută la pieptănat.

– Va trebui să vedem dacă eu sunt mai bun.

Vocea lui era joasă. I se păru că nu o auzea cu urechile, ci cu un loc care se afla mai jos în abdomen. Ce gând nebunesc! Și acum ceva acolo jos o durea și pulsa și ea înghiți.

– Poate că ar fi trebuit să te angajez drept cameristă, nu soț.

– Ah, dar nu m-ai angajat ca soț, nu-i așa, Jessie?

Și de ce această variantă anume a numelui ei făcea să i se taie genunchii?

– În plus, adăugă el, încă nu suntem siguri că talentele mele le depășesc pe cele ale lui Ruth, nu-i așa?

– Ești bun la călcat?

El îi aruncă o privire care implica un clar *nu*.

– Vino, zise el.

O așeză în fața măsuței de toaletă și ea se uită în oglindă în timp ce ei îi scotea toate agrafele din păr. Le așeză într-o grămăjoară ordonată pe măsuța de toaletă, iar ea fu ușurată să vadă că nu le arunca pe dușumea, împreună cu mănușile și boneta.

Nu se grăbea. Dar ea își dădu brusc seama de ceva. El făcea deja dragoste cu ea. Degetele lui descâlceau fiecare buclă după ce o elibera de agrafe, iar încheieturile degetelor îi mângâiau de fiecare dată scalpul. Și se uita la ceea ce făcea, nu la imaginea ei din oglindă. Avea o expresie gânditoare. Nu, nu era cuvântul corect. Însă nu știa care era cuvântul corect. Părea complet concentrat, complet absorbit. Nu se grăbea deloc.

Și apoi toate agrafele fură scoase, iar părul i se revărsă pe umeri într-un val dezordonat, iar ea înghiți din nou. Bărbații străini nu trebuie să te vadă cu părul lăsat. Dar el nu era străin. Era soțul ei.

Pentru prima dată, el se uită în oglindă.

– E groaznic de dezordonat, zise ea.

– Splendid de răvășit.

– Nu e o contradicție de termeni?

– Nu.

Doar un singur cuvânt.

El luă peria lui de pe măsuța de toaletă și începu să i-o treacă prin păr cu mișcări prelungi, încete și mângâietoare, de la rădăcini la vârfuri. Netezimea luă locul dezordinii și părul ei străluci în lumina soarelui, care scânteia direct asupra lui. El era încă îmbrăcat cu hainele de mire. Dantela îi acoperea mâinile. Era un contrast ciudat de atrăgător între feminitatea volanelor și masculinitatea mâinilor. Poate că era om de afaceri, însă se îndoia că își petrecea toate zilele de muncă în spatele unui birou.

El lăsă peria jos și își trecu degetele prin părul de la tâmple ca să-l tragă înapoi spre umeri. Îi susținu privirea o clipă, apoi plecă fruntea și o sărută pe gât. Degetele picioarelor ei se curbară în pantofi. Mâinile lui îi prinseră antebrațele și o ridică în picioare, tot cu spatele la el. Apoi îi îndepărtă părul de pe un umăr și îi descheie rochia la spate, de la gât la șolduri. O trase în jos de pe umeri și mai jos pe brațe. Rochia foșni ușor pe trupul ei și căzu la picioare, rămânând acolo. Ruth ar fi avut un atac de nervi.

Urmă corsetul. Descheie șireturile și îl lăsă să cadă deasupra rochiei. Nu mai rămase decât cămășuța și ciorapii – și pantofii. Și colierul de perle.

Oh, vai de mine! Era o cămășuță scurtă. Nu îi ajungea nici măcar până la genunchi. Și nici ciorapii nu ajungeau, din cealaltă direcție. Genunchii îi erau goi. El o întoarse și o privi de sus până jos, fără să încerce măcar să-i respecte timiditatea. Părea atât de îmbrăcat în contrast cu ea. În afară de degetele mâinilor, pielea de la bărbie în jos nu i se vedea deloc.

Îi venea să moară. De rușine. Sau... de altceva?

Ochii lui aveau pleoapele grele. Chiar și atunci când se uitară din nou în ochii ei. Și apoi – oh, Cerule mare! – el se lăsă într-un genunchi în fața ei și începu să desfacă o jartieră și să ruleze ciorapul în jos spre gleznă. Îi ridică piciorul – ea se ținu cu o mână de umărul

lui atrăgător și solid - și îi scoase întâi pantoful și apoi ciorapul cu jartiera. Aterizară deasupra rochiei și a corsetului. Cealaltă jartieră, cu ciorap și pantof, i se alătură în următorul minut. El chiar *nu* se grăbea. Apoi se ridică.

Și în timp ce îl privea, el își scoase haina. Era foarte ajustată. Părea mai degrabă un al doilea rând de piele decât o haină. Jiletca lui de mătase o urmă pe dușumea. Oare valetul lui era tipul de om care ar fi făcut o criză de nervi? Urmă lavaliera. Apoi își trase cămașa albă din pantalonii până la genunchi, încrucișă brațele și și-o trase peste cap, lăsând-o apoi să cadă peste grămada de haine amestecate. Și...

Oh, vai! Și Cerul să o ajute!

Era *magnific*. Categoric nu petrecuse ultimii treisprezece ani stând în spatele unui birou și mânuind tocul. Antebrațele, umerii, pieptul, toate erau numai fibră și mușchi.

Jessica își linse buzele, iar ochii lui coborâră spre limba ei. O mână îi ridică bărbia, ținând-o în spațiul dintre degetul mare și celelalte degete, iar degetele celeilalte mâini îi cuprinseră ceafa. Și o sărută cu gura deschisă, fără s-o atingă cu vreo altă parte a trupului.

Cu siguranță că avea să explodeze. Și cumva nu mai conta că nu știa ce să facă, pentru că era limpede că el *știa*. Se bucura că era ziua mare, că soarele strălucea și că în cameră nu era nimic de-al ei, în afară de persoana ei și de hainele de nuntă, toate pe dușumea în afară de cămășuță. Iar ea stătea desculță în mijlocul lor. Limba lui se mișca în interiorul gurii ei, mângâind suprafețele, încurcându-se cu limba ei și cumva - oh, cum *făcea* asta? - făcându-i tot trupul să sfârâie de o durere care nu era deloc durere și... Ah, și de o dorință arzătoare și teribilă de altceva. Ceva mai mult. Ceva ce își dorea. Și își dorea. Îl dorea pe *el*.

- Gabriel, zise ea când el își înălță capul.

Glasul îi sună întretăiat. Își dădu seama că ținea mâinile pe lângă ea. Însă îl putea *simți* - căldura trupului

său, masculinitatea lui – deși nu o atingea decât pe bărbie și pe ceafă. Ochii aceia cu pleoape grele se uitară în ochii ei.

– Vino în pat!

„Da. Oh, da, te rog! Te rog, te rog!" Își dădu seama că nu rostise totuși cuvintele cu glas tare.

El așteptă până ajunse lângă pat, apoi trase cuverturile și prinse tivul cămășuței, ridicând-o în sus. Ea înălță brațele și în următorul moment, cămășuța fu o grămăjoară pe dușumea. O privi în timp ce se întindea pe pat, ciudat de neafectată de goliciunea ei, pentru că era limpede că lui îi plăcea ce vedea. El își aruncă pantofii din picioare și își scoase rapid ciorapii și apoi pantalonii.

Ea închise ochii o clipă. Nu din teamă, timiditate sau șoc, deși era sigură că era puțin șocată. Îi închise pentru că ajunsese într-un moment în care nu mai putea suporta dorința pe care o simțea.

Apoi el i se alătură în pat și se ridică într-un cot și se aplecă peste ea, atingând-o cu mâna liberă și nu doar pe bărbie sau pe ceafă. O atingea peste tot, explorând, mângâind, apăsând, chiar zgâriind puțin. Și gura lui îi sărută gura întâi, apoi gâtul și sânii, luându-i sfârcurile în gură, unul câte unul, și sugându-le înainte de a deschide gura și a sufla aer cald peste ele. Între timp, mâna lui se mutase mai jos, explorând și atingând locuri secrete, tachinându-le, intrând în ea cu un deget. Șocul o lovi chiar dacă propriile mâini se mișcau fără să-și dea seama peste partea de sus a trupului lui, simțind toți mușchii aceia calzi, puternici și proeminenți și inspirând mirosul lui de colonie și săpun de ras.

– Jessie, murmură el pe un ton atât de jos, încât ea se înfioră complet, de la vârfurile picioarelor în sus.

Și apoi el se ridică deasupra ei și îi despărți picioarele cu picioarele lui. Și – ah, Dumnezeule – intră în ea. Încet, întinzând-o, producându-i o înțepătură de durere care nu mai fu în curând durere, ci doar șoc, în timp ce el apăsa mai adânc. Uimire. Fericire.

Nu i se mai păru relevant că uniunea lor nu era până la urmă una din dragoste, chiar dacă nu prea putea să gândească în momentul acela. Cu siguranță, oh, cu siguranță că era mai mult decât o conveniență pentru amândoi. Se va gândi mai mult la asta mai târziu. Poate că asta, orice ar fi fost, era suficient.

Atunci el își ridică o parte din greutatea care o apăsa și începu să se miște în ea, profund, meticulos, încet la început, în timp ce trupul ei se ajusta și ea își ridica picioarele de pe saltea, mai întâi ca să le așeze de o parte și de alta a picioarelor lui, apoi ca să le împletească cu mușchii lui tari. Și mișcările lui se întețiră, scuturând-o, făcând-o să se simtă goală până în străfundul sufletului, construind durerea aceea care nu era chiar durere până când auzi pe cineva gemând în ritmul ei și își dădu seama că era chiar ea. Atunci el se lăsă din nou cu toată greutatea pe ea și împinse până când ceva explodă în ea, iar ea rămase stoarsă de puteri din cauza durerii care devenise o plăcere prea intensă pentru a fi exprimată în cuvinte, chiar și în minte. El rămase nemișcat în adâncul trupului ei și simți un șuvoi de fierbințeală în miezul ființei ei.

Căsătoria, se gândi ea inutil în timp ce își asculta inima care își rărea bătăile, odată cu inima lui, fusese consumată. Era soția lui Gabriel. El era soțul ei. Până când moartea avea să-i despartă. Părea un gând atât de încântător. Nu atât partea cu moartea, ci sentimentul eternității. Faptul că își aparțineau unul altuia pentru veșnicie.

El se retrase din ea și se ridică după câteva minute, iar ea regretă, chiar dacă era un bărbat greu. Însă o ținea cu un braț pe după umeri și o întoarse spre el. Era fierbinte și transpirat. Și la fel era și ea. Lumina soarelui trecea pieziș pe fereastră, încălzindu-le trupurile, fără să ajungă însă la fețele lor.

Era atât, *atât* de bucuroasă că făcuseră asta la lumina zilei. Se întrebă dacă familia era încă la Archer House,

la petrecerea de nuntă. Era aproape sigură că da. Ce ciudat că viața continua normal acolo!

– Te-am rănit? întrebă el.

– Nu. O rănise, dar nu fusese cu adevărat durere. Nu ca alte dureri. Totuși, era ceva imposibil de explicat în cuvinte. Nu, Gabriel.

El se întoarse pe spate, ținând-o încă în brațe, și îndoi un picior, așezându-și talpa pe saltea. Apoi își acoperi ochii cu dosul palmei libere. Și adormi, iar respirația lui deveni adâncă și egală.

Era aproape – oh, nu chiar, dar *aproape* – cel mai încântător moment al consumării căsătoriei. Erau soț și soție, împreună în pat, iar el făcuse dragoste cu ea și apoi adormise.

Jessica zâmbi, întoarse fața și o lipi de umărul lui și închise ochii.

Se presupunea că ziua nunții trebuia să fie cea mai fericită zi din viața cuiva.

Iar ea tocmai devenise întruchiparea mireselor fericite. Pentru că în cazul ei era sigur adevărat.

capitolul 18

Gabriel stătea cu ochii în tavan, gândindu-se la tatăl său. Existase o perioadă – una care durase ani buni, după ce fusese luat să trăiască la Brierley – în care durerea fusese o rană nevindecată, o dorință fierbinte și zilnică, o angoasă care îl copleșea aproape în fiecare noapte, alungându-i somnul. Cum putuse tăticul lui să fie atât de diferit de unchiul Julius, se întrebase atunci, și de Philip? Unchiul lui nu fusese rău cu Gabriel, doar... indiferent. Fusese un bărbat tăios, autocratic și nerăbdător, care părea lipsit de orice sentiment mai delicat, chiar și față de soția lui. Poate în special față de ea. Lui Gabriel îi fusese greu să creadă că unchiul Julius și tăticul lui fuseseră frați.

Intensitatea acelei prime dureri se estompase de-a lungul anilor. Însă nu uitase niciodată cât de mult îl iubise tatăl lui și cât de mult își iubise el tatăl. Când plecase spre America, transferase o parte din iubirea aceea spre Cyrus.

Astăzi îi fusese dor de amândoi. Însă pentru tatăl lui simțise ceva din durerea vie pe care o simțise copilul de atunci, smuls din cimitirul de lângă vicariatul în care trăiseră, și înțelesese, poate pentru prima dată, că nu avea să-și mai vadă tatăl niciodată. Niciodată. Niciodată păruse o întindere insondabilă pentru copilul de nouă ani. Și părea la fel și astăzi.

Tatăl lui nu fusese la nunta lui.

Sau mama lui. Însă pe ea o cunoscuse doar prin poveștile pe care i le spusese tata despre ea – și cele pe care i le spusese Cyrus. Durerea pierderii nu fusese atât de directă în cazul ei. Tatăl lui îi spusese cândva că plânsese o săptămână întreagă după moartea ei, fără să se lase consolat.

– Un bănuț pentru gândurile tale, spuse o voce catifelată de lângă el, iar el se întoarse și dădu cu ochii de Jessica.

Era foarte aproape. Brațul lui era așezat peste ea. Capul ei era cuibărit pe umărul lui. Ochii îi erau visători și somnoroși. Părul întunecat, pe care îl pieptănase atât de meticulos cu ceva timp în urmă, era răsfirat în jurul ei într-o masă dezordonată. El trăsese cearșaful de deasupra peste ei, dar sub el erau amândoi încă goi – cu excepția colierului ei de perle, realiză el pentru prima dată. O simțea lângă el, catifelată și caldă.

Și acum altcineva îi aparținea. Lui și numai lui. Era soția lui. Aceasta era ziua nunții lor. Părea încă ireal.

– Mă gândeam la tatăl meu.

– Povestește-mi!

– Cred, începu el, că nu l-am iertat niciodată de-a binelea pentru că a murit. Vezi, a fost o moarte inutilă. A neglijat o răceală, fiindcă pentru el era mai important

să-și slujească enoriașii decât să trăiască pentru mine. L-am învinuit pentru asta, acum înțeleg. Iubea pe toată lumea. Eu aveam un loc foarte special în inima lui – eram fiul lui. Însă asta nu însemna că își iubea mai puțin turma. Era un om care avea o religie – era cleric. Mai important însă era faptul că *trăia* acea religie. Poate că ar trebui să-l iert până la urmă. Ce crezi?

– Cred că ai făcut-o deja.

Îl privea în ochi. Și el se gândi că nu avea altă alternativă decât s-o iubească, și fu uimit că nu se gândise cu adevărat la problema asta înainte. La urma urmei, el era fiul tatălui său și fiul adoptiv al lui Cyrus. Aceasta era o relație diferită, una mult mai intimă. Însă ea era a lui. Soția lui. În dimineața aceasta jurase s-o iubească, s-o respecte și s-o ocrotească. Iar ea renunțase astăzi la toate ca să-și petreacă viața cu el. Prin voia lui Dumnezeu, avea să fie mama copiilor lui. Bineînțeles că va trebui s-o iubească.

Desigur că îi plăcuse să *facă* dragoste cu ea. Și avusese dreptate în ziua aceea la Richmond Park, când se gândise că în ciuda primei impresii despre ea, putea fi capabilă de pasiune.

– Gabriel, îl întrebă ea, ce facem cu Manley Rochford? Și cu soția lui? Și cu Anthony Rochford?

Da, și mai era și asta. Fusese toată ziua într-un colț al minții lui. O ignorase cât putuse, pentru că era ziua nunții lui.

„Noi", spusese ea. Ce *facem* noi?

– Știu că plănuia să vină aici în curând, răspunse el. Speram totuși să ajung acolo înainte să pornească. Ar fi fost mai ușor să-l înfrunt acolo. Am așteptat prea mult.

– Pentru că eu am vrut o nuntă în familie. Ar fi trebuit să ne căsătorim marți, imediat ce ai venit cu aprobarea specială.

– Chiar și atunci ar fi fost prea târziu. Probabil că am fi trecut pe lângă el pe drum. În afară de asta... Îi îndepărtă părul de pe față, dându-l după ureche, și îi atinse

obrazul cu vârful degetelor. Mi-a plăcut nunta noastră exact așa cum a fost. Ție, nu?

– Mă bucur foarte mult că domnul Vickers nu mi-a scăpat inelul, răspunse ea, și el văzu cum ochii i se luminau de zâmbet.

„Asta e", se gândi el. „*Asta e*. Așa îmi doresc să arate." Pentru el. Pentru că el îi produsese plăcere sau o amuzase. Pentru că putea împărtăși o glumă. Pentru că exista o legătură între ei. Îi întoarse zâmbetul, și în ochii ei se aprinse o strălucire, ceva care îi luă zâmbetul, dar lăsă în urmă o expresie de... ce? Nostalgie? Dorință fierbinte?

– Mi-a plăcut nunta noastră, zise și ea.

Însă îi pusese o întrebare.

– Cred că ar trebui să-l vizitez. În particular. Să-l las să știe că m-am întors. Că încă trăiesc. Să-i ofer șansa de a pleca liniștit și de a evita stânjeneala.

– Crezi că *noi* ar trebui să-l vizităm, îl corectă ea.

Primul lui gând fu că nu o va expune la asta. Dar tocmai de asta se căsătorise cu ea. Pentru confruntarea cu Manley și întoarcerea la Brierley.

Ea nu-l așteptă să răspundă.

– O să renunțe atât de ușor? Sau va pune să fii arestat?

Era o dilemă. Putea fi și într-un fel, și în celălalt. Manley putea să-și recunoască pur și simplu înfrângerea și să se strecoare acasă cu coada între picioare, luându-și soția și fiul cu el. Poate că nu-și va dori umilința de a-și vedea toate speranțele spulberate în văzul întregii lumi bune. Pe de altă parte, dezamăgirea lui avea să fie colosală, și putea alege să lupte. Cu treisprezece ani în urmă, ajutat și de Philip, pretinsese că Gabriel era violator și criminal. Iar acum putea foarte bine să creadă că acuzațiile vor avea putere și-l vor duce pe Gabriel la spânzurătoare. Sau putea încerca să-l trimită cu coada între picioare înapoi în America, amenințându-l cu arestarea. La urma urmei, înainte funcționase.

– S-ar putea, răspunse el. Cred că își dorește foarte mult să fie conte de Lyndale, proprietar al domeniului

Brierley, posesorul unei averi uriașe. Și e chinuitor de aproape de împlinirea visului său. Dar eu nu mai sunt atât de ușor de speriat și pot să mă apăr foarte bine.

-S-ar putea să devină urât, observă ea.

El își trecu degetul mare peste buzele ei și apoi o sărută ușor. Se speriase? Chiar dacă știuse înainte de a se căsători cu el că...

-Și de ce să i se *ofere* șansa de a se strecura acasă dacă alege să nu lupte? întrebă ea. Gabriel! Ți-a violat iubita din tinerețe și a lăsat-o însărcinată. L-a ucis pe fratele ei, prietenul tău, în cel mai laș mod imaginabil, împușcându-l în spate. Și e tot atât de vinovat dacă vărul tău a apăsat de fapt pe trăgaci. A încercat să dea vina pe tine. Te-ar fi lăsat să fii spânzurat. Și acum ai de gând să-l lași să plece nepedepsit?

Semăna absurd de mult cu Lady Jessica Archer de la prima lor întâlnire.

-Dacă cineva merită spânzurat, încheie ea, el e acela.

El se întoarse de-a binelea pe spate și își acoperi ochii cu mâna liberă.

-Și dacă cineva merită să fie umilit public, Gabriel, adăugă ea, e cu siguranță domnul Manley Rochford.

Tăiase alocația lui Mary fără să aibă nici o autoritate și era pe cale de a o izgoni din casa ei, lăsând-o pe drumuri. Concediase numeroși servitori de la Brierley, tot fără nici o autoritate, și izgonise mai mulți dintre ei din casele *lor*. Nu se schimbase în treisprezece ani. Poate că nu mai violase pe nimeni - deși Gabriel nu ar fi pariat pe asta - și nici nu mai împușcase pe nimeni în spate. Dar era încă o ființă omenească jalnică. Așa cum fusese și Philip. Cum *puteau* să fie înrudiți cu propriul lui tată?

-Da, zise el.

Ea se mută pe partea ei de pat și întinse o mână peste pieptul lui. Apoi își așeză piciorul între picioarele lui.

-Gabriel, ce ne facem?

„*Ne* facem" din nou.

– O să lăsăm lucrurile să devină urâte, răspunse el, folosindu-i cuvintele. O să-l înfruntăm, Jessie, în cel mai dramatic și mai public mod posibil.

Ea își înălță capul, și pentru că nu stătea comod, veni peste el, sprijinindu-se cu ambele mâini pe pieptul lui și așezându-și piciorul drept peste picioarele lui. Părul îi căzu peste față și peste pieptul lui. Zâmbea. Și arăta a naibii de irezistibilă. Arăta *și* era.

– Unde? îl întrebă ea. Și când?

– Ah, zise el, cuprinzându-i chipul în mâini, acestea sunt întrebările.

– Avem nevoie de răspunsuri. La serata mătușii Matilda și a vicontelui Dirkson? O să cânți la pian acolo, nu? Mătușa Matilda e foarte emoționată de asta. Dar nu. Asta nu se va întâmpla până la sfârșitul săptămânii viitoare. În orice caz, nu ar fi destul public. Ce se va întâmpla în următoarele zile la care să asiste pur și simplu *toată* lumea? Lasă-mă să mă gândesc!

– E un bal mascat marți, îi aminti el.

Ea îl privi fix.

– Balul mascat, zise ea. Cu tot dramatismul demascării de la miezul nopții. Oh, Gabriel, va fi *perfect*. Trebuie să aflăm dacă domnul Manley Rochford va fi acolo. Trebuie să ne asigurăm că i se trimite o invitație și că o acceptă. Oh, știu. Comitetul de familie se întâlnește mâine la mătușa Matilda. O să merg și eu. Oh, o să le *placă* asta.

– Jessie, zise el, încruntându-se puțin.

Nu avea nevoie să târască întreaga familie Westcott în ceea ce avea să fie un scandal murdar, oricum ar fi fost. Dimpotrivă, membrii familiei ei trebuiau să fie avertizați să stea departe de balul mascat.

Trei degete se apăsară pe buzele lui înainte de a putea spune mai mult.

– Oh, nu, zise ea. Nu trebuie să obiectezi, cum văd că ești pe cale să faci. Nu, Gabriel. De asta te-ai căsătorit cu mine. Pentru că sunt eu însămi o aristocrată și pentru

că am în spate întreaga forță a unei familii foarte aristocratice. Putem fi *formidabili* când vrem să fim.

„Și chiar și atunci când nu voiau", se gândi el.

– Nu trebuie să-mi interzici, zise ea. Va trebui să fiu neascultătoare, și tocmai ți-am promis de dimineață că te voi asculta. Ce parte nebunească a ceremoniei de nuntă e asta! Totul a fost scris de bărbați, bineînțeles. Plecă privirea spre el și apoi zâmbi, cu lumina soarelui și maliția jucându-i în ochi. Și apoi râse încetișor. Când te-ai căsătorit cu mine, te-ai căsătorit în familia Westcott. Acum trebuie să-ți asumi consecințele.

– Între timp, zise el, îmi voi vizita avocatul. S-ar putea să am nevoie de el.

– Ca să mă pună la punct pe mine?

Ochii ei încă râdeau. Iar el își dădu seama că, de fapt, îi plăcea asta.

– Nu. Cred că la asta mă descurc fără ajutorul lui. Jessie, te-am *rănit*? Nu vreau să...

– Oh, dar eu vreau.

Și își mișcă mâinile în sus pe pieptul lui și îi cuprinse fața între ele, lăsându-se pe el cu toată greutatea și apropiindu-și fața de fața lui.

Apoi îl sărută.

Era o invitație la care nu puteai rezista cu ușurință. Și nici nu încercă.

Vestea că domnul Manley Rochford, care urma să devină foarte curând conte de Lyndale, sosise la Londra cu soția, se răspândi rapid, așa cum se răspândeau întotdeauna veștile. Fiul lor, domnul Anthony Rochford, fusese înștiințat de sosirea lor joi seara, imediat ce ajunsese la un bal. Plecase de îndată, spre marea dezamăgire a multor persoane, ca să-i întâmpine ca orice fiu ascultător.

Toți trei luară parte la slujba de duminică – la St George's în Hanover Square, bineînțeles, biserica preferată de majoritatea lumii bune în perioada petrecută

în oraș primăvara. Domnul Anthony Rochford își prezentă părinții preotului și cât mai multor personaje importante din congregație. Tatăl lui primi salutările cu un aer de gravitate grațioasă. Avea să accepte, bineînțeles, titlul și îndatoririle impuse de el atunci când va sosi ziua inevitabilă, dar cu foarte multă ezitare. Din nefericire, se părea că nu avea de ales. În același timp, avea să fie mai degrabă o zi de tristețe și nu una de bucurie neumbrită, pentru că atunci avea să se confirme pentru totdeauna lipsa oricărei speranțe în legătură cu supraviețuirea vărului său. Sperase cu ardoare că ziua asta nu avea să vină niciodată.

Lumea bună păru profund afectată. Domnul Manley Rochford era un bărbat chipeș și demn – o versiune mai vârstnică a fiului său, fără zâmbetul acestuia. Nimeni nu păru s-o observe în mod deosebit pe soția lui, care nu spuse nimic. Sau dacă spuse, nimeni nu o auzi. Domnul Anthony Rochford zâmbea încă, dar zâmbetul lui avea o nuanță curajoasă și tristă în acea dimineață de duminică.

– A fost o reprezentație magnifică, le raportă Estelle tatălui ei și mamei vitrege la prânz. Aproape că mi-am udat batista de lacrimi.

Ei nu fuseseră acolo. Dar Estelle și Bertrand se duseseră la biserică, așa cum făceau de obicei. Fuseseră crescuți de un unchi și o mătușă care aveau reguli stricte referitoare la închinare. Totuși, așa cum îi plăcea lui Bertrand să spună ori de câte ori era întrebat în această privință, el și sora lui mergeau și din înclinație personală. La urma urmei, trecuseră mulți ani de când nu mai trăiau cu unchiul și mătușa lor.

– E un bărbat cu înfățișare distinsă – recunosc asta, remarcă Edith Monteith adresându-i-se contesei văduve de Riverdale, sora ei, în timp ce se întorceau acasă în trăsură.

– Și chipeș, încuviință domnișoara Adelaide Boniface, doamna ei de companie. Admir nuanța argintie

de la tâmple pe care o dobândesc unii bărbați norocoși numai când ating o anumită vârstă.

- Dacă ar fi fost pe scenă, comentă cu acreală văduva, ar fi fost huiduit pentru jocul exagerat.

- Mândria merge înaintea căderii, îi zise Mildred, Lady Molenor, soțului ei în timp ce se întorceau pe jos de la biserică. De unde e citatul acesta, Thomas? Din Biblie?

- Din Biblie sau din William Shakespeare, răspunse acesta. Sigur e una sau cealaltă. Presupun că faci o prezicere legată de Rochford?

- O să fie amarnic de dezamăgit. De-abia aștept să fiu martoră la asta. Planul nostru – al Jessicăi și al lui Gabriel de fapt, dar toți avem un rol de jucat – e spectaculos și chiar diabolic.

- M-am însurat cu o femeie însetată de sânge.

- Thomas, zise ea. E un... Se uită în jur să se asigure că nu o auzea nimeni, dar coborî tonul oricum. E un *violeur*. Și aproape sigur și criminal.

- Ești destul de sigură că vrei să mă însoțești mâine, Wren? întrebă Alexander, conte de Riverdale, adresându-se soției sale în timpul după-amiezii, în vreme ce ea își hrănea bebelușul în camera copiilor. Aș merge bucuros singur.

- După ce i-am observat purtarea de la biserică din dimineața asta, zise ea, privindu-l cu buzele strânse, aș merge chiar dacă te-ai fi răzgândit. L-ar fi lăsat pe Gabriel să *moară* acum treisprezece ani. S-ar fi uitat impasibil cum era spânzurat. Pentru ceva ce a făcut *el*. Nu merită nici măcar disprețul. Și nici vorbă de compasiune.

El se aplecă peste bebelușul care sugea și o sărută cu putere pe gură.

Femeile Westcott își ținuseră întâlnirea în casa vicontelui Dirkson, sâmbătă după-amiază. Fuseseră prezente toate, inclusiv – spre surprinderea tuturor – Jessica însăși.

– Pentru că, explicase ea când fu întrebată, nu e destul să ne confruntăm pur și simplu cu el în particular și să îi permitem să se întoarcă pe furiș acasă ca să-și lingă rănile – deși chiar și gândul acesta îmi oferă o oarecare satisfacție. Totuși, nu trebuie să i se permită să scape de înfăptuirea unei anumite dreptăți.

– Exact acesta este și gândul meu, Jessica, spuse Wren. Dar cum vom înfăptui asta?

– Tocmai acesta este motivul pentru care ne-am adunat aici, sublinie mătușa Matilda.

– Cred că ar trebui să punem să fie arestat, propuse bunica. Și aruncat într-o temniță adâncă și întunecoasă. Una *umedă*. Cu șobolani.

– Pe baza unor acuzații vechi de treisprezece ani? întrebă verișoara Althea. Pentru fărădelegi care au fost comise de mult? Cred că e mai ușor de spus decât de făcut, verișoară Eugenia, deși îmi doresc s-o putem face.

– Avery ar putea s-o facă, declară mama Jessicăi. Și să se asigure că acuzațiile sunt luate în seamă. La fel și Alexander. Amândoi împreună...

– Avem nevoie de un *plan* clar, zise verișoara Elizabeth. Ceva ce putem pune în aplicare chiar dacă Avery și Alex nu sunt de acord cu mișcarea îndrăzneață de a pune să fie arestat domnul Rochford.

– Am unul, le spuse Jessica. De aceea sunt aici. Altfel nu aș fi venit. Și apoi își dori să nu fi adăugat ultima propoziție, pentru că toată lumea se uită la ea – normal, pentru că o luase gura pe dinainte – și simți cum îi luau foc obrajii. Noaptea trecută dormise profund și fără vise, probabil mai multe ore, dar înainte și după...

Ei bine...

Probabil că arăta ca orice mireasă cu ochii înrourați, în prima zi. Și exact asta și era.

– Marți seară e un bal mascat, continuă ea. L-am așteptat de când am primit invitația.

– *Ador* balurile mascate, exclamă Estelle. Și nu voi spune nimănui în ce mă voi costuma. Nimeni nu mă va recunoaște nici într-o mie de ani, râse ea.

– Sigur va fi o mare înghesuială, observă mătușa Viola. Tuturor le plac balurile mascate – cele respectabile, oricum, și Lady Farraday e cu adevărat foarte respectabilă, întotdeauna. Nimeni nu se strecoară acolo neinvitat, în ciuda celei mai impenetrabile deghizări. Cartonașul deosebit pe care e scrisă invitația e totul. Speri că domnul Rochford – domnul *Manley* Rochford – va fi acolo, Jessica, chiar dacă de-abia a sosit în oraș?

– Aici intervenițI voi toate, declară Jessica, privind în jur. Trebuie să ne asigurăm că e invitat *și* că vine.

Toate o priviră gânditoare o clipă.

– Presimt un plan strălucit, zise Elizabeth. Demascarea va face senzație. Presupun că demascarea va fi momentul culminant, Jessica?

– Da. E adevărat că asta nu va face dreptate completă. S-ar putea să avem nevoie de alt plan, atunci când va veni timpul. Dar va fi o umilire publică, dacă e destul de bine orchestrată. Se va vorbi despre ea în următorul deceniu. Eu și Gabriel ne vom îngriji de asta.

– Oh, strigă Estelle, de ce trebuie ca voi să aveți parte de toată distracția, Jessica?

„Iar se întâmplă asta", se gândi Jessica, roșind până la rădăcina părului și până în vârful picioarelor, deși Estelle nu se referise la asta.

– Nu va fi chiar așa, Estelle, o asigură mătușa Matilda, pe un ton destul de milităros. Nu când va fi acolo Avery cu monoclul lui și Alexander cu statura și înfățișarea lui magnifică. Și Thomas, și Colin, și Marcel, și Charles. Și Bertrand, și Boris, și Peter. Și *asta* ca să-i numim doar pe bărbați. Și apoi vom fi *noi*.

– Toate astea nu vor avea nici o valoare, Matilda, zise bunica, dacă Lady Farraday nu îi trimite omului o invitație și dacă el nu ia parte la bal.

– Mamă, protestă mătușa Mildred, pe un ton neîncrezător, doar nu te îndoiești de puterea noastră de a face ambele lucruri să se întâmple.

– Cine vine mâine după-amiază cu mine într-o vizită la Lady Farraday? întrebă Viola.

– Eu, răspunseră Elizabeth și Wren într-un glas.

– Și eu, zise mama Jessicăi, chiar dacă e duminică. Eu voi merge separat față de voi trei. Matilda, tu trebuie să vii cu mine. Și tu, Mildred. Cred că suntem un trio destul de intimidant. Surorile Westcott.

– Cred, observă bunica, că jumătate din lumea bună îi va vizita săptămâna viitoare pe domnul Rochford și pe soția lui. La urma urmei, vor fi senzația momentului. Și sunt deja. Eu și Edith îi vom vizita luni.

– Și noi îi vom vizita, eu și Charles, zise mătușa Matilda.

– Și eu cu Marcel, adăugă mătușa Viola. Cu Estelle, dacă e dispusă. Ea va fi un stimulent pentru ca omul să vină la balul mascat, până la urmă, și să-și aducă și fiul cu el. Nu că domnul Anthony Rochford a refuzat vreodată să ia parte la un eveniment, deși s-ar putea să-și oblojească inima frântă dacă a descoperit că Jessica s-a căsătorit cu Gabriel. Presupun că va fi în ziarele de luni dimineață?

– Dar eu sunt un premiu aproape la fel de mare ca Jessica, afirmă Estelle. Fiica unui marchiz și toate cele. Da, voi merge cu tine și cu tata, mamă. Nu aș pierde asta pentru nimic în lume.

– Cred, zise Anna, că toți vom vizita familia Rochford luni. În mod normal, Avery se ferește ca de foc de vizitele de dimineață și de după-amiază, dar pot să prezic că va face o excepție cu ocazia asta.

– Și când vom merge, ne vom exprima cu toții speranța fierbinte că Excelența Sa lordul va lua parte la balul mascat, împreună cu soția, spuse Wren. Înainte ca vărul lui să fie declarat oficial mort, adică, și ca durerea să-l țină departe de toate evenimentele măreț.

Bunica scoase un sunet disprețuitor care nu era un cuvânt, dar părea să însumeze sentimentele tuturor. Se cufundară câteva momente într-o tăcere mulțumită.

Oh. Gabriel se căsătorise într-adevăr cu o familie întreagă ieri!

Gabriel! Pentru un moment, gândurile Jessicăi o luară razna. El se dusese să-și găsească avocatul, deși era sâmbătă și se putea ca omului să nu-i placă să fie deranjat. Apoi vor cina împreună și își vor compara agendele de lucru și...

Ei bine!

Gabriel așteptase cu nerăbdare să se întoarcă la hotel și să afle că Jessica se întorsese de la întâlnirea cu femeile din familie. Așteptase să cineze doar cu ea și să se retragă devreme în pat cu ea. Noaptea trecută nu dormiseră prea mult. Bineînțeles că nu spera să se culce devreme și să recupereze somnul pierdut.

Totuși, ora culcării nu veni atât de devreme cum spetase. Și nici nu ajunseră să cineze singuri.

Jessica tocmai îi spunea despre întâlnirea din casa mătușii ei, în timp ce el îi scotea boneta și o săruta pe gât, iar ea îl acuza că o distrăgea, când fură amândoi distrași de o bătaie în ușă.

Așteptară ca Horbath să iasă din dormitor și s-o deschidă. Apoi ascultară murmurul discret al glasurilor.

- Vă cer iertare, domnule, zise Horbath cu o plecăciune respectuoasă, lăsând ușa puțin întredeschisă atunci când veni să-i dea raportul lui Gabriel. Jos e un domn Simon Norton care dorește să schimbe o vorbă cu dumneavoastră.

Norton? Aici? Nu la Brierley? Probabil că presupusese că slujba lui de acolo se încheiase, acum că Manley venise la Londra. Sau poate că venise ca să aducă vestea asta.

- Condu-l sus, spuse el. Îi zâmbi trist Jessicăi. Îmi pare rău. Te superi? E omul pe care l-am trimis la Brierley

ca să afle câteva lucruri pentru mine. Voi scăpa de el cât de repede se poate.

– Bineînțeles că nu mă supăr.

Dar când Norton fu condus înăuntru, nu intră singur.

Cu el era Mary.

capitolul 19

Deci aceasta era Mary Beck, femeia pentru care se întorsese Gabriel din America, lăsând în urmă viața pe care și-o făcuse acolo, căminul și afacerea, prietenii și vecinii. Timp de mai bine de șase ani rezistase atracției unui titlu de conte, onorurilor și respectului pe care i l-ar fi adus, dar și unei case grandioase, unui domeniu și unei averi. Nu fusese interesat de ele. Se simțise fericit acolo unde era.

Era mărunțică, poate nu avea nici măcar un 1,60. Părea să aibă o ușoară cocoașă și un braț îi era răsucit. Șchiopăta greoi. Purta o haină lungă, diformă, și nu avea pălărie. Părul ei, un amestec maro-gălbui de castaniu palid și cenușiu, era dat peste cap și tras pe gât într-un coc mic și strâns. Avea o față lungă, banală. Probabil că avea cam 50 de ani, deși era doar o presupunere.

Și Gabriel îi rostise numele cu afecțiune caldă și se aplecă peste ea ca s-o îmbrățișeze strâns. O ținu așa mult timp, cu ochii strâns închiși, într-o îmbrățișare evident plină de blândețe.

– Gabriel, Gabriel, zise ea iar și iar cu o voce profundă, aproape bărbătească, bătându-l pe antebrațe. Apoi râse încet. Uită-te la tine! Ești adult de-a binelea.

Bărbatul despre care Jessica presupunea că era domnul Norton stătea chiar în interiorul ușii, pe care valetul lui Gabriel o închisese în tăcere înainte de a dispărea din nou în dormitor.

– Ai bătut tot drumul ăsta? întrebă retoric Gabriel, trăgându-se înapoi suficient de mult ca s-o privească în față, deși își mai ținea brațele în jurul ei. Mary? Ce-a fost în capul tău?

– Am auzit că domnul Rochford venea încoace. Și m-am temut că avea să te arunce în închisoare, Gabriel. M-am temut că aveau să te... spânzure înainte ca eu să-i pot opri. Așa că m-am dus să-l caut pe domnul Norton și l-am convins să mă aducă. Nu-l pedepsi pentru că a venit, deși nu îi dăduseși ordinul de a-și părăsi postul. L-am amenințat. I-am spus că, dacă nu mă aducea, veneam singură cu diligența, iar ție nu avea să-ți placă și aveai să dai vina pe el. Și vorbeam serios. Am cu mine o scrisoare de la Ned Higgins.

– Ned Higgins? repetă el, încruntându-se. Dar, Mary, nu te mai gândi la asta chiar acum. Lasă-mă să-ți iau haina și să te instalez comod și să te prezint...

Dar Mary nu se lăsă oprită. Dacă ar fi putut să vorbească fără să-și mai tragă respirația, cu siguranță că ar fi făcut-o.

– Ned e tânărul rândaș care mi-a adus căprioara aceea și a rămas afară în timp ce eu și cu tine ne ocupam de piciorul ei rănit în căsuță, explică ea. Nici el nu mai e atât de tânăr. Are o soție și trei copii, iar doi dintre ei vin bucuroși să culeagă flori din grădina mea pentru mama lor, atunci când mă prefac că nu mă uit. Ned e încă sensibil la suferința animalelor, binecuvântată să-i fie inima. Am scris eu scrisoarea în locul lui, Gabriel, pentru că el de-abia poate citi și scrie. I-am cerut totuși și domnului Norton să fie de față, ca să poată să se uite și să se asigure că am scris doar ce spunea Ned și nu l-am influențat deloc. Ned a citit-o când a terminat-o și apoi a semnat-o. Domnul Norton a fost martor și a semnat și el. Ceva ce nu știam dinainte a fost faptul că, după ce Ned a părăsit căsuța în ziua aceea – tu erai încă acolo cu mine –, a dat peste un grup de oameni adunați în jurul trupului mort al bietului băiat. Ned s-a uitat

în timp ce câțiva dintre ei îl duceau acasă la tatăl lui. Așa. Nu te vor spânzura, Gabriel, nici nu te vor arunca în închisoare. Nu o să-i las.

Când termină, nu mai avea deloc suflare. Și toată atenția ei era concentrată asupra lui Gabriel.

– Mary, zise el, îți mulțumesc. Îți mulțumesc pentru toate astea. Mulțumesc că ai venit, deși sunt supărat că te-am făcut să călătorești tot drumul până la mine când ar fi trebuit să merg eu la tine. Mulțumesc pentru vești, pentru că mi-ai adus scrisoarea, pentru că îți pasă. Dar vino și fă-te comodă! Permite-mi să-ți prezint pe cineva foarte special. Pe Jessica. Mi-a făcut marea onoare de a se căsători cu mine ieri.

O întoarse spre Jessica și îi dădu drumul.

Și se uitară una la alta, cele două femei speciale din viața lui.

– Jessica. Mâinile lui Mary, una teribil de răsucită, se înălțară spre fața ei, cu palmele în sus, și chipul i se lumină de un zâmbet. Dar ești *încântătoare*.

Și Jessica realiză ceva ce nu avea nici un sens din punctul de vedere al ochilor ei. Mary Beck era frumoasă. Era ceva ce avea de-a face cu fața ei – fața ei banală – și cu ochii ei. Auzise spunându-se că ochii erau fereastra sufletului. Însă ochii lui Mary... Nu. Nimeni nu putea să-i vadă sufletul prin ochi. Puteai să-l vezi *în* ochii ei, strălucind și luminând și încălzind întreaga lume. Mary era un suflet viu. Ceea ce era un gând năucitor de prostesc. Mai ales când cunoșteai pe cineva doar de câteva momente. Dar era adevărat. Cu siguranță că era.

Jessica întinse ambele mâini, Mary își lăsă mâinile în mâinile ei. Jessica o strânse foarte ușor pe cea răsucită.

– Cât de fericită sunt să te cunosc, Mary, zise ea, și o sărută pe femeia mai vârstnică pe obraz.

Călătoria pe drumurile Angliei *nu* fusese probabil ușoară pentru ea. Și probabil că acesta era un mare eufemism. Nici măcar nu avusese caleașca luxoasă a lui Avery cu care să călătorească.

– Vă cer iertare, domnule, îi spunea domnul Norton lui Gabriel. Dar am considerat că ați fi preferat să o însoțesc pe domnișoara Beck, nu să rămân acolo nemișcat, mai ales că domnul și doamna Rochford plecaseră. O să mă întorc și o să merg din nou acolo, cu permisiunea dumneavoastră, și o să văd dacă o pot găsi pe doamna Clark.

– S-a făcut deja, îi răspunse Gabriel. Ai făcut ce trebuia, și îți mulțumesc pentru asta. Du-te acasă, Norton – cu salariul complet. O să trimit după tine când voi avea nevoie din nou.

– Mulțumesc, domnule, zise domnul Norton și ieși în tăcere din încăpere.

Între timp, Mary păru să-și dea seama pentru prima dată unde se afla. Privi în jur cu venerație și apoi, radioasă și fericită, își îndreptă din nou atenția spre ei.

– Ieri. V-ați căsătorit ieri. Doi oameni frumoși. Și pot să văd că ați fost creați unul pentru altul.

– Ai pierdut nunta noastră din cauza unei singure zile, spuse Jessica. Ce păcat! Dar trebuie să vii și să stai jos. În curând va fi vremea cinei. Gabriel îl va trimite pe domnul Horbath să aranjeze să fie pusă masa pentru trei persoane.

– Oh, nu, nu, nu, zise Mary, ridicând mâna sănătoasă ca să protesteze. Nu am venit să-i impun lui Gabriel compania mea. Și încă și mai puțin lui Gabriel și *mi*resei lui. Putem vorbi altă dată. O să rămân la Londra – măi, măi, ce loc întins e – până mă asigur că nu vei fi aruncat în închisoare, Gabriel. Domnul Norton – ce persoană foarte politicoasă și ce domn adevărat e – mi-a recomandat o pensiune pentru femei. O să-i cer unui portar amabil de jos să-mi dea instrucțiuni și... Ei bine, poate o să-i cer să-mi cheme și o – o birjă, așa numiți voi trăsurile de închiriat aici? Atunci voi putea să-mi iau geanta cu mine. E jos. Administratorul acela foarte curtenitor i-a promis domnului Norton că va avea grijă de ea.

– Mary, zise Gabriel, nu fi ridicolă!

Ea se uită la el oarecum surprinsă, văzu că ochii îi scânteiau și râse cu râsul ei profund.

– Ei bine, poate că vei veni tu jos și vei face aranjamentele pentru mine, Gabriel. Mărturisesc că sunt puțin copleșită. Nu ți-l răpesc mai mult de câteva minute, Jessica. Oh, ești *într-adevăr* o tânără încântătoare. Și amabilă.

– Mary, răspunse Jessica, zâmbind. Stai jos. Pe scaunul acela de lângă șemineu. E cel mai confortabil. Și acesta a fost un ordin.

Mary ridică din nou mâinile și râse.

– Jessica a fost Lady Jessica Archer înainte de a se căsători cu mine, îi spuse Gabriel. Sora ducelui de Netherby, un aristocrat formidabil, Mary. Te apucă tremuriciul când se uită la tine prin monoclul lui cu diamante. Și Jessica ar putea face același lucru – dacă ar avea un monoclu.

– Chiar aș putea. Vino, Mary, și stai jos! Gabriel va coborî în persoană ca să facă aranjamentele pentru cină și să-ți găsească o cameră aici la hotel. Și o vei avea pe Ruth, camerista mea, ca să-ți țină companie și să te ajute să nu fii prea năucită. Numai să nu te aștepți să vorbească. Nu e o femeie vorbăreață.

– Cuvintele nu sunt întotdeauna necesare, dragă, zise Mary în timp ce Gabriel o ajuta să se dezbrace de haină și se așeza ascultătoare în cel mai confortabil scaun, de unde aproape că nu se mai văzu. Privi din nou în jurul ei. Ce cameră foarte plăcută! Și ce bine că am ajuns. Și trebuie să mărturisesc că mă bucur să stau aici. Deși nu aș vrea pentru nimic în lume să deranjez.

– De parcă așa ceva ar fi posibil, zise Gabriel, turnându-i un pahar de limonadă pe bufet în timp ce Jessica se așeza alături de ea.

– Trebuie să ne povestești despre călătorie. A fost o experiență foarte incomodă, Mary? Ce curajos din partea ta că ai făcut tot drumul acesta efectiv singură.

– Ei bine, l-am avut pe domnul Norton cu mine. M-a făcut să mă simt foarte în siguranță. Și a insistat să închirieze un salon particular pentru mine aseară, deși am protestat împotriva unei asemenea extravaganțe.

Gabriel îi dădu paharul și mai rămase câteva minute înainte de a coborî ca să facă aranjamentele pentru o cameră și un loc în plus la masă. Jessica înțelese foarte limpede că cei doi țineau într-adevăr unul la altul. El se ridică în picioare și ezită o clipă, uitându-se gânditor la Mary, în timp ce ea îl privea radioasă.

– Mary, zise el, ți-ai dorit vreodată să mergi la un bal mascat?

Balurile mascate, sau mascaradele, cum erau numite adesea atunci când erau oferite de membrii înaltei societăți (și prin urmare nu permiteau accesul femeilor ușoare care dăduseră un nume atât de rău balurilor mascate publice de la operă) erau întotdeauna mai populare decât aproape orice alt eveniment oferit de sezon. Ele ofereau adulților, bărbați și femei, șansa de a se deghiza, de a petrece toată seara jucând un rol și ghicind în același timp rolurile jucate de alții, deși era adevărat că majoritatea deghizărilor erau ușor de ghicit. Pe măsură ce seara înainta, entuziasmul creștea, pentru că miezul nopții aducea cu sine înlăturarea măștilor și puteau să descopere cu toții dacă ghiciseră bine. Ofereau tuturor ocazia de a se purta mai dezinhibat decât permitea un bal formal. Tinerele debutante puteau dansa cu libertinii, iar matroanele vârstnice cu băieții tineri și chipeși. Un împărat roman putea dansa cu o lăptăreasă, iar un arlechin, cu buna regină Elisabeta.

Balul mascat organizat de Lady Farraday era așteptat cu și mai multă nerăbdare. Pentru că domnul Manley Rochford, care avea să devină foarte curând contele de Lyndale, ajunsese mai devreme în oraș, tocmai la timp pentru a lua parte, și avea să fie însoțit de soția lui. Lady Farraday confirmase acest fapt vizitându-i

în persoană chiar în dimineața balului, urmând nota pe care o trimisese în după-amiaza zilei precedente. Când se lăudă cu această considerabilă lovitură în fața diferiților invitați, nu adăugă că personaje atât de ilustre ca ducele de Netherby și contesa văduvă de Riverdale îi solicitaseră să facă asta, ca să numim doar doi. Toți cei care nu fuseseră la St. George's duminică erau nerăbdători să îl vadă pe cel care avea să fie în curând conte, și chiar și cei care fuseseră acolo așteptau cu nerăbdare să cunoască mai bine un gentleman cu o înfățișare atât de distinsă.

Însă erau și mai multe motive pentru a stârni emoția.

Pentru că ziarele de dimineață aduseseră vestea neașteptatei căsătorii a domnului Gabriel Thorne, gentlemanul american care stârnise într-o asemenea măsură interesul și curiozitatea lumii bune prin întoarcerea recentă și inexplicabilă în Anglia, după o absență de mai mulți ani. Și încheiase o căsătorie deosebit de strălucită, pentru că mireasa lui fusese Lady Jessica Archer, fiica ducesei văduve de Netherby și sora Excelenței Sale Netherby.

Noutățile ar fi fost senzaționale chiar și fără un factor adițional. Însă exista un factor adițional, pentru că majoritatea lumii bune își închipuise că domnul Anthony Rochford, care avea să devină în curând moștenitorul contelui de Lyndale, o urmărise asiduu pe Lady Jessica, iar ea privise cu ochi buni atențiile lui. Și cine s-ar fi putut îndoi de asta? Gentlemanul, în afară de perspective, era splendid de chipeș – toate doamnele erau de acord cu asta. Zâmbetul lui! Și era și nespus de fermecător. Din nou, zâmbetul lui! Dar Lady Jessica dăduse peste cap toate prezicerile și se căsătorise cu domnul Thorne, care se întrecuse cu domnul Rochford în competiția de a deveni favoritul lumii bune, dar nu îl egalase niciodată pe deplin. La urma urmei, domnul Thorne nu era pe cale de a moșteni nimic, și în nici un caz un titlu atât de măreț.

Și amândoi luau parte la balul mascat – Lady Farraday le-o confirmă tuturor celor care întrebaseră. De fapt, câțiva membri ai familiei lui Lady Jessica, ca să nu o mai menționăm și pe Lady Vickers, păreau de-a dreptul dornici să transmită informația oricui voia să asculte, chiar și celor care nu o ceruseră. Ambii bărbați aveau să ia parte la balul mascat. La fel și Lady Jessica, bineînțeles.

Cine putea rezista posibilei drame dintr-un triunghi amoros? Cum va reacționa domnul Rochford când o va vedea pentru prima dată pe Lady Jessica ca pe o lady căsătorită? Și cum va reacționa la vederea rivalului pentru mâna ei? Bărbatul care fusese mai bun decât el.

Și îi va recunoaște înainte de miezul nopții?

Și ceilalți îi vor recunoaște?

Dar pe domnul Anthony Rochford îl va recunoaște cineva?

Chiar și puținii oameni care acceptaseră invitația, dar care aproape hotărâseră să nu meargă la un eveniment care avea să fie în mod sigur foarte aglomerat, deciseră după asta că trebuiau să asiste.

Balul organizat de Lady Farraday deveni cel mai așteptat eveniment al sezonului.

Mary era singura care avea nevoie de o deghizare redutabilă, pentru că era o figură distinctivă pentru toți cei care o cunoșteau – și probabil că Manley, soția și fiul lor o văzuseră măcar o dată sau de două ori. Îi plăcu destul de mult costumația de călugăriță care îi fu prezentată printre alte câteva posibilități. I-ar fi acoperit totul în afară de față, de la sprâncene la bărbie, și o ajuta să-și ascundă brațul bolnav.

– Hmmm, făcu Jessica atunci când Mary o încercă. Fața îți poate fi încă recunoscută, Mary. Trebuie să adăugăm o mască – una pe jumătate de față. Măștile întregi sunt oribile. Îți îngreunează respirația, mai ales într-o sală aglomerată de bal. Neagră, cred.

Adăugă masca la deghizarea lui Mary și făcu un pas înapoi.

– Călugărița hoață, zise Gabriel, iar Mary râse veselă.

– Călugărița hoață, repetă ea. Îmi place. *Pot* să aleg costumul acesta, Jessica?

În mod surprinzător – *foarte* surprinzător – fața i se luminase de încântare atunci când Gabriel o întrebase dacă își dorise vreodată să meargă la un bal mascat. Și când îi explică planurile pentru balul organizat de Lady Farraday, ea păru la început foarte serioasă și apoi se lumină din nou și păru un copil emoționat așteptând ceva bun, așezată așa cum era în scaunul acela mult prea mare pentru ea. Picioarele nici nu îi ajungeau măcar până la dușumea.

– Dacă nu o să am nimic altceva de făcut în afară de a sta și a privi – până după miezul nopții, zise ea, o s-o fac. Pot să port o costumație?

– E neapărat necesar s-o faci, îi răspunse Gabriel, și ea le zâmbi privindu-i pe rând și arătând cu adevărat foarte încântată de lume. Vei fi în siguranță, Mary. Mă voi ocupa eu de asta.

– Știu că o vei face. Ce aventură trăiesc! Ți-am spus că Ned și fiul lui cel mai mare stau în căsuța mea și au grijă de animale până mă întorc? Sunt foarte amabili. La fel și scumpa lui soție, pentru că îi permite s-o facă.

– Te mai întrebi de ce o iubesc, Jessie? întrebă Gabriel în noaptea aceea în timp ce stăteau întinși pe pat, relaxându-se după ce făcuseră dragoste.

Poate că nu era cel mai înțelept lucru pe care să-l spui noii tale soții despre altă femeie.

– Nu mă întreb. Cred, Gabriel, că trebuie să fie un înger. Și ce afirmație prostească am făcut! Ce stânjenitoare, râse ea. Dar trebuie să fie.

El se întoarse pe o parte și o sărută. Apăsat. Și poate pentru prima dată de când se întorsese în Anglia, se *bucură* în mod conștient de faptul că venise. Chiar și cu toate provocările care îl așteptau, se bucura.

Gabriel alese un domino negru drept costumație, cu o mască albă pe jumătate de față. Nu era o deghizare

imaginativă sau foarte creativă, dar nu conta. Nu îi păsa dacă îl recunoștea cineva – și era sigur că toată lumea avea să-l recunoască – atât timp cât Manley și soția lui nu își dădeau seama până la miezul nopții. Nu îi păsa nici dacă le era arătat ca Gabriel Thorne. Nu era prea probabil ca ei să-l recunoască după treisprezece ani, luându-se doar după jumătatea de jos a feței.

– Oh, spuse Mary, călugărița hoață mărunțică, atunci când îl văzu în seara balului mascat, arăți splendid de chipeș, Gabriel. Nu-i așa, Jessica?

– Îmi sare inima din piept, răspunse Jessica, zâmbindu-i strălucitor și făcându-l să se clatine de uimire.

Deja arăta tulburător de minunat în dominoul de un roz întunecat și cu masca asortată, fără a mai adăuga și zâmbetul.

– A mea nu ar putea sări mai mult nici dacă ar încerca, zise el, cu ochii ațintiți asupra ei. Mi-a ieșit deja din piept.

Mary bătu din palme și râse încântată.

– Cât despre tine, continuă el, arăți foarte feroce, Mary. Cine a mai auzit de o călugăriță mascată? Nu poate avea decât planuri rele. Totuși, dacă speri să inspăimânți pe toată lumea, trebuie să nu mai zâmbești.

Ea nu mai zâmbi. Și brusc, nici unul dintre ei nu mai zâmbi. Pentru că asta era. Confruntarea pe care o plănuiseră cu o grijă atât de meticuloasă împreună cu familia Jessicăi, care insistase să se implice, deși el nu era de acord. Bineînțeles că planurile cele mai bine gândite ieșeau adesea anapoda. Totul depindea de prezența lui Manley acolo în seara aceea. Toți își aduseseră contribuția să se asigure că avea să fie prezent. Nimeni nu mai putea face nimic pe frontul acela, în afară de a aștepta și a vedea.

Cineva ciocăni la ușa salonului, iar Horbath raportă aproape imediat că domnia sa contesa văduvă de Riverdale o aștepta pe domnișoara Beck în trăsura ei, în fața ușilor hotelului.

– Va fi amabilă, o asigură Gabriel pe Mary înainte de a o conduce jos. Poate fi puțin intimidantă, dar îți admiră curajul. Așa i-a spus lui Jessie.

Își făcea griji pentru biata Mary, care trăise majoritatea vieții ca o pustnică, cu o tovărășie exclusiv din lumea animală. Iar acum avea să-și petreacă majoritatea serii între văduvă și sora ei.

– Dar bineînțeles că va fi amabilă, zise Mary, care nu arăta nici pe departe atât de agitată cum se simțea Gabriel și cum arăta Jessica. E bunica Jessicăi, nu?

Nu o văzuse încă pe Jessica în rolul ei cel mai aristocratic. Probabil că avea s-o vadă spre sfârșitul serii. Însă își dădu seama brusc că Mary nu avea să se lase intimidată. Ochii ei treceau peste orice barieră și vedeau partea bună din orice persoană cu care se întâlnea.

Cu excepția persoanelor care nu aveau nici o parte bună de văzut.

Manley Rochford era deghizat în regele Arthur, deghizare completată de o coroană aurie incrustată cu pietre din sticlă imitând nestematele și o mască neagră. Soția lui – o alegere nefericită, având în vedere înfățișarea ei de matroană banală, remarcară mai mulți invitați în spatele mâinii sau al evantaielor – apărea ca Guinevere, tot cu o mască. Nu toți oamenii îi cunoșteau, dar pentru că veniseră cu speranța de a-i zări și poate a le fi prezentați, ca să se asigure că aveau să primească invitații la marea festivitate pe care se spunea că o plănuiau, cei care îi *cunoșteau* dinainte își îndepliniră misiunea și îi arătară tuturor.

Anthony Rochford era inconfundabil într-un domino care unduia, acoperindu-l complet, și o mască ce îi acoperea trei sferturi din chip, pentru că întregul costum era de un auriu orbitor, înfrumusețat cu paiete. Și cine, în orice caz, nu ar fi recunoscut zâmbetul acela, chiar dacă provenea din aproape singura parte neacoperită a trupului său?

„Balurile mascate sunt întotdeauna amuzante", se gândi Jessica, pentru că bineînțeles că foarte puțini oameni erau de nerecunoscut pentru ceilalți. Puținele excepții erau aproape întotdeauna acei oameni pe care nimeni nu îi cunoștea oricum. Recunoștea prieteni și cunoștințe oriunde se uita. Și membri ai familiei, bineînțeles. Și ei erau toți acolo – cu excepția lui Harry, care se întorsese la țară în ziua precedentă. Chiar și bunica, iar mătușa Edith și domnișoara Boniface veniseră, în parte pentru că nici caii sălbatici nu le-ar fi putut ține departe de această ocazie deosebită, îi spusese bunica, și în parte pentru că luaseră asupra lor importanta misiune de a se ocupa de Mary până când era nevoie de ea mai târziu, lucru care putea să se întâmple sau nu. Mary stătea acum, semănând cu o pasăre neagră răutăcioasă și vrăjită, între Boadicea – bunica – în stânga și cineva care era fie un balaur, fie un măcăleandru uriaș – mătușa Edith – în dreapta. Domnișoara Boniface, înveșmântată într-un domino și o mască ca mulți alți invitați, stătea de pază în spatele lor.

Câțiva dintre vechii admiratori ai Jessicăi o găsiră – nu era dificil – și jurară că aveau inima zdrobită și alte lucruri prostești, ca hotărârea de a-l provoca la duel pe Gabriel cu pistoalele în zori. Câțiva dintre ei dansară cu ea.

Un moment emoționant fu cel în care dominoul auriu se plecă în fața ei, solicitându-i un dans, felicitând-o pentru recenta căsătorie și afișând un aer tragic în tot timpul dansului. Cu alte cuvinte, zâmbetul lui nu apăru decât atunci când se uita la alte femei, ceea ce făcu de mai multe ori. Îi zâmbi cu orbitoare intensitate Estellei, care dansa cu Adrian Sawyer, fiul vicontelui Dirkson. Și zâmbi necontenit când dansă următorul dans cu Estelle și apoi o răpi într-o fluturare de auriu ca să o prezinte regelui Arthur și reginei Guinevere.

Se părea că fiica unui marchiz era suficient de bună atunci când fiica ducelui nu mai era disponibilă. Tatăl

fu deosebit de amabil cu Estelle, care era o sirenă foarte drăguță, cu picioare care se zăreau discret de sub coada multicoloră. Masca avea aceleași culori.

– Sunt zdrobită, le spuse Jessica lui Avery și Annei între dansuri.

Valsă cu Gabriel cu puțin înainte de miezul nopții. Văzu că era încordat și mohorât, deși nu greși nici un pas. Și ea simțea un roi de fluturi în stomac.

– Aproape că ai crede că se așteaptă să moștenească titlul de rege, zise el.

– Presupun că a fost un nimeni aproape toată viața, Gabriel. Și nu a avut aproape nici o așteptare până în ultimii ani. Atât tu, cât și vărul tău, ca să nu mai vorbim despre unchiul tău, stăteați între el și titlu – și avere. Are bani proprii?

– Cred că nu. Era întotdeauna nerăbdător să profite de ospitalitatea unchiului și a mătușii mele la Brierley.

– Demascarea va avea loc după setul acesta, îi spuse ea, de parcă el nu ar fi fost destul de conștient de asta.

– Da. Să știi, Jessie, că s-ar putea să nu iasă nimic. S-ar putea să fie o mare dezamăgire.

– Dar numai noi vom ști.

Și toată familia Westcott și cei înrudiți cu ei.

Muzica se sfârși. Ultimul vals fusese oare mai scurt decât celelalte? Nu conta. Se sfârșise, iar Lady Farraday, ajutată de mâna soțului ei, urcă pe estrada orchestrei și ridică brațele ca să se facă tăcere. O obținu după câteva momente de șoapte emoționate și sâsâieli din partea tuturor. Privi în sala de bal, bucurându-se evident de dramatismul momentului, și își scoase încet masca. Icnetele obligatorii de surprindere fură urmate de runda la fel de obligatorie de aplauze.

– Da, zise ea când se stinseră. Eu sunt. Și acesta este momentul în care voi descoperi dacă am întreținut toată seara o sală plină de străini și impostori. Așteptă să se stingă râsetele. Excelențele Voastre, doamnelor

și domnilor, e timpul să vă îndepărtați masca și să vă descoperiți identitatea.

Urmă un val de zgomote și râsete, în timp ce toată lumea se conforma și se uita în jur, pretinzându-se uimiți să descopere cunoscuți pe care nu îi identificaseră până în momentul acela.

Așa cum speraseră, Manley Rochford stârnea un interes deosebit, acum că toată lumea putea admite că știa cine era. Și avea o poziție convenabilă, aproape în centrul sălii de bal. Doritorii de bine se adunară în jurul lui ca să-i strângă mâna sau să facă o plecăciune. El le zâmbi grațios tuturor, un rege Arthur chipeș fără mască. Fiul său, strălucind chiar și fără masca *lui*, stătea zâmbind în dreapta, iar soția trecea neobservată în stânga.

Gabriel o privi țintă pe Jessica și îi oferi brațul. Se apropiară împreună de grupul cel mai dens de invitați și o cărare se deschise în fața lor, poate pentru că spațiul fusese ocupat înainte de Avery și Anna, Elizabeth și Colin, Alexander și Wren, Boris și Bertrand, precum și Sir Trevor și Lady Vickers.

Manley Rochford îi privi grațios pe amândoi, pregătit să le primească omagiul.

- Salut, Manley, zise Gabriel.

capitolul 20

Manley păru oarecum uluit când auzi formula aceea de adresare atât de familiară. Pentru o clipă, zâmbetul i se șterse, dar îi salută grațios pe amândoi.

- Domnul Thorne, *papa*, spuse Anthony Rochford. Ți-am povestit despre el. Și doamna Thorne - Lady Jessica Thorne.

- Ah, da. Ochii lui Manley se opriră asupra Jessicăi. Înțeleg că trebuie să vă felicit. Și pe domnul Thorne.

Le făcu o ușoară plecăciune.

- *Gabriel* Thorne, zise Gabriel. Ce mai faci, Manley?

Manley se încruntă, nedumerit.

– Vă cunosc? întrebă el – și Gabriel văzu că începea să se simtă stânjenit.

– A trecut mult timp de atunci. Mai bine de treisprezece ani.

Era foarte conștient de mâna Jessicăi pe brațul lui. Știa, deși nu întorsese capul ca să se uite, că de când își scosese masca devenise recea, echilibrata, aristocratica Lady Jessica. Era conștient și că sunetele puternice și vesele care urmaseră după ridicarea măștilor se stingeau încet în imediata lor vecinătate.

Fața frumoasă a lui Manley, încadrată de părul care încărunțea elegant și pe care era așezată o coroană cu false diamante, pălise. Maxilarul i se strânse – ca să nu rămână cu gura căscată, poate.

O tăcere categorică se așternuse acum peste mulțimea din jurul lor, iar Gabriel simți că și alți oameni se apropiau ca să vadă ce se întâmpla.

– Nu se poate. Cuvintele de-abia trecură de buzele lui Manley. Nu.

– Ba da, răspunse Gabriel. Se poate. Și este.

Soția lui Manley îi pusese mâna pe braț. Gabriel nu-și putea aminti în ruptul capului cum o chema. Fusese întotdeauna o siluetă în umbră, împreună cu soția lui Philip. Și cu mătușa lui. Cei mai mulți dintre bărbații Rochford nu-și prețuiau femeile.

– Manley, zise ea, cu o voce care tremura vădit. Chiar *este* Gabriel.

Manley se scutură de brațul ei cu nerăbdare fățișă. Nările i se dilatară. Ochii îi străfulgerară.

– Ești mort. Omul acesta e un impostor. Îndreptă un deget spre Gabriel și aruncă o privire sălbatică spre mulțime, de parcă ar fi căutat un aliat. Marjorie, plecăm.

Marjorie. Acesta era numele ei.

– *Papa!* zise Anthony Rochford. Acesta e domnul Thorne. Omul din America despre care v-am spus. Mamă?

– De fapt, interveni Gabriel fără a-și lua ochii de la Manley și știind acum că avea o audiență numeroasă și avidă formată din crema înaltei societăți, m-am născut cu numele Rochford. *Gabriel* Rochford. Și am păstrat numele acela până acum treisprezece ani, când am plecat spre America.

Reacția fu demnă de orice melodramă. Un icnet urmat de murmure care creșteau în intensitate și apoi zgomote frenetice îndemnând la tăcere.

– *Papa?*

Anthony Rochford părea aproape panicat acum.

Manley îl ignoră. Gabriel ghici că era și el cam panicat. Însă își stăpâni emoțiile cu un efort vizibil. Își îndreptă din nou umerii și continuă să arate spre Gabriel cu un deget acum tremurător. De fapt, arăta magnific, cu coroana strălucind în lumina lumânărilor din candelabrul de deasupra capului. Ca să completeze tabloul, nu mai avea nevoie decât de Excalibur în mână.

– Omul acesta, zise el adresându-se mulțimii care se mărise și cuprindea acum aproape toți invitații de la bal. *Omul acesta*, care și-a schimbat numele și s-a ascuns în America, așa cum și trebuia, timp de treisprezece ani, a fost condus acum de ambiție și a considerat că merita riscul de a se întoarce în ultimul moment pentru a-și reclama dreptul primit prin naștere. Sunt aici ca să-l opresc în numele justiției.

– Poți să încerci, Manley, răspunse Gabriel.

Era surprins de cât de puțină ură simțea față de vărul lui, care l-ar fi trimis la spânzurătoare cu cincisprezece ani în urmă și voia s-o facă din nou acum. Simțea doar dispreț.

– Omul acesta, repetă Manley. Acest *Gabriel Rochford* e un *criminal*.

Urmă un alt val de sunete. Manley aștepta să se potolească, așa cum făcu în curând. Nimeni nu voia să piardă vreun cuvânt. Făcu un pas înainte, lăsându-și soția și fiul

puțin mai în spate. „Știe cum să joace în fața publicului", se gândi Gabriel, apreciativ.

– Omul *acesta*, continuă Manley, a violat-o pe tânăra și nevinovata fiică a unui vecin al contelui de Lyndale, unchiul lui, și a lăsat-o nenorocită și însărcinată. Când a fost înfruntat de fratele tinerei și de *scumpul meu prieten*, Gabriel Rochford l-a ucis. L-a împușcat în spate. *Eu am fost martor la asta*, deși eram prea departe, din nefericire, ca să-l opresc. Există o crimă mai rea sau mai lașă decât să împuști un om neînarmat în spate?

Crema înaltei societăți credea că nu, evident. Murmurul fu mai urât de data asta. Și priviri la fel de urâte se îndreptară spre Gabriel.

– A fugit înainte ca vărul meu, contele, să-l poată aresta. O recunoaștere clară a vinovăției.

– Poate că am putea purta discuția aceasta în altă parte, interveni Lady Farraday pe un ton puternic și mult prea vesel. Poate...

Manley o ignoră. Și toți ceilalți.

– Omul acesta ar trebui prins acum, înainte de a scăpa din nou. Gabriel Rochford e un om periculos și nu merită decât o celulă întunecoasă de închisoare până va fi atârnat de gât și spânzurat.

Murmurele deveniră și mai puternice, și mai urâte. Situația era pe cale de a deveni primejdioasă de-a binelea. „În orice moment", se gândi Gabriel, „pot fi atacat și doborât pe dușumeaua sălii de bal, cu mâinile legate la spate". Poate că doar eticheta socială și prezența doamnelor – deși mai multe dintre ele păreau la fel de scandalizate ca și bărbații lor – nu lăsaseră să se întâmple deja asta.

– Mi se pare puțin ciudat, Manley, zise Gabriel, și nevoia de a auzi ce avea de spus depăși dorința de a nu-l lăsa să fugă. Tăcerea se așternu aproape imediat. Mi se pare ciudat că m-ai văzut împușcându-l pe domnul Orson Ginsberg, *prietenul meu*, în spate. Bineînțeles că ai recunoscut singur că erai la distanță și poate te-ai

înșelat în privința identității criminalului. Ai fost singurul martor, nu?

- Nu am fost, răspunse Manley. Vărul meu a fost cu mine. Și vărul *tău*. Domnul Philip Rochford.

- Ah, exclamă Gabriel. *Răposatul* Philip Rochford, adică.

- El a raportat ce a văzut mai multor persoane, inclusiv contelui, tatăl său, și reprezentanților legii. Ai făcut o gravă greșeală întorcându-te în Anglia, Gabriel Rochford. Dacă îți închipui că perspectivele te vor proteja...

- Mi se pare ciudat, îl întrerupse Gabriel, pentru că eu cunosc alți doi martori care sunt dispuși să jure, într-o curte de justiție dacă e necesar, că nu eram aproape de scena crimei atunci când a fost comisă.

- Oh da? întrebă Manley. Rânjea acum și privea în jur, ca să-și încurajeze publicul să rânjească cu el. Scoate-i atunci, Gabriel Rochford.

Gabriel simți pe cineva pășind în spatele lui și trăgându-l ușor de domino. Jessica se uită în spate și îi dădu drumul brațului, făcând un pas într-o parte și trăgând-o pe Mary în spațiul dintre ei, cu un braț pe după umeri. Călugărița mărunțică, cu capul descoperit, își scosese vălul și masca. Se uită țintă și mustrător la Manley.

El o recunoscu pe loc. Și la fel și soția lui.

- E domnișoara Beck.

- Taci din gură, Marjorie, comandă el aspru. Ești departe de casă, domnișoară Beck. Îmi amintesc că Gabriel a fost întotdeauna un mare favorit al dumitale. Însă ar trebui să te gândești bine înainte de a comite sperjur pentru a-l salva de spânzurătoare.

- Nu trebuie să mă gândesc niciodată prea mult înainte de a spune adevărul, domnule Rochford, zise ea cu vocea ei calmă, profundă. Adevărul este singurul lucru care merită spus oricând. Gabriel a fost în căsuța mea câteva ore în după-amiaza în care a murit bietul domn Ginsberg. M-a ajutat să îngrijesc o căprioară rănită

pe care mi-o adusese unul dintre rândași. Și rândașul a rămas și își amintește. Am o scrisoare de la el într-un loc sigur.

În prezent era închisă într-un seif din biroul lui Netherby la Archer House.

– După cum vezi, am un alibi ferm, zise Gabriel. Te-ai înșelat, Manley. Nu eu l-am ucis pe Orson.

– *Alibi!* repetă disprețuitor Manley. E ușor să-ți pui prietenii să spună orice dorești, Gabriel. Cer ca omul acesta să fie arestat.

Mulțimea nu mai părea atât de nerăbdătoare să se repeadă.

– În plus, strigă Manley, încercând să-și recapete controlul asupra lor, e și *violator*, nu doar criminal. Cred că nu are alibi pentru *asta*.

– Oh, i-auzi, spuse cineva. Amintește-ți că sunt și doamne de față, Rochford.

– Chiar și numai pentru violul acela, zise Manley, repetând cuvântul pe care măcar unul dintre invitați îl găsise ofensator, merită să moară.

– Și am o scrisoare, zise Gabriel, scrisă de doamna în cauză semnată de tatăl și de soțul ei, care mă achită de acuzația asta. Te-ai înșelat din nou, Manley. Altcineva a molestat-o.

Și scrisoarea aceea era în seiful lui Netherby.

Așteptă ca valul reînnoit de sunete din jurul lor să se stingă.

– Și numește pe altcineva în scrisoarea ei, adăugă Gabriel, cu privirea ațintită asupra lui Manley.

Manley devenise și mai palid, dacă era posibil. Buzele îi erau aproape albastre prin contrast.

– Ai adus o avere cu tine din America, Thorne, izbucni brusc Anthony Rochford. Cu cât ai plătit-o pe târfă? Și pe tatăl și pe soțul ei? Cât ai plătit-o pe domnișoara Beck? Și rândașul care a scris scrisoarea – dacă a *scris-o* el? Din experiența mea, rândașii nu scriu. Și nici nu citesc, termină el privind triumfător în jur.

Dar cuvintele lui căzură în gol. Și Manley părea să fi rămas fără cuvinte. Soția lui îi puse mâna pe braț din nou, și el se scutură din nou.

- Am terminat aici. Pentru moment, zise el, vorbind cu o demnitate teribilă. Dacă nici unul dintre voi nu e destul de bărbat ca să-l țină pe acest bărbat până când vin autoritățile să-l aresteze și să-l târască în închisoare, unde îi este locul, atunci nu-mi rămâne decât să fac singur aranjamentele. Vino, draga mea! Vino, Anthony!

O cărare se deschise în fața lui, deși trebui să-și conducă soția și fiul pe lângă Gabriel, Jessica și Mary ca să ajungă la ea. Părăsiră sala balului nestânjeniți. Toți îi priviră, pur și simplu, plecând.

Gabriel coborî privirea spre Mary și zâmbi. Și se uită peste capul ei la Jessica și... văzu două persoane combinate. Unite și indivizibile. O văzu pe Lady Jessica Thorne în postura cea mai trufașă. Și o văzu și pe Jessica, femeia încântătoare și caldă care bănuia că îi devenise indispensabilă pentru tot restul vieții.

- Felicitările mele, Lady Farraday. Era vocea lui Netherby, plictisită și aristocratică, care nu se înălța nici măcar cu o iotă peste nivelul obișnuit al conversației, dar reușea totuși să atragă atenția tuturor invitaților din sala de bal. Cred că balul dumneavoastră mascat va rămâne în analele istoriei societății ca unul dintre cele mai memorabile evenimente ale deceniului.

Și un grup mic de doamne începură să aplaude, se auziră câteva strigăte de *auzi, auzi*, un bărbat șuieră pătrunzător, iar Lady Farraday renunță aproape vizibil la convingerea că prețiosul ei bal mascat se sfârșise cu un dezastru. Podeaua se eliberă, orchestra își strângea instrumentele, dar în mijlocul sălii de bal mai rămăsese un pâlc de oameni.

- Cred că am terminat aici, le spuse Gabriel celor două doamne de lângă el. Suntem gata de plecare?

- Da, răspunse Jessica.

– Într-un minut, zise și Mary, privindu-i pe amândoi de parcă s-ar fi scuzat. Trebuie să le mulțumesc întâi bunicii și mătușii tale, Jessica, dacă îmi permiți. Au fost foarte amabile cu mine. Ce doamne încântătoare sunt!

Gabriel îi zâmbi Jessicăi, strâmbându-se, în timp ce Mary pleca, iar ea îi întoarse zâmbetul – ah, zâmbetul acela larg și însorit care îi tăia întotdeauna picioarele.

Invitații lui Lady Farraday permiseseră ca domnul Manley Rochford cu soția și fiul său să plece, fără a încerca să-i oprească. Dar cu Gabriel se purtară altfel, bineînțeles. Și Jessica îi înțelegea perfect.

Unii voiau pur și simplu să-i strângă mâna și să-l felicite, numindu-l *milord* sau *Lyndale*. Alții voiau să-l asigure că nu crezuseră nici o clipă că era vinovat de ceea ce fusese acuzat și că se bucurau foarte mult că avea un alibi solid pentru ambele acuzații. Câțiva fură destul de îndrăzneți ca să-l întrebe dacă știa cine era vinovat. Era însuși domnul Manley Rochford? Nimeni nu rosti propoziția aceasta anume, dar toți se întrebară. Sau cel puțin așa i se păru Jessicăi.

– Ce naiba? spuse domnul Albert Vickers, purtându-i mâna lui Gabriel în sus și în jos, aparent fără a-și da seama că îl auzeau doamnele, inclusiv Jessica. Ce *naiba*, Gabe? Sper cu adevărat că ai pus scrisorile acelea într-un loc sigur.

– Le-am pus, îl asigură Gabriel.

Jessica nu fu ignorată. Fu felicitată – pentru căsătorie și pentru faptul că era contesă de Lyndale. Fu asigurată că nimeni nu credea vreunul dintre lucrurile urâte pe care domnul Rochford le spusese despre conte, soțul ei. Așa cum era de așteptat, câțiva oameni îi spuseră că nu îl plăcuseră cu adevărat și nu avuseseră încredere în el de când îl văzuseră pentru prima dată la biserică, duminică.

Orchestra era pregătită de plecare, iar Lady Farraday părea din nou puțin cam neliniștită. În cele din urmă,

Gabriel trase brațul Jessicăi sub brațul lui și reușiră să iasă din sala de bal, însoțiți de niște aplauze cam stânjenitoare.

Alexander aștepta după ușile sălii de bal, cu Mary.

- Mâine-dimineață atunci, într-un salon particular la hotelul tău? Nu s-a schimbat aranjamentul?

El și Avery plănuiseră să se întâlnească la micul dejun din dimineața următoare cu Gabriel, ca să analizeze ce se întâmplase în seara asta și să discute despre ce trebuia să se întâmple în continuare. Gabriel nu fusese dispus să facă planuri dinainte. Nu avuseseră de unde să știe cum aveau să evalueze planurile lor pentru bal.

- Am rezervat o cameră, îi răspunse Gabriel, strângându-i mâna. Apreciez sprijinul, Riverdale, chiar dacă sunt un membru nou al familiei.

Alexander râni.

- Asemenea crize ne fac să înflorim. Sper că ai rezervat o cameră mai mare. Bănuiesc că Wren și Anna vor insista să vină și ele, și nu pariez că nu vor veni și alții. Jessica, de exemplu. Se întoarse spre ea și o îmbrățișă strâns.

- Mulțumesc, Alexander, zise ea. Arăți foarte impresionant când ești Alexandru cel Mare.

El râse.

Și plecară în sfârșit.

Mary, așezată alături de Jessica pe o banchetă a trăsurii în timp ce Gabriel stătea cu spatele la cai, era foarte tăcută.

- Ești obosită, Mary? o întrebă Jessica.

- Cred că aș putea dormi o săptămână, dacă nu m-ar deranja nimeni, răspunse ea. Ce se va întâmpla cu el, Gabriel?

- Nu sunt sigur. Despre asta se va discuta la întâlnirea de la micul dejun de mâine. Presupun, Mary, că îți pare rău pentru el?

Ea se gândi la întrebare în felul ei serios, liniștit.

– Ne înjosim și noi, răspunse ea în sfârșit, când ne pare rău de cineva care a făcut un rău teribil și ajungem să-l scuzăm și să sperăm pur și simplu că va deveni mai bun. Pentru o ființă morală, e mai potrivit să îți pară rău de cineva, dar să recunoști totuși că trebuie să se facă dreptate. Da, Gabriel, îmi pare rău pentru el – și îmi pare rău cu adevărat pentru soția și fiul său, care pare lăudăros și uneori împietrit, dar poate că nu e cu adevărat vicios. De Manley Rochford mi-e milă și sper să se facă dreptate. Îmi sfâșie inima.

– Chiar dacă avea de gând să-ți ia casa și să te lase fără mijloace de trai? întrebă Jessica.

– Chiar dacă, spuse Mary, bătând-o pe mână.

Nici unul dintre ei nu mai spuse nimic în timpul călătoriei spre casă – casa fiind un hotel, cel puțin în prezent. O conduseră împreună pe Mary în camera ei, care era aproape de apartamentul lor. Ruth o aștepta înăuntru.

– Draga mea Ruth, spuse Mary în timp ce Gabriel închidea ușa, nu ar fi trebuit să mă aștepți trează atât de târziu. Trebuie să te întinzi chiar acum pe patul acela pliant. Sper că e comod.

Primul lucru pe care îl făcu Gabriel când păși în apartamentul lor fu să-și cheme valetul din dormitorul lui și să-i dea liber pentru restul nopții. Acesta plecă înclinându-se respectuos și murmurând noapte bună.

– Nu a fost mulțumit că i-ai dat liber înainte de a-și putea îndeplini ultima îndatorire a zilei, observă Jessica după ce ușa se închise în urma lui.

– De unde știi? întrebă Gabriel, rânjindu-i. Nu am cunoscut pe nimeni cu o față mai impasibilă.

– Ajungi să-ți dai seama, răspunse ea, întorcându-i zâmbetul. Servitorii își arată adevăratele sentimente prin aluzii subtile, așteptându-se ca angajatorii să le interpreteze.

– Presupun că și camerista ta era supărată pe tine acum, chiar dacă nici nu s-a uitat la tine?

– Dar bineînțeles că da. *Nu s-a uitat la mine*, Gabriel.

Oh, era atât de încântător să-l vadă zâmbind, să-l audă râzând. Zâmbetele și râsul îl făceau să arate de-a dreptul chipeș și mult mai tânăr.

Și apoi zâmbiră amândoi și râsetele dispărură, în timp ce el își scotea dominoul negru și se îndrepta spre ea ca să o dezbrace de al ei. Ambele haine aterizară într-o grămadă pe dușumea – dulapul lui obișnuit pentru hainele pe care le dezbrăca, după cum se părea. O luă în brațe și o ținu strâns, fără să spună nimic. Aproape că nu putea respira. O ținu mult, până își dădu seama de ceva care îi tăie picioarele.

El plângea.

– Gabriel? șopti ea.

– Oh, Dumnezeule mare, murmură el. Naiba s-o ia de treabă!

Îi dădu drumul și se îndepărtă de ea. Se opri cu fața la șemineu, sprijinindu-se cu un braț de consolă.

Jessica ridică dominourile și le așeză pe unul dintre scaunele de la masa la care cinaseră. Apoi se sprijini cu spatele de masă și se uită la el. Inspira adânc și expira puțin cam tremurat. Bărbații erau niște ființe fără minte, care se simțeau foarte stânjeniți când plângeau. Chiar dacă și ea clipi de mai multe ori decât era necesar și înghiți de câteva ori ca să scape de nodul din gât. Se ridică și se așeză pe masă, un lucru pe care nu-și amintea să-l mai fi făcut.

El își scoase batista, își suflă nasul și o puse înapoi. Și întoarse capul ca să o privească.

– E *vărul* meu, Jessica. Văr de gradul doi, mai exact. Philip era vărul meu. Unchiul meu Julius a fost fratele tatălui meu. Ei sunt – *erau*, în unele cazuri – *familia* mea. Și gândește-te la familia *ta*.

Viața era rareori dreaptă, nu? Își dăduse seama de asta, probabil pentru prima dată, cu opt ani în urmă, când viața pe care o cunoștea fusese zdruncinată. Dar familia ei se ținuse tare și prosperase. Ei erau întotdeauna

acolo și puteai să te sprijini pe ei sau să-i iubești pur și simplu.

– Ai fost singur, Gabriel? întrebă ea. Oh, cu siguranță că mai mult decât singur. Tatăl lui murise pe când avea opt ani, mama înainte de asta.

– Lumea e plină de oameni singuri, zise el, venind spre ea. Îi luă o șuviță ondulată care cădea peste colțul ochiului și o dădu după ureche. Nu trebuie să folosești niciodată asta ca scuză pentru nefericire sau autocompătimire. Uită-te la Mary!

– Mătușa ta a fost sora ei. Nu erau apropiate?

– Nu. Mătușa și-a făcut datoria luând-o pe Mary la Brierley cu ea după căsătoria cu unchiul meu, și el și-a făcut datoria dăruindu-i o casă a ei și stabilindu-i o alocație. Se pot spune multe despre datorie. Trebuie făcută. Dar nu înlocuiește dragostea.

– Unchiul tău și-a făcut datoria față de tine.

– Da.

– Și apoi tu ai plecat departe și ai muncit din greu și ai găsit fericirea și dragostea – cu vărul mamei tale.

– Cyrus. Da.

Ea se simți nespus de tristă. Îi prinse fața în mâini. Ce crud trebuie să i se fi părut când Cyrus murise într-un accident stupid!

– Și în cele din urmă datoria te-a adus înapoi în Anglia.

– Și dragostea. O iubesc pe Mary.

– Da.

Ea se aplecă în față și își apăsă ușor buzele pe buzele lui. El nu răspunse imediat, deși nici nu își trase capul.

– Și acum, zise ea, îi iubești pe toți ceilalți de la Brierley, pe toți cei care au suferit pentru că l-au avut pe Manley Rochford acolo pentru o vreme.

– Nu știu. Ar trebui să-i iubesc. Mi-am neglijat datoria.

– Dar acum nu ți-o mai neglijezi. Nu trebuie să fii aspru cu tine însuți, Gabriel. Ai avut datorii și în Boston. Le-ai rezolvat lăsându-ți prietenul la comandă, încrezător că îți duce mai departe moștenirea. Acum vei rezolva

problema *asta*. Și ai început deja. Manley nu va mai fi acolo. Vom fi doar noi doi. Eu voi fi alături de tine. De asta te-ai căsătorit cu mine.

- Jessie, începu el. Asta nu e...

Ea îi puse degetul pe buze.

- Și de asta m-am căsătorit și eu cu tine. Datorie și...

- Dragoste? întrebă el.

Ah, dar ea nu voia să-i împovăreze umerii cu greutatea aceea de vinovăție.

- Afecțiune, zise. Simți ceva față de mine. Știu că simți. Și eu simt ceva față de tine. E un început, Gabriel. E un început foarte bun.

- Da, răspunse el și se priviră în ochi.

Care e diferența, se întrebă ea, între afecțiune și dragoste? Sau între dorință și afecțiune – și dragoste? Ce *simțea* ea pentru soțul ei? Ce simțea el pentru ea? Însă conta numele cu care o etichetau? *Exista*, pur și simplu.

Atunci, mâinile lui îi cuprinseră șoldurile, iar gura lui se întoarse la ea. Însă deschisă și flămândă de data asta. Și fierbinte. Oh, atât de fierbinte! *El* era fierbinte. Orice ar fi însemnat. Cuvinte din nou. Cuvintele puteau fi stupide. Stupid de inadecvate. Și gândurile la fel.

„Plecați, atunci, gânduri!"

Gura lui îi devora gura. Limba lui era adânc în gura ei și îi trasa cărări arzătoare până în vârful picioarelor, deși se concentra în părțile ei feminine, cele pe care le descoperise pe patul din camera alăturată în ultimele câteva zile și nopți.

Dar gura și limba nu erau suficiente. Nici pe jumătate. Oh...

El îi ridică rochia de seară, nu prea blând, și o înălță deasupra mesei o clipă ca să o poată trage și, după ce descheie rapid nasturii de la spate, să o scoată cu totul și să o arunce pe dușumea. În scurt timp urmă și corsetul. Și apoi cămășuța. Nu îi atinse pantofii de seară, nici ciorapii de mătase sau jartierele care îi țineau. Își scoase haina de seară, cu puțin ajutor din partea ei, jiletca

și lavaliera. Își trase cămașa și o scoase peste cap, aruncând-o peste lucrurile de pe podea. Își descheie nasturii de la pantaloni, dar nu își scoase pantalonii. Aproape în tot acest timp, gura lui o seduse. Și apoi ea își dădu seama - oh, vai de mine!

El nu avea de gând să piardă timpul și să o ducă în dormitor. Avea de gând să... chiar acolo, chiar atunci.

Mâinile lui îi cuprinseră din nou șoldurile goale și o traseră la marginea mesei. Ea îl prinse cu picioarele. Și el o pătrunse cu forță.

Masa scârțâia în timp ce el își croia drum în ea. Sunetul se contopi cu erotismul momentului - el și sunetul ritmic și umed al împreunării lor.

Era insuportabil de dureros. Insuportabil de dulce. Insuportabil de...

Fruntea ei se odihni pe umărul lui îi timp ce se cutremura și apoi se cutremura iar și iar înainte de a pluti în jos spre... Ei bine, iar se lovea de stupiditatea cuvintelor. Nu existau niciodată cuvinte pentru lucrurile cu adevărat importante. Pluti în jos.

El pulsa și zvâcnea încă în interiorul ei, deși era nemișcat, și știu că terminase.

Și era *fierbinte*. Chiar nu exista alt cuvânt care să descrie mai adecvat cum era el ca amant.

- Îmi pare atât de rău, Jessie, zise el.

Era încă în interiorul ei. Părea fără suflare, cum era și firesc.

Ea ridică fruntea și se uită în ochii lui de un albastru întunecat - aveau pleoapele grele, consecință a pasiunii.

- Dacă vorbești serios, Gabriel, răspunse ea, te părăsesc dimineață și mă duc acasă la Archer House.

El îi zâmbi lent. Oh, zâmbetul acela!

capitolul 21

Masa din salonul particular pe care îl rezervase Gabriel la hotelul lui fusese pregătită pentru zece persoane.

El și Jessica fuseseră primii, dar în curând li se alăturară Riverdale și Netherby, cu soțiile lor. Marchizul de Dorchester ajunse următorul cu baronul Molenor și vicontele Dirkson. Bertie Vickers veni exact în urma lor. Când îl văzu, Gabriel fu mișcat.

- Nu am fost invitat, Gabe, zise el, scuturându-i mâna și salutând-o întâi pe Jessica și apoi pe toți ceilalți. Dar taică-meu a aflat despre asta de la Netherby și i-am spus că vin și eu, invitat sau neinvitat. Am fost ofensat de jiletca aurie a tânărului Rochford, acum câteva săptămâni, iar aseară am fost ofensat de dominoul lui auriu și de mască. Paiete pe haina unui bărbat, pentru numele lui Dumnezeu! Pe de altă parte, *tatăl* - ei bine, e întruchiparea ticălosului zâmbitor. Shakespeare are pe undeva un citat despre asemenea persoane. Nu-mi amintesc unde. Am înțeles corect, Gabe? Omul a comis crimele și apoi a încercat să dea vina pe tine? Te-ar fi trimis la spânzurătoare în locul lui? Și te-ar trimite și acum dacă ar putea? Trebuie să facem ceva. Și dacă pot face ceva ca să ajut... Ei bine, de asta am venit.

- Mă bucur că ai făcut-o, îl asigură Gabriel.

Nu mai veni altcineva, deși se părea că toți membrii mai tineri ai familiei Westcott și unele dintre femei și-ar fi dorit s-o facă. Însă fuseseră convinși să rămână acasă. Astfel că zece farfurii erau exact de ajuns.

Aristocrația englezească aparținea unui soi remarcabil, descoperi Gabriel în următoarea jumătate de oră în timp ce serveau un dejun somptuos - probabil că bucătarii hotelului și personalul de la bucătărie petrecuseră jumătate de noapte pregătindu-l, își dădu el seama cu un acces de vinovăție. Conversară cu ușurință și cu aparent interes despre numeroase subiecte, care trecură de la politică și afaceri internaționale la cele mai noi cărți și pamflete, la operă, la starea recoltelor de pe diferitele domenii și la - da - la vreme. Oricine ar fi ascultat, așa cum făceau fără îndoială administratorul și ospătarii în timp ce cărau înăuntru provizii nesfârșite de hrană

și scoteau farfuriile și tăvile și turnau cafea, ar fi presupus că era o simplă reuniune socială.

De-abia după ce toate fură luate de pe masă, cu excepția ceștilor de cafea, a recipientelor cu frișcă și zahăr și a vasului uriaș de cafea proaspătă, trecură la afaceri.

– Lucrurile importante întâi, zise Riverdale. Hârtiile acelea sunt încuiate în seiful din biroul tău, Netherby?

– Pot să raportez liniștit, răspunse Netherby, că sunt în perfectă siguranță în seif.

Bertie rânji, iar Dirkson chicoti.

– Și domnișoara Beck și rândașul de la Brierley – Ned Higgins, cred? – sunt pregătiți să depună mărturie în fața unui tribunal dacă e nevoie, Lyndale? întrebă Riverdale. Și doamna Clark?

– Nu voi permite ca doamna Clark să fie chemată în persoană ca martor, răspunse Gabriel. Scrisoarea ei, întărită de semnătura tatălui și a soțului, va trebui să fie de ajuns.

– Da, întări Jessica. Sunt de acord.

– Oh, adăugă Anna. Și eu la fel. Se știe foarte bine ce s-ar întâmpla dacă ar fi târâtă la tribunal. În curând, tot ce s-a întâmplat va fi din vina *ei*.

Gabriel observă că mâna cu manichiură perfectă și cu inele a lui Netherby acoperi o clipă mâna ei pe masă.

– Scrisoarea doamnei Clark a fost scrisă de însăși mâna ei, presupun, Lyndale? începu marchizul de Dorchester și se opri, cu sprâncenele ridicate.

Gabriel încuviință.

– Și semnată de rudele ei de gen masculin ca martori, continuă Dorchester, așa că e cu siguranță o dovadă suficientă în primul rând că Lyndale nu a violat-o și că nu este tatăl copilului ei și în al doilea rând că Manley Rochford a făcut-o – cu ajutorul forței și fără consimțământul ei. Ești scăpat de acuzația asta. Ești scăpat și de a doua, de vreme ce ai un alibi, care poate fi confirmat de doi martori. Dar există vreo dovadă că Manley Rochford a comis crima?

– E aproape sigur că a fost fie Manley, fie Philip Rochford, vărul meu, zise Gabriel. El a murit acum șapte ani. Așa am primit titlul și a trebuit să mă întorc în Anglia. Versiunea lui despre evenimente a murit odată cu el, deși atât el, cât și Manley au jurat în fața unchiului meu că m-au văzut înfăptuind crima. Amândoi i s-au alăturat, îndemnându-mă să fug. Poate că se temeau că povestea lor nu s-ar fi ținut în picioare într-un tribunal. Dar mă tem că probabilitatea nu i-ar aduce o condamnare la tribunal. Nu știu să fi existat alți martori, și de aceea nu există nici o dovadă, în afară de supoziția rezonabilă că unul dintre ei l-a împușcat pe Orson Ginsberg în spate.

– Și astfel, observă Wren, chiar dacă poate fi condamnat pe baza unei acuzații, nu poate fi pentru cealaltă. Și exact de asta am venit toți aici în dimineața aceasta, Gabriel. Dacă e să se facă dreptate, sau o dreptate aproximativă, atunci trebuie procedat altfel.

– Ce nevastă însetată de sânge ai, Alexander, zise Molenor, dar o privi încuviințând aprobator.

– Îmi place să văd că se face dreptate, unchiule Thomas, îi mărturisi ea. Domnul Manley Rochford nu e doar un... un violator și un criminal, ci e dispus să comită și a doua crimă cu discernământ, înscenându-i-o lui Gabriel și trimițându-l la spânzurătoare. Nu trebuie să i se permită să se întoarcă pe furiș acasă, pedepsit doar prin dezamăgirea de a nu fi câștigat titlul de conte. Și e încă moștenitorul titlului de conte. Ai face bine să-ți păzești spatele, Gabriel.

– Ai absolută dreptate în toate privințele, Wren, declară Anna.

– I-auzi, exclamă Bertie. Se *va* strecura pe furiș acasă?

– Până să venim noi aici, nu a făcut nici o mișcare în acest sens, răspunse Netherby. Omul meu din fața casei lui și cel din interiorul remizei sale pentru trăsuri au avut o noapte grea. La fel și străinul misterios care supraveghează casa.

– Străin? se încruntă Gabriel.

– Vai, zise Netherby. Omul meu nu a putut să-l identifice când l-a zărit. Și apoi a dispărut – sau așa se pare.

– Suntem pe cale de a-l identifica, îl asigură Riverdale pe Gabriel.

– Cel mai *neînsemnat* lucru pe care aș vrea să-l fac, cu scuzele de rigoare față de doamne, zise Gabriel, ar fi să îl bat măr pe Manley Rochford. Bertie, vrei să-mi fii secundant?

Fără să întoarcă capul, văzu că Jessica dusese ambele mâini la gură.

– Va fi plăcerea mea, Gabe, îl asigură Bertie.

– Ai dreptate că nu e un subiect potrivit pentru auzul doamnelor, spuse Dirkson. Amintește-ți că Rochford alege armele dacă tu îl provoci, Lyndale.

– Femeile, Charles, interveni Anna, nu sunt ființe atât de delicate cum cred bărbații. Dar... există cu siguranță o alternativă? Duelurile nu sunt răspunsul la orice.

– Nu sunt, Anna, încuviință Dorchester. Din nefericire, sunt *singurul* răspuns la unele lucruri.

– Cât de priceput ești la pistoale, Lyndale? întrebă Molenor.

Atunci, fruntea Jessicăi se lovi cu putere de masă, cât pe ce să dea peste ceașca de cafea. Leșinase.

Când își reveni pe deplin în simțiri și o convinse pe Ruth că nu avea de gând să fie invalidă pentru tot restul zilei și nici măcar pentru un minut, Jessica văzu că Gabriel nu mai era în apartamentul lor. Se părea că reuniunea de la dejun se terminase și toată lumea se împrăștiase.

I se păru cam suspect că nici Anna și nici măcar Wren nu insistaseră să vină cu ea atunci când Gabriel o cărase inconștientă sus. Și era *foarte* suspect că nici el nu rămăsese la căpătâiul ei. În schimb, dispăruse în clipa în care ea se foise, dar înainte ca mintea să i se limpezească suficient cât să facă ceva constructiv cu limpezimea

această - ca de exemplu a-l determina să jure pe onoarea lui cea mai sacră că nu va lupta în nici un duel.

Când Ruth îi termină de aranjat rochia și de refăcut pieptănătura, Jessica intră în camera de zi și o găsi pe Mary așteptând-o liniștită.

- Mary! Știi ce se întâmplă? Gabriel a plecat să-l găsească pe Manley Rochford și să-l provoace la duel și să-l împuște, strigă Jessica pe un ton care i se păru chiar și ei isteric. Și o să ajungă el împușcat până la urmă. Trebuie să ies și eu și să-l găsesc...

- Gata, dragă, liniștește-te! Gabriel a ieșit cu niște treburi grabnice, îi spuse Mary pe un ton supărător de calm. Niște treburi foarte plictisitoare, de care se ocupă întotdeauna bărbații. Cred că se va întoarce înaintea noastră.

- Înaintea noastră? întrebă Jessica, ignorând cu hotărâre bâzâitul din urechi. *Nu* avea de gând să leșine din nou. Ce umilitor că o făcuse mai devreme, și în fața a jumătate dintre membrii familiei, care duseseră deja încântătoarea veste acasă, celeilalte jumătăți. Anna și Wren se purtaseră ca niște războinice în timpul reuniunii, iar ea... leșinase. Dar nu creierul soților *lor* era pe cale de a fi spulberat.

- Ei bine, Jessica, zise Mary, zâmbind, draga ta bunică și sora ei mă duc să-mi arate Turnul Londrei și Westminster Abbey și apoi mergem la o ceainărie, care e aparent foarte la modă. Iar tu vei veni cu noi. E așa o încântare pentru mine. Cine s-ar fi gândit că voi ajunge vreodată la Londra și voi lua parte la un bal mascat și voi vizita Turnul Londrei cu contesa văduvă de Riverdale? Toate animalele mele vor fi cu adevărat impresionate când le voi povesti.

- Mary, spuse Jessica, așezându-se pe o sofa înainte de a se prăbuși. Știa ce se întâmpla, bineînțeles. Altfel, Mary nu ar fi fost atât de calmă și nu i-ar fi zâmbit atât de placid. Nu pot să merg.

– Ba da. Poți și vei merge, draga mea. Ești contesa de Lyndale. Ești sora ducelui de Netherby – și ce gentleman formidabil e el, apropo. Îmi place grozav de mult. Gabriel dorește ca tu să ne însoțești. Și draga mea Jessica, nu vor fi pistoale. Nici gloanțe. M-a asigurat de asta și mi-a cerut să te asigur și pe tine. M-a sfătuit să-ți mai spun că nu mint. Și are dreptate. Nu mint.

Jessica trase aer rapid și expiră încet.

Mary îi amintise că era contesa de Lyndale. Mai la subiect și dintr-o lungă experiență, era Lady Jessica Archer. Mary nu spunea minciuni. Dar poate că Gabriel o mințise pe Mary. Nu. Cu siguranță, cu siguranță că nu ar fi făcut-o dacă ar fi existat vreun risc ca vreo persoană – Avery? Alexander? Anna? – să vină mai târziu acolo și să-i spună că el fusese împușcat în inimă într-un duel.

Dar nu exista nici o îndoială că el pusese *ceva* la cale. Ceva despre care nu voia ca ea să știe, altfel nu ar fi șters-o cu o asemenea grabă, înainte ca ea să-l poată chestiona. Dar nu era asta. Oricum, nu s-ar fi pripit așa, pentru că i-ar fi trecut prin minte – lui și tuturor membrilor familiei care fuseseră acolo la dejun, chiar și domnului Vickers – că, dacă el murea în duel, Manley Rochford avea să devină până la urmă conte de Lyndale. I-ar fi trecut prin minte lui Gabriel că era de *datoria lui* să rămână viu cel puțin atât cât să dea naștere unui fiu.

Oricum ar fi fost, avea de gând să-l omoare cu mâinile goale cu următoarea ocazie în care îl vedea.

Inconștient, își îndreptă umerii și ridică bărbia.

– O să-ți placă Turnul Londrei, Mary. Și Westminster Abbey. La fel și mie. Nu le-am mai vizitat de cel puțin un an sau doi.

Cât despre ceainărie... Ei bine, se va gândi la asta când va sosi timpul. În momentul acela, simpla idee a mâncării sau chiar a unei cești de ceai o făcea să vomite.

– Ești o tânără doamnă foarte scumpă și curajoasă, constată Mary. Gabriel e un bărbat norocos.

*

Gabriel fu ocupat câteva ore, deși nu era ușor să-și țină gândurile departe de Jessica. Încercase să o determine să nu ia parte la reuniune, dar bineînțeles că ea insistase. Totuși, ultimul lucru pe care l-ar fi așteptat de la ea era să leșine. Și își pierduse complet cunoștința. Degeaba îi frecase Anna încheieturile, degeaba îi făcuse vânt unul dintre unchi cu un șervet. Așa că Gabriel o luase în brațe și o dusese înapoi în apartamentul lor.

Primul lui instinct fusese să trimită după mama ei. Totuși, atunci când Horbath se dusese s-o aducă pe Ruth, Mary venise cu ea. Dacă o lăsa cu Mary, o lăsa pe mâini foarte sigure. Și trebuia să plece, înainte ca Jessica să-și revină suficient de mult și să-l interogheze în privința intențiilor lui. Așteptă până o văzu foindu-se, aproape conștientă, iar atât Ruth, cât și Mary îl asigurară că avea să fie foarte bine după o scurtă odihnă. Mary ieșise cu el în camera de zi și îi spusese că bătrâna contesă văduvă de Riverdale și sora ei se oferiseră foarte amabil să-i arate ceva din Londra în ziua aceea.

– Aș putea anula ieșirea fără să fiu foarte dezamăgită. Dar cred că ar fi mai bine, Gabriel, să merg și să o iau pe Jessica cu noi.

– O idee excelentă, zise el după un moment de gândire. O să trec pe la văduvă și o s-o informez de această mică schimbare de plan și de motivația ei.

– Gabriel, spuse ea, în timp ce el lua pălăria și mănușile de la Horbath, îți vei aminti, nu-i așa, că orice viață e sacră, chiar și cea a unui ticălos?

– Îmi voi aminti, răspunse el, privind-o fără să ezite. Nu va muri de mâna mea, Mary, și eu nu-mi pot asuma riscul de a muri de mâna lui. Multe depind de rămânerea mea în viață, cel puțin pentru un timp.

Nu, nu-l putea provoca pe Manley la duel. Așa cum se subliniase la micul dejun, asta i-ar fi oferit lui Manley avantajul de a alege armele. Și Manley crescuse cu pușca în mână. Gabriel, pe de altă parte, nu. Oricum, un duel era o afacere de onoare între doi domni. Manley

nu merita un duel. Gabriel regreta acum chiar și faptul că îl menționase, dar o făcuse în focul mâniei.

Trecu pe la bunica și mătușa Jessicăi și le făcu un scurt rezumat al întâlnirii de dimineață. Descoperi locurile exacte în care plănuiau să meargă cu Mary și orele aproximative la care se așteptau să ajungă în fiecare dintre ele. Și le spuse că le-ar rămâne recunoscător dacă ar putea sta departe de Hyde Park.

– Sigur că vom rămâne, îl asigură văduva, privindu-l cercetător. Dar amintește-ți, Gabriel, că într-un duel poate fi împușcat la fel de bine și cel ofensat, și ofensatorul. Nu aș dori să-mi văd nepoata rămasă văduvă imediat după ce a fost mireasă.

– Nu vor fi pistoale, doamnă, o asigură el, și nici împușcături. Nici morți.

– Aproape că îmi pare rău s-o aud. Dar du-te acum! Eu și Edith trebuie să ne pregătim pentru o zi plăcută.

El ieși și se îndreptă spre casa lui Sir Trevor. Bertie îi spusese la dejun că mama lui avea de gând s-o viziteze pe doamna Rochford în dimineața aceea.

Se dusese într-adevăr și era deja din nou acasă.

– M-a primit, Gabriel, îi povesti Lady Vickers după ce întrebă despre Jessica și fu asigurată că își revenise din leșin și era pe mâini foarte bune. Mi-am exprimat simpatia față de ea pentru chinul prin care a trecut aseară. Simpatia mea a fost sinceră. Ea mi-a mulțumit de nenumărate ori că am vizitat-o. Nimeni altcineva nu a făcut-o. Nu încă, în orice caz. Poate mai târziu. Dar s-ar putea să fie prea târziu. M-am dus în principal pentru că mi-a părut îngrozitor de rău de femeie aseară. Dar am mers și pentru că Trevor și Bertie au considerat că trebuie să știi dacă domnul Rochford plănuiește să părăsească Londra în grabă ca să evite alte cercetări asupra comportamentului său în situația de la care au trecut atâția ani. Și da, Gabriel. Deși pe hol nu era nimic care să sugereze o plecare iminentă, sus în camera de zi a doamnei Rochford, unde m-a primit, erau o grămadă

de cufere făcute și cutii de carton în fața unei încăperi care trebuie să fi fost budoarul ei. Și am auzit activitate înăuntru în tot timpul în care am vorbit. Cred că plănuiesc să plece mâine sau poate chiar astăzi.

- Mulțumesc, doamnă, spuse el, luându-i ambele mâini și strângându-le.

Ea oftă.

- De ce trebuie să sufere întotdeauna femeile? Nu o fă pe soția *ta* să sufere, Gabriel. E mult prea tânără ca să fie văduvă.

- Nu știu ce v-a spus Bertie, dar vă asigur, doamnă, că nu vor fi pistoale în zori. Și nici în alt moment al zilei.

- Amintește-ți doar că numai tu stai între el și titlul de conte pe care l-a râvnit atât, Gabriel. Ai grijă de tine! Te rog!

- Voi avea, spuse el, sărutându-i dosul palmei.

Când ieși din casă, Bertie îl însoțea. Porniră spre Archer House, așa cum plănuiseră în grabă în timp ce Gabriel o ducea în brațe pe Jessica din salonul particular de la hotel. Totuși, în timp ce Bertie era primit în biroul lui Netherby, Gabriel fu rugat să urce în salon, unde îl așteptau Anna și mama Jessicăi.

- Jessica va fi bine, le asigură Gabriel înainte să poată măcar întreba. Era conștientă înainte de a pleca și e pe mâini excelente. Camerista ei e foarte competentă, cum sunt sigur că știți. Și Mary are puteri vindecătoare asupra tuturor ființelor vii.

- Jessica nu e o căprioară sau un cal, spuse acru ducesa văduvă. Dar știu că mă pot baza pe Ruth. Nu știu ca Jessica să fi leșinat vreodată. Cred că perspectiva de a fi împușcat într-un duel a fost prea mult pentru sensibilitatea ei. Presupun că ține la tine.

Gabriel văzu că era gata să izbucnească în plâns, dar ca și fiica ei – în majoritatea ocaziilor – se controla bine și arăta exact așa cum trebuie să arate o ducesă.

- Și eu țin la ea. Nu va fi nici un duel. Nici un pistol. Nici o moarte.

– Jos în biroul lui Avery e o armată întreagă de bărbați Westcott, îi zise Anna. Noi am fost excluse, bineînțeles. Noi suntem simple femei.

– O femeie a leșinat în dimineața asta, Anna, îi aminti soacra ei, pentru că a fost *inclusă* și și-a dat seama că soțul ei de mai puțin de o săptămână ar putea sfârși cu creierii spulberați înainte de căderea serii.

– Dar așa cum ne-a explicat Avery când am ajuns acasă, mamă, îi răspunse nora, Gabriel nu-și poate permite încă să moară. Dacă domnul Manley Rochford poate evita judecata, va deveni până la urmă conte de Lyndale, și asta e inimaginabil.

– Hm, răspunse văduva. Mai bine cobori la ei, Gabriel. Fără îndoială că toți explodează de atâtea idei. Dar eu îți spun un singur lucru. *Omul acela* merită să fie spânzurat de degetele mari.

– Voi ține minte asta, zise Gabriel și le zâmbi – mamei Jessicăi și cumnatei ei – înainte de a ieși și a coborî scările.

Dumnezeule mare! Orice bărbat care era un Westcott sau avea vreo legătură de rudenie cu ei probabil că se afla în birou. Plus Bertie. Pe lângă cei care fuseseră la reuniunea de la dejun, era Colin, Lord Hodges; fiii lui Molenor, Boris și Peter Wayne; fiul lui Dorchester, Bertrand Lamarr, și fiul lui Dirkson, Adrian Sawyer. Toți încruntați.

– Și-au făcut bagajele și sunt gata de plecare, le spuse Gabriel după ce salută grupul.

– Oamenii mei din schimbul de dimineață îi urmăresc îndeaproape, răspunse Netherby. Încă nu au făcut nici o mișcare.

– A fost foarte umilit, constată Hodges. Și pot să adaug că punerea în scenă a fost impresionantă, Lyndale. Dar probabil că a ajuns la concluzia că nu se confruntă cu o arestare iminentă. La urma urmei, nu e prea probabil să fie condamnat pentru un viol de acum treisprezece ani. Rareori se întâmplă asta, după cum mi-a spus

și Elizabeth aseară. Orice avocat care se respectă va reuși să stârnească îndoiala, sugerând că întâlnirea a avut loc cu acordul ambelor părți sau că femeia a mințit în privința identității atacatorului. Cât despre crimă, ei bine, toate dovezile sunt pur circumstanțiale. Din nefericire. Nu au existat martori.

– Dovedirea inocenței lui Lyndale a fost partea ușoară, zise Dorchester, pe deplin de acord. Dovedirea vinovăției lui Rochford e practic imposibilă. Chiar și falsa lui pretenție de a-l fi văzut pe Lyndale comițând crima poate fi explicată prin faptul că îl observase de la distanță și că s-a înșelat pur și simplu. Îndemnul lui ca Lyndale să fugă poate fi explicat prin afecțiune familială.

– Știm ce nu poate fi făcut, Marcel, răspunse Lord Molenor. Dar ce *poate* fi?

– Nu-l putem lăsa să plece nestingherit, zise Dirkson. Chiar dacă va muri probabil de dezamăgire și va trăi în mizerie abjectă până atunci. Toată afacerea cere insistent un *fel* de dreptate.

– Eu plănuiesc să-l bat de să-i sune apa-n cap, mărturisi Gabriel. Pentru ceea ce a fost pe cale de a-i face lui Mary Beck. Pentru ce a făcut deja mai multor servitori credincioși de la Brierley. Pentru ceea ce i-a făcut lui Penelope Clark. Pentru ceea ce i-a făcut lui Orson Ginsberg.

– Și pentru ce ți-a făcut ție, adăugă Bertrand Lamarr.

– Și pentru ce mi-a făcut mie.

– Cum? întrebă Riverdale. Ai o idee, Lyndale?

– Da. I-aș fi scris un bilet înainte de a pleca de la hotel, dar voiam să ies de acolo înainte ca Jessica să-și revină suficient cât să... complice lucrurile. Poate că i-aș putea scrie de aici, Netherby. Îl voi invita să se întâlnească cu mine în Hyde Park astăzi, în după-amiaza asta, ca să discutăm cum vom proceda de aici încolo. Îl voi informa că eu și rudele soției mele ne gândim serios să punem să fie arestat pentru viol și crimă și încercare de crimă – asupra mea. Îl voi invita să vină și să-mi spună

de ce nu ar trebui să facem asta. Voi sugera că sunt dispus să-l las să plece nestingherit dacă poate ajunge la o înțelegere cu mine – să se țină departe de ochii mei pentru tot restul vieții lui, poate.

Urmă o scurtă tăcere.

– Slab, declară Hodges. Știe foarte bine că nu îi putem aduce acuzații solide.

– Dar pot exista destule îndoieli cât să-l neliniștească, zise Riverdale.

– Voi sublinia, spuse Gabriel, că nu vor fi arme, că nu îl provoc la un duel.

– Dacă crede asta, observă Boris Wayne, înseamnă că are tărâțe în cap.

– Nu vor *fi* arme, sublinie Gabriel, cu excepția pumnilor mei.

– Tot idiot ar fi, zise și Peter Wayne, privindu-l de sus până jos. Dacă aș fi în locul lui, aș aduce o armă. Probabil o pușcă.

– La fel și eu, încuviință tatăl lui. Are toate motivele să scape de tine, Lyndale, dacă poate.

– Dar nu voi merge singur, protestă Gabriel. Asta dacă unul sau mai mulți dintre voi pot fi convinși să mă însoțească. Vor fi prea mulți martori. Nu va îndrăzni să riște arestarea pentru o acțiune care se pedepsește cu spânzurătoarea.

– Și dacă o face? întrebă Boris Wayne.

– Cred, declară marchizul de Dorchester, că trebuie să te însoțească mai mulți dintre noi, incognito.

– Strecurându-ne printre tufișuri? întrebă Hodges. Înarmați până în dinți, Marcel?

– Nu vor fi împușcături, insistă Gabriel. Nu vor fi morți. Nici o violență, în afară de cea pe care plănuiesc să o împart cu pumnii – și la care poate să riposteze similar.

– Asta este situația ideală, spuse Riverdale. Uneori, totuși, realitatea e diferită. Suntem de acord că nu vor exista împușcături neprovocate?

– Presupun că acesta e cel mai bun lucru pe care îl putem spera, recunoscu Gabriel.

Știa că era un plan slab în esență. Atât de multe puteau merge prost. Însă ceva trebuia făcut. De asta era sigur.

Urmă o scurtă tăcere, în care nimeni nu mai veni cu nici o idee strălucită.

– Scrie biletul, spuse Netherby, ridicându-se din scaunul lui din spatele biroului. Îmi voi rezerva plăcerea de a-l înmâna în persoană.

– Cerul să-l ajute pe om, zise Boris Wayne, râzând.

– Unde să sugerez să ne întâlnim? întrebă Gabriel în timp ce se îndrepta spre birou. Hyde Park este destul de vast.

– Există un luminiș la îndemână printre copacii din partea estică a parcului, explică Riverdale. Netherby s-a luptat într-un duel acolo, acum câțiva ani. Nici atunci nu au existat pistoale. Nici săbii. Numai picioarele letale ale lui Netherby. Picioarele *desculțe*, aș putea adăuga.

– Din nefericire, ale mele nu sunt în stare decât să mă ducă dintr-un loc în altul, recunoscu Gabriel. Cred totuși că pumnii sunt destul de la îndemână. Spuneți-mi adresa exactă. Cred că Manley Rochford e la fel de neobișnuit cu parcul ca și mine.

– Va veni? întrebă Adrian Sawyer.

– Bineînțeles că da, răspunse Lord Molenor. Netherby îi va duce biletul, nu?

Și așa se întâmplă că la câteva ore de la plecarea din hotel, Gabriel stătea într-un luminiș mare cu iarbă cosită, într-o zonă plină de altfel cu copaci deși, în partea estică a Hyde Park, așteptând sosirea lui Manley Rochford. Bertie era cu el, ca și Riverdale. Cei mai mulți dintre bărbații adunați în biroul lui Netherby fuseseră convinși să stea deoparte, deși toți șovăiseră foarte mult. Dorchester, fiul lui, Dirkson, și Netherby erau undeva nevăzuți. Foarte nevăzuți. Gabriel nu-l zărise pe nici unul dintre ei.

– Va veni? întrebă Bertie când trecură cinci minute de la ora stabilită.

– Va fi o prăbușire cam spectaculoasă dacă nu vine, răspunse Gabriel, îndepărtându-se de tovarășii lui și îndreptându-se spre celălalt capăt al luminișului. Dar dacă nu vine el la mine, voi merge eu la el. Se uită printre copaci ca să vadă dacă nu se apropia cineva din direcția aceea.

Și chiar în momentul acela, o împușcătură răsună de undeva din spatele lui, urmată rapid de o alta.

capitolul 22

– Jos, Lyndale! *Jos*, Vickers! urlă contele de Riverdale. Naiba s-o ia de treabă!

Fu un sfat pe care el însuși nu îl urmă imediat. Străbătu cu pași repezi distanța dintre el și Gabriel și îl aruncă pe acesta la pământ dintr-un salt.

„Dacă aș fi fost împușcat", se gândi Gabriel, „atât avertizarea, cât și împingerea ar fi venit prea târziu." Însă nu credea că era mort. Îl durea tot corpul și timp de câteva minute, în timp ce era încă fără suflare și își simțea mintea goală de orice rațiune, testă durerea ca să vadă dacă nu putea fi atribuită unei răni de glonț. Și, în cazul în care era, dacă îi putea fi fatală. Nu *credea* că se afla la porțile mormântului. Însă era sigur în stare de șoc, și auzise că șocul putea întârzia reacțiile pentru un timp considerabil. Urechile îi țiuiau sigur. Chiar și așa, auzea voci – nu a lui Riverdale, nici a lui Bertie. Nici a lui, deși luase în considerare posibilitatea ca măcar una dintre voci să fie a lui.

Cineva se jeluia ca un dement. Nu era el.

Altcineva îl avertiza că, deși era jos, trebuia să fie atent. Nici *acea* voce nu fu identificată.

O a treia voce spunea cu perfectă claritate:

– Nu trebuie să mă țineți. Nu am de gând să fug.

Și apoi, mai presus de orice îndoială, vocea lui Netherby – *nu* vocea lui obișnuită și plictisită, ci una de o mare autoritate:

– E mort.

Vocea care se jeluia dobândi acum și cuvinte.

– L-ați omorât. L-ați *asasinat*. *Papaaa!*

Riverdale îi dădu drumul lui Gabriel și ridică prudent capul. Gabriel se ridică cu un salt în picioare și începu să se scuture absent. O parte detașată a minții lui observă că cizma dreaptă suferise o daună posibil ireparabilă, sub forma unor zgârieturi prelungi. Horbath nu avea să fie încântat.

– Cine e mort? îl întreba Bertie pe Netherby, care tocmai păși în luminiș, fără nici o urmă din obișnuita lui nepăsare.

Și Bertie își scutura hainele.

– Manley Rochford, răspunse Netherby tăios, cu o asprime pe care Gabriel nu o mai văzuse pe chipul lui. A fost cât pe ce să-l împuște pe Lyndale în spate. Nu ți-a trecut prin minte, Thorne, că nu trebuia să te îndepărtezi de ceilalți doi? Și *ție* nu ți-a trecut prin minte, Riverdale, că nu trebuia să-l lași? Sau *ție*, Vickers?

– Cine l-a omorât? întrebă Gabriel, întrebându-se dacă țiuitul din urechi se datora în totalitate împușcăturilor. Tu?

– Nu am putut ținti cu claritate, răspunse Netherby. Părea să vină cu toată buna-credință, însoțit de fiul lui. Dorchester a văzut altceva și a tras un foc. Deși prima împușcătură nu a fost a lui, și dacă nu mă înșel foarte mult, a zgâriat doar mâna în care Rochford ținea pistolul și l-a forțat să-l scape. Am convenit că nu trebuiau să existe morți, dacă puteau fi evitate.

– Cine, atunci? întrebă Bertie în timp ce toți pășeau între copaci. Pe legea mea, ce glas are omul acela!

Omul acela, văzu Gabriel, era Anthony Rochford, aplecat peste trupul tatălui său și vizibil înnebunit de durere.

– E timpul să descoperim răspunsul la această întrebare, afirmă Netherby, iar Gabriel se uită la cei trei bărbați care stăteau puțin mai departe de trup, dintre care doi – Dirkson și Bertrand Lamarr – îl țineau cu fermitate de brațe pe cel de-al treilea, care stătea înalt și mândru între ei, cu un pistol la picioare.

– Domnul Ginsberg, zise Gabriel.

– Nu mă duc nicăieri, zise omul, scuturându-se de cei doi. Voi suporta judecata. Și voi muri ca un bărbat. Voi muri satisfăcut, știind că am fost precedat de nemernicul care mi-a necinstit fiica și mi-a asasinat fiul.

Vocea lui era fermă și distinctă, chiar dacă Anthony Rochford se jeluia încă, suspinând.

– Mi-a ucis tatăl. Mi-a ucis tatăl.

– A doborât un om care era pe cale de a-l asasina pe contele de Lyndale, spuse Netherby cu aceeași voce rece, autoritară. Și au fost patru martori. N-a fost o crimă, domnule Ginsberg. A fost o împușcătură trasă ca să salvezi viața unui om nevinovat, neînarmat.

– Dacă nu ai fi fost dumneata, domnule Ginsberg, adăugă Dorchester, Lyndale ar fi mort acum, ucis în același fel în care a fost ucis fiul dumitale.

– Nu vei fi spânzurat, domnule Ginsberg, declară Riverdale. Nu vei fi nici măcar judecat. După inevitabila anchetă, care e foarte probabil să nu dureze prea mult, vei putea să te întorci acasă la fiica dumitale și să trăiești oarecum împăcat în sfârșit.

– Cel care supraveghea casa lui Rochford aseară era omul dumitale? îl întrebă Netherby.

– Nu omul meu, răspunse Ginsberg. Eu însumi. V-am zărit omul la timp ca să mă pitesc rapid într-o ascunzătoare mai bună. Iar astăzi l-am urmărit pe Rochford aici.

Gabriel se aplecă într-un genunchi pe iarbă, alături de trupul vărului său de gradul al doilea. Întinse mâna peste spatele lui Anthony Rochford.

– Trebuie să fii curajos de dragul mamei tale, zise el. O să aibă nevoie de tine, Anthony.

Jelaniile se opriră. Nu și suspinele. Gabriel îl bătu pe spate, închise ochii și înghiți un nod din gât. Era familia Jessicăi. Și era familia lui. Dar aceasta includea și alți veri - de gen feminin. Verișoare primare, fiicele unchiului Julius. Și familia lui o includea pe Marjorie Rochford. Și pe Anthony însuși. Poate că...

Însă acestea nu erau gânduri pe care să le nutrească îngenuncheat peste trupul bărbatului care l-ar fi ucis cu sânge-rece.

Continuă să-l bată pe Anthony pe spate în timp ce acesta suspina și sughița.

- Nu a-am și-știut, reuși el să spună, că adu-adusese o a-armă cu el.

Vizitară Turnul Londrei, așa cum se cuvenea, și petrecură o jumătate de oră întreagă acolo. Petrecură mai mult timp la Westminster Abbey, în parte pentru că se așezară să se odihnească o vreme. Conversară fără oprire, comentând cu mare entuziasm tot ce vedeau. Mary declară de mai multe ori că i se tăiase respirația, iar mătușa Edith observă că era chiar încântător să vezi asemenea comori naționale prin ochii unui novice care nu se săturase de ele după ce le văzuse de atâtea ori. Bunica injectă o notă de realitate, amintindu-le ceva din istoria neîndurătoare din spatele acelor locuri care îți tăiau răsuflarea, mai ales a Turnului. Jessica încuviință din toată inima tot ce se spunea. Se distra *de minune*, le asigura ea pe toate atunci când tăcerea ei se prelungea prea mult și bunica o privea încruntată.

Oh da, încuviință toată lumea, *toate* se distrau de minune.

Nu va fi nici un duel.

Nici o împușcătură.

Nici o moarte.

Nimeni nu șopti așa ceva, bineînțeles. Erau prea ocupate să se distreze de minune.

Și apoi ajunseră la ceainărie, care ar fi trebuit să fie apogeul zilei lor în oraș, cu serviciul de ceai din porțelan fin, cu sendvișurile delicate fără coajă, brioșele și gemul de căpșuni și frișca, cu patiseria extraordinară și prăjiturile de tot felul.

– Ce banchet minunat! exclamă Mary. Oh, chiar *sunt* răsfățată.

Da, minunat, încuviințară toate. Și bunica salută grațios toți ocupanții încăperii, în cea mai mare parte doamne.

Poate că nu fusese cea mai bună alegere a ceainăriei, hotărî Jessica la câteva minute de la sosire. Pentru că bineînțeles că majoritatea lumii bune prezente acum la Londra luase parte la balul mascat din seara precedentă. Și oricine nu luase parte citise despre asta în ziarele de dimineață. Puținii care le pierduseră pe amândouă auziseră toată ziua bârfele. Povestea lor trebuie să fi fost în capul listei tuturor.

Toate doamnele voiau să-i zâmbească și să o salute pe Jessica. Câteva suflete mai curajoase se apropiară de masa lor cu același mesaj fundamental – „Nu o să vă întrerup ceaiul, Lady Lyndale, dar *vă rog* să-mi permiteți să vă felicit și să vă spun ce încântător e că soțul dumneavoastră, contele, s-a întors parcă din morți. Am știut de prima dată de când l-am văzut ca domnul Thorne, gentlemanul american, că avea ceva foarte special, chiar *aristocratic*."

Trebuiau întoarse zâmbetele și salutările tuturor. Tuturor doamnelor care se apropiau trebuia să li se mulțumească. Jessica nu fusese niciodată mai recunoscătoare pentru persoana *Lady Jessica Archer*, deși nu știuse până foarte de curând că așa ceva exista. Poate că își dăduse seama de asta doar în Richmond Park, când Gabriel voise să se căsătorească cu *acea persoană*, iar ea fusese supărată pentru că el *habar nu avea* cine era cu adevărat Jessica Archer.

Nu va fi nici un duel.

Nici o împușcătură.

Nici o moarte.

Mantra care îi răsunase fără încetare în minte de când plecase de la hotel. Mintea ei o credea. Stomacul știa că totul era o minciună sfruntată.

Fiecare dintre ele luă câte un sendviș micuț, în timp ce mătușa Edith turna ceaiul. Fiecare își privi sendvișul micuț și fiecare mușcă din el, așa cum se cuvenea.

Fiecare dintre ele, poate, auzea aceeași mantra repetată până la epuizare.

Faimosul sendviș al ceainăriei deveni carton în gura Jessicăi și avu gust de carton. Mestecă și înghiți, așteptându-se aproape să se înece. Nu se înecă.

– Ah, zise în sfârșit Mary, întrerupând o relatare istorică despre Westminster Abbey, povestită de bunica spre edificarea lor. Fața ei se lumină de zâmbet. Gabriel!

Jessica întoarse brusc capul și apoi sări în picioare, trântindu-și la pământ scaunul delicat. El străbătu ceainăria, ocolind la sprânceană câteva mese care îi stăteau în cale. Ochii lui, arzători pe chipul palid, erau ațintiți asupra ei. Și apoi o prinse într-o îmbrățișare strânsă – sau ea îl prinse pe *el*. Era imposibil de spus care dintre ei era mai vinovat de un spectacol public atât de scandalos. Pentru o clipă nu-i păsă – și de fapt nici nu se gândi la ceva atât de neînsemnat ca buna-cuviință.

– Sunt în regulă, murmură el la urechea ei. Voiam să știi asta cât mai curând posibil. De-abia am reușit să plec. Sunt în siguranță. Poți să nu-ți mai faci griji.

Ea ridică fața spre el. Era mortal de palid. Și el o sărută, foarte scurt, pe buze.

Fu readusă brusc la realitate de izbucnirea de aplauze și râsete din jur.

– Oh, zise ea.

Gabriel avu puțin mai multă prezență de spirit. Îi dădu drumul, se uită în jur și își scoase pălăria.

– Vă rog să mă iertați, spuse el, incluzând toată clientela într-o privire de ansamblu.

Cuvintele lui fură primite cu alte râsete. Cineva – cu siguranță unul dintre puținii bărbați prezenți – fluieră printre dinți.

– Gabriel, spuse bunica în timp ce el se apleca să ridice scaunul Jessicăi – spre bucuria ei, era întreg. Te rog să ni te alături.

Și cineva se grăbi cu alt scaun, altcineva apăru cu alte tacâmuri și în cel mult câteva minute el fu așezat la masa lor. Zgomotul general se potoli, deși Jessica nu se îndoia că erau centrul unei cercetări minuțioase din toate părțile și aveau să fie subiectul a numeroase conversații cel puțin în restul acelei zile.

– Ne-am distrat de minune, Gabriel, zise Mary. Și acum e splendid, în special pentru draga de Jessica. Și tu ai avut o zi bună?

Zâmbea cu zâmbetul ei dulce și placid, dăruindu-le tuturor, atât celor de la masa lor, cât și restului clienților, timpul de a reintra într-o aparentă normalitate.

El răspunse foarte încet, doar pentru urechile lor, în timp ce mătușa Edith îi turna o ceașcă de ceai.

– A fost un mic necaz, răspunse el zâmbind. Nimic de care să vă îngrijorați. Sunt încântat că ați avut o zi bună. Vremea a fost cu siguranță de partea voastră.

Zâmbetul lui nu reuși decât să-l facă mai palid.

– Un mic necaz? întrebă bunica.

– Da. M-a făcut să întârzii puțin, doamnă. Dar a fost tratat foarte competent de Netherby, Dorchester și Riverdale. De îndată ce am considerat că prezența mea nu mai era esențială – cel puțin în momentul de față – am venit să vă liniștesc. Speram să vă mai găsesc aici.

– Ce a fost tratat competent, Gabriel? întrebă Jessica. Mesteca a doua jumătate a sendvișului. Avea aproape același gust ca și prima, cu o mică îmbunătățire.

– Manley Rochford e mort, răspunse el, și mâna lui îi strânse mâna pe masă.

Ea ridică bărbia. *Nu* avea de gând să leșine din nou.

– Oh, Gabriel, exclamă Mary. Cum?

– Am aranjat o întâlnire cu el în Hyde Park. Intenționam să... îl pedepsesc înainte de a-i permite să părăsească Londra și să se întoarcă acasă. Vedeți, nu exista nici o dovadă că ar fi asasinat pe cineva. Și cealaltă acuzație ar fi târât doar în noroi numele unei femei nevinovate și probabil că nu i-ar fi adus nici o condamnare. Așa că știam că nu exista nici o cale legală de a se face dreptate. Am hotărât să îl înfrunt eu, în schimb. Dar nu într-un duel. I-am trimis un mesaj în care îi ceream pur și simplu să ne întâlnim în Hyde Park. Aveam oameni cu mine și alții care supravegheau toate direcțiile din care ar fi putut veni el. Nu mă așteptam la nici un necaz real, dar din nefericire l-am subestimat. A adus o pușcă cu el și m-ar fi împușcat în spate dacă domnul Ginsberg nu l-ar fi împușcat primul – omorându-l. Ginsberg e omul a cărui fiică a fost violată și al cărui fiu a fost asasinat. Vă cer iertare. Dar nu aveam cum să *nu* vă spun.

Jessica îi strânse tare mâna. Și rămaseră toți tăcuți, un minut nesfârșit.

– Voi spune doar atât, zise în cele din urmă bunica, pe un ton la fel de scăzut ca al lui. *Nu* îmi pare rău că e mort. Merita să moară. Și nu îmi pare rău că a fost ucis de domnul Ginsberg. E potrivit ca el să fie cel care a împărțit dreptatea, de vreme ce nici un tribunal nu ar fi putut s-o facă. Acum. Ridică oarecum glasul. O brioșă, domnișoară Beck? Cu căpșuni și cremă? Pot să te asigur că sunt întotdeauna delicioase aici.

Și, uimitor, continuară cu ceaiul de parcă ar fi fost orice altă ieșire de după-amiază.

O săptămână mai târziu, vicontele Dirkson și soția sa stăteau în ușile deschise ale salonului lor, întâmpinând grupul select de oaspeți care fuseseră invitați la serata lor. „Mătușa Matilda arată cu mult mai tânără și mai drăguță decât arăta cu doi ani în urmă, înainte de a-și întâlni din nou dragostea din anii tinereții și de a se căsători cu el", se gândi Jessica în timp ce se îmbrățișau.

Mătușa Matilda strălucea de fericire chiar și la doi ani de la căsătorie.

Gabriel era nervos, iar Jessica știa. Pentru că fusese de acord să cânte la pian la concertul „improvizat" care urma să înceapă mai târziu, în aceeași seară. Fusese de acord să cânte piesa de Bach pe care o interpretase la petrecerea lui Colin și a lui Elizabeth și încă una sau două piese.

– Treaba e, îi explicase el, că de câte ori am cântat pentru alți oameni în trecut, a fost cu adevărat un lucru improvizat. Nu a trebuit niciodată să mă gândesc zile în șir la chinul care mă aștepta și să mă întreb dacă nu cumva aveam să mă fac complet de râs.

– Nu o să te faci, îi răspunsese ea. Permite-ți să dispari în lumea muzicii tale, Gabriel.

El o privi țintă.

– Chiar *înțelegi*.

– Da, înțeleg, îl liniști ea.

– Și altceva, continuă el, refuzând să se lase liniștit. Când voi cânta piesa de Bach, Jessie, nu va fi deloc cum a fost data trecută. Când oamenii folosesc partiturile, pot să garanteze mai mult sau mai puțin că ceea ce cântă acum va fi identic sau măcar foarte similar cu ceea ce au cântat în trecut și cu ceea ce vor cânta în viitor.

– Tu vei cânta exact la fel de bine ca și data trecută, chiar dacă nu va fi identic. Mai bine chiar. Pentru că nu va fi muzică înghețată pe o foaie de hârtie, ci muzică vie, care respiră în tine.

El râsese. Deși în seara asta era la fel de nervos cum fusese din momentul în care mătușa Matilda îi ceruse să cânte, în timpul petrecerii în aer liber la care o sărutase pe Jessica pentru prima dată. Cum putea fi nervos pentru așa ceva când trecuse printr-o săptămână de coșmar, începând cu momentul acela din Hyde Park în care fusese atât de aproape de a fi împușcat în spate și omorât?

Jessica știa că va avea coșmaruri cu asta pentru tot restul vieții.

Totul fusese aranjat. Existaseră destui martori – și încă ilustri – care să jure că Manley Rochford era pe cale de a-l împușca pe neînarmatul Gabriel în spate și fusese oprit la timp în singurul mod posibil. Motivul lui era perfect limpede pentru toți cei care trebuiau convinși. Fusese deposedat de titlul pe care îl râvnise atâta vreme, și se temea că va fi acuzat de viol și crimă. Combinase pericolul acesta cu încercarea de a-l omorî pe omul care stătea între el și titlul pe care îl crezuse al lui pe drept până în seara precedentă. Domnul Ginsberg, deși avea un motiv precis pentru a-l omorî pe Manley Rochford, nu putea fi acuzat în fapt de crimă. Trăsese ca să salveze viața unui om inocent, care, mai mult, era cu spatele la posibilul ucigaș.

Nimeni nu îl întrebase pe domnul Ginsberg cu ce intenții îl urmase pe Manley în parc. Se întorsese acasă. La fel și doamna Rochford cu fiul ei, care se întorseseră la casa lor, nu la Brierley. Luaseră cu ei trupul lui Manley ca să-l îngroape.

Jessica și Anna o vizitaseră pe doamna Rochford înainte de plecare. Nu fuseseră deloc sigure că aveau să fie primite, dar fuseseră primite. Doamna Rochford fusese palidă, dar grațioasă. Nu îi părea rău, le asigurase ea, că nu avea să fie contesă de Lyndale până la urmă. Nu dorise niciodată titlul. Sugerase, deși desigur că nu o spusese, că nu îi părea rău nici de moartea soțului ei. Avea propria familie, le spusese ea – frați și o soră care locuiau în apropiere și aveau s-o sprijine. Nu financiar, adăugase ea, dar în orice alt mod care conta. Și îl avea pe fiul ei, despre care susținea că avea o inimă bună, și care avea să devină mai puternic sub influența unchilor săi. Le mulțumi că o vizitaseră.

Gabriel o vizitase și el – și fusese primit. Dar se întorsese cu vestea că ea nu voia să ia nimic de la el. El nu îi datora nimic. Chiar dimpotrivă. Ea și fiul ei se vor descurca. Va putea să trăiască frugal acum că vor fi doar ei doi – declarație care spunea foarte multe despre stilul

de viață al lui Manley. Îi mulțumise pentru oferta de ajutor și îl trimisese acasă.

– Mă aștept ca Anthony să se întoarcă în orice clipă, îi explicase ea. Aș prefera să nu te găsească aici, Gabriel.

Și Mary se întorsese acasă. Și-ar fi dorit ca ea să rămână până erau și ei pregătiți de plecare, dar ea le explicase că nu mai era nevoie de ea aici și că îi era îngrozitor de dor de casa, animalele și grădina ei.

Gabriel îl trimise pe domnul Norton înapoi la Brierley cu Mary ca să preia poziția de administrator al domeniului de la omul pus de Manley Rochford. Domnul Norton avea multe de făcut, începând cu rezolvarea dezastrului servitorilor concediați și al celor aduși în locul lor. Tuturor trebuia să li se găsească ceva de lucru, îl instruise Gabriel, de vreme ce ar fi fost foarte nedrept să faci servitorii să sufere pentru perfidia angajatorului lor. Domnul Norton credea că va putea rezolva totul spre mulțumirea domniei sale lordul. Un număr de servitori puteau fi trimiși pur și simplu înapoi la casa doamnei Rochford, de exemplu. Cu siguranță că ea avea să aibă nevoie cel puțin de unii dintre ei.

Domnul Norton și Mary se întorseseră într-o trăsură care era mult mai confortabilă decât cea cu care veniseră. Și, în ciuda protestelor lui Mary, Ruth fusese trimisă cu ea. Jessica se putea descurca perfect fără camerista ei până ajungea la Brierley, și avu grijă să o asigure pe Mary de asta, deși nu era chiar adevărat. Și era inimaginabil ca Mary să călătorească singură, doar în tovărășia unui bărbat – deși o făcuse pe drumul spre Londra, bineînțeles.

Jessica și Gabriel urmau să plece a doua zi. Toate lucrurile lor erau împachetate. În seara aceasta urmau să-și ia rămas-bun de la familie, deși Jessica nu se îndoia că măcar câțiva dintre ei aveau să apară la hotel în dimineața următoare ca să le ureze drum bun.

Gândul de a pleca, de a fi departe într-un loc pe care nu-l mai văzuse, un loc care avea în plus o istorie tristă pentru Gabriel, îi punea un nod în gât. Însă îl înghiți

cu hotărâre și zâmbi salutându-și rudele și pe ceilalți invitați de la serată.

Era, până la urmă, Jessica Thorne, contesa de Lyndale.

Mătușa Matilda va fi foarte încântată de serata ei, se gândi ea mai târziu. Salonul era plin, deși nu ajunsese la limita disconfortului, și se părea că toți invitații, familia și prietenii deopotrivă, erau neobișnuit de binedispuși. Săptămâna trecută fusese una bună pentru familie, în ciuda stresului. Se adunaseră umăr lângă umăr, așa cum făceau întotdeauna, ca să înfrunte o criză care îl amenința pe unul dintre ei, și învinseseră. Jessica încheiase o căsătorie bună, soțul ei primise titlul și amândoi erau pe cale de a porni spre casa și domeniul contelui și spre începutul unei vieți noi împreună.

– Și e perfect limpede pentru noi toți, Jessica și Gabriel, le spusese mătușa Matilda într-un moment al serii, că ați urmat tradiția familiei Westcott și v-ați căsătorit din dragoste. Am auzit și *noi* despre scena din ceainărie, nu-i așa, Elizabeth? Mama mi-a spus chiar înainte ca Charles să mi-o citească cu glas tare din ziar, în dimineața următoare.

– Iar eu și Colin am auzit-o de la o duzină de oameni care credeau că ne-ar interesa s-o aflăm, adăugă Elizabeth, uitându-se de la unul la celălalt cu obișnuitul ei zâmbet scânteietor. Îmi doresc doar să fi fost acolo ca să văd cu ochii mei. Ce moment romantic trebuie să fi fost! A stârnit aplauze.

Jessica simți cum roșea. Nu atât din cauză că i se amintise de scena din ceainărie, ci pentru că Gabriel era alături de ea, auzind-o pe mătușa Matilda care declara că încheiaseră o căsătorie din dragoste. Nu știa dacă era adevărat și încerca să nu se gândească la asta. Porneau spre o viață nouă, și avea să fie destul de provocatoare, deși nu chiar atât de provocatoare cum se temuse Gabriel când o alesese ca mireasă. Pe ea anume. Nu pentru că o iubea, ci pentru că considerare că ea avea

conexiunile, caracterul, educația, experiența și stăpânirea de sine necesare pentru a face treabă bună în calitate de contesă a lui.

Invitații care nu erau din familie păreau să fie la fel de fericiți că se aflau la serată ca toți ceilalți. Noul conte de Lyndale și contesa lui dobândiseră o mare faimă de la balul mascat și erau principala atracție a serii. Iar Jessica bănuia că nici unul dintre aceste lucruri nu era menit să potolească nervii lui Gabriel.

Una dintre invitați, o tânără lady subțire și palidă care era acolo cu mama ei, deschise concertul improvizat cu trei cântece, acompaniată de mama ei la harpă. Avea o voce dulce și neexersată de soprană, care nu părea deloc potrivită cu înfățișarea ei șterșă. „Încă o persoană", se gândi Jessica, „care ascunde o mare frumusețe în interiorul ei până vine timpul de a o dezvălui prin muzică."

– Cântă ca un înger, spuse bunica destul de tare ca să fie auzită de aproape toată lumea după ce aplauzele se stinseră.

Da, cânta.

Fu urmată de foarte tânărul fiu al fiicei celei mai mari a vicontelui Dirkson. Acesta cântă un fel de gigă la vioară și îi făcu pe toți să bată din picioare, chiar dacă se opri de câteva ori, întrerupând ritmul, în timp ce degețelele lui căutau nota de care avea nevoie ca să continue. Favoriză audiența cu un zâmbet știrb când îl aplaudă, și când cineva sugeră un bis, o cântă iar de la capăt, cu pauze cu tot, înainte de a lăsa instrumentul jos cu un zdrăngănit și a se repezi la bunicul lui, care îl ridică în brațe și îl lăsă să-și ascundă fața pe umărul lui lat.

„Vicontele Dirkson e și bunicul lui Katy și al lui Seth", se gândi brusc Jessica – copiii lui Abby și ai lui Gil, adică. Și simți o bruscă melancolie la gândul că verișoara ei și cea mai bună prietenă era atât de departe și în curând avea să fie și mai departe. Când se vor vedea din nou? Însă aceasta era natura vieții atunci când deveneai adult, și nu putea spune cu toată onestitatea că și-ar

fi dorit să stea acolo, aproape de familia ei. Nu când asta ar fi însemnat să-l lase pe Gabriel să plece fără ea.

Dar acesta nu era momentul în care să-și lase gândurile să rătăcească. Vicontele Dirkson, ținându-și încă nepotul în brațe, le spunea tuturor că Gabriel acceptase cu amabilitate să cânte pentru ei – începând cu piesa lui Bach, *Jesus bleibet meine Freude*, tradusă fără pretenții *Isus rămâne bucuria mea*, cu care vrăjise familia Westcott cu câteva săptămâni înainte.

Se auziră câteva ropote de aplauze și un zumzet interesat, în timp ce Gabriel își ocupa locul pe taburet, aranja pulpanele fracului în spatele lui și se uita în jos la claviatură, flexându-și degetele în poală. „E încă îngrozitor de agitat", se gândi Jessica, rezistând dorinței intense de a-și șterge palmele transpirate de fustă. Stătea destul de aproape de el. Mișcarea l-ar fi putut distrage. Inima îi bătea tare în urechi. El era cu adevărat splendid – un gând total irelevant pentru momentul acela. Părul îi crescuse prea mult. Se ondula pe tot capul. Dar ea se bucura că nu apucase să se tundă.

„Oh, te rog! Te rog, te rog să începi!"

Iar el începu. Și avusese dreptate. Muzica pe care o cânta nu semăna deloc cu cea de data trecută. Și era identică. Pentru că nu era o interpretare a ceva ce fusese scris și memorat. Totuși era Bach, cântat cu siguranță așa cum trebuia cântat Bach. Și era o muzică ce părea să vină dintr-un izvor adânc de frumusețe, creativitate și *verticalitate*. Așa cum făcuse la Elizabeth și Colin, el închise ochii de îndată ce începu să cânte și lăsă capul ușor pe spate, cu un rid de concentrare între sprâncene – până spre sfârșit, când plecă fruntea spre claviatură, cu ochii încă închiși.

Jessica trebui să înghită în sec de câteva ori ca să nu se facă de rușine suspinând tare sau lăsând lacrimile să i se reverse pe obraz.

Când termină, el ridică mâinile de pe claviatură și nu făcu nici o altă mișcare un timp. Nici ceilalți

nu se mișcară. Până când Avery – tocmai el – se ridică în picioare să aplaude, iar toți ceilalți îl urmară. Cu excepția Jessicăi, care mai așteptă câteva momente.

„Oh, Dumnezeule mare, îl iubesc!"

Nu pentru felul în care arăta. Nu pentru simțământul lui de datorie și onoare. Nu pentru muzica din el. Nu pentru că îi aducea și acum câte un trandafir în fiecare zi. Nu pentru că se grăbise să ajungă la ceainărie, știind că ea își ieșea din minți de îngrijorare. Nu pentru că făcea des dragoste cu ea, cufundând-o într-o fericire delirantă. Nu din cauza a *ceva*.

Îl iubea pur și simplu.

Văzu că el revenise la realitate și părea grozav de stânjenit în timp ce primea aplauzele cu un zâmbet și o înclinare scurtă a frunții. Ochii lui întâlniră privirea Jessicăi, și ea văzu în spatele lor ceva care îi tăie respirația și îi opri inima pentru o clipă, înainte de a o lăsa să-i bată din nou cu putere în urechi.

În continuare, el cântă o piesă scurtă de Mozart și o altă piesă pe care Jessica nu o putu identifica. Apoi se ridică în picioare și se îndepărtă de pian, chiar dacă cineva din spatele încăperii – aceeași persoană ca și data trecută? – imploră un bis.

Și petrecerea continuă.

Mătușa Matilda îl îmbrățișă strâns pe Gabriel, fără să se sinchisească de lacrimile care îi șiroiau pe obraji.

– Îți mulțumesc, Gabriel. Îți mulțumesc că ai cântat doar pentru că eu ți-am cerut-o. Dacă vrei, te adopt. Charles nu se va supăra.

Și râseră amândoi în timp ce se îmbrățișau, iar Jessica pierdu bătălia cu două lacrimi.

Fu doar începutul unei ore emoționante, bineînțeles.

Nu era niciodată ușor să-ți iei rămas-bun.

Chiar dacă, așa cum sublinie unchiul Thomas cu veselă severitate, oamenii nu își luau *rămas-bun* ca să nu se mai vadă niciodată.

capitolul 23

Își luaseră rămas-bun – inevitabil, o mică mulțime se adunase în fața hotelului ca să-i petreacă – și trăsura lui Gabriel părăsise Londra și se îndrepta spre nord.

Nu mai vorbiseră de când părăsiseră hotelul. Gabriel o lăsase pe Jessica cu gândurile ei, luând-o doar de mână și ținând-o strâns. Umărul ei se sprijinea de umărul lui. Fusese un rămas-bun sentimental, bineînțeles. Chiar și el fusese cam tulburat de îmbrățișările, bătăile pe spate și urările de bine ale unor oameni despre care nu auzise niciodată până în urmă cu câteva săptămâni. Și de cele ale lui Sir Trevor și ale lui Lady Vickers. Era de înțeles că Jessica avea nevoie de puțin timp ca să-și vină în fire. Totuși, trebuie să fi fost o consolare pentru ea faptul că mama, fratele și cumnata ei promiseseră să le facă o vizită în timpul verii.

În sfârșit, o privi în față.

– Îmi pare rău, zise el.

– Rău? repetă ea, întorcându-i privirea.

– Pentru că te-am luat de la ei. Viața e uneori crudă cu femeile.

– Dar tu ai fost luat din viața ta de la Boston. A fost o alegere pe care ai făcut-o, Gabriel. Exact așa cum eu am ales să mă căsătoresc cu tine.

– Nu prea știu ce ne așteaptă la Brierley. A trecut mult de când nu am mai fost acolo. Și știi, mă tem că nu am fost niciodată fericit acolo.

– Știu. Te temi că amintirile și poate amintirile colective ale vecinilor tăi ne vor înfrânge și vor face să ne fie imposibil să fim fericiți acolo?

El se temea exact de asta, dar când își auzi temerile rostite cu glas tare se simți ca un bicisnic. Totuși, nu se putea gândi la Brierley cu bucurie și anticipație.

– Vreau atât de mult să te fac fericită.

– Atunci fă-mă!

– Foarte bine, zise el zâmbind și uitându-se la trandafirul roz de pe bancheta din față. S-ar putea să nu reușesc să găsesc un trandafir mâine.

– Atunci rupe o margaretă pentru mine. Nu trandafirii mă fac fericită, Gabriel. Ci faptul că tu mi-i dăruiești. Că îți pasă puțin.

El întoarse capul și se uită pe geam.

– Gabriel. Ne vom crea propriile amintiri la Brierley. Din momentul în care vom ajunge acolo. E căminul nostru. Spațiul ne aparține. Servitorii, vecinii și potențialii prieteni ne aparțin. Viitorul ne aparține. Trecutul a plecat. Viitorul e strălucit, dacă așa vrem noi. Și prezentul e încântător. Suntem împreună.

– E încântător? întrebă el, privind-o. Tocmai te-am luat de lângă familia ta.

– Tu *ești* familia mea.

Și, ridicol, el simți arsura lacrimilor. Se părea că își petrecuse cea mai mare parte a vieții fără familie. De când avea nouă ani. Și o găsise pentru foarte scurt timp cu Cyrus. Petrecuse cea mai mare parte a vieții singur, deși rareori recunoscuse asta.

Nu era un om care să-și plângă de milă în mod normal.

Acum avea o familie. Pe Jessica. Familia Westcott. Pe Sir Trevor și soția lui – și pe Bertie. Pe Mary.

– Unchiul meu are fiice, zise el. Sunt verișoarele mele primare. Toate s-au căsătorit de ani buni. Probabil că au copii mari.

– Le voi scrie în prima mea săptămână acasă.

Acasă. Ea se referea la Brierley.

– Le voi invita să vină să ne viziteze.

– Philip a avut o soție și două fiice. Mary mi-a menționat într-o scrisoare de acum câțiva ani că ele s-au întors la familia ei și că ea se recăsătorise.

– Îi voi scrie și ei. Vezi, nu suntem niciodată singuri. Nu dacă alegem să nu fim.

– Vei fi o contesă bună. De asta m-am căsătorit cu tine.

– Nu te voi dezamăgi, spuse ea pe un ton cam prea vioi, deși zâmbea.

– Dar nu ți-am spus adevărul când te-am convins să te căsătorești cu mine.

– Oh? întrebă ea cu sprâncenele ridicate.

Părea trufașă. Iar el își dădu seama că era o expresie de autoapărare.

– Cred că m-am îndrăgostit de tine în Richmond Park, când m-ai dojenit pentru că o vedeam doar pe *Lady Jessica Archer* când mă uitam la tine. Când ai cerut să te *romantizez*, dacă voiam să am o șansă cu tine. Încă nu sunt sigur de existența unui asemenea verb. Habar nu aveam cum s-o fac. Și încă nu am. Sunt un tip plictisitor, Jessie. Dar m-am îndrăgostit atunci și nu mi-a mai trecut. De fapt, am continuat să mă îndrăgostesc tot mai mult, așa că acum sunt sigur că sunt un caz disperat.

Ea își smuci mâna, se întoarse brusc pe banchetă astfel că genunchii ei îi apăsau piciorul și își încrucișă brațele peste piept.

– Gabriel! Ești un *idiot*!

– Da, știu, răspunse el cu o grimasă tristă. Dar nu trebuie să conteze. Vom face încă treabă bună în calitate de conte și contesă. Vom făuri un cămin fericit pentru noi și, dacă suntem atât de binecuvântați, pentru copiii noștri. Vom...

– Gabriel! Ești de două ori idiot.

El se opri. Și o privi bănuitor. Oare ruinase totul? Sperase că ea ar fi putut fi cât de cât mulțumită.

Ea îndreptă un deget spre pieptul lui, scuturându-l în timp ce vorbea.

– Dacă nu îmi spui și nu îmi arăți în fiecare zi din tot restul vieții noastre că mă iubești, te părăsesc și plec acasă la mama. Sau îmi voi îndeplini îndatoririle mereu îmbufnată. Și dacă eu nu îți spun și nu îți arăt același lucru în fiecare zi, atunci... atunci... Oh, oprește-te!

Pentru că el râdea, la început în tăcere și apoi incontrolabil.

– Oprește-te! repetă ea când el îi trecu o mână peste umeri și alta sub genunchi și o ridică, așezând-o în poală. Oprește-te în clipa asta, Gabriel!

Dar și ea râdea, și încă mai râdeau când el o sărută.

– Oprește-te, zise ea cu buzele pe buzele lui.

El o sărută mai profund, iar râsul se stinse în timp ce ea își scotea un braț de sub brațul lui și îl cuprindea cu celălalt pe după gât.

– Nu, niciodată, Jessie, îi spuse el când se opri ca să respire. Niciodată. Plănuiesc să te sărut pentru tot restul vieții.

– Ei bine, gata cu toate celelalte planuri! Vor fi doar sărutări toată ziua, în fiecare zi, pentru tot restul vieții noastre?

– Nu uita nopțile.

– Ești absurd.

– Știu. Te iubesc. Sărută-mă!

Ea râse.

– Tot absurd ești, Gabriel. Și eu te iubesc. Chiar te iubesc. Te iubesc cu adevărat.

Și îl sărută.

Râsetele și absurditatea fură uitate cu mult înainte de a se opri.

Numai dragostea rămase.